

[Thất Ngũ] Bao Thanh Thiên Hệ Liệt

Contents

[Thất Ngũ] Bao Thanh Thiên Hệ Liệt	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Oan Án Không Đầu	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Nhà Trọ Phong Trần	2
3. Quyển 1 - Chương 2: Lý Vân Dung	8
4. Quyển 1 - Chương 3: Vân Sơn Lệnh	14
5. Quyển 1 - Chương 4: Trình Khuyết Tông	21
6. Quyển 1 - Chương 5: Tứ Thử Náo Khai Phong	26
7. Quyển 1 - Chương 6: Tiệm Áo Liệm Vĩnh Ninh	33
8. Quyển 1 - Chương 7: Sóng Gió Lại Tới	43
9. Quyển 1 - Chương 8: Lý Thị Sống Lại	51
10. Quyển 1 - Chương 9: Xét Xử	55
11. Quyển 1 - Chương 10: Hồi Kết	62
12. Quyển 2 - Chương 1: Hải Cốt Trong Giếng	64
13. Quyển 2 - Chương 1-2: Giếng Cạn	64
14. Quyển 2 - Chương 2: Quán Rượu	66
15. Quyển 2 - Chương 3: Tướng Binh	73
16. Quyển 2 - Chương 4: Sơn Trại	79
17. Quyển 2 - Chương 5: Dương Ấu Tường	84
18. Quyển 2 - Chương 6: Sát Thủ	94
19. Quyển 2 - Chương 7: Cây Phù Dung	99
20. Quyển 2 - Chương 8: Do Thám Trong Đêm	110
21. Quyển 2 - Chương 9: Quý Nữ	118
22. Quyển 2 - Chương 10: Thù Xưa	128
23. Quyển 2 - Chương 11: Kết	139
24. Quyển 3 - Chương 1: Bảo Đao Nạm Vàng	144
25. Quyển 3 - Chương 2: Diệt Khẩu	144
26. Quyển 3 - Chương 3: Hiến Đao	151
27. Quyển 3 - Chương 4: Săn Thú	157
28. Quyển 3 - Chương 5: Truy Lùng	161
29. Quyển 3 - Chương 6: Cùng Đường	167
30. Quyển 3 - Chương 7: Miếu Hoang	174
31. Quyển 3 - Chương 8: Bạn Cũ	182
32. Quyển 3 - Chương 9: Lên Đảo	187
33. Quyển 3 - Chương 10: Giải Đáp Nghi Vấn	192
34. Quyển 3 - Chương 11: Mật Thư	197
35. Quyển 3 - Chương 12: Tra Tấn Trong Tù	203
36. Quyển 3 - Chương 13: Sự Hỗn Loạn Thanh Bình	212
37. Quyển 3 - Chương 14: Kết	218

[Thất Ngũ] Bao Thanh Thiên Hệ Liệt

Giới thiệu

Thể Loại: Thất hiệp ngũ nghĩa đồng nghiệp, Thử Miêu, Thanh Thủy Văn Tình trạng : hoàn ba quyển. Thơ rằng: Mỹ nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-ngu-bao-thanh-thien-he-liet>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Oan Án Không Đầu

Thơ rằng:

Mỹ nhân không đầu, há chẳng vút bỏ vương pháp

Thi hài mục nát, án oan nhất định phải rửa

Năm thứ hai đời Tống Nhân Tông, ở phủ Huy Châu thuộc Trực Lệ có xảy ra một vụ án lớn. Phủ Huy Châu là nơi sinh sống lâu đời của gia đình nhị đẳng hầu tước Thiện quốc công Dương Lộc. Vào đêm tổ chức đại thọ sáu mươi cho quốc công, con dâu trưởng Lý thị bị giết hại trong phòng ngủ. Hung thủ ra tay tàn nhẫn, thẳng tay chém đầu lấy đi, để lại một đống xác không trọn vẹn nằm trong vũng máu. Sau vụ án đó, em gái của Lý thị là Lý Vân Dung vốn vẫn sống nhờ phủ quốc công đột nhiên mất tích bí ẩn. Vì có liên quan đến công hầu, phủ nha Huy Châu không dám khinh suất điều tra, tức tốc báo lại với phủ Khai Phong ở Biện Kinh.

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Nhà Trọ Phong Trần

Nhà trọ Phong Trần, thực chẳng phong trần chút nào. Tòa nhà hai tầng rộng lớn, treo cao tám biển gỗ lim mạ viền vàng ròng, khu sân trong chín khúc lả lướt. Ngồi nơi cửa sổ có thể thưởng thức ca kĩ, tạp vũ hằng đêm. Đến nhà trọ Phong Trần sẽ được ngủ trên giường gỗ đồ trạm năm chạm khắc ngà voi trắng muốt, dùng những món đồ sứ trắng men xanh trị giá ngàn vàng, ăn những món sơn hào hải vị hiếm có, uống kia rượu quỳnh tương ngọc nường. Nếu quả thực muốn tìm một điểm nào đó ‘phong trần’ trong nhà trọ này thì... chắc, cứ coi như là bản mặt của tiểu nhị vậy.

Tiểu nhị họ Lô, gương mặt trời sinh rõ không là rõ. Nghe gã kể thì trước bản thân cũng thuộc dạng mỹ nam trắng trẻo xinh đẹp như tượng Quan Âm trong chùa. Rồi không hiểu vì sao lại mắc bệnh đậu mùa, sửa sang hoàn toàn gương mặt cha sanh mẹ đẻ của mình. Câu chuyện cũng không đến nỗi quá khó tin, tiếc là lại chẳng có gì để chứng minh, đành ngậm ngùi tiếc nuối mà thôi. Có điều, dùng gương mặt ấy mà mang thức ăn lên thì cho dù có là sơn hào hải vị do đầu bếp Cao Tam Dao dốc hết tâm huyết làm ra cũng khó mà nuốt xuống được, nên cũng khó trách quan khách cao giọng gọi bà chủ, để đôi mắt bị tổn thương kia được xoa dịu ít nhiều.

Bà chủ quán tên Đinh Tích Tích, là một mỹ nhân hiếm có. Bên bờ sông Tần Hoài giai nhân nhiều vô kể, nhưng đẹp đến như Đinh Tích Tích thì không có là bao. Lô tiểu nhị không còn nhớ nổi đã có bao nhiêu vị

khách lẫn lộn trên cầu thang chỉ vì nhìn thấy bà chủ Đình tựa lan can mỉm cười. Dù sao thì việc nhìn thấy bà chủ Đình tay chân trở nên thiếu hợp tác cũng không phải là việc lạ gì. Bởi vậy nên đã có rất nhiều người té gãy tay gãy chân trong quán, tiện cho tiệm thầy lang bên cạnh làm ăn khấm khá hẳn. Đến nỗi hàng năm cứ vào dịp tết là lang trung bên ấy lại qua bên này tặng lễ cho bà chủ.

Đầu bếp của nhà trọ Phong Trần, Cao Tam Đào, thân hình cường tráng như mặc giáp sắt, khuôn mặt dữ tợn, đeo bên hông ba cây đao sáng loáng y hệt đao phủ nơi pháp trường vậy. Lại còn tài nấu ăn siêu việt không ai sánh bằng. Cao Tam Đào mỗi khi nói chuyện thì âm thanh vang trời, đôi mắt sắc lẹm quắc lên, nhưng đối mặt với bà chủ Đình Tích Tích thì y như chuột thấy mèo, thậm chí còn không dám thở mạnh.

Cánh cửa chính của nhà trọ Phong Trần đã đón không biết bao nhiêu là loại khách, từ thương nhân kẻch xù đến quan lại hiển đạt, văn nhân nghĩa sĩ rồi tam giáo cửu lưu, phải nói là thiên hạ đủ loại, không loại nào là không lui tới.

“Khách quan, xin mời vào trong! Không biết ngài tới dùng cơm hay trọ lại?” Lô tiểu nhị vắt khăn qua vai, mặt cười tươi rói chạy ra đón khách.

Người mới tới là một thanh niên trẻ tuổi, mặc bộ quần áo màu lam mộc mạc hơi sờn cũ, nhìn qua thì thuộc dạng người tao nhã lịch sự, khiêm cung lễ phép. Anh mỉm cười nói.

“Tiểu nhị ca, tại hạ đến đây tìm người.”

“Tìm người? Không biết người khách quan muốn tìm là ai.”

“Bà chủ của nhà trọ Phong Trần – Đình Tích Tích.”

Lô tiểu nhị quan sát lại người khách một lần nữa, thấy người này dù ăn mặc giản dị nhưng vẫn toát ra vẻ trầm tĩnh đoan chính, ôn nhu tuấn tú. Thế nên gã lớn giọng gọi với lên tầng trên. “Bà chủ! Có người tìm!”

Hồi sau nghe thấy tiếng ngọc bội leng keng phát ra, hương thơm thoang thoảng theo đấy mà thổi tới, tiếng nói lạnh lạnh dễ nghe của nữ nhân từ trên lầu vọng xuống.

“Mới sáng sớm la hét cái gì! Ai thế, kẻ nào không sợ chết đến tìm lão nương vậy?!”

Triển Chiêu không khỏi mỉm cười. Một vị giai nhân tuyệt sắc như liễu rủ trong gió từ trên lầu hai bước xuống, áo quần đỏ thắm, trăm cài leng keng, quả nhiên *một cười trăm vẻ thiên nhiên, sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son*. Anh tiến lên ôm quyền thi lễ.

“Tại hạ Triển Chiêu của phủ Khai Phong, xin ra mắt bà chủ Đình của nhà trọ Phong Trần.”

Đình Tích Tích hấp háy đôi mắt xinh đẹp, quan sát thật kỹ người trước mặt rồi cười nói.

“Triển Chiêu? Chính là Nam hiệp Triển Chiêu của phủ Khai Phong?”

“Là tại hạ.”

Đinh Tích Tích nghe vậy bất ngờ bật cười, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, đáng vẻ thật say đến tận xương, mị đến tận tủy, cười nhiều đến độ khiến Triển Chiêu hoang mang không hiểu tại sao. Mãi nửa ngày cô mới ngừng lại, cây quạt tròn trong tay phe phẩy, vỗ tay cười nói.

“Thú vị, quả thực rất thú vị! Xem ra nhà trọ này sắp được một phen náo nhiệt rồi.”

“Ý của bà chủ Đinh là gì?”

Đúng lúc đó, trên lầu hai loáng lên một bóng người màu trắng, giọng nói Triển Chiêu không thể nào quen hơn được nữa vọng xuống.

“Bà chủ, cá mè phỉ thúy của ta sao rồi?”

Tới giờ phút này, Triển Chiêu đã biết được cái ‘thú vị’ mà Đinh Tích Tích ám chỉ là cái gì. Quả nhiên oan gia ngõ hẹp mà.

Bóng người màu trắng trên lầu hai cười lạnh một tiếng.

“Còn tưởng ai, hóa ra là con mèo bệnh của phủ Khai Phong.”

Đinh Tích Tích lấy quạt che miệng cười khanh khách.

Triển Chiêu hít vào một hơi thật sâu, ngẩng đầu hướng lên lầu hai ôm quyền, nhàn nhạt nói.

“Bạch huynh, vẫn khỏe chứ?”

Bạch Ngọc Đường phớt lờ hoàn toàn, cả ánh mắt cũng không thèm để tới, cầm quạt giấy trong tay phạch phạch liên hồi, lại quay sang Đinh Tích Tích cười nói.

“Bà chủ này, cơm cũng đã lạnh, rượu cũng đã cạn, có sao món cá mè phỉ thúy kia mãi vẫn chưa thấy lên?”

“Ai da, cá mè phỉ thúy.” Nụ cười của Đinh Tích Tích phải nói còn ngọt hơn cả đường, nhưng tích tắc sau đã mặt lạnh quay về phía phòng bếp cao giọng hét. “Tam Dao, Cao Tam Dao! Món cá của Bạch Ngũ gia sao vẫn còn chưa làm? Người muốn lão nương phải dẹp bằng vàng của tiệm hử?! Cần thận bà cho cuốn gói về quê bây giờ!”

Bạch Ngọc Đường xoay người từ trên lầu hai nhảy xuống, đáp thật vững chãi trước mặt Triển Chiêu, chân mày hơi cau lại.

“Ta bảo Triển Chiêu này, tam bảo của hoàng cung Bạch gia ta đã từ lâu đã trả về chính chủ rồi, hoàng đế lão nhi cũng nói không truy cứu nữa, chẳng lẽ giờ mi còn muốn đến bắt ta vào đại lao?”

Triển Chiêu nhú mày; người này, thật cố tình gây sự mà.

“Triển mỗ hiện có công vụ trong người, có điều không liên quan gì đến Bạch huynh cả.”

“Ồ? Công vụ à? Sao không thử nói nghe một chút...”

Triển Chiêu cười khẩy, đưa mắt nhìn xung quanh, không đáp lại.

“Lý nào như vậy! Bạch ngũ gia đang hỏi chuyện, có sao không đáp?!”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười. “Vậy sao. Triển mỗ còn tưởng làm như không thấy là thói quen của Bạch huynh chứ.”

“Mi—!” Bạch Ngọc Đường lớn tiếng. Không nổi giận không có nghĩa là không biết nổi giận. Với một Triển Chiêu tính tình hòa nhã mà nói, thốt ra được lời mỉa mai cỡ đó đủ thấy anh giận đến mức nào rồi.

“Tới đây! Tới đây! Món ăn chiêu bài của nhà trọ Phong Trần, cực phẩm nhân gian – cá mè phi thủy đã tới đây!”

Không sớm, không muộn, Đinh Tích Tích chọn đúng thời điểm đó bước ra khỏi phòng bếp, cố tình tựa vô tình ngăn hai người lại.

“Mặt rồi! Đem mâm cá này lên bàn của Bạch Ngũ gia trên lầu hai đi.” Lô tiểu nhị vội vàng chạy tới đỡ khay thức ăn trên tay bà chủ. Sau khi khay lấy đi, Đinh Tích Tích quay sang bắt lấy cổ tay Triển Chiêu.

“Triển đại nhân, tôi đã kêu Tam Dao chuẩn bị thêm một bàn rượu đơn sơ rồi. Ngài có điều muốn trao đổi với tôi đúng không, vậy cùng ăn cùng nói chuyện nào.”

“Cái này...”

“Đi thôi, đây không phải nơi thích hợp để nói chuyện, có gì cứ lên lầu trên rồi từ từ nói.”

Triển Chiêu muốn cự tuyệt, nhưng chợt thấy bàn tay nhỏ nhắn kia mang một nguồn nội lực mạnh mẽ đến

mức khiến anh phải kinh ngạc. Bà chủ nhà trọ Phong Trần này quả nhiên không phải nhân vật tầm thường mà. Cuối cùng, anh không kháng cự nữa mà theo vào một phòng trên lầu hai.

Bạch Ngọc Đường hừ mũi, vung tay phẩy áo, ùng ùng tức giận đi vào phòng của mình.

Triển Chiêu, sau khi cùng Đinh Tích Tích ngồi vào chỗ, đảo mắt quan sát xung quanh một chút. Nơi này thuộc mặt giáp sông của nhà trọ, gió thoảng phát phơ tẩm lụa mỏng che cửa, xa xa lại truyền đến tiếng nhạc như có như không, khiến lòng người rạo rức.

Đinh Tích Tích cầm một bình rượu bằng ngọc trắng rót đầy hai chén thạch tiêu diệp rồi đưa một chén tới trước mặt Triển Chiêu. “Triển đại nhân, mời ngài nếm thử mùi vị ‘Nhạo Hồng Trần’ của bốn tiệm xem như thế nào.”

Triển Chiêu mỉm cười, giơ tay từ chối. “Ý tốt của bà chủ Đinh, Triển mỗ xin nhận. Chỉ là hiện Triển mỗ đang có công vụ trong người, không dám uống rượu.”

Đinh Tích Tích mỉm cười thâm ý, cầm chén rượu ngọc trong tay uống một hơi cạn sạch, giơ miệng chén trống không ra, cười nói. “Trong rượu không có độc, Triển đại nhân không tin ư?”

Triển Chiêu cũng mỉm cười, đáp. “Triển mỗ không có ý này, quả thực là có công vụ, mong bà chủ Đinh thứ lỗi.”

Đinh Tích Tích đặt chén rượu xuống, phe phẩy cây quạt trong tay. “Được rồi, tôi cũng không làm khó ai bao giờ. Không biết hôm nay Triển đại nhân tới tìm là có việc chi?”

“Xin hỏi bà chủ Đinh có biết một cô nương tên gọi Tiểu Dao hiện đang ở chỗ nào không?”

“Tiểu Dao?”

“Triển mỗ được biết, cách đây không lâu, bà chủ Đinh đã mua được từ Quần Phương Viện một cô gái có tên là Tiểu Dao. Không biết có thể cho Triển mỗ gặp người đó được không?”

“Vì sao Triển đại nhân lại muốn gặp Tiểu Dao?”

“Bởi một vụ án mạng.”

Tiếng cười như chuông bạc vang lên, Đinh Tích Tích hướng ánh mắt về phía cửa. “Triển đại nhân, ngài nói những lời này không sợ tai vách mạch rừng ư?”

Gương mặt Triển Chiêu lộ vẻ cam chịu, cười khổ nói. “Vách vốn đã có tai rồi.”

Nói chưa dứt lời đã thấy cây đu đủ mun khảm bạc trên bàn bay về phía cửa hoa. Bên ngoài vang lên một tiếng “ui da”, cùng gương mặt Bạch Ngọc Đường tức giận xông vào.

“Con mèo chết tiệt! Dám ném ta?!”

Đinh Tích Tích đi tới trêu ghẹo nói. “Bạch Ngũ gia quả nhiên uống quá nhiều rượu rồi, tới mức đi nhầm phòng đây này.”

Bạch Ngọc Đường bắt giắc đỏ mặt. “Ta chỉ là hơi quá chén, muốn ra ngoài hóng gió mà thôi.”

Triển Chiêu chỉ cười nhạt, không nói gì.

“Nếu đã tới đây rồi thì mời ngồi, cũng đỡ tôi đây oan uống tự rót tự uống vô cùng buồn chán.” Đinh Tích Tích kéo Bạch Ngọc Đường đến ngồi vào bàn, lấy ra một chén rượu khác rót đầy đưa trước mặt, rồi quay qua Triển Chiêu nói. “Triển đại nhân nói không sai, Tiểu Dao đúng là đang ở chỗ này, hơn nữa dạo gần đây hay xuất hiện mấy kẻ hành tung cổ quái tự xưng là người nhà của cô ấy, đến để đón về. Bọn chúng đều bị tôi đoán ra được đuổi sạch. Nếu ngài và Bạch Ngũ gia quen biết, vậy ngài đích xác là Nam hiệp Triển Chiêu của phủ Khai Phong rồi. Nói thế, vụ án này đã được chuyển qua cho phủ Khai Phong?”

Không nghĩ tới con chuột bạch này lại thành thứ chứng minh thân phận của mình, Triển Chiêu chỉ biết cười gượng trong lòng. “Bà chủ Đinh nói rất đúng, vụ án này đã được phủ Khai Phong thụ lý. Triển mạo qua điều tra biết được Lý cô nương lưu lạc đến đây nên tới tìm, trước là để đưa nàng tới Biện Kinh—”

Bạch Ngọc Đường không nhịn được chen vào. “Cái gì mà Tiểu Dao, rồi lại Lý cô nương. Bạch gia ta nghe riết không hiểu được.”

“Bạch Ngũ gia có biết phủ Huy Châu mới xuất hiện một vụ án không đầu?” Đinh Tích Tích tốt bụng giải thích.

“Phủ Thiện quốc công? Trong đêm đại thọ con dâu trưởng Lý thị bị giết, còn đầu người không cánh mà bay?” Bạch Ngọc Đường vỗ bàn một cái, đứng bật dậy.

“Bạch Ngũ gia am hiểu ghê.” Đinh Tích Tích phe phẩy quạt cười khê. “Có điều, không biết Bạch Ngũ gia cũng có từng nghe qua, đêm đó ở phủ quốc công mất tích một người.”

“Hình như là... em gái của Lý thị.”

“Đúng vậy!” Đinh Tích Tích thấy thứ cần nói rốt cuộc cũng xuất hiện, vỗ tay tán thưởng. “Mà Tiểu Dao cô nương này là bị một người què từ Huy Châu lừa tới...”

“Chẳng lẽ đó là... em gái của Lý thị?!”

“Em gái ruột của Lý thị – Lý Vân Dung.” Triển Chiêu nói chậm từng chữ.

Bạch Ngọc Đường có điều nghi ngờ liền hỏi. “Không lẽ cô ta giết chị gái của mình rồi chạy trốn?”

“Không biết được.” Đinh Tích Tích lắc đầu. “Có điều, gặp rồi sẽ thấy cô ấy không phải dạng người độc ác như thế.”

Bạch Ngọc Đường lơ đãng nói. “Bà chủ này, biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Có giết người thì cũng chẳng viết lên mặt cho người khác thấy đâu.”

Đinh Tích Tích phe phẩy quạt, cười một tiếng.

“Vây thử đánh cược xem sao.”

3. Quyển 1 - Chương 2: Lý Vân Dung

Đinh Tích Tích dẫn hai người xuống lầu, đi dọc hành lang quanh co, đến trước một gian phòng bốn bề tĩnh lặng. Mái hiên trắng tấp, chỉ đôi chỗ xộc xệch, một thiếu nữ đẩy cửa chậm chậm bước ra ngoài.

Quả là một cô nương nhã nhặn yếu điệu, thanh lệ thoát tục!

Bạch Ngọc Đường vừa thấy đã bất giác ngợi khen trong lòng. Cô gái này dù ăn mặc giản dị, sắc mặt lại có phần tiều tụy, nhưng vẫn không cách nào che dấu thư thái như sen nở, cộng thêm nốt ruốt dưới mắt lại càng khiến rung động lòng người. Bạch Ngọc Đường đã thấy rất nhiều cô gái đẹp nhưng chưa từng gặp được ai thoát tục được đến như vậy, đủ để thấy là mệnh.

“Đây là người các vị muốn tìm Tiểu Dao – Lý Vân Dung, Lý cô nương.”

Lý Vân Dung chậm rãi đi đến bên cạnh Đinh Tích Tích, ôn nhu nhỏ nhẹ nói. “Đinh đại tỷ, hai vị đây là...”

Đinh Tích Tích kéo tay nàng cười nói. “Không cần phải sợ. Hai người này đều nổi tiếng hiệp nghĩa trên giang hồ. Đây là ‘Cầm Mao Thử’ của Hãm Không Đảo, tên gọi Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngũ gia.”

Lý Vân Dung cúi đầu chào hỏi Bạch Ngọc Đường. “Tiểu nữ ra mắt Bạch công tử.”

Đinh Tích Tích không đợi Bạch Ngọc Đường đáp lời đã nói tiếp. “Còn đây là ‘Ngự Miêu’ nổi tiếng của phủ Khai Phong, ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, Triển đại nhân...”

Lý Vân Dung như bị thứ gì đó vô hình đánh trúng, giật ngược đầu lên, kinh hãi lùi về sau mấy bước, miệng lắp bắp. “Gì cơ?! Triển đại nhân... của Phủ Khai Phong...?”

Triển Chiêu tính mở miệng lại thấy Lý Vân Dung quỳ rạp trước mặt mình, nước nỡ nói. “Đại nhân ở trên, dân nữ Lý Vân Dung tham kiến đại nhân.”

Triển Chiêu đưa tay tính đỡ dậy nào ngờ bị nàng nắm chặt ống tay áo, khóc lóc nói. “Đại nhân! Tỷ tỷ dân nữ chết oan uổng! Cầu xin đại nhân minh oan cho tỷ ấy...”

“Lý cô nương, có gì đứng dậy rồi nói.”

Đinh Tích Tích đỡ Vân Dung lên, dìu nàng vào trong phòng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng theo vào. Căn phòng này tuy nhỏ nhưng sạch sẽ chỉnh tề, thoang thoảng lại có hương của nữ giới, chứng tỏ Đinh Tích Tích khá quan tâm đến nàng.

Lý Vân Dung sau một hồi cũng bình tĩnh lại, quay qua Triển Chiêu nói. “Xin hỏi đại nhân, vụ án của tỷ tỷ có phải đã được chuyển cho phủ Khai Phong điều tra?”

“Đúng vậy. Lý cô nương cứ yên tâm. Bao đại nhân nhất định sẽ thẩm tra xử lý vụ án này một cách công bình, trả lại công đạo cho người bị hại. Không biết cô nương có thể kể lại cặn kẽ vụ án đó một lần được không?”

“Vâng. Đêm đó là đại thọ sáu mươi của quốc công gia, trong phủ nườm nượp khách tới khách lui. Tỷ tỷ bởi bệnh đau đầu tái phát nên không thể tham gia tiệc thọ được, lưu lại trong phòng nghỉ ngơi. Dân nữ cũng liên tục ở cạnh bên. Sau đó tỷ nói hơi khát nước, nhờ dân nữ xuống bếp xem nồi trà nhân sâm mình hay uống mỗi tối đã chưng xong chưa. Vào đến nhà bếp, dân nữ thấy người nào người nấy tấp nập chuẩn bị cho đại tiệc chúc thọ, có vẻ không có thời gian để chưng trà sâm. Thế là dân nữ đành quay trở về. Thật không ngờ lúc về đã thấy cửa phòng đại tỷ mở toanh... Còn có, một bóng người hoảng hốt từ bên trong vọt ra. Hắn ta liếc thấy dân nữ liền chạy mất. Đoán sự chẳng lành, dân nữ lao vội vào phòng... chỉ thấy, thấy... tỷ tỷ... cả cơ thể nằm trong vũng máu, còn đầu thì không thấy đâu...”

Những lời cuối chưa kịp nói hết, Lý Vân Dung đã khóc không thành tiếng.

“Lý cô nương có nhìn thấy rõ ràng tướng mạo của kẻ kia?”

Lý Vân Dung lắc đầu nói. “Lúc đó vội quá, dân nữ cũng chỉ toàn tâm lo lắng cho tỷ tỷ, không chú ý lắm đến tướng mạo của hắn. Nhưng mà... dân nữ biết hắn ta là ai!”

“Là ai cơ?”

“Một trong những người tới chúc thọ, Uy Viễn tướng quân – Trình Khuyết Tông!”

Triển Chiêu giật mình, rồi sau đó lại ưu tư ngay. Trình Khuyết Tông này chính là võ trạng nguyên đầu tiên của triều vua Nhân Tông, sau được Bàng thái sư kén vào phủ làm rể thứ. Khi vào điện ngọc gặp vua, Trình Khuyết Tông đã được phong làm ‘Uy Viễn tướng quân’ phái đi trấn thủ phủ Huy Châu. Án này nếu thực sự có liên quan đến Bàng gia, vậy lại càng thêm khó khăn rồi. Chính vì thế, Triển Chiêu hỏi lại Lý Vân Dung.

“Cô nương làm sao chắc chắn như thế?”

Lý Vân Dung lấy một bọc giấu từ trong ngực ra, đưa cho Triển Chiêu. “Trong lúc hốt hoảng hấn đã làm rớt thứ này tại cửa phòng...”

Triển Chiêu cầm lấy bọc giấu, từ từ mở ra, không khỏi giật mình.

“Đây là...”

Bạch Ngọc Đường ghé đầu ngó qua, thấy một cái kim bài ngự tứ đang nằm chễm chệ trên bàn, trên có khắc bốn chữ ‘Uy Viễn tướng quân’ bằng lối chữ lệ.

Triển Chiêu lại gói nó vào, đưa trả cho Lý Vân Dung cất giữ, gật đầu nói. “Đây đúng là ngự tứ kim bài. Nhưng tại sao cô nương không mang kim bài này giao cho quan phủ mà phải nửa đêm đem nó chạy trốn khỏi phủ quốc công?”

“Đêm đó Trình Khuyết Tông đã từng nhìn thấy dân nữ, nên dân nữ sợ... sợ quan lại bọn họ bao che cho nhau, giết người diệt khẩu. Cái mạng này của Vân Dung không đáng là gì, nhưng nỗi oan của tỷ tỷ e sẽ chẳng bao giờ có ngày được giải! Chính vì thế dân nữ không kịp chuẩn bị hành trang gì, cứ thế trong đêm lên ra khỏi hậu viện của phủ quốc công. Dè dặt bị người ta lừa gạt bán vào nơi trắng hoa, nếu không phải nhờ Đinh đại tỷ tốt bụng cứu giúp, dân nữ khó có thể giữ được sự trong sạch...”

Đinh Tích Tích chen ngang. “Kể từ lúc tôi đưa Vân Dung về đây, luôn có vài ba kẻ lén la lén lút theo dõi nhà trọ, e là người của Trình Khuyết Tông phái tới. Nếu phủ Khai Phong đã tiếp nhận vụ án này, không biết Triển đại nhân có thể giúp tôi bảo hộ Lý muội bình an đến gặp Bao đại nhân?”

Không đợi Triển Chiêu mở miệng, Bạch Ngọc Đường đã giơ tay đập bàn. “Thật lý nào như vậy! Cái tên Trình gì đó Tông kia không ngờ lại đi gây khó dễ với một cô gái yếu đuối! Vân Dung cô nương cứ yên tâm, có Bạch Ngọc Đường tôi ở đây, nằng nhất định bình an tới được phủ Khai Phong.”

Triển Chiêu khề cau mày, có con chuột bạch kia theo cùng, chuyển đi nhất định loạn không ít. Chính vì vậy anh đứng dậy, từ tốn nói. “Thiện chí của Bạch huynh, Triển mạo xin nhận. Nhưng đây là công vụ, mong Bạch huynh không nhúng tay vào.”

Bạch Ngọc Đường lãnh đạm cười. “Ta là lo lắng cho sự an toàn của Vân Dung cô nương, sợ trên đường có người xấu muốn hại nàng. Không rõ như vậy thì có liên quan gì tới mi?”

“Bạch Ngọc Đường! Đừng cố tình gây sự!”

“Bạch Ngũ gia ta vui thì cố tình gây sự, hứng thì cố tình gây sự, mi tính sao nào?”

“Cậu—!”

Bạch Ngọc Đường thấy anh giận tái mặt trong lòng vui cực kì, phẩy tay phủi vạt áo nhảy từ cửa sổ ra ngoài, đứng trong sân rút kiếm, dương dương đắc ý nói. “Triển Chiêu! Trừ phi hôm nay mi đánh ta đến mức lết không nổi, còn không thì chuyển đi đến phủ Khai Phong lần này, Bạch Ngọc Đường ta nhất định góp mặt!”

Cứ càn quấy thế này thì Triển Chiêu có ôn hòa cách mấy cũng không thể không bực. Cầm kiếm nhảy qua cửa sổ, anh lạnh lùng hỏi. “Rốt cuộc Bạch huynh muốn thế nào đây?”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường cong lên. “Chẳng muốn thế nào cả, chỉ là nghĩ nên giúp Vân Dung cô nương bình an đến phủ Khai Phong mà thôi.”

Triển Chiêu cũng bình tĩnh lại. “Án này có liên quan đến công hầu, Bạch huynh không phải là người trong quan phủ, không nên để bị liên lụy vô cớ.”

“Sống chết có số, bị liên lụy hay không là chuyện của riêng ta, không nhọc Triển đại nhân ngài phí tâm làm gì.” Dứt lời, cổ tay rung lên, tung ra kiếm chiêu đến hoa mắt, nhắm trực tiếp Triển Chiêu mà tiến, miệng nói. “Mèo con! Hôm nay ta và mi nhất định phải phân cao thấp.”

Triển Chiêu né người, trường kiếm trong tay không ra khỏi vỏ, chỉ khẽ động cổ tay, lấy chuôi kiếm tiếp chiêu của Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường thân thủ chớp nhoáng, loáng cái đã ra tiếp ba chiêu ác liệt khác. Triển Chiêu vẫn dùng vỏ kiếm đỡ được hai chiêu, nhưng tới chiêu thứ ba, thấy khí thế hung mãnh không thể tiếp tục tránh né, đành phải rút kiếm ra. Đến lúc ngẩng đầu lên đã thấy Bạch Ngọc Đường lộ vẻ cười thâm, như thể bắt được quả tang mèo ăn vụng mỡ, trong lòng không khỏi thở dài. Hai người đánh nhau, chiêu thức rồng bay phượng múa, nhìn đến hoa cả mắt, thoáng chốc chỉ còn quang ảnh phiến động, không thấy chủ nhân của chúng đâu.

Mặc dù cả hai ra chiêu đều sắc bén, nhưng cùng tự kìm nội lực quá bán, xuất chiêu tới điểm cần thì ngưng. Có điều lại khiến cho người không biết chút võ công nào như Lý Vân Dung sợ xanh mặt, hoang mang lo lắng, đôi bàn tay thon thon nắm chặt lấy Đinh Tích Tích mà run giọng hỏi.

“Đinh đại tỷ... Họ... họ... Giờ phải làm sao đây?”

Đinh Tích Tích vẫn điềm nhiên phe phẩy quạt, cười nói.

“Yên tâm, mèo chuột đánh nhau là chuyện thường tình trong thiên hạ. Em cứ tà tà đứng đây theo dõi, nếu bọn họ có đả thương nhau, dù chỉ một sợi tóc, chị sẽ đóng cửa ngay nhà trọ Phong Trần.”

Đương nói chuyện thì Lô tiểu nhị hốt hơ hốt hải chạy tới, nói với Đinh Tích Tích.

“Bà chủ, không hiểu vì sao miếng ngói trên nóc nhà trọ bị rơi xuống, đập trúng đầu tổng trưởng quỹ của mười tám cửa hàng lương thực Diêu Tứ gia. Bà chủ xem có nên tới coi tình hình ra sao không...”

Đinh Tích Tích tức giận ném cây quạt vào người Lô tiểu nhị.

“Cái lão bất tử này, thật không dễ cho người ta được yên mà. Đi thôi, đi xem cái lão già đó còn sống được bao ngày.” Cô quay sang tươi cười với Lý Vân Dung. “Chị đi một lúc nhé.”

Lý Vân Dung mỉm cười đáp. “Tỷ dù đi có việc nhưng vẫn còn hai vị đại hiệp ở đây.” Vừa nói vừa quay ra nhìn cặp người vẫn không ngừng giao đấu kia. “Có hai vị ấy, tỷ cứ yên tâm.”

Đinh Tích Tích cười to nói. “Thế thì tốt. Mặt rồi! Đi thôi.”

Nói rồi cứ như bão ấy ào cái đi liền, Lô tiểu nhị cầm quạt ngơ ngẩn một lúc rồi lật đật chạy theo.

Lý Vân Dung nhìn Đinh Tích Tích đi khỏi, một lần nữa lại hướng mắt về phía quang ảnh loang loáng nơi sân trong, bất chợt nở nụ cười khế. Đang tính đẩy cửa bước vào nhà, đột nhiên thấy lóe lên một cái, phi tiêu hình dạng như ngôi sao cắm vào cánh cửa, ngay cạnh bàn tay nàng.

“Á!” Nàng bật thốt lên, lui về sau mấy bước.

Cả hai người Triển Bạch lập tức ngừng đấu, nhảy tách ra, thấy từ trên trời phi tiêu rơi xuống như mưa, nhắm thẳng vào Lý Vân Dung không chút võ công. Triển Chiêu phi thân nhảy lên, đánh trật những phi tiêu ấy. Thấy chúng tuy nhỏ nhưng lại phát ra ánh sáng xanh âm u, anh hốt hoảng quay đầu nói với Bạch Ngọc Đường.

“Trên tiêu có độc! Bạch huynh, bảo vệ Lý cô nương!”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu, phi thân tới trước mặt Lý Vân Dung, kéo nàng ra sau lưng mình, trường kiếm trong tay loang loáng đỡ những phi tiêu còn sót lại. Triển Chiêu tung người nhảy lên nóc nhà, thoáng thấy mấy bóng đen quỷ dị liền lập tức đuổi theo. Bạch Ngọc Đường đỡ Lý Vân Dung, ân cần hỏi.

“Vân Dung cô nương, không sao chứ?”

Lý Vân Dung lúc này đã thở dốc, khó khăn lắm mới kéo hơi thở về lại như bình thường, tỉnh mở miệng nói lại thấy sau lưng Bạch Ngọc Đường có hai bóng người màu đen, thất kinh hô lên.

“Sau, đằng sau!”

Bạch Ngọc Đường không kịp quay đầu, đẩy Lý Vân Dung sang một bên, trường kiếm thế như chẻ tre đánh về phía sau, chỉ thấy nó khẽ rung một cái. Bạch Ngọc Đường tề khí đạp mạnh xuống đất phi thân lên, kiếm chiêu dũng mãnh như dờn non lấp bể hướng bóng đen mà tới. Hai kẻ kia nhảy về sau cả trượng, cho Bạch Ngọc Đường cơ hội quan sát thật kỹ. Toàn thân chúng là một màu đen, chỉ lộ ra hai con mắt sáng rực, một kẻ cầm Kim Hoàn Đại Dao, kẻ còn lại dùng Loan Nguyệt Song Câu, quả thực, không phải hạng đơn giản.

Bạch Ngọc Đường chìa thẳng mũi kiếm, phần nộ quát. “Lũ cẩu tặc vô sỉ! Đi ức hiếp một nữ nhân yếu đuối! Bạch Ngũ gia ta hôm nay phải thay trời hành đạo. Lên đi, lên một tên giết một tên, lên hai tên giết hai tên!”

Hai kẻ kia nghe thấy thế khùng khục cười, tên cầm Kim Hoàn Đại Dao khinh miệt nói. “Chỉ là con chuột nhắt mà dám ở đây lớn mồm lớn miệng. Nếu như ngươi chịu giao tiểu nha đầu xinh đẹp phía sau lưng ra, bọn ta sẽ chừa lại cho ngươi một con đường sống. Bằng không, cứ tự nhiên làm vong hồn dưới đao đi!”

Bạch Ngọc Đường giận đến xù lông. “Các ngươi thích chết!”

Nói còn chưa dứt lời Kim Hoàn Đại Dao hàn quang sáng rực chém tới trước mặt. Bạch Ngọc Đường phi thân nhảy tránh, hai chân chưa kịp đứng vững lại đã bị đôi Loan Nguyệt Song Câu bổ xuống. Bạch Ngọc Đường vùng kiếm chém, lại chỉ nghe tiếng “leng keng” giòn tan vang lên, liền biết rằng hai món vũ khí kia cũng là thần binh như Họa Ảnh, Cự Khuyết, nên có phần gấp gáp hơn. Hai bóng đen vây lấy cậu, chiêu thức ào ào đổ xuống như cuồng phong bão tố, khiến Bạch Ngọc Đường không thể đỡ hết, được cái này lại mất cái kia, chốc lát một bên vai đã bị Loan Nguyệt Song Câu phạm một đường thật dài. Đau đấy, nhưng rồi cậu lại chợt nghĩ, không biết con mèo con nào đó giờ ra sao rồi, trên môi bất giác nở nụ cười châm biếm. Ai dè trong lúc lơ đãng, Kim Hoàn Đại Dao đã lao thẳng tới trước ngực. Vốn là người hành tẩu giang hồ, sống chết từ lâu đã không để ý tới, vào giây phút đó Bạch Ngọc Đường cũng chỉ nhắm mắt, an tĩnh chờ đợi. Nhưng rồi thứ đến chỉ là một kinh phong mạnh mẽ, tiếng “keng” thật lớn vang lên, Kim Hoàn Đại Dao đã cắm thẳng vào bức tường phía sau tự lúc nào.

Lý Vân Dung mừng rỡ reo lên. “Đinh đại tỷ!”

Bạch Ngọc Đường giật mình, nhìn thấy Đinh Tích Tích áo đỏ chạm đất, gấu áo tung bay, thứ sáng loáng ánh sáng xanh lạnh lẽo đang cắm trong tay là... thái đao?!

“Loạn hết rồi! Dám tới nhà trọ của lão nương đây đánh nhau. Bộ chưa đếm trên cổ mình có bao nhiêu cái đầu à?!”

Hai kẻ kia dường như cũng cả kinh, cung kính lui về sau mấy bước, ôm quyền nói. “Ra là bà chủ Đinh của nhà trọ Phong Trần, huynh đệ bọn ta thất lễ, mong bà chủ Đinh rộng lòng tha thứ.”

Đinh Tích Tích hừ mũi, lạnh lùng nói. “Ta phỉ! Các ngươi phòng cũng đã lên, người cũng đã đánh. Giờ sao? Cứ thế phải dứt bỏ đi?!”

Hai kẻ áo đen nhìn nhau, tên dùng Loan Nguyệt Song Câu lấy ra một thỏi bạc, đặt giữa sân, cười xòa. “Chút lòng thành, không đủ thể hiện thành ý. Chỉ mong bà chủ Đinh nhận cho, coi như bồi thường chi phí.”

Dứt lời, bọn chúng phi thân lên nóc nhà, nháy mắt đã không thấy đâu.

Lý Vân Dung đỡ Bạch Ngọc Đường đứng dậy, đi tới chỗ Đinh Tích Tích. Bạch Ngọc Đường lớn giọng hỏi. “Cứ như vậy thả đi?”

Đinh Tích Tích quan sát cậu từ đầu đến chân. “Nếu không thì làm sao giờ? Muốn đuổi cứ việc đuổi, tôi đây còn muốn tiếp tục làm ăn.”

Bạch Ngọc Đường nhìn vết thương trên vai, ảo não thở dài. “Thiệt là, y phục mới may...”

Lý Vân Dung mỉm cười nói. “Nếu Bạch công tử không chê, xin để tiểu nữ vá lại hộ công tử.”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cười khùng khục.

“Con mèo kia khẳng định sẽ bị thương nặng hơn Bạch gia—” Nói tới đây đột nhiên vỗ đùi. “Thôi chết, mèo con—!”

4. Quyển 1 - Chương 3: Vân Sơn Lệnh

Bạch Ngọc Đường nói chưa dứt câu đã thấy tiểu nhị Lô mặt rỗ của nhà trọ Phong Trần đỡ Triển Chiêu từ góc tường nhảy xuống. Triển Chiêu mặt mày tái nhợt, bước chân xiêu vẹo, bảo kiếm tùy thân Cự Khuyết lại nằm trong tay Lô tiểu nhị, nhất định vừa rồi mới trải qua một trận kịch chiến. Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thấy đã không nhịn được, mở miệng giễu cợt.

“Những tướng Triển Ngự Miêu, Triển đại nhân của phủ Khai Phong uy võ thần dũng lắm chứ, ai dè cũng chỉ đến độ này mà thôi.”

Triển Chiêu hơi ngẩng đầu, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đứng chống tay dựa vào tường, quần áo trắng nhuốm máu, hơi thở không đều, trong lòng vừa bực mà cũng vừa buồn cười. Con chuột bạch này hẳn thấy anh chật vật là hả hê ngay, nhưng lại chẳng thèm nhìn lại bản thân xem có khá hơn được là bao. Cuối cùng vẫn là nhịn không được cự lại.

“Vẫn đỡ hơn một con chuột bạch dính đầy máu đỏ nào đó.”

“Mi—!”

Bạch Ngọc Đường tức giận dậm chân, dè đâu làm vậy lại động tới vết thương trên vai, đau đến chảy nước mắt.

Lý Vân Dung đi tới trước mặt hai người họ, áy náy nói. “Đều là do tiểu nữ liên lụy, khiến hai vị công tử bị thương. Vân Dung thực vô cùng áy náy...”

Bạch Ngọc Đường kiêu ngạo đáp. “Vân Dung cô nương yên tâm, Bạch Ngọc Đường tôi thân thể cường tráng, vết thương nhẹ cỡ này chẳng thấm vào đâu. Không như con mèo bệnh nào đó, cả người chẳng thương tích gì mà cũng rên rên rỉ rỉ.”

Triển Chiêu lười biếng liếc một cái, chán chẳng muốn tiếp lời.

Đinh Tích Tích không nhịn được bật cười nói. “Em cứ yên tâm, bọn họ còn có sức cãi nhau như vậy đảm bảo không thương tích gì lớn cả.”

Dứt lời, cô kêu Lô mặt đỏ đưa cả hai vào trong một gian an tĩnh của phòng khách, rồi dùng thuốc trị thương thượng hạng đắp cho Bạch Ngọc Đường. Sau lại ân cần hỏi thăm Triển Chiêu.

“Triển đại nhân bị thương ở đâu?”

Triển Chiêu mỉm cười đáp. “Cánh tay trái bị thương nhẹ, không có gì đáng ngại cả.”

“Ngại hay không phải xem qua rồi mới biết được.” Đinh Tích Tích cứ thế cầm lấy cánh tay trái của Triển Chiêu vén ống tay áo lên xem, chỉ thấy mặt trước có một đường bầm tím đến thâm đen chạy dài, không khỏi kinh hãi.

“Ôi trời. Vết thương nặng quá, có khi gãy xương rồi cũng nên.”

Vừa nói cô vừa thoa thuốc làm tan máu bầm lên tay Triển Chiêu, sau đó dùng băng trắng quấn thật chặt.

Bạch Ngọc Đường đang được Lô mặt đỏ bôi thuốc, quay qua nhìn thấy liền đứng bật dậy, báo hại Lô tiểu nhị vung tay quá đà, phí phạm hơn nửa chai thuốc.

“Không có gì đáng ngại?! Đây gọi là không có gì đáng ngại? Cái con mèo ngu xuẩn này, tính để tới lúc cánh tay bị phế bỏ mới coi là đáng ngại à?!”

Triển Chiêu nghe vậy im lặng, hồi lâu mới khẽ mỉm cười. “Đa tạ Bạch huynh quan tâm. Triển mỗ dùng kiếm tay phải, thương tật này cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Ngược lại vết thương trên vai Bạch huynh mới khiến người khác phải lo...”

Bạch Ngọc Đường chợt dạ, lúng ta lúng túng nói. “Có gì đáng lo chứ, chỉ là chút thương ngoài da. Đắp thuốc trị thương cao cấp vào, mấy ngày sau chỉ còn là sẹo mờ!”

Đinh Tích Tích dù một tay bận rộn vẫn tranh thủ thời gian xem mèo chuột đánh nhau. Cơ mà thấy Triển Chiêu dường như không có ý định cãi cự gì, bà chủ Đinh có chút thất vọng, quay qua hỏi anh.

“Không biết làm sao Triển đại nhân lại bị thương như vậy?”

Bạch Ngọc Đường cũng rất tò mò, trong giang hồ có thể cùng Triển Chiêu phân cao thấp không được bao người, kẻ khiến anh bị thương lại càng khó kiếm hơn nữa. Có điều, Triển Chiêu chỉ lãnh đạm đáp.

“Cánh tay của Triển mỗ là do một đôi Lưu Kim Đồng Giản gây ra.”

“Giản?” Bạch Ngọc Đường chen ngang. “Ta không nhớ trên giang hồ có cao thủ nào dùng giản.”

“Triển mỗ và ba kẻ áo đen trên nóc nhà chạy được một hồi thì dừng lại giao đấu. Một trong số đó dùng Lưu Kim Đồng Giản, kẻ khác là Phục Hổ Trường Tiên, tên cuối cùng mặc dù tay không nhưng ngang người có đeo một túi ám khí, chắc là kẻ đã ném phi tiêu.”

Bạch Ngọc Đường lại chen vào. “Ta cũng từng đấu với hai kẻ áo đen, một tên xài Kim Hoàn Đại Dao, kẻ còn lại là Loạn Nguyệt Song Cầu, cả hai thân thủ đều rất giỏi. Thật không biết năm tên này lai lịch ra sao ta!”

Nói đến đây thì thấy Triển Chiêu đưa tay vào trong áo, lấy ra một thứ gì đó đặt lên bàn, nhẹ giọng nói.

“Có lẽ xuất thân từ đây.”

Xúm lại nhìn thì thấy đó là một khối lệnh bài bằng gỗ dài hai tấc, phía dưới đeo một dây bông màu đen. Mặt trước có khắc một ngọn núi cao chót vót hiểm trở, ở dưới là hai chữ “Vân Sơn” viết bằng lối chữ triện. Đằng sau lại bị chia thành chín ô nhỏ, với tám mẫu gỗ có thể di chuyển lên xuống, mỗi mẫu đều khắc hình vẽ phức tạp, dù không thể nhìn rõ là gì, nhưng cũng đủ để biết đây là do bàn tay điều luyện làm ra, người thường không thể so sánh được.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy liền giật nảy người, lớn tiếng nói. “Đây chính là Vân Sơn Lệnh?!”

Đinh Tích Tích cầm lệnh bài lên quan sát tỉ mỉ hồi lâu, đáp. “Quả đúng là Vân Sơn Lệnh. Không biết Triển đại nhân lấy nó từ đâu?”

“Từ trên người tên áo đen dùng kim giản.”

Bạch Ngọc Đường bật cười ha hả. “Mèo con. Xem ra mi ở trong quan phủ bắt trộm nhiều đến mức bản lãnh trộm cắp tăng lên đáng kể nhỉ?”

Triển Chiêu khinh khi liếc mắt, không thèm đáp lại. Tính anh vốn kiệm lời, chẳng muốn kể ra việc mình cố tình dùng cánh tay trái đổi lấy cơ hội trộm lấy vật này từ trên người tên mặc đồ đen kia. Bạch Ngọc Đường cầm Vân Sơn Lệnh ngó tới ngó lui một hồi rồi hừ mũi.

“Sát thủ Vân Sơn mỗi tên đều đáng giá cả vạn lượng, thế mà lần này tới tận năm tên. Cái thằng Trình gì đó Tông thật khinh người quá đáng!”

“Tổ chức Vân Sơn rất khổng lồ, muốn truyền tin đều là dùng Vân Sơn Lệnh. Nếu có thể giải được bí ẩn của tấm lệnh bài này thì sẽ biết ngay được hành tung tiếp theo của chúng.”

Đinh Tích Tích vừa nói vừa lật mặt sau của lệnh bài lên, tay di di những ô nhỏ có khắc họa đồ. Cô vốn thông minh tuyệt đỉnh, nhưng vào lúc này đây, dù có sắp xếp đến cỡ nào cũng không thể khiến những hình vẽ nguệch ngoạc kia hợp lại thành hình hoàn chỉnh. Bạch Ngọc Đường đứng một bên sốt ruột, giành lấy lệnh bài mà nghịch. Hồi lâu cũng như cũ không giải ra được. Đúng lúc này, Lý Vân Dung chậm rãi đi vào, đem y phục đã được vá lại, giặt sạch và hong khô trả cho Bạch Ngọc Đường. Nhìn thấy cậu trán đầy mồ hôi ném một cái lệnh bài lên bàn, nàng tò mò tới nhìn một chút, nói.

“Ồ? Đây chẳng phải Tước Tung Đồ sao?”

Triển Chiêu giật mình. “Lý cô nương biết những hình vẽ này?”

Lý Vân Dung gật đầu đáp. “Trong một lễ chúc thọ trước đây của quốc công, có người từng đem một bức họa giống vậy tới tặng, gọi nó là ‘Tước Tung Đồ’. Nó được đặt trong phòng khách một thời gian, nghe nói trước giờ chưa ai đếm được chính xác số chim tước có trong đấy. Dân nữ và tỷ tỷ đều rất tò mò, ngày ngày thường đến đó nhìn ngắm. Sau bởi quốc công không thích nên cất đi, không rõ là đem tới đâu... Có điều, bức này hình như hơi loạn.”

Nàng cầm lệnh bài lên, thử xé dịch mấy miếng gỗ nhỏ, chưa đủ một tuần trà đã thấy mỉm cười nói. “Có thể chứ, đây mới là Tước Tung Đồ—”

Nói chưa dứt câu đã nghe tiếng “lạch cạch” vang lên, một ngăn kéo nhỏ bị đẩy ra, giấu trong đấy một cuộn giấy cực bé. Mà lệnh bài tuy hình vẽ vẫn lộn xộn như cũ, nhưng nhìn kỹ lại sẽ thấy đấy là cảnh cây cỏ mùa thu, lũ chim tước thập thò khi thì bụi cỏ khi thì hàng cây, trông rất sống động.

Triển Chiêu mở cuộn giấy ra, trong đó có viết một hàng chữ mảnh.

[Mùng chín tháng tám, tiệm áo liệm Vĩnh Ninh]

Bạch Ngọc Đường nhú mày. “Tiệm áo liệm... Vĩnh Ninh? Đây là ý gì chứ?”

Trong thiên hạ, số tiệm áo liệm có tên Vĩnh Ninh không một nghìn cũng phải tám trăm cái. Triển Chiêu đọc đi đọc lại hàng chữ nhỏ mấy lần, cuối cùng vẫn không hiểu được.

Đinh Tích Tích khoanh tay đi tới đi lui mấy vòng, ngẫm nghĩ một hồi mới cẩn thận mở miệng. “Nếu là tiệm áo liệm Vĩnh Ninh thì tôi có biết một tiệm.”

“Hả? Ở đâu?” Bạch Ngọc Đường nghe vậy hoan hỉ hỏi.

Đinh Tích Tích do dự hồi lâu, sai Lô tiểu nhị ra ngoài thám thính một vòng, đóng hết mọi cửa nẻo lại rồi mới thấp giọng nói.

“Tôi nghe nói... đại công tử của Thần vũ hầu có mở một tiệm áo liệm gần ngoại ô thành Biện Lương, tên của nó hình như là... Vĩnh Ninh.”

Lý Vân Dung nghe thấy thế lấy làm kinh hãi, lẩm bẩm nói. “Trong số khách tới chúc thọ lần đó, có cả đại công tử của Thần vũ hầu, Thẩm Sĩ Bình.”

Bạch Ngọc Đường vỗ tay một cái. “Chẳng lẽ Thẩm Sĩ Bình này cũng đã thấy gì đó nên phải giết người diệt khẩu?”

Triển Chiêu gật đầu, thấy Bạch Ngọc Đường nói cũng có lý. Nhưng chân tướng vụ án đêm đó ra sao, vẫn cần phải điều tra thêm mới có thể kết luận được.

Đinh Tích Tích thở dài. “Nghe nói vị tiểu hầu gia này khi còn nhỏ tập võ từng bị ngã từ trên lưng ngựa xuống, sau trở nên khùng khùng điên điên, chẳng màng thế sự, chỉ hứng thú với mấy thứ đồ mai táng, người giấy hàng mã được xem như trân bảo. Không chỉ có vậy, phòng ngủ hình như cũng bị sửa sang lại như linh đường, mỗi đêm thì nằm ngủ trong quan tài mở nắp...”

Bạch Ngọc Đường sốt ruột chen ngang. “Nếu đã đúng như thế chúng ta ngay lập tức khởi hành, đi nhanh thì trước mừng chín tháng tám có thể tới được Biện Kinh.”

Đinh Tích Tích ưu sầu nói. “Nhà trọ Phong Trần này trên giang hồ cũng có chút tiếng tăm, mọi người ở đây ngày nào, tôi có thể đảm bảo bình an ngày đó. Nhưng một khi đã đi ra khỏi... sát thủ của Vân Sơn võ công cao cường, tôi quả thực không yên lòng cho Lý muội...”

Triển Chiêu đứng dậy, chân thành nói. “Bà chủ Đinh cứ yên tâm, Triển mạo hiểm tính mạng ra đảm bảo sẽ đưa Lý cô nương bình an tới nơi.”

Đinh Tích Tích nghe vậy gật đầu cười nói. “Nghe danh Nam hiệp Triển Chiêu lời hứa ngàn vàng, có câu này của ngài tôi cũng yên lòng.”

Kế hoạch đã quyết, mọi người tranh thủ nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa rồi xuất phát. Bạch Ngọc Đường nội công thâm hậu, căn cơ cũng tốt, lại có thêm thuốc trị thương cao cấp giúp sức nên vài ngày là vết thương khép miệng hoàn toàn. Ba người mượn một xe một ngựa lập tức lên đường tới Khai Phong, Biện Kinh. Bởi được Đinh Tích Tích chăm nom, giúp đỡ suốt mấy tháng qua nên Lý Vân Dung vô cùng cảm kích, lưu lưu

luyện luyện không nở từ biệt. Để đề phòng gặp chuyện trên đường, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tỉnh thần luôn ở trạng thái cảnh giác cao độ, ngày đi đêm nghỉ, cứ thế suốt một chặng đường dài, tranh chấp cãi vã rất hiếm xảy ra. Mỗi khi bất đồng quan điểm đều được Lý Văn Dung ôn tồn hòa giải, trên đường đi cũng vô sự sống yên ổn với nhau.

Mấy ngày đường rong rã, tới hoàng hôn hôm nay, họ tới được một trấn lớn, liền tìm nhà trọ nghỉ ngơi cho thật thoải mái. Lý Văn Dung ngủ một phòng riêng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở chung không hợp cũng theo thường lệ chia phòng ra ngủ. Ba người sắp xếp xong xuôi đâu đấy chợt nghe ồn ã dưới lầu. Bạch Ngọc Đường tay cầm bình trà bằng sứ trắng đổ vào miệng một ngụm, tựa lan can mà nhìn xuống. Chỉ thấy một đoàn người ngựa từ xa chạy đến, người nào người nấy đều mặc quân phục chỉnh tề, dẫn đầu là một con tuấn mã đỏ thẫm như Xích Thố, trên lưng là một vị quan trẻ tuổi, mặt mày anh vũ, thần thái ngạo mạn. Tới được cửa nhà trọ, bọn họ đồng loạt nhảy xuống, dây cương cứ thế vút cho giữ ngựa đằng sau, thẳng bước vào trong.

Chưởng quầy và tiểu nhị vội vàng khom lưng, cúi người, tươi cười chạy lại đón tiếp. “Quân gia, mời vào trong, mời vào trong.” Chào hỏi vô cùng chu đáo. Có một tên quan quân cao to ưỡn ngực bước tới, lớn tiếng quát.

“Quân gia cái đầu các người! Vị này chính là Uy Viễn tướng quân, con rể yêu của Bàng thái sư lão nhân gia – Trình Khuyết Tông, Trình đại tướng quân!”

Chưởng quầy cùng tiểu nhị nghe vậy cuống quýt quỳ rạp dưới đất, run giọng nói. “Tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân đáng chết! Không biết Trình đại tướng quân giá lâm, xin tướng quân tha mạng!”

Trình Khuyết Tông kia cũng không nói lời nào, cầm lấy chén trà ướp hoa trên bàn đồ đi, không nhanh không chậm tự châm một chén trà nóng khác, miệng nở nụ cười lạnh lùng. “Thôi bỏ đi, người không biết không đáng trách.”

Hắn đưa trà lên mũi ngửi một cái, đột nhiên vung tay hất toàn bộ chén trà nóng vào mặt chưởng quầy và tiểu nhị. Nước sôi bỏng da, cả hai kêu lên một tiếng, bùm mặt quỳ trên đất run rẩy, không dám ngẩng đầu lên.

Trình Khuyết Tông đặt chén trà lên bàn, lãnh đạm cười nói. “Vừa nãy có con ruồi đậu trúng chén trà, không nghĩ lại hất trúng hai vị, thật xin lỗi.”

“Không dám, không dám.” Chưởng quầy và tiểu nhị dập đầu như giã gạo.

Cái tên quan quân cao to ưỡn ngực khi nãy bước tới đập cả hai một cú, quát. “Còn không mau đem món ăn ngon nhất lên đây hầu tướng quân—”

Nói còn dứt câu đã bị nước nóng từ trên trời rơi xuống dội trúng đầu. Thấy từng giọt từng giọt nước có lẫn lá trà nhỏ từ lọn tóc xuống, chặt vật không nói nên lời, gã thẹn quá hóa giận, ngẩng đầu hét lên lầu hai.

“Đồ ****! Thằng nào đấy?!”

Chỉ thấy trên đó một vị công tử mặc quần áo trắng thanh cao, tuấn mỹ đang đứng dựa vào thành lan can, một tay khe phẩy cây quạt giấy mạ vàng, một tay cầm bình trà sứ đang dốc ngược xuống dưới, nước vẫn còn nhỏ tỏng tỏng từ miệng bình. Khóe miệng cậu khê cong, khuôn mặt lộ vẻ lãnh đạm, nói.

“Có con ruồi rơi vào trong trà, ai hè hắt trúng người, thật xin lỗi.”

Dẫu miệng nói “xin lỗi” nhưng trên mặt chẳng có chút thành ý nào, thậm chí còn mang vẻ dương dương đắc ý nữa chứ. Trình Khuyết Tông nghe vậy cũng ngẩng đầu lên nhìn. Tên lính kia phần nộ quát.

“Bà mẹ mày! Mau xuống đây cho tao!”

“Xuống thì xuống!”

Gã ta chỉ thấy bóng trắng loáng lên một cái, còn chưa kịp rút đao nữa, trán đã bị đánh một cú táng mạng, sưng u một cục tím bầm. Giận đến điên cuồng, gã rút đao la lớn, lao về phía bóng trắng mà chém lung tung một hồi. Bóng trắng kia không hiểu sao đã nhảy về phía sau lưng gã tự khi nào, giờ chân đạp vào móng một cú khiến gã mất thế ngã dập mặt xuống đất, gãy mất hai cái răng cửa, máu me chảy đầm đìa.

Bạch Ngọc Đường thấy gã bị quay như chong chóng như thế cười khinh bỉ trong lòng. Kẻ ngu ngốc đến vậy mà cũng bày đặt tác oai tác quái. Cậu đang tính cho tên lính nằm bẹp kia một cú nữa, đột nhiên trước mắt ánh một cái, chân đã bị kinh lực cản thế. Bạch Ngọc Đường nhảy về sau một bước, nhìn thấy trước mặt một kẻ mặc áo gấm sang trọng đang uống trà, miệng nở nụ cười – ra là Trình Khuyết Tông!

Hắn nhìn Bạch Ngọc Đường một lượt, cười lạnh nói. “Dám hỏi các hạ là thần thánh phương nào, lại dám chen vào ba cái chuyện vợ vãn của bốn tướng quân?”

Bạch Ngọc Đường thấy hắn sau lưng thì thuê sát thủ đi giết người, vậy mà trước mặt thì vẫn kiêu kiêu ngạo ngạo như vậy, không khỏi lửa giận bùng bùng, cầm bình trà trong tay ném thẳng về phía Trình Khuyết Tông, mắng.

“Là tổ tông của người!”

Trình Khuyết Tông phi thân nhảy lên, “choang” một cái đá vỡ nát bình trà, xoay người rút đao từ một trong những tên lính đứng đằng sau, đâm về phía Bạch Ngọc Đường. Cậu khi nãy vội vã chạy ra xem náo loạn, Họa Ảnh không cầm theo, trong tay chỉ có cây quạt giấy nhỏ. Phi thân tránh đao, Bạch Ngọc Đường nhảy qua mấy cái bàn lộn xộn, hướng về một tên lính tốt đứng đằng xa. Không đợi kẻ đó kịp phản ứng, quạt giấy đã quạt tới. Nội lực mạnh mẽ dễ dàng đánh bất tỉnh tên lính. Bạch Ngọc Đường cất quạt, rút cây đao bên hông, lấy đao làm kiếm mà tiếp chiêu. Hai người họ võ công tương đương nhau, chẳng chống thì chầy chỉ còn lại đao quang kiếm ảnh, náo loạn vô cùng. Những vị khách tới quán dùng cơm đã chạy mất từ lâu, chường quây và tiểu nhị thì che đầu chui rúc phía sau quây, không dám ngẩng lên. Những tên lính bên ngoài chỉ biết cầm vũ khí đứng nhìn, ai cũng không dám nhích lại gần nữa bước. Đang lúc huyền

náo nhất, một thân ảnh màu lam phi thân từ trên lầu xuống, nhảy vào giữa cái đồng lộn xộn sáng loáng không ai dám đến gần kia, một bên đá bay trường đao của Trình Khuyết Tông, một bên lấy vỏ kiếm ngăn mũi đao của Bạch Ngọc Đường, nhanh chóng tách hai người ra.

Bạch Ngọc Đường thấy trường đao trong tay chấn động, tức giận lui về sau mấy bước, thở phì phò quát ầm lên. “Con mèo chết tiệt kia! Chẳng lẽ mi lại muốn bênh vực cho cái tên ác nhân họ Trình này?”

Người áo lam lùi về sau một bước, dung nhan ôn thuận như ngọc vẫn giữ thái độ trầm tĩnh, quay sang Trình Khuyết Tông ôm quyền, lãnh đạm nói.

“Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu của phủ Khai Phong xin ra mắt Trình tướng quân.”

5. Quyển 1 - Chương 4: Trình Khuyết Tông

Khi còn ở kinh thành, Trình Khuyết Tông đã từng có dịp gặp gỡ với Triển Chiêu, thấy anh nói năng mặc bình dị, tao nhã lịch sự, so với tin đồn uy vũ thần dũng thật khác nhau một trời một vực, đoán chừng lời đồn đãi trên giang hồ chưa chắc có thể tin được nên cũng không để tâm đến làm gì nữa. Hôm nay thấy anh dễ dàng đá văng đao của mình thì không khỏi kinh hãi. Nghe chào hỏi, Trình Khuyết Tông cũng thu đao đáp lại.

“Ra là Triển hộ vệ của phủ Khai Phong. Hân hạnh, hân hạnh.”

Không đợi Triển Chiêu tiếp lời, Bạch Ngọc Đường đã nhảy dựng lên. “Hân hạnh cái con khỉ! Mèo thúì, chẳng lẽ hôm nay mi nhất định phải bênh vực cho hắn?”

Triển Chiêu nghiêm mặt nói. “Bạch huynh, không thể hành động theo cảm tính! Đúng sai thì phi gì tất có Bao đại nhân phán xét, nhiệm vụ của Triển mỗ chẳng qua là bảo hộ Lý cô nương bình an đến được phủ Khai Phong mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường thân là người trong giang hồ, xưa nay hành sự tự do, coi thường mấy cái ‘*tuân theo vương pháp*’ mà Triển Chiêu nhất nhất làm theo. Thế nên trường đao vẫn như cũ nhắm thẳng vào Trình Khuyết Tông, không hề buông xuống, lạnh lẽo nói.

“Nhiệm với chả vụ. Bạch gia gia ta chỉ quan tâm là giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, vậy thôi! Cái tên họ Trình này không những giết hại chị gái của Vân Dung cô nương, còn mời sát thủ Vân Sơn đi truy sát nàng hồng diệp khấu. Bạch Ngọc Đường ta hôm nay phải lấy mạng chó của hắn, thay trời hành đạo.”

Nói chưa dứt lời, hàn quang đã hiện. Cậu vung chân đá cánh tay ngăn trở của Triển Chiêu đi, trường đao hung hãn lao về phía Trình Khuyết Tông. Võ công của hắn cũng chẳng kém phần, phi thân tránh đao, lui về sau cả trượng, cao giọng nói.

“Khoan đã! Người vừa nói cái gì mà giết người, cái gì mà đền mạng chứ?”

Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Người đã giết chết con dâu trưởng Lý thị của nhà Thiện quốc công, giờ còn bày đặt ở đây chống chế!?”

Trình Khuyết Tông nghe vậy, cười nhạt một tiếng quay sang Triển Chiêu nói. “Vấn nghe phủ Khai Phong chỉ phá án khi đã nhìn rõ chân thưởng sự việc, hóa ra cũng không hơn dạng này. Triển hộ vệ, bốn tướng quân là nhị phẩm võ quan đương triều, nói bốn tướng giết người, vậy có bằng chứng gì không?”

Triển Chiêu nghiêm túc nói. “Hiện thời nhân chứng, vật chứng đều đủ cả, một khi đến được phủ Khai Phong, nhất định sẽ mời Trình tướng quân đến công đường đối chất.”

Trình Khuyết Tông cười nhạt nói. “Nhân chứng? Là em gái Lý thị, Lý Vân Dung ư—”

“Chính là dân nữ.”

Trình Khuyết Tông chưa kịp dứt lời, giọng nói thanh thúy dễ nghe của một cô gái vang lên từ lầu hai, trong âm điệu mang cái gì đó ai oán và thê lương. Mọi người ngẩng đầu, nhìn thấy một cô gái thanh lệ thoát tục đang chậm rãi đi xuống, bước thẳng tới trước mặt Trình Khuyết Tông, rưng rưng gần từng chữ.

“Trình Khuyết Tông, Trình tướng quân! Ngài giết hại tỷ tỷ của dân nữ... chẳng lẽ, chẳng lẽ đến bây giờ ngài còn không chịu thừa nhận?”

Trình Khuyết Tông thấy nàng nhu mì nhã nhặn, dáng vẻ dễ động lòng người, xác định đây đúng thật là Lý Vân Dung, em gái của Lý thị mình đã gặp lần đó tại phủ quốc công. Dù trong lòng thâm sợ hãi nhưng hẳn vẫn bước về trước, cười nói.

“Ra là Lý cô nương của phủ quốc công, những tưởng bị mất tích thì ra là lưu lạc đến đây. Chuyện của lệnh tỷ bốn tướng quân cũng rất đau lòng.”

Lý Vân Dung cả người run rẩy, khóc lóc nói. “Tận mắt dân nữ nhìn thấy ngài đêm đó hốt hoảng từ phòng của tỷ tỷ chạy ra, còn có ngự tứ kim bài ‘Uy Viễn tướng quân’ ở đây làm chứng! Ngài... ngài vẫn còn cố ngụy biện?”

Bạch Ngọc Đường sải bước tới cạnh Lý Vân Dung, nhìn thẳng vào mắt nàng nói. “Vân Dung cô nương không cần phải đau lòng nữa đâu, Bạch gia tôi giờ sẽ giết tên cầu tặc kia, thay lệnh tỷ báo thù rửa hận.”

Triển Chiêu đến ngăn trước mặt Bạch Ngọc Đường, nói như đinh đóng cột. “Bạch Ngọc Đường! Chưa thẳng đường xét xử mà sát hại mệnh quan của triều đình là tử tội đó, đừng hành động lỗ mãng nữa được không?!”

Bạch Ngọc Đường bị chọc cho tức nổ đom đóm. Cái con mèo luôn theo khuôn phép này! Mở miệng ra là dùng đạo lý này đạo lý nọ cự nhau với mình. Cậu tính lên tiếng nhạo báng Triển Chiêu, chợt thấy cánh tay trái đang siết chặt Cự Khuyết kia khẽ run, bỗng nhớ ra khi nãy bản thân hình như vận đủ mười thành công lực đá vào vết thương cũ trên tay. Thế là mọi lời mắng nhiếc tức giận nghẹn lại trong cổ họng, nhất thời chỉ biết há mồm đứng đó.

Trình Khuyết Tông lãnh đạm cười một tiếng, nói với Lý Vân Dung.

“Lý cô nương, dù có tin hay không, lệnh tử cũng không phải do bốn tướng quân giết chết. Còn kim bài kia là bốn tướng đánh rơi khi đến dự tiệc chúc thọ trong phủ quốc công, mong Lý cô nương đừng hiểu lầm. Ta thừa nhận có nhờ người làm đi tìm cô nương, nhưng chung quy cũng là để lấy lại kim bài mà thôi. Còn vụ sát thủ Vân Sơn gì gì đó, Trình mỗ hoàn toàn không biết.” Nói xong quay sang Triển Chiêu, ôm quyền. “Triển hộ vệ, bốn tướng quân còn có việc phải vào kinh gấp, thứ lỗi không thể cùng đi được.”

Đoạn dẫn đám quân tốt ra khỏi nhà trọ, nhanh chóng lên ngựa rời đi.

Chường quây và tiểu nhị vẫn chưa hết kinh hồn bạt vía, lò dò từ phía sau quây bò ra, nhìn thấy đám ôn thần ấy đã nghênh ngang rời đi, trái tim đi hoang giờ mới từ từ chịu quay về lồng ngực. Mỗi người đều cố che dấu nỗi đau của bản thân mà thu dọn lại bàn ghế, bình trà, đèn đuốc. Triển Chiêu trong lòng thấy áy náy nên lấy ra chút bạc vụn đưa cho họ, coi như bồi thường. Cả hai xúc động đến mức nước mắt rơi lã chã. Bạch Ngọc Đường đứng cạnh bên lại bắt đầu nổi sùng. Con mèo này, làm quan bổng lộc một năm có được mấy lượng, thế mà vẫn thường nay Trương gia vài đồng, mai Lý gia mấy xâu. Chả trách lúc nào gặp, mặt mày cũng nhợt nhạt như thiếu đói, gầy đến độ chỉ còn da bọc xương. Triển Chiêu chẳng phát giác ra sắc mặt khó coi của Bạch Ngọc Đường, chỉ đến bên ai ủi Lý Vân Dung mấy câu rồi đưa nàng trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó quay vào phòng mình.

Bạch Ngọc Đường thấp thỏm đi lên lầu hai, không trở về phòng mà trù trù đứng trước cửa phòng của Triển Chiêu, mấy lần lấy hết dũng khí đi gõ cửa nhưng cuối cùng lại rút tay về. Lập đi lập lại như thế một lúc, Bạch Ngọc Đường cuối cùng tức giận nghĩ.

“Ta đường đường là Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường, mắc cái gì phải đứng đây giậm chân tại chỗ. Hừ, chỉ đơn giản là vào đó xem con mèo thương tích ra sao để tránh cho... tránh cho trễ nải hành trình của Bạch gia mà thôi!”

Thấy lý do cực kì đúng đắn, Bạch Ngọc Đường tung chân đá banh cánh cửa.

“Ồ? Triển Chiêu!?”

Vừa vào trong phòng đã thấy Triển Chiêu nửa ngồi nửa quỳ ở bên cạnh giường, Cự Khuyết vút ở trên bàn, cánh tay trái từng bị thương run rẩy kịch liệt. Thấy Bạch Ngọc Đường đập cửa vào, Triển Chiêu chỉ biết cười khổ.

“Đừng có phá cửa nữa, hiện trên người Trình mỗ không còn đủ tiền để đền cho người ta đâu.”

Lửa giận ngàn ngút bốc lên, Bạch Ngọc Đường chẳng nói chẳng rằng cầm tay trái của cậu kéo qua. “Vớ vẩn. Bạch Ngũ gia ta nếu thích dư sức xây mới cái nhà trọ quèn này. Mi đúng là con mèo ngu, mèo thúi, đã biết rõ mình bị thương, sao vẫn dùng nó để đỡ đòn? Bộ mi nghĩ bản thân mình đồng da sắt à? Hay đang tính phế bỏ luôn cánh tay này?”

“Chỉ là vô tình trúng ngay thương tích cũ thôi, không có gì đáng ngại.”

“Im ngay! Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại, cái câu đó Bạch Ngũ gia ta nghe phải nói nhảm lố tai luôn rồi. À mà quên, Triển đại nhân có bao giờ biết tới từ nghiêm trọng đâu.”

Mặc dù miệng nói cứng nhưng bàn tay gỡ băng kia lại thật cẩn thận. Nhìn thấy vết bầm trên cánh tay sậm màu hơn trước, hiển nhiên là do cú đá khi nãy của mình, Bạch Ngọc Đường chau mày thật sâu. Bực bội, cậu không nói lời nào, lấy thuốc tan máu bầm mang theo bên người bôi cho Triển Chiêu. Nhận thấy sắc mặt ‘ai đó’ không tốt, Triển Chiêu rút tay về, nói.

“Không dám phiền đến Bạch huynh, Triển mỗ có thể tự lo.”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt, bàn tay bôi thuốc lại càng thêm lực. “Mèo chết! Ngồi yên coi.”

Triển Chiêu cau mày vì đau. Cái con chuột bạch này, muốn xả giận cũng không cần phải ác đến độ đó chứ. Thế là cậu nguýt mắt một cái, quay đầu nhìn sang hướng khác. Bạch Ngọc Đường cứ lăm lăm lì lì bôi thuốc rồi băng bó cho Triển Chiêu, xong đâu đấy mới mở miệng nói.

“À này, mèo con...”

“Sao vậy?”

“Ờ thì...”

Bạch Ngọc Đường lộ vẻ lúng túng, ấp a ấp úng nói chuyện. Triển Chiêu thấy vậy chợt mỉm cười, Cẩm Mao Thử xưa nay cương quyết bướng bỉnh, lại nhanh mồm nhanh miệng mà cũng có lúc nói không thành lời vậy ư?

“Bạch huynh, có gì cứ nói thẳng ra, đừng ngại.”

“Tối nay... ta gác đêm... mi... cứ ngủ đi.”

Kể từ lúc rời khỏi nhà trọ Phong Trần, để đề phòng đánh lén, hai người họ chia nhau luân phiên gác đêm. Tối nay tới lượt Triển Chiêu. Nếu là bình thường, Bạch Ngọc Đường từ lâu đã ngهنgh ngang về phòng tìm mộng đẹp, chẳng lẽ con chuột bạch này vì chuyện khi nãy mà canh cánh trong lòng sao? Nghĩ tới đây, Triển Chiêu chợt thấy trong lòng ảm áp hẳn lên, mỉm cười nhẹ nhàng nói.

“Chút thương tích cõn con này không có gì đáng ngại...”

Nói còn chưa dứt câu, Bạch Ngọc Đường đã nhảy dựng lên, thở phì phò quát. “Con mèo chết tiệt kia, im ngay! Bạch ngũ gia bảo gác đêm là gác đêm.”

Triển Chiêu không kìm được, bật cười khẽ.

“Mèo chết, cười cái gì chứ?”

“Không có gì. Nếu Bạch huynh đã quyết tâm như thế, Triển mỗ cứ từ chối cũng không hay cho lắm.”

“Được lắm. Dám cười nhạo Bạch Ngũ gia!”

Nói rồi làm bộ muốn đánh, bàn tay không chút lực đạo giơ lên không trung, nhưng đột nhiên có tiếng hét đầy thê lương của một cô gái vang lên.

“Cứu với—!”

Hai người sắc mặt nghiêm túc trở lại, Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết, nhanh nhẹn như mèo nhảy qua cửa sổ. Bạch Ngọc Đường xoay vòng vòng tìm Họa Ảnh muốn mưa mặt, mãi sau mới nhớ lại đây là phòng Triển Chiêu, vội vàng quay lại phòng mình lấy bảo kiếm yêu quý rồi thi triển khinh công nhảy lên mái nhà trọ. Nhác thấy trong bóng tối vài bóng đen đung đưa, ở giữa còn có một cô gái dung mạo tuyệt lệ liền đuổi theo. Thế nhưng chưa cất bước đã bị Triển Chiêu ở cách đó một mái nhà khoát tay nói.

“Quay lại bảo vệ Lý cô nương!”

Bạch Ngọc Đường tức giận dậm chân. “Mèo chết! Mi mới nên quay lại.”

Triển Chiêu chẳng đợi ai đó nói xong đã nâng kiếm đuổi theo. Trong bóng tối chỉ thấy anh thi triển khinh công, dáng người mau lẹ trên nóc nhà điểm nhẹ vài cái đã không thấy bóng dáng đâu. Bạch Ngọc Đường tức giận quay về, thấy Lý Vân Dung vẫn ngủ yên như cũ nên cũng hạ hỏa phần nào. Cậu thấp một cây nến, tay ôm Họa Ảnh ngồi chờ ở bàn trà, trong lòng vẫn thấy bất an khó chịu. Qua một tuần nhang chột thấy Triển Chiêu từ cửa sổ nhảy vào trong phòng, Bạch Ngọc Đường vội vàng hỏi.

“Mèo con! Sao rồi?”

Triển Chiêu lắc đầu, nhỏ giọng nói. “Là đám sát thủ Vân Sơn lần trước, bọn họ mang cô nương kia lên thuyền đi rồi.”

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên. “Sát thủ nào giờ đi bắt cóc nữ nhân xinh đẹp làm gì. Có khi là nào là bọn

dâm tặc không?”

Triển Chiêu không đáp, nếu là bình thường anh nhất định sẽ truy xét tới cùng vấn đề này. Nhưng ưu tiên hàng đầu của họ hiện giờ là bình an đưa Lý Vân Dung đến Biện Kinh, quả thực chẳng cách nào phân tâm cho việc khác được. Đêm đó hai người đều thức trắng, để nguyên quần áo ôm kiếm cổ thủ đến sáng.

Ngày kế, cả ba đã khởi hành từ lúc rạng sáng, ngày đi đêm nghỉ, an toàn được đặt lên hàng đầu, bình an vô sự đi hết đoạn đường. Nhắc thấy Biện Lương từ xa, họ thúc ngựa chạy gấp, cuốn cả bụi mù lên. Sau bốn ngày đường, cuối cùng cũng đến được cổng chính của phủ Khai Phong. Hai người nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm. Triển Chiêu nhảy xuống ngựa, đỡ Lý Vân Dung vào phủ gặp Bao đại nhân. Bao Chứng ở nội đường hỏi thăm Lý Vân Dung vài điều rồi phân phó Vương Triều đi chuẩn bị nơi trọ lại cho nàng. Triển Chiêu kể sơ lại chuyện đã xảy ra trên đường, tới đoạn mình bị thương thì qua loa nói cho có. Bao Chứng thấy anh có vẻ gầy gò, nhợt nhạt hơn trước trong lòng cảm thấy xót xa, ân cần bảo anh nghỉ ngơi mấy ngày cho thật tốt, đừng lo nghĩ nhiều đến vụ án. Triển Chiêu thối lui về khu hậu viện, lúc này mới nhớ ra là khi nãy do vội tìm gặp Bao đại nhân quá mà quên mất tiêu một con chuột bạch thích náo nhiệt nào đó. Thế là ba chân bốn cẳng tìm khắp phủ, nhưng chẳng thấy bóng dáng người cần tìm đâu cả. Nghĩ đến việc Bạch Ngọc Đường suốt đường đi đã cùng vào sanh ra tử, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy.

“Đành đợi lần sau gặp lại nói cảm ơn vậy.”

Lâm bẩm trong miệng mấy lời đó, anh thở dài đẩy cửa bước vào phòng mình. Mấy ngày nay chưa có bữa nào được đủ giấc cả nên cả người mệt mỏi rã rời, buồn ngủ chịu không nổi. Đặt Cự Khuyết lên bàn, anh đi đi hai bên thái dương, bỗng nghe thấy có tiếng ngáy ngáy càng lớn phát ra từ trong phòng.

“Khò— Khò khò—”

“Ai—!”

Triển Chiêu hốt hoảng cầm kiếm chạy vào gian trong, đã thấy trên giường có một con chuột lông trắng to đang nằm giữa bụng ngáy khò khò, mơ hồ nghe có tiếng người đi vào, lâm bẩm gì đó trong họng, rồi trở mình sang hướng khác. Triển Chiêu dở khóc dở cười, tra kiếm vào bao. Tự cười bản thân khi nãy tất tưởi tìm khắp phủ, ai dè con chuột này quen thói cũ, làm ổ ngủ trong phòng của mình. Tính đi đánh thức cái kẻ khoái chiếm chỗ này, chợt nhớ tới mấy ngày qua cậu ta cũng thức khuya dậy sớm rất là vất vả nên chỉ đành cười khổ. Xem ra hôm nay mình phải ngủ ở phòng khách rồi.

6. Quyển 1 - Chương 5: Tứ Thử Náo Khai Phong

Giờ mẹo ngày hôm sau, hậu viện phủ Khai Phong vẫn bình thường như bao ngày khác, nha dịch vận trang phục chỉnh tề, tay cầm đao, đứng nghiêm trang như những pho tượng. Có mấy kẻ mặt mày sợ sệt đi đi lại lại quanh đây, đánh mắt nhìn nhau nhưng chẳng ai đủ dũng khí để bước tới, lên tiếng gọi. Hồi lâu, chợt nghe bên trong phòng vang lên những âm thanh leng keng, lạch cạch, và rồi cánh cửa bật mở, kia kẻ đã đại náo Đông Kinh, vào hoàng cung trộm tam bảo, Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường, tay cầm bảo kiếm thứ thái tử trong phòng bước ra.

“Ái da—!”

Bọn nha dịch như gặp ma giữa ban ngày, bỏ chạy toán loạn.

Bạch Ngọc Đường thấy thế nổi sùng, quơ tay tóm gáy một tên nha dịch, hung hăng hỏi. “Bộ các người gặp quỷ à?! Bạch gia gia ta uy dũng, ngạo nghễ, khí khái phi phạm như thế này, tại sao các người mới vừa thấy đã bỏ chạy hết thế?”

Lúc Bạch Ngọc Đường đại náo Đông Kinh thì mấy nha dịch của phủ Khai Phong là kẻ phải chịu khổ nhiều nhất, hôm nay thấy dĩ nhiên là nỗi sợ trong lòng cũng gọi lại theo. Cái tên đang bị Bạch Ngọc Đường nắm cổ cả người run lấy bầy, chặt vật rặn ra từng lời.

“Bạch gia gia tha mạng! Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám!”

“Tại sao các người đứng đó dáo dác ngó nghiêng nơi cửa?”

“Là Bao đại nhân cho mời Bạch nghĩa sĩ, chúng tiểu nhân không dám quấy rầy mộng đẹp của Bạch gia gia, cho nên mới đứng ở cửa...”

Bạch Ngọc Đường nghe thế bỗng nở nụ cười. “Cũng tốt. Ta lâu rồi cũng chưa gặp Bao đại nhân, giờ đến thăm hỏi cũng là chuyện đương nhiên.”

Dứt lời đem tên nha dịch vứt sang một bên, tiếng ‘ôi’ vang lên như mong đợi, Bạch Ngọc Đường mỉm cười gian xảo, phải trông nghiêng ngàng bỏ đi.

Trong nội đường của phủ Khai Phong, Bao Chứng đã ngồi giữa mà chờ sẵn, Công Tôn Sách và Triển Chiêu cùng ngồi ở hai bên.

Bạch Ngọc Đường bước vào, trước bái kiến Bao đại nhân, sau lại quay qua hỏi thăm Công Tôn tiên sinh, cuối cùng mới nhìn đến Triển Chiêu lúc này đang mím chặt môi, mặt mày tím ngắt, chắc hẳn là vì hôm qua bị mình chiếm mất giường nên nổi giận dưng dưng, trong lòng Bạch Ngọc Đường khoái trá vô cùng. Chỉ khoái trong lòng thôi chưa đủ, trên khuôn mặt còn lộ vẻ dương dương tự đắc, chẳng đợi Bao Chứng mời đã ung dung ngồi một bên.

Bao Chứng khẽ mỉm cười nói. “Bạch nghĩa sĩ xưng phong nhận hộ tống nhân chứng quan trọng an toàn vào kinh, bản phủ rất cảm kích. Khi này nghe Triển hộ vệ kể lại, Bạch nghĩa sĩ vì bảo vệ Lý cô nương mà bị trọng thương, không biết hiện giờ ra sao rồi?”

“Không sao cả, không sao cả! Bạch Ngọc Đường tôi cơ thể cường tráng, chút thương tích nhỏ đó thì thấm vào đâu. Vẫn còn mạnh chán so với Triển Tiểu Miêu... á, Triển Chiêu, ai đời động chút là kêu đau gần chết.”

Bạch Ngọc Đường đắc ý ra mặt, dù có thấy Triển Chiêu hung hăng nguyệt mình một cái cũng cố tình làm như không thấy. Bao Chứng và Công Tôn Sách nhìn nhau, lắc đầu chịu thua.

Bao Chứng ho khan một tiếng, nghiêm túc nói. “Bạch nghĩa sĩ nếu đã bình phục rồi, bản phủ có chút chuyện muốn làm phiền Bạch nghĩa sĩ...”

“Sao? Bao đại nhân có công chuyện gì cứ việc nói ra, chỉ cần nằm trong phạm vi năng lực thì Bạch Ngọc Đường tôi nhất định sẽ dốc hết tâm huyết, chết cũng không từ.”

Bao Chứng và Công Tôn Sách cùng khẽ gật đầu, trong lòng rất phấn khởi.

“Bản phủ muốn làm phiền Bạch nghĩa sĩ đến phủ Huy Châu một chuyến.”

“Huy Châu?”

Công Tôn tiên sinh giải thích. “Nạn nhân Lý thị này chính là người huyện Văn An, phủ Huy Châu; cha từng phụ trách tư lý của phủ. Vợ chồng Lý gia đều mất sớm, trong nhà lại không còn bà con thân thích nào, chính vì thế mà em gái Lý Vân Dung mới đến sống ở phủ quốc công. Đại nhân muốn nhờ Bạch nghĩa sĩ đến huyện Văn An một chuyến, truy tìm tung tích của vú nuôi Lý thị là Quế bà bà rồi đưa về phủ Khai Phong.”

Bạch Ngọc Đường có chỗ không hiểu. “Bao đại nhân, tìm vú nuôi của Lý thị để làm gì?”

“Nhờ bà ấy đến xác nhận thi thể.”

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên. “Xác nhận thi thể? Chẳng lẽ người bị giết đêm đó không phải Lý thị?”

Bao Chứng khoát tay, nói. “Cũng không hẳn là vậy, chẳng qua là đến giờ vẫn không thấy đầu của Lý thị đâu. Bản phủ cứ thấy nghi ngờ.”

Bạch Ngọc Đường gãi đầu, nói chung vẫn chưa hiểu.

Công Tôn tiên sinh mỉm cười nói. “Theo Bạch nghĩa sĩ nghĩ thì thủ phạm chặt đầu Lý thị với mục đích gì?”

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ một hồi nói. “Nếu là trên giang hồ, sau khi giết người còn chặt đầu lấy đi thì nhất định là do thâm thù cừ hận, mang đầu đi tể. Chẳng lẽ Lý thị này đã kết oán—”

Triển Chiêu bình thản cắt ngang. “Triển mỗ đã hỏi thăm hết một lượt trên dưới phủ quốc công rồi. Lý thị xưa nay vẫn rất trầm tính, hiền hòa, thâm đắc nhân tâm. Huống hồ nàng là dâu thảo vợ hiền, lúc nào cũng cấm cung trong nhà, rất khó cùng người kết thâm thù cừ hận.”

“Thế ư...” Bạch Ngọc Đường khoanh tay, suy nghĩ đăm chiêu. Đột nhiên như phát hiện ra được gì đó, vỗ tay la lên. “Chẳng lẽ... thủ phạm không muốn người khác nhận ra người chết?”

Bao Chứng gật đầu nói. “Xác của Lý thị đã được đưa tới phủ Khai Phong, thế nên bản phủ muốn nhờ Bạch nghĩa sĩ đi tìm Quế bà bà, xác nhận một lần chắc chắn xem đó có phải là Lý thị hay không.”

Bạch Ngọc Đường ngộ ra chân lý, đứng dậy cao giọng nói. “Bao đại nhân yên tâm, việc này cứ giao cho Bạch Ngọc Đường tôi!”

“Làm phiền Bạch nghĩa sĩ rồi.”

Bạch Ngọc Đường hào khí cười một tiếng, bỗng như nhớ ra cái gì đó, dậm mạnh chân. “Triển Chiêu! Bạch gia gia ta thì lận lộn đường xa đến phủ Huy Châu, còn mi chẳng lẽ ở đây thành thoi ngủ ngon trong ổ?”

Triển Chiêu thản nhiên đáp. “Triển mỗ còn nhiều công vụ khác trong người, không nhọc Bạch huynh bận tâm.”

“Mèo thú! Nói thế là ý gì?!”

“Không có ý gì cả.”

“Khoan đã! Mi khai thật coi. Sắp tới mừng chín tháng tám rồi, chẳng lẽ mi tính bỏ lại Bạch gia gia ta, một mình đi trước?”

“Đấy là công vụ.”

“Bạch gia gia ta chẳng thèm quan tâm công vụ hay tư vụ gì. Mi tính một mình lấy hết đại công ư?”

“Bạch Ngọc Đường! Đừng có mà càn quấy!”

“Mèo chết! Nói gì đó!”

“...”

“...”

Bao Chứng và Công Tôn Sách chỉ biết ngồi đó nhìn hai người cãi nhau, không hện mà cùng thở dài ngao ngán.

Cùng lúc ấy trên con đường lớn dẫn vào Đông Kinh Biện Lương có bốn con ngựa đang phi nước đại như bay. Kị sĩ cưỡi trên đó, cao có, thấp có, gầy có, mập có, nói chung là muôn hình vạn trạng rất thú vị. Một gã cao to vạm vỡ cầm đại chùy thở hổn hển, miệng gào lớn.

“Lão Ngũ, cái tên nhóc phá hoại này, báo hại chúng ta chạy khắp nơi tìm kiếm! Đợi đến lúc tóm được rồi nhất định phải đánh cho nát mông!”

Hàn Chương ở trên ngựa, dùng thiết trảo gãi lưng, trong lòng thầm nghĩ, tới lúc đó không biết ai mới nát mông đây.

Lô Phương dần nhận ra, bắt Ngũ đệ bé quan nghiên ngẫm thực chẳng mang lại chút hiệu quả nào, có khi sau này nên chuyển sang biện pháp bạo lực một chút nhưng thành công hơn chăng?

Đôi mắt Tưởng Bình sáng lên, từ khi nhận được thư của bà chủ nhà trọ Phong Trần, bốn anh em họ liền phóng ngựa chạy một mạch tới Biện Kinh, quên mất ghé qua tiệm rượu Giang Ninh mượn mẹ nuôi Khốn Long Tác. Nhớ lại lần trước lão Ngũ nhà mình cùng con mèo nhỏ của phủ Khai Phong bị trói chung một chỗ, lúng túng xấu hổ không đường nào kể xiết, Tưởng Bình bất giác nở nụ cười thâm hiểm, khiến cho Từ Khánh ở bên cũng phải rét run.

Nhác thấy Đông Kinh Biện Lương gần ngay trước mặt, bốn người liền hãm bớt tốc độ.

“Chẳng lẽ Lý cô nương mà lão Ngũ tự nguyện bảo vệ vào kinh lần này là một trinh tiết liệt nữ lưng mang thiên cổ kỳ oan, đủ để lão Ngũ chúng ta mê mẩn, thần hồn điên đảo ư?” Hàn Chương đột nhiên nói.

Từ Khánh vội vàng gật đầu phụ họa. “Đúng nha! Đúng nha! Lần trước khi lão Ngũ gặp được Mẫn cô nương kia cũng không đạo hạnh được đến thế.”

Tưởng Bình thấy nhị ca nói cũng có lý, quay sang Lô Phương bảo. “Đại ca, nếu đúng như Nhị ca nói thì lần này không được phép bỏ qua. Lão Ngũ đang khổ sở vì tình, bốn huynh đệ chúng ta bất luận thế nào cũng nhất định phải giúp tác hợp!”

Lô Phương vẫy tay, cười ha hả. “Cái này thì hiển nhiên. Chỉ cần lão Ngũ vừa ý, thân làm huynh trưởng như chúng ta nhất định dốc hết sức.”

Rồi cả bốn tiếp tục nói cười vui vẻ, thúc ngựa nhằm hướng thành Biện Lương mà tiến.

—

Trước cổng lớn của phủ Khai Phong uy nghi, lăm lăm có một nhóm nha dịch đang cúi người, vâng vâng dạ dạ luôn miệng, phục vụ cái vị Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường nổi tiếng lên đường đi Huy Châu. Nhìn thấy Bạch Ngọc Đường thúc ngựa rời đi, mọi người đều hớn hở ra mặt, thậm chí còn muốn phát khóc luôn ấy chứ. Triển Chiêu từ trong phủ bước ra, đúng lúc thấy mấy nha dịch như thế, chỉ đành dờ khóc dờ cười.

Đột nhiên, từ đằng xa có bốn con ngựa hướng phủ Khai Phong mà chạy đến, bụi mù cuốn ở đằng sau. Tới trước cửa phủ, cả bốn kìm cương, tung người nhảy xuống. Bọn nha dịch chăm chú nhìn hồi lâu, rồi đồng loạt trợn mắt, nghẹn họng, mặt mày xám xịt. Nhìn thấy tứ thủ của Hãm Không Đảo vươn vai, duỗi người, bộ dạng bình thản đứng trước cổng lớn của phủ, bọn nha dịch khóc không ra nước mắt, trong lòng cảm thán vì sao mới tiền được một vị ôn thần, ông trời liền đưa tới bốn vị thái tuế khác.

Triển Chiêu trong lòng cũng thầm than, đi xuống bậc tam cấp, đưa tay ôm quyền chào hỏi. “Triển Chiên xin chào bốn vị đảo chủ—”

Từ Khánh vốn tính nóng như lửa, không đợi Lô Phương đáp lại, đại chùy trong tay đã như bổ núi chia sông mà giáng xuống. “Triển Tiểu Miêu! Mau giao Ngũ đệ nhà ta ra đây!!”

Chùy này xuất ra không hề báo trước, được cái Triển Chiêu phản ứng nhanh nhạy, ngay lập tức tung người né tránh. Trương Long, Triệu Hổ nghe náo động bên ngoài cũng chạy ra xem, vừa vặn thấy Từ Khánh khí thế hùng hùng vung tay ra đòn, nên tức giận rút đao, xem ra không thể tránh một trận kịch chiến rồi. Triển Chiêu thấy thế liền lui vội về sau, cản hai người kia lại. Lô Phương cũng biến sắc quát lên.

“Tam đệ! Không được lỗ mãng!”

Hàn Chương cùng Tưởng Bình vội vàng chạy tới kéo tay Từ Khánh lại. Lô Phương khẽ thở dài, tiến lên trước nói với Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ, đắc tội rồi. Chỉ là bốn huynh đệ chúng tôi tới đây lần này là muốn đón lão Ngũ trở về, không biết có thể gọi Ngũ đệ ra đây được không?”

“Lô đảo chủ, Bạch Ngũ hiệp được Bao đại nhân nhờ vả, đã đi Huy Châu giúp đỡ điều tra phá án—”

Hàn Chương bật tiếng cười lạnh. “Triển Chiêu này, có phải phủ Khai Phong hơi quá phận không? Lão Ngũ đâu phải người của nha môn, dựa vào đâu lại sai tới sai lui như vậy?”

Triển Chiêu bình tĩnh giải thích. “Triển mạo tự biết Bạch huynh không phải người của quan phủ, nhưng án này liên lụy quá rộng, chỉ nha dịch thôi không đảm nhiệm hết được, chính vì thế mới phiền Bạch Ngũ hiệp đi Huy Châu—”

Từ Khách lại không nhịn được, đại chùy trong tay một lần nữa vung lên. “Mặc kệ người muốn nói gì, hôm nay nhất định phải giao lão Ngũ ra đây, còn không Xuyên Sơn Thủ Từ Khánh ta sẽ đập nát cái phủ Khai Phong này!”

Tưởng Bình vuốt hai hàng ria mép, đôi mắt ánh nét giảo hoạt, không nhanh không chậm từ tốn nói. “Xem ra tám chín phần là lão Ngũ tự nguyện đi...”

Nói dứt lời, ba con chuột còn lại đồng loạt nhớ tới những điều mình vừa mới bàn luận trên đường đi, nhất

thời cùng mỉm cười, đoán chừng Bạch Ngọc Đường lần này làm vậy là muốn ghi điểm với Lý cô nương, thể hiện khí khái anh hùng hào hiệp của mình. Thế nên tất cả cùng thu thế, cất bình khí đi; Lô Phương bật cười, cao giọng nói.

“Kỳ thực mọi người đều là con dân của Đại Tống, lão Ngũ vì quốc gia giúp sức cũng là đương nhiên, các huynh đệ nói có phải không?”

Ba chuột trăm miệng một lời dạ ran. “Đại ca nói đúng.”

Hàn Chương phụ họa theo. “Bao đại nhân công chính liêm minh, lão Ngũ thay đại nhân phân ưu giải nạn, huynh đệ chúng tôi há lại để ý?”

Bốn người họ chỉ trong chớp mắt đã quay ngoắt thái độ, khiến cho Triển Chiêu và nha dịch phủ Khai Phong cơ hồ mù mờ không theo kịp. Lô Phương tươi cười ôm quyền nói với Triển Chiêu.

“Đã vậy, huynh đệ chúng tôi muốn làm phiền mọi người trong phủ Khai Phong mấy ngày, chờ Ngũ đệ trở lại, không biết ý Triển hộ vệ ra sao?”

Có chết Triển Chiêu cũng không nghĩ họ sẽ đưa ra yêu cầu này, quay lại thấy Trương Long, Triệu Hộ vẫn tức giận vì hành động vô lễ vừa rồi của tứ thủ, còn bọn nha dịch thì như bị ép uống thuốc độc ấy, gương mặt đau khổ vô cùng. Triển Chiêu cực kì khó xử, nhưng quả thực lần này Bạch Ngọc Đường là vì phủ Khai Phong mà bôn ba tới tận Huy Châu nên đành gật đầu nói.

“Được thôi, nếu bốn vị đảo chủ không chê phòng khách của phủ đơn sơ, lạnh lẽo, Triển mỗ sẽ lập tức vào báo với Bao đại nhân, nếu đại nhân cũng không ý kiến gì thì xin mời bốn vị đảo chủ tạm ở lại phủ Khai Phong mấy ngày.”

Trương Long, Triệu Hộ vội vàng lên tiếng. “Triển đại nhân! Chuyện này...”

Một câu còn chưa nói xong đã bị Triển Chiêu dùng ánh mắt nghiêm nghị chặn lại, đành phải nuốt vào trong bụng.

“Bốn vị ở đây chờ một chút.” Triển Chiêu nhanh chóng quay vào trong phủ.

Từ Khách gác chùy ngang vai, thấp giọng nói. “Đại ca. Chúng ta có thể tới nhà trọ chờ lão Ngũ cũng được mà, cần gì phải chen chúc dưới một mái nhà với con mèo nhỏ này.”

Lô Phương cau mày thở dài. “Thật là... Tam đệ, chẳng lẽ đệ đã quên vết xe đổ của Mẫn cô nương?”

Từ Khánh gãi gãi sau gáy, khó hiểu hỏi. “Cái gì mà vết xe đổ chứ?”

Hàn Chương chen vào. “Lão Tam quên rồi à? Lần trước lão Ngũ chúng ta có lòng với Mẫn cô nương, tiếc thay *hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình*. Mẫn cô nương tuy chưa nói ra nhưng trong lòng đã có ý trung nhân.” Nói xong lại nhìn vào trong phủ Khai Phong chép miệng.

Từ Khánh rút cuộc cũng hiểu ra, vỗ đùi nói. “Phải ha! Cái con mèo nhỏ họ Triễn kia võ công cao cường, tướng mạo cũng không tồi, chả trách Mẫn cô nương rời xa lão Ngũ.”

Tướng Bình phe phẩy cây quạt lông, xáp lại gần ba người, thấp giọng nói. “Hiện tại lão Ngũ đã đi Huy Châu, Lý cô nương và Triễn Chiêu đơn độc ở lại phủ Khai Phong thật không ổn tí nào. Bốn người chúng ta đã tới đây rồi thì không thể khoanh tay đứng nhìn. Lần này vào ở trong phủ Khai Phong, chúng ta phải một lòng giúp lão Ngũ và Lý cô nương tác hợp, không cho phép Triễn Chiêu giành trước.”

Ba con chuột còn lại vừa nghe vừa gật đầu lia lịa. Đúng lúc ấy, Triễn Chiêu từ trong phủ bước ra, lập tức cả bốn ngừng bàn chuyện. Triễn Chiêu bước tới thì lễ.

“Bốn vị đảo chủ, Bao đại nhân cho mời.”

Tứ thử nghe vậy mỉm cười, chỉnh trang lại y phục theo Triễn Chiêu vào trong phủ. Nhưng trong đầu cả bốn chỉ lăm le biến cái nơi dưới chân thiên tử, nghiêm túc uy nghi nhất thành Biện Lương này trở thành một nơi không ngày nào không có người ngã ngựa đổ, gà bay chó nhảy vô cùng náo nhiệt!

7. Quyển 1 - Chương 6: Tiệm Áo Liệm Vĩnh Ninh

Bạch Ngọc Đường đi không ngừng nghỉ, phóng ngựa chạy như bay tới quê của Lý thị là huyện Văn An thuộc phủ Huy Châu; có điều, trong lòng vẫn hậm hực chuyện bị Triễn Chiêu bỏ lại, một mình đi trước tới thăm thính tiệm áo liệm Vĩnh Ninh.

“Mèo chết! Mèo thú! Dám bỏ lại Bạch Ngọc Đường ta, đợi đến lúc Bạch gia gia trở về nhất định sẽ lột da con mèo.”

Mặc dù đi cũng đã hai ba ngày đường rồi nhưng hề nhớ lại chuyện đó cậu vẫn tức tối không thôi. Mắng được mấy câu đã thấy trong miệng khô rang, nhìn thấy trước mặt có một quán trà đơn sơ, cậu liền thúc ngựa chạy đi. Tới nơi thì nhảy xuống, quăng dây cương cho người chủ quán mới chạy ra đón, Bạch Ngọc Đường bước vào lều trà dựng bằng trúc, chọn một cái bàn tương đối sạch sẽ để ngồi xuống. Nhận thấy trong tiệm chẳng có thứ gì đáng để ăn nên chỉ gọi một bầu trà xanh, vừa nhâm nhi vừa nghĩ chân mà thôi. Đúng lúc ấy, từ đằng xa có đôi vợ chồng già đi dạo nhau vào quán trà này. Hai người đều ăn mặc rất bình dân, lão ông vóc người không cao, diện mạo thật thà, còn lão bà thì đang lấy tay che mặt, vừa đi vừa khóc. Họ vào trong quán, ngồi ở một bàn gần chỗ Bạch Ngọc Đường, cũng gọi một ấm trà xanh. Lão ông buông bọc hành lý xuống, rót một chén trà đưa cho lão bà.

“Nào, uống miếng trà đi. Còn mấy ngày nữa là tới thành Biện Lương rồi...”

Lão bà lau nước mắt nói. “Đúng vậy. Mấy ngày nữa là có thể gặp đại tiểu thư rồi... Nàng một mình tha phương lưu lạc, lênh đênh vất vả không thân không thích...”

Lão ông nghe vậy thở dài. “Ôi~! Nhị tiểu thư giờ cũng không rõ tung tích, thật là, Lý gia sao lại thành ra như vậy rồi.”

Lão bà khóc lóc nói. “Đại tiểu thư chết thật thê thảm mà... Đến giờ vẫn chưa toàn thây. Những tưởng khi tiểu thư được gả vào phủ quốc công là có thể an ổn sống qua ngày, dè đâu lại vướng phải tai vạ bất ngờ này. Giờ còn mặt mũi nào mà đi gặp lão gia và phu nhân chứ!”

Bạch Ngọc Đường nghe tới đây trong lòng khê động, đứng dậy hỏi thăm đôi vợ chồng già. “Xin hỏi, người mà hai vị vừa nhắc tới có phải là thiếu phu nhân của phủ quốc công vừa bị giết chết?”

Lão ông ngạc nhiên. “Vị thiếu hiệp này chẳng lẽ quen biết đại tiểu thư nhà chúng tôi?”

Bạch Ngọc Đường trong lòng vui mừng phấn khởi. “Xin hỏi hai vị đây là...”

Lão ông đáp. “Tôi vốn là quản gia của Lý phủ, tên là Lý Quế. Đây là người bạn già của tôi, cũng là vú nuôi của hai vị tiểu thư trong nhà, thường gọi Quế bà bà. Chúng tôi ở Huy Châu nghe nói đại tiểu thư bị giết, thi thể được đưa tới phủ Khai Phong. Lại nghĩ đại tiểu thư ở kinh thành vô thân vô cố, nên dẫn nhau tới Biện Lương nhận xác về...”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy nhất thời hờn hờ ra mặt. Thật có thể nói là *đi mòn thiết hại tìm chẳng thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công*. Chỉ nghĩ tới việc lúc mình dẫn cặp vợ chồng Lý Quế trở về phủ Khai Phong, con mèo kia nhất định sẽ trợn tròn mắt, há hốc mồm, trong lòng chột thấy vui như mở cờ, chỉ muốn vỗ tay cười to. Có điều Bạch Ngọc Đường không thể ngờ rằng ngay giây phút này đây, con mèo được nhắc tới đó, ngự tiền tứ phẩm đối đạo hộ vệ Triển Chiêu của phủ Khai Phong, đã chạy tới khu ngoại ô của Biện Lương, tìm kiếm thứ được đề cập trong Vân Sơn Lệnh – tiệm áo liệm Vĩnh Ninh.

Trên con đường nhỏ trong núi ở ngoại ô Đông Kinh Biện Lương có một bóng người màu lam như ngọc thụ lâm phong đang phóng như bay, chính là Nam hiệp danh xưng ngự tiền hộ vệ của phủ Khai Phong – Triển Chiêu. Vô tình gặp được tiểu phu đồn củi, anh hòa nhã, lễ độ tiến đến hỏi thăm đường tới tiệm áo liệm Vĩnh Ninh, nhưng ai cũng lắc đầu bảo chưa từng nghe qua nơi này. Triển Chiêu thở dài, đành dùng khinh công tuyệt thế của mình đi tìm kiếm, càng đi càng xa, tới một nơi vô cùng vắng vẻ. Ở đây dân cư thưa thớt, ngô xóm vắng tanh, nơi nơi đều hoang tàn đổ nát, trơ trọi gốc cây khô. Trụ gỗ cháy đen, thi hài vô chủ, mặc cho quạ đen cùng kiến hôi giành ăn. Triển Chiêu nhìn thấy cảnh này trong lòng chua xót, đoán chừng chẳng ai lại tới một nơi như vậy mà mở cửa hàng. Đang định rời đi, đột nhiên lại có mấy tờ tiền hàng mã lặng lẽ trôi bèo bọt trong gió, anh giật mình truy ngược theo hướng chúng tới, chốc lát đã nhìn thấy ở phía sau một bức tường trắng đổ nát một khoảng sân nằm trong góc khuất. Triển Chiêu giương mắt nhìn kỹ, thấy tường viện cao lớn, hai cánh cửa cũ kỹ đóng chặt, bên trên treo một tấm biển gỗ đề là ‘Tiệm áo liệm Vĩnh Ninh’.

Triển Chiêu mừng thầm, không ngờ tiệm áo liệm Vĩnh Ninh này lại đặt tại một nơi hoang vu vắng vẻ như thế. Anh bước lên thêm, đập vòng cửa gọi, hồi lâu vẫn không thấy ai trả lời. Triển Chiêu đang tính dùng khinh công vượt tường mà vào thì đột nhiên cánh cửa gỗ chậm rãi mở ra, một nam nhân vóc người cao gầy

mặc áo xanh xuất hiện, trên mặt nở nụ cười ấm áp thân thiện.

“Vị khách quan này, muốn mua áo liệm sao?”

Triển Chiêu nhận thấy người này tuy dung mạo anh tuấn, ăn mặc chỉnh đốn, nhưng chân mày dường như ẩn chứa một luồng khí u ám.

“Xin hỏi chủ tiệm đây có phải mang họ Thắm hay không?” Anh bước tới ôm quyền hỏi thăm.

Người áo xanh mỉm cười nói. “Không dám mang họ Thắm, mời khách quan vào trong nói chuyện.”

Nói rồi nghiêng người nhường đường, Triển Chiêu theo vào trong sân, thấy giấy trắng lay động, hình nhân âm u, từ đỉnh lư hương tỏa ra làn khói xanh nhẹ lượn lờ, đứng ở nơi đây mà cứ như đã bị đưa xuống âm tào địa phủ. Người áo xanh dẫn Triển Chiêu vào nội đường, nơi này chỉ thấp đèn cầy trắng, chính giữa đặt một cỗ quan tài bằng gỗ mun, chậu đồng đựng tro tiền giấy để ở đầu quan tài, tro giấy rải đầy đất. Hình nhân giấy được xếp hai bên, giấy tiền vàng mã rơi lung tung, treo trên nóc nhà là vô số vải chiêu hồn.

Triển Chiêu nói. “Xin hỏi chủ tiệm đây có phải là đại công tử Thắm Sĩ Bình của ngự tứ khâm phong Thần võ hầu hay không?”

Người kia không đáp lời, chỉ chú tâm sửa sang lại một hình nhân giấy ăn mặc có phần xốc xếch, hồi lâu mới quay đầu mỉm cười nhẹ nhàng nói. “Tại hạ họ Thắm, gọi Sĩ Bình là được rồi.”

Triển Chiêu nghe vậy khom người thi lễ nói. “Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu của phủ Khai Phong ra mắt tiểu hầu gia.”

Thắm Sĩ Bình quay người lại, mỗi tay cầm một hình nhân giấy, cười hỏi. “Nói xem, cái nào nhìn được hơn?”

Triển Chiêu sửng sốt một chút, sau nói. “Triển mỗ nghe nói đêm phủ Thiện quốc công xảy ra án mạng, tiểu hầu gia cũng có mặt ở đấy. Không biết lúc thiếu phu nhân Lý thị bị giết, tiểu hầu gia có thấy gì lạ hay không?”

Thắm Sĩ Bình khẽ lắc đầu, mỉm cười nói. “Không hề.”

“Triển mỗ còn muốn hỏi thêm một câu, mừng chín tháng tám có gì đặc biệt với tiểu hầu gia không?”

“Không rõ.”

Triển Chiêu thấy Thắm Sĩ Bình cử chỉ lễ độ, nói năng rõ ràng, không hề giống người điên chút nào, khẽ thở

dài trong lòng. Xem ra đành phải đợi tới mừng chín tháng tám quay lại chỗ này xem có gì dị thường hay không. Đang tính cáo từ rời đi, bỗng nghe thấy tiếng hét nhỏ nhưng chói tai của một cô gái.

“Không, đừng đi! Cứu với... Cứu tôi với!”

Triển Chiên kinh hãi, theo tiếng nhìn lại, phát hiện qua khe cửa hẹp dẫn ra sau nội đường có một cô gái trẻ xinh đẹp đang quỳ ở đấy. Dù gương mặt tái nhợt, dung nhan tiều tụy, nhưng vẫn có thể nhận ra đây là người bị bọn sát thủ Vân Sơn bắt cóc dạo trước. Cô gái hiện vô cùng gầy yếu, bàn tay khẳng khiu vươn về phía Triển Chiêu, không ngừng lặp lại.

“Đại nhân, xin cứu với... Cứu với!”

Triển Chiêu lập tức chạy tới đỡ lấy cô, thấy trên cổ cô có đeo một vòng sắt nặng nề, móc vào một sợi xích to bằng ngón tay cái, đầu còn lại gim chặt vào tường. Triển Chiêu trong lòng hoảng sợ, Cự Khuyết ra khỏi vỏ, “keng” một tiếng chém đứt xích sắt. Lấy kim bài ngự tứ đeo bên hông đưa cho cô gái, nói.

“Cô nương, hãy cầm lấy tấm kim bài này tới phủ Khai Phong, tất có người hộ tống cô trở về nhà an toàn.”

Đúng lúc này, giọng nói trầm thấp dễ nghe của Thẩm Sĩ Bình vang lên sau lưng. “Sao lại chẳng nghe lời thế này. Đã bảo nếu không có lệnh thì không được phép đi ra mà.”

Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy sau lưng chướng phong ác liệt, vội vàng kéo cô gái né sang một bên. Chỉ nghe “oanh” một tiếng, tường gạch chỗ họ mới ở đã bị chướng lực của Thẩm Sĩ Bình khoét một hố to. Triển Chiêu dùng lực, hất tay đẩy cô gái ra hơn một trượng, la lên.

“Chạy mau!”

Cô gái kia vốn đã bị dọa đến cả người xụi lơ, nhưng trong lúc nguy cấp này, không biết kiếm đâu ra sức lực, đứng dậy chạy ra cửa. Thẩm Sĩ Bình nhanh như cắt quay người đuổi theo, nhưng kiếm quang trước mắt khiến phải lùi về mấy bước. Y đánh mất nhìn, thấy Triển Chiêu tay cầm bảo kiếm Cự Khuyết đứng trước mặt, lạnh tựa như băng, vững tựa như sơn.

Thẩm Sĩ Bình không lộ vẻ tức giận gì, chỉ khê cười nói. “Cậu thật sự muốn để cô nương kia đi?”

Triển Chiêu vẻ mặt không đổi, giọng nói đanh thép. “Thẩm Sĩ Bình! Đường đường là một tiểu hầu gia, sao lại cầu kết với sát thủ Vân Sơn bắt nhốt con gái nhà lành?!”

Thẩm Sĩ Bình không trả lời, chỉ nở nụ cười thân thiện như trước. “Cậu nghĩ nói vậy tôi sẽ thả người?”

Thẩm Sĩ Bình nhẹ nhàng nói, từ ngữ cũng chẳng chói tai gì, nhưng một chưởng đã thuận thế hướng Triển Chiêu đánh tới. Cự Khuyết trong tay rung nhẹ, Triển Chiêu tung người, trường kiếm về nên hoa ảnh tinh

kì. Cả hai đều là cao thủ, thân pháp nhẹ nhàng, nhanh tựa chim bay, trì sóng bắn bọt, như giao long vẫy vùng. Trận đấu này không khỏi khiến Triển Chiêu giật mình lo lắng. Võ công của Thẩm Sĩ Bình phải nói thâm sâu khôn lường, nếu chỉ dựa vào sức của một mình anh quả thực rất khó toàn mạng thoát ra. Với kinh công của mình, muốn trốn thoát không phải là không thể, có điều, hiện giờ quan trọng nhất là giúp cô gái bị bắt cóc kia an toàn trốn thoát. Thẩm Sĩ Bình vẻ mặt bình thản nhưng chưởng nào chưởng nấy cứ như dờn non lấp bể, khí thế như lôi đình vạn quân. Triển Chiêu theo thói quen giơ tay trái dùng võ kiếm đỡ đòn, động phải vết thương cũ vô cùng đau đớn. Cánh tay vô lực rơi thông xuống, chưởng kia không né được đánh trực tiếp vào trước ngực. Dù đã cố hết sức tránh nhưng vẫn bị chưởng phong mạnh mẽ quét qua vai, cả người như mũi tên bay thẳng ra ngoài. Cô gái khi này đã chạy được tới cổng, nghe thấy tiếng động lớn liền quay đầu lại xem thì thấy Triển Chiêu bị Thẩm Sĩ Bình đánh trúng, miệng học máu tươi, hoảng sợ kêu lên.

“Đại nhân! Ngài—”

Triển Chiêu cố gượng ngồi dậy, lấy tay lau máu, nghe tiếng kêu đầy lo lắng của cô gái kia thì vội la lên. “Cô nương! Đi mau!!”

Thẩm Sĩ Bình mỉm cười nói. “Không hổ danh Nam hiệp Triển Chiêu, hiệp nghĩa cho đến cuối cùng. Rõ ràng biết bản thân khó thoát nhưng vẫn chăm chăm lo cho an nguy của người khác.” Vừa nói y vừa bước về phía Triển Chiêu, cúi người nhẹ giọng tiếp. “Cánh tay của cậu bị thương đúng không? Rất đau nhỉ?”

Từ đầu tới giờ, nụ cười thân thiện kia chưa từng biết mất, cứ như thể kẻ võ công cao cường, ra tay tàn nhẫn khi này và y không hề có chút quan hệ nào. Vết thương trên tay trái Triển Chiêu rất nặng, động cái là đau thấu xương. Nhận thấy Thẩm Sĩ Bình dường như muốn xem xét thương thế của mình, anh thay đổi góc độ thanh kiếm, dùng chuôi ngăn cánh tay Thẩm Sĩ Bình, mũi kiếm theo thế cắm vào trong vách tường. Triển Chiêu mượn lực từ Cự Khuyết tung người nhảy tránh, ở giữa không trung thì rút kiếm ra, chao đảo đáp đất, mơ hồ cảm thấy hơi khó thở, khí huyết cuộn cuộn.

Thẩm Sĩ Bình đứng dậy, bình tâm tĩnh khí khẽ mỉm cười. Không những không nóng vội giao đấu tiếp với Triển Chiêu mà hình như y cũng không có ý đuổi theo cô gái kia, chỉ đơn giản cúi xuống nhặt mấy tờ vàng mã, đi về phía chậu than đặt trước đầu quan tài, phủi bụi đất cười nói.

“Cậu không trốn đi, là muốn chờ cô nương kia chạy thoát? Nhưng tới lúc cô nương đó cách đủ xa thì cậu dù có muốn đi cũng không được nữa rồi...”

Y vừa nói vừa lấy một bình sứ nhỏ từ trong ngực ra, đổ một ít bột màu xanh nhạt vào trong chậu đồng. Thấy Triển Chiêu biến sắc, chậm rãi ngưng thần, y lại một lần nữa nở nụ cười thân thiện.

“Không cần sợ, đây không phải thuốc độc. Thứ này có tên là ‘Nhu Cốt Tấn’. Cái tên rất dễ nghe có phải không? Không cần bế khí làm gì, thứ này không mùi không vị... Mà thực ra từ lúc bước vào cửa, cậu đã hít phải không ít rồi.”

Triển Chiêu giật mình, chẳng trách khi này cảm thấy nội lực tắc nghẽn, cả người vô lực, ra là đã sớm trúng phải thứ thuốc Nhu Cốt Tấn này. Triển Chiêu cầm kiếm đâm tới, nhưng được nửa đường cánh tay đã không còn chút sức lực nào, leng keng mấy tiếng, bảo kiếm tùy thân Cự Khuyết đã rơi trên đất. Đôi mắt

Triển Chiêu tối đen, hai chân mềm nhũn ngã quỵ xuống. Thảm Sĩ Bình phi thân tới, ra tay phong bế mọi đại huyết của anh rồi kéo cơ thể xụi lơ ấy vào trong lòng, ngón tay suông sã vuốt ve gương mặt Triển Chiêu, cảm thấy toàn thân anh căng cứng, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên thì mỉm cười dịu dàng nói.

“Không cần phải sợ, từ nay trở đi, tôi sẽ rất dịu dàng... rất dịu dàng chăm sóc cậu. Giờ tôi sẽ thành thật trả lời hai câu hỏi kia. Thứ nhất, trong đêm xảy ra vụ án ở phủ quốc công, tôi có thấy gì khác thường không? Tôi chẳng thể thấy gì... bởi Lý thị do chính tay tôi giết chết. Thứ hai, mừng chín tháng tám có gì đặc biệt? Thực ra cũng không có gì đặc biệt lắm, chỉ là hôm đó là sinh nhật của tôi... và cũng là ngày giỗ của cậu.”

—

Bạch Ngọc Đường dẫn cặp vợ chồng Lý Quế quay về thành Biện Lương. Hai người do tuổi cao nên cũng không còn lạnh lợi nữa, kéo dài cuộc hành trình trở về hơn hai, ba ngày so với lượt đi, tới tận sáng sớm ngày mừng chín mới đến được phủ Khai Phong. Trên đường, trong lòng Bạch Ngọc Đường nóng như lửa đốt, khó khăn lắm mới trở lại trước kì hạn, đoán chừng con mèo kia sẽ không cách nào bỏ lại mình mà đơn độc đi tiệm áo liệm Vĩnh Ninh, thật vui mừng hết biết. Bạch Ngọc Đường sau khi vội vã sắp xếp đôi vợ chồng Lý Quế đâu vào đấy liền chạy một mạch tới hậu viện, nghĩ sẽ cho Triển Chiêu lác mắt vì tốc độ làm việc thần tốc của mình, ai dè vừa đặt chân vào được sân trong đã nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc la lớn.

“Lão Ngū! Lão Ngū!”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, thấy bốn người đang sải bước đi về phía mình chính là tứ thủ của Hãm Không Đảo thì kinh ngạc nói. “Đại ca!? Sao mọi người lại ở trong phủ Khai Phong vậy?”

Lô Phương tới trước lên tiếng. “Chuyện kể ra rất dài dòng—”

Nói còn chưa xong đã bị Hàn Chương chen vào. “Lão Ngū, tâm tư của đệ, bọn huynh hiểu cả. Đệ cứ yên tâm, mấy ngày qua mọi người thay đệ cố thủ nơi này, xem như bình an vô sự.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Từ Khánh nói vô. “Bọn huynh đều thấy rõ, mấy ngày qua con mèo nhỏ họ Triển đi ra ngoài công cán, nói còn chưa tới mười câu với Lý cô nương.”

Bạch Ngọc Đường tạm thời tê liệt đầu óc. “Cái gì mà Lý cô nương Lý cô niếc chứ... Đúng rồi! Tam ca, huynh vừa nói Triển Chiêu sao?”

“Con mèo họ Triển đó? Nó ra ngoài đi công cán gì đấy... mấy ngày rồi chưa thấy về.”

Bạch Ngọc Đường giận tím mặt. “Đồ mèo chết tiệt! Giám bảo ta một mình đi trước!”

Thấy Bạch Ngọc Đường tự dưng nổi giận đùng đùng, tứ thủ đứng cạnh bên hoàn toàn không hiểu được. Đột nhiên bên ngoài phủ Khai Phong vang lên tiếng trống dồn dập, năm anh em họ vội vã chạy ra tìm hiểu

nguồn căn. Tới tiểu viện, thấy Bao Chửng cùng nhóm Vương Triều, Mã Hán đi ra, có vẻ như đang chuẩn bị thăng đường hỏi chuyện người đánh trống kêu oan. Bỗng có cô gái trẻ tuổi lão đảo vào trong phủ, nha dịch thấy cô giơ cao kim bài nên cũng không dám ngăn trở. Cô gái kia tới trước mặt Bao Chửng thì ngã quỵ xuống, rưng rưng nước mắt, kéo vạt áo vừa khóc vừa nói.

“Mau... mau cứu... Triển đại nhân!”

Bao Chửng cầm lấy kim bài, cẩn thận xem xét, quả nhiên là kim bài tứ phẩm hộ vệ Triển Chiêu thường đeo, giật mình hoảng hốt, sai người đỡ cô cái kia lên, ôn tồn nói.

“Cô nương, đừng khóc nữa, có gì cứ từ từ kể ra.”

Cô gái kia nghẹn ngào nuốt xuống, kể lại đêm đó mình bị cường đạo bắt cóc như thế nào, rồi bị nhốt ở tiệm áo liệm Vĩnh Ninh ra sao, Triển Chiêu vì sao lại xả thân liều chết cứu giúp, đến lúc đó khóc lóc kể lể.

“Dân nữ vốn sớm đã đi báo quan, ai dè chạy không lâu thì bối mệt quá mà ngất đi, may mắn được tiểu phu gần đó mang về nhà chăm sóc, mấy ngày sau mới tỉnh lại. Bao đại nhân, xin hãy mau cứu Triển đại nhân đi! Thảm Sĩ Bình kia vô cùng lợi hại, Triển đại nhân bị thổ huyết thật nhiều... thật nhiều mà.”

Bạch Ngọc Đường siết chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi. “Mèo chết, mi...”

Trương Long, Triệu Hổ vốn nóng tính, nghe tới đây không kịp nghĩ cứ thế phóng đi cứu người, lại bị Lô Phương ngăn lại, chấp tay nói với Bao Chửng.

“Bao đại nhân, Triển hộ vệ võ công tuyệt đỉnh, ấy vậy mà cũng thất thủ bị bắt, đoán chừng tên Thảm Sĩ Bình kia thân thủ nhất định thâm sâu khó lường, hai vị đầu mục đi sợ chưa chắc có thể cứu được người ra. Chi bằng để huynh đệ năm người chúng tôi cùng đi, biết đâu chừng có thể chế phục tên Thảm Sĩ Bình kia.”

Bao Chửng trong lòng cũng có ý đó, nghe Lô Phương nói vậy trấn an phần nào. “Vậy làm phiền năm vị nghĩa sĩ rồi.”

Ngũ thủ cùng Trương Long, Triệu Hổ đang chuẩn bị lên đường thì cô gái báo quan khi nãy đột ngột lên tiếng. “Dân nữ nguyện giúp dẫn đường các vị đại hiệp đến tiệm áo liệm Vĩnh Ninh!”

Sau đó nha dịch mang ngựa tới; lúc này, cứu người là quan trọng, nể chi nam nữ thọ thọ bất thân, Bạch Ngọc Đường cùng cô gái kia cưỡi chung một ngựa, theo sự chỉ đường của cô mà phóng ra ngoài ô thành Khai Phong. Tới được tiệm áo liệm Vĩnh Ninh, mọi người thấy nơi đây đồ nát, thê lương bất giác giật mình. Cô gái kia vừa thấy cửa tiệm thì cả người run sợ, Lô Phương nhờ Trương Long, Triệu Hổ ở lại bảo vệ cô, còn mình thì dẫn các anh em thăm dò xung quanh cẩn thận trước khi phi thân nhảy vào trong. Ngũ thủ lẳng lặng lên vào trong tiệm, thấy tiền âm phủ rải đầy đất, cờ trắng bay phấp phơ, khắp nơi đều là lũ đầu trâu mặt ngựa đang giương nanh múa vuốt, quả thực nhìn muốn lạnh sống lưng. Năm người nín thở lắng nghe động tĩnh, nhưng rốt cuộc chỉ thấy bốn bề yên lặng như tờ mà thôi. Đột nhiên, sau lưng có tiếng cười lạnh, khiến cả năm giật mình quay đầu, chỉ thấy một nam nhân mặc áo xanh quỳ mị không biết từ

nơi nào hiện ra.

“Mấy vị khách quan, muốn tới mua áo liệm à?”

Từ Khách nóng tính nghe thấy thế nổi trận lôi đình, đại chùy vung mạnh về trước.

“Cái ****! Người mới là kẻ cần mua áo liệm!”

Thẩm Sĩ Bình dễ dàng tránh được đại chùy của Từ Khách, tứ thủ còn lại không dám khinh thường, vội vàng rút vũ khí ra nghênh chiến. Bạch Ngọc Đường vừa đánh vừa giận dữ nói.

“Tên điên! Triển Chiêu ở đâu?”

Thẩm Sĩ Bình chỉ cười chứ không đáp, y tuy bị ngũ thủ vây đánh nhưng không hề tỏ ra nao núng. Đột nhiên, từ trên tường viện có năm tên mặc quần áo đen nhảy xuống, Bạch Ngọc Đường vừa thấy liền kêu lên.

“Là năm tên sát thủ Vân Sơn khi đó!”

Tên cầm Phục Hồ Trường Tiên tiến lên, nói với Thẩm Sĩ Bình. “Thuộc hạ tới chậm, để thiếu chủ phải sợ hãi, mong người thứ tội!”

Thẩm Sĩ Bình khẽ mỉm cười. “Không sao, không sao. Vừa rồi ta mới được coi một màn chuột cứu mèo vô cùng thú vị.”

Nói đoạn nhảy lên tường cao, loáng cái đã không thấy đâu. Ngũ thủ tính đuổi theo nhưng sát thủ Vân Sơn thân thủ phi phàm, dù làm thế nào cũng không tiến lên được. Tên ném phi tiêu lấy một quả đạn khói ra, “oành” một tiếng, trong sân đã tràn ngập khói mù, đến khi khói tan thì bọn chúng cũng đã mất dạng. Việc cần kíp lần này là tìm ra được Triển Chiêu nên ngũ thủ cũng chẳng đuổi theo, tản ra khắp nơi xem có dấu vết nào không. Đột nhiên có tiếng Triệt Địa Thử Hàn Chương hô lớn từ phía sau hậu viện.

“Tới đây! Mau tới đây!”

Tứ thủ còn lại tức tốc chạy tới, thấy Hàn Chương chỉ tay vào một chỗ rõ ràng vừa mới bị đào xới.

“Chỗ này trông như mới vừa bị động qua. Hãy đào ra xem thử.”

Hàn Chương nói xong thì gỡ thiết trảo, nhanh tay nhanh chân đào đám đất đá lên, không lâu sau đã lộ ra một quan tài bằng gỗ mun đen bóng. Ngũ thủ trở mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hiểu ra, gấp gáp nói.

“Nhị ca, mau mở ra. Tr-Triển Chiêu!”

Tứ thử nghe vậy giật mình, cuống quýt lấy quan tài ra, cố sức bật mở nắp, năm đôi mắt đồng loạt nhìn vào trong, chỉ thấy Triển Chiêu mặc bộ quần áo màu lam mộc mạc, thắt lưng màu trắng, thần sắc an tĩnh nằm trong quan tài có lót tơ lụa cao cấp, bảo kiếm Cự Khuyết cùng một số trân bảo quý đặt xung quanh như tinh tú vây lấy mặt trăng. Bạch Ngọc Đường ngồi cạnh quan tài, đưa tay ra thử nhưng chẳng thấy hơi thở của Triển Chiêu đâu, siết chặt Họa Ảnh trong tay, thất thanh nói.

“Triển Chiêu... chết rồi!?”

Một đời Nam hiệp, trường kiếm giang hồ. Biết bao oai hùng. Biết bao phóng khoáng. Chuyện này... sao có thể? Làm sao có thể!? Bạch Ngọc Đường cả người lạnh ngắt, trái tim như hóa đá, càng ngày càng nặng nề, đầu óc trống rỗng. Cậu bé Triển Chiêu ra khỏi quan tài đặt nằm dưới đất. Người giang hồ vốn chẳng màng sống chết, nhưng tại sao ngay giây phút này lồng ngực lại đau nhói, tê tái trong tim, ngớ ngàng...

Tưởng Bình không chú ý tới sự thất thần của Bạch Ngọc Đường, đi qua nắm cổ tay Triển Chiêu bắt mạch. “Cậu ta không có chết. Chẳng qua là tạm thời bị ngộp thở, miệng đối miệng truyền chút dương khí là được.”

Bạch Ngọc Đường như thể tỉnh mộng, mừng rỡ nói. “Tứ ca, huynh bảo không chết?”

“Mới nói đó thôi, miệng đối miệng truyền chút dương khí là được.”

“Miệng đối miệng... truyền dương khí?” Khuôn mặt tuần tú của Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên đỏ bừng.

Tứ thử còn lại vẫn cứ vô tri với biểu cảm trên mặt Bạch Ngọc Đường, Tưởng Bình lắc đầu nói.

“Đã không biết bơi thì có giăng kiểu nào cũng không biết bơi. Lão Ngũ, tránh ra, để Tứ ca làm mẫu cho mà nhìn.”

Nói rồi đẩy cậu em mình qua một bên, đến ngồi bên cạnh Triển Chiêu, mở miệng anh chuẩn bị áp xuống thì bị Bạch Ngọc Đường từ phía sau đẩy ra.

“Đề... đề đề!”

Rồi không dám chần chờ nữa, cúi đầu áp xuống bờ môi tái nhợt không chút máu nào mà thổi khí vào, chỉ cảm thấy gương mặt mình nóng bừng, về phần đôi môi tỏa ra hơi thở mang hương lá sen tươi mát cùng với xúc cảm mềm mại như tơ kia nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Thổi thêm vài hơi đã nghe Triển Chiêu ho khan một tiếng, sặc ra một hơi thở.

Mọi người vui mừng hoan hô. “Sống rồi! Sống rồi! Coi như sống lại rồi.”

Lô Phương giúp Triển Chiêu giải khai huyết đạo, từ từ đỡ dậy. “Triển huynh đệ, thấy thế nào rồi?”

“Đa tạ... các vị huynh đài ra tay cứu giúp.”

Triển Chiêu bị trúng thuốc mê, người vẫn chưa tỉnh hẳn, thì thảo mấy tiếng đã muốn ngất đi. Bạch Ngọc Đường thấy anh tỉnh lại, mặt càng thêm nóng, cố tình làm mặt lạnh nói.

“Con mèo chết tiệt! Tỉnh rồi thì mau dậy đi, đừng có bày đặt ở đó giả chết.”

“Cậu—”

“Ta sao nào? Nếu không phục thì mau dậy, cùng Bạch Ngũ gia phân cao thấp.”

Triển Chiêu nghe vậy tức giận trong lòng, dù đầu vẫn còn ong ong, toàn thân thoát lực nhưng vẫn dùng ý chí ép bản thân loạng choạng đứng dậy. Lô Phương thấy thế vội vàng đi qua âm thầm đỡ lấy, trong lòng trách móc lão ngũ nhà mình ăn nói chua ngoa, không thực với lòng, mới vừa rồi làm tưởng Triển Chiêu bỏ mạng còn thất kinh bát đảo, ấy vậy mà giờ bày đặt ra vẻ mặt lạnh, đúng giấu đầu hỏ đuôi mà.

Triển Chiêu gắng gượng chỉ xuống đất, nói ngắt quãng từng câu.

“Nhị đảo chủ... phiền các hạ... đào toàn bộ... số quan tài... Thẩm Sĩ Bình đã chôn... lên.”

Ngũ tử nghe vậy giật mình, vội vàng gọi Trương Long, Triệu Hổ vào phụ một tay, sân trước sân sau tổng cộng tìm thấy mười bốn cỗ quan tài khác. Có mấy quan tài vì lâu năm nên gỗ mục nát hết, để lộ ra xương trắng âm u, sâu bọ nhúc bèn trong, ngọc khí thoát ra, trần bảo rơi xuống đất. Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ đến, nếu khi nãy họ không kịp tới, Triển Chiêu cũng sẽ chịu cùng kết cục như những thi hài này, chôn sâu dưới ba lớp đất, hóa thành xương khô, chốc lát mồ hôi lạnh đã phủ đầy tay.

Trương Long, Triệu Hổ đưa Triển Chiêu và cô gái kia về phủ Khai Phong trước, sau dẫn nha dịch tới vừa thu dọn vừa khám nghiệm những tử thi đào được. Qua khám nghiệm biết được đây đều là xác của những thiếu nữ mười tám đôi mươi, tất cả cùng bị chôn sống mà chết, tình trạng thê thảm đến độ không nỡ nhìn. Mọi người đem chuyện hồi báo phủ Khai Phong, Bao Chứng nghe vậy giận tới phát run, không thể tin nổi trên đời này lại có người độc ác đến thế, liền thay đổi triều phục vào cung thuật lại tình hình vụ án cho hoàng thượng biết. Nhân Tông nghe xong biến sắc, tuyên Thần vũ hầu Thẩm Hành tới chất vấn. Thẩm Hành quỳ trước long án, nước mắt như mưa, khóc lóc kể lể.

“Khởi bẩm vạn tuế, nghịch tử của thần khi còn nhỏ tập võ bị ngã từ trên ngựa xuống, thành chứng bệnh khủng hoảng điên điên, không thể kiểm soát hành động của mình. Lão thần vô dụng, mặc dù nhiều lần nghiêm trị, mắng nhiếc thậm tệ, đều không công hiệu. Sau này nghe nói nghịch tử đã tới vùng ngoại ô mở một tiệm áo liệm, thần vì bảo toàn danh dự cho gia tộc nên đã trực xuất nó đi. Nhưng, làm cha mà không dạy được con, để nghịch tử gây ra tội tày đình như vậy, thần cũng khó tránh liên quan, nguyện xin nhận trách phạt của bệ hạ.”

Nhân Tông nghe xong thở dài một tiếng.

“Thôi, hầu gia không cần quỳ nữa, đứng lên đi...”

Rồi quay sang Bao Chứng nói.

“Bao khanh, án này vô cùng nghiêm trọng, trẫm hạ lệnh cho khanh phải dốc toàn lực điều tra, truy bắt Thảm Sĩ Bình về quy án.”

Bao Chứng dập đầu nói.

“Thần tuân chỉ!”

8. Quyển 1 - Chương 7: Sóng Gió Lại Tới

Sau khi Triển Chiêu được đưa về phủ Khai Phong, Công Tôn tiên sinh lập tức chẩn bệnh chữa trị. Mặc dù anh bị trúng thuốc mê trong thời gian dài, nhưng do nội công thâm hậu, cộng thêm thể chất cũng tốt, nên dùng thuốc đều đều trong mấy ngày thì sẽ hồi phục như cũ. Bạch Ngọc Đường trước giờ hay cùng Triển Chiêu đối đầu, giờ Triển Chiêu bị thương, trong lòng tự dưng thấy phiền muộn dị thường, cơ hồ cứ có cảm giác hàng ngày cùng con mèo bệnh kia đấu khẩu mấy câu thì vui hơn so với bây giờ nhiều. Chính vì thế, cậu thường hay kiếm cớ để chạy tới phòng Triển Chiêu, khua chiêng múa trống cố tình chọc tức anh, nhìn thấy anh dù giận nhưng chỉ có thể nằm trên giường, không thể đáp trả, thực sung sướng khó tả.

Một ngày kia, Bạch Ngọc Đường mua được cái trống lắc của trẻ con, trên mặt có hình tiểu đồng la, hào hứng đem về tính treo Triển Chiêu một trận. Chưa vào được tới cửa đã thấy tứ thủ thập thò bên ngoài, ảo não nhìn vào trong phòng Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường thấy lạ bước tới hỏi.

“Đại ca? Mọi người đang làm gì vậy?”

Tứ thủ vừa thấy Bạch Ngọc Đường thì vội vàng ngăn nơi cửa, làm cách nào cũng không cho vào. Bạch Ngọc Đường thấy thế càng lấy làm kì quái, không nói tiếng nào tiến đến cái cửa sổ đã bị tứ thủ khoét một lỗ, nhìn vào bên trong, thấy Lý Văn Dung đang ngồi trước giường, nhỏ nhẹ nói chuyện, lâu lâu lấy khăn chấm nước mắt. Còn Triển Chiêu thì miễn cưỡng dựa người vào thành giường, mặt mũi tiều tụy nhưng vẫn toát lên vẻ ôn hòa, thấp giọng an ủi nàng. Bạch Ngọc Đường nhìn thấy cảnh này trong lòng như có lửa đốt, thoáng chốc đã bùng lên mặt. Hàn Chương chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói với ba con chuột còn lại.

“Nhìn kia, lão Ngũ quả nhiên lửa ghen ngút trời.”

Tướng Bình trách Từ Khánh. “Đều tại Tam ca cả, bảo huynh canh chừng lão Ngũ, thế mà lại ngủ thiếp đi.”

Từ Khánh đưa tay gãi gáy, cúi đầu nhận sai. “Phải. Là tại huynh, tại huynh.”

Lô Phương tiến tới an ủi Bạch Ngọc Đường. “Ngũ đệ, đừng để ý nhiều. Lý cô nương cũng chỉ mới vào, nói không được bao lời với Triển Chiêu.”

Bạch Ngọc Đường mặt lạnh, lên giọng mỉa mai. “Buồn cười. Con mèo bệnh kia nói bao lời với người khác thì có liên quan gì đến Bạch Ngũ gia.”

Đúng lúc ấy, cửa phòng mở ra, Lý Vân Dung lấy khăn che mặt, cúi đầu không nhìn mọi người ở bên ngoài, cứ thế đi thẳng. Tứ thử như ong vỡ tổ vọt vào trong, Triển Chiêu vốn đã thối mệ, tính nghĩ ngơi chốc lát, ai dè lại bị bốn con chuột vây lấy, trái một câu, phải một câu, chê trách không nên cướp người trong mộng của Bạch Ngọc Đường như thế. Triển Chiêu ngẩng đầu lên, thấy Bạch Ngọc Đường đang đứng khoanh tay ở đằng xa, trên mặt dường như có nét giận, ngay lập tức thông suốt: hóa ra là con chuột bạch này có lòng cảm mến với Lý cô nương, chửi trách lại giận mình đến vậy.

“Bốn vị đảo chủ hiểu lầm rồi, Lý cô nương chẳng qua thấy Triển mỗ bị thương nên tới thăm hỏi thôi, không có ý gì khác.” Anh khẽ cười nói.

Tứ thử nghe vậy nửa tin nửa ngờ, Tưởng Bình hỏi tới. “Triển Tiểu Miêu, lời này là thật?”

“Triển mỗ chưa từng nói đùa bao giờ...” Nói tới chỗ này, cậu đột nhiên ngừng một chút. “Bốn vị đảo chủ, khi nãy chạm mặt Lý cô nương, có thấy điểm nào kỳ quái không?”

Bạch Ngọc Đường hừ mũi. “Bọn ta không được như ai kia, có cơ hội nhìn cẩn thận người ta, nên chẳng thấy gì kỳ quái cả.”

Triển Chiêu đoán chừng anh ta vẫn mang lòng ghen tức với mình nên cũng không so đo. “Triển mỗ không thể giải thích rõ được... chỉ là cảm thấy hình như có điểm gì đó không đúng.”

“Hừ, mèo khó đổi tính thích ăn cá.”

Bạch Ngọc Đường làm mặt lạnh, đưa tay gối sau đầu, đứng dựa vào khung cửa, trong miệng ngâm nga một giai điệu của Giang Nam. Cậu khi nãy nghe cũng đã hiểu; tứ thử cho rằng cậu có ý với Lý cô nương nên mới ra sức che giấu, sợ cậu tức giận phát ghen. Thật ra thì Bạch Ngọc Đường hiểu rõ lòng mình, Lý cô nương kia mặc dù dịu dàng xinh đẹp, nhưng mà chỉ vậy mà phải cùng con mèo kia tranh giành thì không phải. Có điều cơn uất ức khó khăn này là sao? Giống như năm đó vì A Mẫn mà cùng Triển Chiêu đối chọi gay gắt, rốt cuộc là bởi lòng cảm mến với A Mẫn, hay là vì cố tình muốn đấu nhau với con mèo kia?

Nghĩ tới nghĩ lui mãi không ra đáp án, trong lòng Bạch Ngọc Đường càng phiền muộn hơn.

Triển Chiêu dù bị châm chọc nhưng chẳng muốn làm thứ vô vị như đánh nhau vì thể diện nên cũng không cãi lại. Lô Phương lên tiếng giảng hòa.

“Nếu đã vậy huynh đệ chúng tôi không quấy rầy Triển hộ vệ nghỉ ngơi nữa.”

Nói rồi cùng ba con chuột còn lại kéo Bạch Ngọc Đường ra ngoài. Bạch Ngọc Đường khó chịu trong lòng, một thân một mình đi kỹ phường uống rượu mua vui, tứ thủ cũng chẳng cách nào ngăn được, chỉ mong cậu không gây họa là đủ rồi.

Lúc này, tại nội đường phủ Khai Phong, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đang ngồi, vợ chồng Lý Quế dập đầu trước mặt Bao Chứng nói.

“Thảo dân khấu kiến thanh thiên Bao đại nhân.”

Bao Chứng kêu hai người đứng dậy, hòa nhã nói.

“Hai vị lão nhân gia cứ ngồi xuống tiếp chuyện là được.” Vợ chồng Lý Quế tạ ơn rồi ngồi xuống, Bao Chứng nói tiếp. “Thi thể Lý thị, hai vị đã xem qua?”

Hai người nghe vậy nghẹn ngào gật đầu đáp. “Bẩm đại nhân, đã tới coi rồi...”

“Đó là Lý thị?”

Quế bà bà nức nở. “Mặc dù không còn đầu, nhưng thân hình kia nhất định là đại tiểu thư nhà chúng tôi. Tiểu thư... bị chết oan mà.” Nói rồi lại nước mắt lã chã.

Bao Chứng khoát tay. “Lão nhân gia không cần phải khóc, bản phủ nhất định sẽ điều tra vụ án này thật rõ ràng, trả lại công đạo cho tiểu như nhà.”

Quế bà bà gật đầu, tiếp tục rưng rưng nói. “Dung mạo và tính tình của đại tiểu thư không có điểm nào đáng chê trách cả, hơn nữa lại là con dâu trưởng của phủ quốc công, ở huyện Văn An chúng tôi không ai không khen, không ai không ngợi! Quế bà tôi nuôi dưỡng hai vị tiểu thư từ bé, theo các nàng trưởng thành... Rốt cuộc là kẻ nào nhẫn tâm đến vậy, giết người thôi không nói, thậm chí cả đầu cũng chặt mất. Nhớ lại năm đó tôi bế cả hai vị tiểu thư trong tay cho bú, giờ đây một đi một ở, bảo lão bà tôi làm sao sống được đây...”

Công Tôn tiên sinh nghe có điều lạ tai nên hỏi lại. “Lão nhân gia, bà vừa nói bế cả hai cho bú?”

Quế bà bà dùng ống tay áo lau nước mắt đáp. “Đúng vậy ạ. Hai vị tiểu thư là chị em song sinh, không cùng bề thì phải làm sao? Tiên sinh, ngài vẫn chưa thấy qua chứ hai vị tiểu thư nhà tôi giống nhau như đúc, cứ như tạc từ cùng một khuôn ra vậy.”

Bao Chứng nghe đến đây thì giật mình. “Hai vị tiểu thư nhà là chị em song sinh ư?!”

Lý Quế chen lời. “Đúng vậy, thưa đại nhân. Hai vị tiểu thư nhà tôi giống nhau phải nói không có cặp thứ hai được như vậy, khác chẳng chỉ là nhị tiểu thư có một nốt ruồi dưới đuôi mắt trái, nếu không nhờ nó, cả chúng tôi cũng không phân biệt nổi.”

Bao Chứng gật đầu, lệnh cho Vương Triều, Mã Hân đưa vợ chồng Lý Quế về phòng, sau quay qua Công Tôn tiên sinh hỏi. “Chị em Lý gia là một cặp song sinh, tại sao phủ quốc công không ai báo lại điều này cho bản phủ biết?”

Công Tôn tiên sinh nói. “Đại nhân, cái này nghĩ cũng chẳng có gì lạ. Lý cô nương là một tiểu thư khuê các, ở trong phủ quốc công nhất định cũng là thâm cư giản xuất, rất hiếm người gặp. Với lại, chi tiết này căn bản không liên quan gì đến vụ án, theo như Triển hộ vệ nói, Thẩm Sĩ Bình kia thừa nhận đã giết chết Lý thị, còn Lý cô nương ở đuôi mắt trái quả thực có một nốt ruồi trích lệ, chung quy không có điểm nào khả nghi cả.”

“Tiên sinh khoan hãy nói thế. Thẩm Sĩ Bình sau khi ngã ngựa thành điên, mỗi năm tới ngày sinh nhật mừng chín tháng tám sẽ giết một người để tế, nhưng người trước khi chết đều là bị đặt trong quan tài chôn sống. Lý thị này lại khác, chết bởi lưỡi đao bén chặt đứt đầu, quả thực không phù hợp chút nào.”

“Nếu như hung thủ là kẻ khác, vậy tại sao Thẩm Sĩ Bình lại khai không chút kiêng kỵ như vậy?”

“Điểm này bản phủ vẫn chưa nghĩ ra.” Bao Chứng đi đi lại lại trong phòng suy tư một hồi, bỗng ngẩng đầu nói với Công Tôn Sách. “Đúng rồi, Công Tôn tiên sinh, thương thể của Triển hộ vệ ra sao rồi?”

“Bẩm đại nhân, độc hương mà Triển hộ vệ trúng, mấy ngày nữa sẽ đào thải hết khỏi cơ thể, còn cánh tay bị thương, học trò đã băng bó kỹ càng, chỉ cần trong vòng trăm ngày không bị động sẽ trở lại như cũ thôi.”

“Nếu thế làm phiền tiên sinh.”

Công Tôn tiên sinh khom người, mỉm cười nói. “Học trò không dám. Thật ra thì thương thể của Triển hộ vệ cũng là nhờ Bạch nghĩa sĩ...”

Bao Chứng cảm thấy thú vị bật cười. “Ồ? Lời này của tiên sinh nên hiểu thế nào?”

“Đại nhân có chỗ không biết, nếu không phải do Bạch nghĩa sĩ mỗi ngày cố ý chọc giận Triển hộ vệ, khiến cho thuốc mê trong cơ thể bị kích thích đẩy ra, chỉ mình sức học trò không thể khiến Triển hộ vệ hồi phục nhanh đến thế.”

Bao Chứng nghe vậy mỉm cười nói. “Nói vậy bản phủ phải cảm tạ Bạch nghĩa sĩ rồi. Công Tôn tiên sinh, hiện cũng không còn công vụ nào nữa, chúng ta đến thăm Triển hộ vệ một chút đi.”

“Vâng, học trò xin đi cùng.”

Sau đó hai người vừa cười nói vừa lui về hậu viện.

“Đồ mèo chết! Mèo thúì!”

Bạch Ngọc Đường ngửa đầu đem rượu trong vò nốc cạn, uống như Trư Bát Giới ăn nhân sâm ấy, thực chẳng giống tác phong bình thường. Bên người một đám nữ tử ăn mặc trang điểm xinh đẹp diễm lệ, trong lòng thầm ngưỡng mộ nhưng lại bị tính khí bướng bỉnh ngang ngạnh của cậu làm kinh sợ, không dám giống như trước đây kẻ sát bên người, chỉ ở chỗ không gần không xa quạt từng đợt từng đợt gió thơm. Bạch Ngọc Đường đêm nay vừa ra khỏi khinh xuân viện, lại vào phong lưu các, dạo quanh tất cả những nơi trăng hoa nhất thành Khai Phong, nhưng trong lòng lại chẳng có chút khoái hoạt nào.

“Công tử có chuyện buồn phiền à?” Hoa khôi nơi này cầm bình rượu tới tiếp vào chén ngọc vốn đã cạn kia, nở nụ cười hỏi.

Bạch Ngọc Đường đã nửa tỉnh nửa say, nghe vậy sững sờ, hồi lâu mới bật cười ha hả. “Buồn phiền? Ai bảo Bạch Ngũ gia ta có chuyện buồn phiền nào?”

“Công tử mượn rượu giải sầu, không phải có chuyện buồn phiền thì còn sao nữa? Nếu công tử không chê tiểu nữ ngu dốt, xin hãy nói ra một chút, biết đâu lại có thể giúp công tử điều gì đó.”

Bạch Ngọc Đường trong lòng mờ mịt, rốt cuộc là mình đang phiền não điều gì chứ? Chính bởi nghĩ không ra nên tâm tình mới càng kém hơn.

Đã không nghĩ ra thì thôi không thèm nghĩ nữa, cứ uống cho thật đã nào. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nốc cạn chén rượu, uống mãi cho đến lúc say bí tỉ mới xiêu vẹo trở về. Giờ này trời cũng đã lờ mờ sáng, tứ thử một đêm không ngủ lo lắng chờ cậu trở về; vất vả chờ cả đêm, thấy cậu toàn thân đầy mùi rượu, đáng người lão đảo vừa tức lại vừa đau. Bạch Ngọc Đường say mềm cả người, mặt cười ngây ngô, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm.

“Đêm qua mượn rượu... Tần Lâu say, phở, phở hoa cô đầu... là lẽ sống...”

Từ Khánh vác con ‘chuột sa hũ rượu’ có tên Bạch Ngọc Đường vút lên giường, tức giận càu nhàu. “Tửu lượng rõ cao mà uống đến độ say bí tỉ rồi đọc thơ như vậy đây.”

Lô Phương kéo chăn đắp cho Bạch Ngọc Đường, đau lòng thở dài.

Hàn Chương nhìn con chuột bạch chống vó ngáy khò khò trên giường nói. “Lão Ngũ lần này đúng là tương tư khắc cốt ghi tâm rồi. Đại ca, huynh nói phải làm sao bây giờ.”

Tướng Bình gài quạt ra sau lưng, liếc Hàn Chương một cái. “Còn có thể làm sao nữa, cố gắng tác hợp cho lão Ngũ và Lý cô nương thôi.”

Từ Khánh nóng tính nghe tới thế liền nhấc chân dậm bước. “Vậy đến gặp Lý cô nương hỏi luôn đi, xem nàng có ý với lão Ngũ hay không. Nếu nàng gật đầu thì rước về làm vợ Ngũ đệ!”

Lô Phương vội vàng kéo lại. “Đệ đi làm cái gì! Người ta là khuê nữ chưa thành thân lập thất, đệ lỗ mãng đến hỏi như vậy chắc chắn hỏng chuyện.”

“Thế phải làm sao bây giờ?”

Lô Phương thở dài. “Còn có thể làm sao nữa... Dựa tình hình ứng phó thôi.”

Bốn người họ ở đây ta một câu người một câu bàn tính, bỗng nghe thấy có tiếng kêu thất thanh của Mã Hân. Không lâu sau, hậu viện phủ Khai Phong ồn ã hẳn lên. Tứ thủ vội vã chạy ra xem đã thấy Công Tôn tiên sinh cùng một người khám nghiệm tử thi tất tưởi chạy ngang qua.

“Công Tôn tiên sinh, có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?” Tướng Bình nín tay Công Tôn tiên sinh lại hỏi.

Công Tôn tiên sinh mặt đầy lo âu, thở dài nói. “Chuyện lớn, chuyện lớn rồi. Vợ chồng Lý Quế được Bạch nghĩa sĩ đưa về lần trước đã... chết rồi.”

Khám nghiệm tử thi xác định vợ chồng Lý Quế bị trúng thạch tín. Bao Chứng đứng trước hai thi thể, chấp tay sau lưng, mặt mày nghiêm trọng, rốt cuộc là kẻ nào đã ra tay độc ác đến vậy chứ, giết hại cặp vợ chồng già không tranh chấp gì với đời này.

“Là bản phủ đã hại hai vị lão nhân gia.”

“Đại nhân, sao lại nói vậy?” Công Tôn tiên sinh ngạc nhiên hỏi.

“Nếu không phải bản phủ cho người tìm hai người đến đây xác nhận thi thể thì họ cũng chẳng đến nỗi phải bỏ mạng như thế này.”

“Đôi vợ chồng già này không gây tranh chấp gì, hung thủ lại nhắm tâm hạ độc giết chết, thật khiến người ta cảm thấy khó hiểu.”

Bao Chứng gật đầu, nghiêm mặt nói. “Bản phủ nhất định phải làm sáng tỏ vụ án này, trả lại công bình cho vợ chồng họ.”

Trong lúc phủ Khai Phong đang sút đầu mẻ trán với tiến triển mới của vụ án thì Bạch Ngọc Đường vẫn

ngủ thẳng căng một mạch tới lúc mặt trời chéch dần về phương tây mới chịu dậy. Hôm qua uống đến say mềm mới về nên hôm nay đầu đau như búa bổ ấy. Tắm rửa thay đồ chỉnh tề, cậu bước ra ngoài sân vườn vai cho thoải mái thì vô tình nhìn thấy Lý Vân Dung tay bưng khay chậm rãi vào phòng Triển Chiêu. Cục tức hôm qua vốn tiêu bớt giờ lại một lần nữa xông lên não, Bạch Ngọc Đường thoát cái đã đến bên cửa sổ, nhắm ngón tay châm lũng giấy mà nhìn vào, thấy Lý Vân Dung đưa một chén sứ trắng tới trước mặt Triển Chiêu, nhẹ giọng.

“Nghe nói Triển đại nhân trúng phải mê hương, ăn uống không ngon miệng nữa, dân nữ có tự tay nấu một bát cháo hạt sen hoa quế. Mong đại nhân dùng ít.”

Triển Chiêu nhận lấy cái chén trong tay nàng, mỉm cười nói. “Triển mỗ xin nhận tấm lòng của cô nương. Chỉ là Triển mỗ vừa mới uống thuốc, cái này... Cô nương thứ lỗi, Triển mỗ bất tài.”

Lý Vân Dung lắc đầu. “Đại nhân đừng nói thế, đây là tấm lòng thành của dân nữ. Nếu đại nhân đã uống thuốc, vậy để lát nữa ăn cũng được.”

Triển Chiêu nghe nàng nói thế cũng không kiên trì nữa, đặt chén cháo kia lên bàn nói. “Đa tạ cô nương.”

Anh ngẩng mặt nhìn lên, thấy vành mắt Lý Vân Dung hơi ửng đỏ, đoán chừng do nàng đã biết được tin vợ chồng Lý Quế bị hại, trong lòng tràn lên thương cảm. Nàng là khuê nữ yếu đuối, cha mẹ mất sớm, không nơi nương tựa, lúc này lại lẻ loi đơn độc, không thân không thích. Có điều, chuyện như vậy cũng thật khó mở lời nên anh đành tìm đề tài khác để nói, chợt thấy đôi trâm cài tóc của nàng hôm nay hình như cài theo kiểu mới liền mỉm cười bảo.

“Đôi trâm trên đầu Lý cô nương chắc đặc biệt lắm, trước giờ chưa từng thấy gỡ xuống.”

Lý Vân Dung giật mình, không suy nghĩ gì đưa tay lên đầu chạm vào cây trâm, gượng cười đáp. “Đây là thứ mẫu thân quá cố để lại cho dân nữ... Suốt bao năm qua, dân nữ chưa từng rời xa...”

Triển Chiêu nhận thấy biểu cảm đau khổ trên mặt nàng, sợ mình lỡ lời gợi lại vết thương lòng cũ nên giả vờ ra vẻ buồn ngủ, không nói thêm gì nữa.

Lý Vân Dung thấy vậy cười nói. “Triển đại nhân xin tiếp tục nghỉ ngơi, dân nữ cáo lui trước.”

Nàng đứng dậy thì lễ bước ra khỏi phòng. Bạch Ngọc Đường vội vàng tránh đi, đợi tới lúc không còn nhìn thấy Lý Vân Dung nữa mới xuất hiện, lạnh lùng cười nói.

“Triển đại nhân không hổ danh rường cột nước nhà, quý thể hơi bệnh nhẹ liền có giai nhân tự mình làm canh thang.”

Triển Chiêu đang tính khoan chân vận công điều tức, thấy Bạch Ngọc Đường bước vào mang theo vẻ mặt giễu cợt, bằng mặt nhưng không bằng lòng, lại liếc nhìn chén cháo hạt sen trên bàn một cái, âm thầm cười

khổ. Đoán chừng lúc này nói chuyện với Lý cô nương đều đã bị nghe thấy hết, bây giờ vào đây bắt đầu hỏi tội.

“Không biết Bạch huynh đến tìm Triển mỗ có chuyện gì không?”

Bạch Ngọc Đường nghe thế nổi giận quát. “Nói thế là sao? Bạch Ngũ gia ta tốt bụng tới thăm xem con mèo bệnh sống chết ra sao, mi còn không biết lấy làm cảm kích, hỏi ngược lại cái gì chứ!?”

Con chuột bạch này mấy ngày qua cứ làm càn làm quấy, cố tình gây sự, Triển Chiêu tính tình có tao nhả, lịch sự, bao dung đến cỡ nào cũng không thể không giận, giọng lạnh như băng đáp.

“Triển mỗ có tài đức gì, đâu dám làm phiền Bạch huynh phải quan tâm.”

Bạch Ngọc Đường sao không nghe ra ý giấu cợt trong giọng của anh, tức giận gầm lên, chẳng nhiều lời nhắc chân liền đá. Triển Chiêu mặc dù vẫn chưa hoàn toàn hết độc, nhưng cũng bớt đi bảy tám phần, hơi chùng vai trái, phi thân di chuyển vòng ra sau lưng Bạch Ngọc Đường, dùng hai ngón tay nhanh chóng điểm huyết. Bạch Ngọc Đường không quay đầu lại chỉ giơ tay đỡ đòn của Triển Chiêu. Đánh qua đánh lại thế này khiến trong lòng Bạch Ngọc Đường đột nhiên tốt hơn hẳn, cục tức khi nãy một hơi xóa sạch, không nhận được quay đầu cười gian tà.

“Mèo con! Ta với mi thế này mới phải, cùng nhau phân thắng thua cao thấp. Bạch Ngọc Đường ta muốn xem thử là ‘mèo bắt chuột’ hay là ‘chuột cắn mèo’ đây!”

Nói tới nói lui rốt cuộc vẫn là mèo chuột đấu nhau, thật quá tự do phóng khoáng mà. Triển Chiêu nghe vậy không giận mà chỉ thấy buồn cười. Lại có một chương đánh tới, anh tung người nhảy tránh. Hai người trong phòng nhỏ cứ thế nhảy qua nhảy lại, vật dụng tung bay, phải nói vô cùng náo nhiệt. Những tiếng “leng keng, rầm rầm, loảng xoảng” đều đặn vang lên, khiến cho nha dịch bên ngoài tò mò không thôi. Nói chung thì với khinh công của hai người, rất nhanh đã lộn trái căn phòng. Đã thế Bạch Ngọc Đường còn cố tình chơi xấu, đụng phải thứ gì là nhất định biến nó thành hàng bỏ đi, quyết tâm quật tung cái ‘ổ mèo’ này lên. Chén cháo Lý Vân Dung đưa tới cũng chẳng thoát khỏi kiếp nạn, chớp mắt đã bị Bạch Ngọc Đường hất đổ không sót giọt nào.

Hai người đấu đến mồ hôi nhễ nhại mới chịu ngưng, Bạch Ngọc Đường duỗi thẳng hai tay, nghênh ngang nằm xuống thứ duy nhất thoát khỏi trận oanh tạc, cái giường. Hồi lâu mới thở dài, chưa thỏa mãn nói.

“Mèo con. Hôm nay vẫn bắt phân thắng bại, ngày khác đấu tiếp ha.”

Còn muốn đấu tiếp? Triển Chiêu đảo mắt nhìn căn phòng bừa bãi như mới bị bão quét, tự hỏi có phải con chuột bạch quyết tâm muốn phá nhà của mình không? Anh vẫn còn muốn giữ lại chỗ che mưa che nắng này đó nha. Nghĩ tới đây chỉ biết than thầm trong bụng, lại cảm thấy trong người thoải mái hơn trước, chắc là trận kịch chiến vừa rồi đã thả thông kinh mạch, khiến cho dư độc nhanh chóng tản đi. Nói như thế cũng có nghĩa là mình phải cảm tạ cú ‘chuột ngáp phải ruồi’ này ư?

Thấy anh im lặng không nói, chỉ ngồi đó thất thần, Bạch Ngọc Đường xoay mình ngồi dậy, đến trước mặt anh hươ hươ tay, toét miệng cười giễu cợt. “Này mèo con, đang nghĩ gì thế? Chẳng lẽ là đau lòng vì cái ‘ổ mèo’ hay sao?”

Giận dữ xua mấy cái móng chuột đang ve vẩy trước mặt đi, anh lãnh đạm đáp. “Chuyện của Triển mỗ, không cần Bạch huynh phải phí tâm.”

Biết rõ đây là biểu cảm khi tức giận của mèo con, Bạch Ngọc Đường càng thêm đắc ý, khoái trá ra mặt.

Ngoảnh đầu tránh mắt khỏi cái con chuột lông trắng đang dương dương đắc ý, Triển Chiêu phát hiện ra chén cháo khi nãy đã bị đánh đổ, hạt sen rớt lặn trên đất có chút ửng đỏ. Gương mặt biến sắc, anh đưa tay nhúng chút tàn cháo rồi đưa lên mũi ngửi. Bạch Ngọc Đường thấy anh làm thế vẻ mặt nghiêm túc trở lại, nhảy xuống cầm một viên hạt sen lên quan sát tỉ mỉ, rồi thẳng thốt kêu lên.

“Mèo con! Trong cháo có độc!”

Triển Chiêu im lặng gật đầu, đột nhiên ánh mắt sáng lóe lên, để rồi hồi lâu ảm đạm thấp giọng nói ra từng chữ.

“Là Lý cô nương...”

9. Quyển 1 - Chương 8: Lý Thị Sống Lại

Bạch Ngọc Đường nghe thế nhảy dựng lên, thất thanh nói. “L-Lý cô nương?! Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!”

“Triển mỗ cũng là nhờ bát cháo độc này mới nhận ra.”

Bạch Ngọc Đường đập bàn, nghiêng răng nghiêng lợi. “Mèo con! Đừng có ăn nói xằng bậy. Lý cô nương rất là... là quan tâm tới mi, sao lại muốn hạ độc hại mi được. Lẽ như có người bỏ thuốc độc vào với ý đồ giá họa cho nàng thì sao? Mèo con, uống công mi ở phủ Khai Phong suốt thời gian qua, chút mảnh khoe này cũng không nhìn ra.”

Triển Chiêu thở dài, tâm ý của Bạch Ngọc Đường với Lý cô nương sao anh không biết chứ, chỉ là án này với Lý cô nương có vô vàn quan hệ phức tạp, đành thở dài lắc đầu mà thôi. “Triển mỗ cũng hi vọng là có người gài tang vật nhằm hãm hại Lý cô nương, nhưng nếu Triển mỗ suy đoán không sai, vợ chồng Lý lão bá cũng là do nàng ra tay.”

“Vợ chồng Lý đại bá đã chết rồi ư?! Khi nào chứ?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc hỏi.

“Đêm qua có người dùng thạch tín hạ độc chết.”

“Làm sao mà... Làm sao mà!? Khoan, khoan đã, mi nói lại coi, là ai đã hạ độc giết chết họ?”

“Nếu Triền mỗ suy đoán không sai thì người đó chính là... Lý cô nương.”

“Triền Chiêu! Lý cô nương là một khuê nữ yếu ớt, đừng có ở đó ngậm máu phun người. Mi nói nàng hạ độc giết chết vợ chồng Lý lão bá, vậy có bằng chứng nào không?”

“Nếu Bạch huynh không tin có thể cùng Triền mỗ đến chỗ Lý cô nương, Triền mỗ tự có bằng chứng cụ thể khiến Bạch huynh tâm phục khẩu phục.”

Đến trước cửa phòng, Triền Chiêu khẽ gõ cửa, nghe thấy Lý Vân Dung bước ra mở, Bạch Ngọc Đường trước giờ phi trên nóc nhà như giẫm trên đất bằng, lộn một vòng nhảy lên trốn sau mái hiên.

“Tr-Triền đại nhân?!”

Bạch Ngọc Đường dù không nhìn thấy nhưng vẫn nghe ra ngữ điệu hết sức kinh ngạc ẩn trong giọng của nàng.

Về mặt Triền Chiêu vô cùng bình thản, nụ cười nở trên môi. “Lý cô nương nhìn thấy Triền mỗ sao lại giật mình đến vậy?”

“Kh-không phải. Chỉ là Triền đại nhân vốn vẫn nằm liệt giường dưỡng thương, dân nữ không ngờ đại nhân lại đến đây. Mời đại nhân vào.”

Triền Chiêu không nhúc nhích gì, chỉ đứng nơi cửa, lãnh đạm nói. “Là bởi Lý cô nương không hiểu tại sao Triền mỗ ăn bát cháo hoa quế hạt sen rồi mà vẫn chưa trúng độc chết, đúng không?”

“Triền đại nhân, ng-ngài nói gì, dân nữ nghe không hiểu.”

Bạch Ngọc Đường ở trên mái nhà rình nghe, ngứa ngáy chịu không được thò đầu nhìn xuống. Thấy bàn tay Lý Vân Dung khẽ run, gương mặt tiêu tụy hơn trước, càng khiến động lòng người, quả thực không nở. Mà cũng thật cảm thán con mèo đầu gỗ kia, đứng trước tuyệt sắc giai nhân như vậy chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Mới nghĩ tới đây đã thấy Triền Chiêu đột nhiên đưa tay như muốn vuốt ve gò má Lý Vân Dung, tự dưng giận lây, nghiêng răng hừ mũi.

“Còn tưởng không hiểu phong tình, quả nhiên mèo không bỏ thói ăn cá được mà...”

Triền Chiêu chạm phốt qua đuôi mắt trái của Lý Vân Dung rồi hạ tay xuống, thở dài một tiếng, thâm ý

nói. “Lý cô nương... mà đúng ra Triển mỗ nên gọi là Lý thị thiếu phu nhân mới phải.”

“Ngài... ngài...”

“Lý thị thiếu phu nhân không tiếc hại hai mạng người vô tội, chính là để bảo vệ bí mật này đúng không?”

Lý Vân Dung mặt mày biến sắc, cả người chao đảo ngồi thụp xuống, run run nói. “Ngài... biết hết rồi ư?”

Triển Chiêu khẽ thở dài, gật đầu.

Nàng siết chặt hai tay trước ngực, ngỡ ngàng lắc đầu, hồi lâu cười khổ mà nói. “Không, Triển đại nhân, ngài nói sai rồi. Không phải hai mạng người, mà là ba. Mọi người Lý Vân Dung... là do chính dân nữ giết.”

Bạch Ngọc Đường núp ở trên đầu óc mơ hồ, vốn là người nghĩ là làm, liền nhảy ngay xuống mở miệng hỏi dồn. “Vân Dung cô nương,... nàng... nàng nói gì cơ?”

Lý Vân Dung cả kinh, nhìn ra là Bạch Ngọc Đường mới bình tĩnh lại, thở dài nói. “Bạch thiếu hiệp, chuyện đã tới nước này, dân nữ có giấu cũng là vô ích, nguyện theo Triển hộ vệ tới chỗ Bao đại nhân kể rõ sự tình.”

—

Đêm khuya vắng lặng, ánh trăng treo trong gió.

Trên nóc nhà hậu viện phủ Khai Phong, hai bóng người một trắng một lam đang ngồi đó.

“Ngày đẹp cảnh đẹp, mèo con, cùng Bạch Ngũ gia uống trăm ly nào!”

Kinh công của Bạch Ngọc Đường quả nhiên xuất quỷ nhập thần, ôm vò rượu nhảy lên nóc nhà như không. Thấy Triển Chiêu vẫn lặng im không nói gì, Bạch Ngọc Đường vén áo ngồi xuống bên cạnh, tò mò hỏi.

“Mèo con, làm sao mi biết Lý cô nương chính là Lý thị bị giết hại của phủ quốc công?”

Triển Chiêu không quay lại nhìn, chỉ ôm Cự Khuyết lơ đãng nhìn vào màn đêm, lắc đầu nói.

“Triển mỗ vốn cũng không biết nàng là Lý thị, chẳng qua ngày đó khi Lý cô nương tới thăm, cơ hồ cứ có cảm giác có gì đó không đúng. Sau nghe Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nói mới biết Lý thị và Lý cô nương là chị em song sinh, giống nhau như đúc, chỉ khác nốt ruồi dưới đuôi mắt trái của em gái Vân Dung mà thôi. Đến lúc phát hiện trong cháo có độc, Triển mỗ mới chợt nhớ lại ngày đó dưới đuôi mắt trái của Lý cô nương không có nốt ruồi, đến lúc này mới xác định nàng chính là Lý thị, còn người bị giết trong phủ

quốc công là Lý Văn Dung thực sự.”

Bạch Ngọc Đường thấy cổ họng nghẹn lại, mãi sau mới nói được. “Vợ chồng Lý lão bá... quả thật là bị nàng giết?”

“Chắc là thế. Quế bà bà là vú nuôi của hai tiểu thư Lý gia, thế nào cũng nhận ra sơ hở nên mới bị nàng giết người diệt khẩu.”

“Nàng hạ độc vào cháo... cũng là muốn giết người diệt khẩu.”

“Đúng thế.”

Bạch Ngọc Đường nằm ngửa ra, tay vắt ngang mắt, thở dài một tiếng. “Không thể ngờ là một giai nhân thướt tha, yếu điệu như Lý cô nương lại mang một tâm địa độc ác đến vậy, thậm chí cả bà chủ Đình của nhà trọ Phong Trần vốn đã từng gặp qua vô số loại người cũng bị nàng lừa gạt. Quả thật lòng người khó dò mà.”

“Triển mỗ vẫn một lòng tin nàng không phải hạng người tàn ác đó. Giống như Bao đại nhân từng nói, trên đời này không thể phân định rạch ròi giữa thiện và ác được. Người lương thiện cũng sẽ bị cảnh ngộ ép buộc mà làm điều ác. Tội nhân thiên cổ vẫn có thể tồn tại điều thiện trong tâm. Từ lúc sinh ra đến lúc chết đi có thể vĩnh viễn duy trì một loại tín niệm thật chẳng được bao người. Lý cô nương này chung quy cũng giống vậy.”

Dấu lời nói ra vẫn lãnh đạm như trước, nhưng có thể dễ dàng nhận ra chút thương cảm hòa cùng ngọn gió đêm thổi tới, khiến Bạch Ngọc Đường chợt cảm thấy nao lòng. “Con mèo mi tâm tư quá nhiều đi, lo nghĩ quá nhiều đi, chỉ hận không thể đem nỗi lo thiên hạ gánh hết trên vai mình. Bạch Ngọc Đường ta không dám nhận đội trời đạp đất, nhưng cũng tự do tự tại, tiêu diêu mà sống.”

Triển Chiêu quay đầu, khẽ mỉm cười. “Tự do tự tại, tiêu diêu mà sống... Quả nhiên là phong cách của Bạch huynh.”

“Phong với chả cách, con mèo mi cứ thế này thật mệt mỏi. Án này ai đúng ai sai tất có Bao đại nhân thẳng đường phán xét, mi ở đây rồi hơi bận tâm vô ích làm gì, chi bằng cùng Bạch Ngũ gia uống thật đã, không say không về có phải hơn không!”

“Được, Triển mỗ dù tưu lượng không cao nhưng cũng xin gắng sức tiếp Bạch huynh.”

Nói rồi nhận lấy vò rượu Bạch Ngọc Đường đưa tới, ngửa cổ uống một hơi, rượu rót vào miệng, không khỏi khen.

“Mát lạnh lại đậm đà, quả nhiên là rượu ngon!”

Dứt lời vung tay chưởng, vò rượu vừng vàng rơi trước mặt Bạch Ngọc Đường. Không đợi để vò chạm ngói, Bạch Ngọc Đường đã giơ tay bắt, khí khái ngửa đầu uống một hớp, cao giọng nói lớn.

“Rượu ngon! Rượu ngon!”

Hai người ở trên nóc nhà cứ đưa qua đẩy lại thì nhau uống, không để ý thấy trong sân có bốn con chuột đang dùng ánh mắt hoài nghi hạ giọng trao đổi.

Tướng Bình (nhăn trán): “Không biết có phải đệ hoa mắt rồi không, nhưng Nhị ca này, kia có phải lão Ngũ?”

Hàn Chương (than thở): “Áo trắng, kiếm trắng, ngoài lão Ngũ ra còn ai như thế.”

Lô Phương (nghi hoặc không hiểu): “Kì quái, sao Ngũ đệ và Triển Chiêu lại ở cùng một chỗ.”

Từ Khánh (đập tay phát hiện ra): “Lão Ngũ, có khi nào vì chuyện của Lý cô nương... nên phát rồ chẳng?”

Mọi người (trố mắt nhìn nhau): “...”

10. Quyển 1 - Chương 9: Xét Xử

Tiếng trống dồn dập vang lên, nha dịch hai bên dài hơi hô vang. “Ừ — ù —”

Phủ doãn phủ Khai Phong thẳng đường, Công Tôn tiên sinh ngồi một bên, Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ bốn người đứng đều hai bên.

Bao Chứng uy nghiêm ra lệnh.

“Cho mời Uy Viễn tướng quân Trình Khuyết Tông.”

Mã Hán bước về trước, lấy hơi cao giọng nói. “Mời Uy Viễn tướng quân Trình Khuyết Tông—”

Âm thanh lắng xuống không lâu, một thanh niên mặc quan bào hoa lệ bước vào công đường phủ Khai Phong, đứng lại ở giữa mà thi lễ. “Hạ quan Trình Khuyết Tông ra mắt Bao đại nhân của phủ Khai Phong!”

“Bản phủ bởi vụ án Lý thị ở phủ quốc công nên mới mời tướng quân đến đây, không biết Trình tướng quân có nguyện lòng giúp bản phủ một tay?”

“Đây là việc hiển nhiên. Hạ quan biết gì cũng đều nói ra, không chút dấu diếm.”

Bao Chửng gật đầu, cười nói. “Tốt lắm. Vậy bản phủ hỏi, tiệc chúc thọ của quốc công đêm đó, tướng quân có tham gia, đúng không?”

“Đúng vậy, hạ quan phụng mệnh nhạc phụ đại nhân đến để chúc thọ.”

“Trong tiệc thọ, tướng quân đã lên vào nội viện, tới phòng của Lý thị thiếu phu nhân, có đúng vậy không?”

Gương mặt Trình Khuyết Tông không biến sắc, nói năng thật rõ ràng. “Đại nhân, tuyệt đối không có chuyện này! Hạ quan là một nam tử, làm sao có thể tự tiện xông vào khuê phòng nội quyến?!”

Bao Chửng gõ mộc quát lên. “To gan! Có kim bài ngự tứ của người ở đây, lại còn giám chối!”

“Kim bài là do hạ quan vô tình đánh rơi.”

“Trình Khuyết Tông, giờ nhân chứng vật chứng đều ở đây, người còn không khai ra sự thật?! Chẳng lẽ phải cần bản phủ đem kim bài này đưa đến trước long án của Vạn Tuế Gia người mới bằng lòng nhận tội?”

“Chuyện này...”

“Nói!”

Trình Khuyết Tông đắn đo suy nghĩ một lúc mới cắn răng nói.

“Lý thị thiếu phu nhân thực sự không phải do hạ quan giết chết. Chuyện này nói ra thật xấu hổ. Thiếu quốc công Dương Ấu Khiêm hèn hạ, kém tài, say mê cờ bạc, tuy có kiêu thế ở nhà lại xem như cỏ rác, suốt ngày đến chốn thanh lâu trên hoa ghẹo nguyệt, uống rượu mua vui. Dương Ấu Khiêm thiếu nợ hạ quan không ít. Mấy ngày trước khi diễn ra lễ mừng thọ quốc công, hắn tìm đến hạ quan, bảo rằng không cách nào trả được số nợ đó, nên nguyện lấy... nguyện lấy một đêm phong lưu với thiếu phu nhân để trao đổi. Hạ quan từ lâu đã nghe danh thiếu phu nhân là một tuyệt sắc thiên hương nên nhất thời bị ma xui quỷ khiến chấp nhận đề nghị, hẹn tới ngày diễn ra lễ chúc thọ sẽ đến gặp. Đêm đó, hạ quan lấy cớ rời đi sớm, sau lên tới phòng của Lý thị thiếu phu nhân, đã thấy đèn đuốc sáng choang, cửa phòng rộng mở. Hạ quan lòng đầy mừng rỡ bước vào, dè dặt vừa đặt chân qua cửa đã nhìn thấy một thi thể không đầu nằm trong vũng máu. Khi đó hạ quan hết sức hoảng loạn, lại thấy một cô nương độ khoảng đôi mươi đi về phía này, sợ bị hiềm nghi nên hạ quan vội vàng bỏ chạy. Trong lúc vội vã đã đánh rơi kim bài nơi cửa. Sau này, hạ quan mới biết cô nương kia là em gái ruột của Lý thị – Lý Vân Dung, đang sống tá túc tại phủ quốc công. Về phần án mạng, hạ quan sợ bị liên quan nên mới giấu diếm không nói. Mọi lời trên đều là sự thật, mong Bao đại nhân minh giám!”

Bao Chửng cau mày, trầm tư một lúc rồi nói. “Người lui xuống trước, bản phủ tự có phán xét sau.”

Đội Trình Khuyết Tông lui ra, một lần nữa uy nghiêm ra lệnh. “Mang phạm phụ Lý thị.”

Mã Hán cao giọng truyền lệnh. “Mang phạm phụ Lý thị—”

Phút chốc đã thấy Lý thị mặc áo tơ trắng lặng lẽ bước vào. Triển Chiêu mặc quan phục đỏ thẫm, tay cầm Cự Khuyết lảng lảng theo sau, thì lễ xong thì đứng tránh qua một bên. Lý thị quỳ xuống dập đầu.

“Ai đang quỳ dưới công đường?”

“Dân phụ... Lý Văn Sảnh.”

“Hoang đường! Người đã được gả cho thiếu quốc công Dương Ấu Khiêm, đáng ra phải xưng là ‘Dương Lý thị’ mới đúng, sao có thể ở trên công đường xưng tên tục như vậy!”

Lý Văn Sảnh bình tĩnh, đoan trang đáp. “Bẩm Bao đại nhân, dân phụ mặc dù được gả cho Dương Ấu Khiêm, nhưng hần suốt ngày đam mê cờ bạc, hoang dâm vô độ, không hề xem dân phụ như thê tử kết tóc xe duyên, chỉ mấy trăm lượng bạc đã đem sự trong sạch của dân phụ bán cho người ta. Trong lòng dân phụ từ lâu đã không xem kẻ đó là phu quân của mình, ngày đó khi dân phụ chạy ra khỏi phủ quốc công, đã quyết từ nay về sau không có dây mơ rễ má gì với Dương gia nữa.”

Bao Chứng nghe vậy cũng đành thở dài nói. “Thôi vậy. Lý Văn Sảnh, bản phủ hỏi người, nếu người trốn khỏi phủ quốc công đêm đó là người, vậy người bị giết rốt cuộc là ai?”

“Bẩm đại nhân, đó là em gái ruột của dân phụ... Vân Dung.”

“Vì sao lại chết, và bởi ai?”

“Là do dân phụ... tự tay giết chết.”

Bao Chứng nghiêm mặt, gõ mộc nặng nề, cả giận nói. “To gan! Đã là em gái ruột, sao lại còn giết chết, mau khai thật cho bản phủ!”

Đối mặt với thần sắc uy nghiêm, lời nói oai vệ như vậy, Lý Văn Sảnh không chút sợ hãi nào, khuôn mặt hiện lên nét cười thê lương, điềm đạm nói.

“Vâng, hầu bẩm đại nhân. Đêm đó dân phụ biết được Dương Ấu Khiêm vì ham tiền mà dâng dân phụ cho Uy Viễn tướng quân Trình Khuyết Tông, nên trong lòng vô cùng phiền muộn, mượn cố trong người khó chịu để khát tham gia tiệc chúc thọ, một mình đến hậu hoa viên giải sầu. Hôm đó mở tiệc lớn, còn mời cả gánh hát, rạp xiếc đến biểu diễn vô cùng náo nhiệt, nên cả nha hoàn lẫn vú già cũng đều chạy ra xem, khiến cho không có ai gặp dân phụ. Em gái Vân Dung ở lại trong phòng thay dân phụ làm chút việc thuê

thừa, tính toán. Dân phụ ở hậu hoa viên ngồi lặng hồi lâu vẫn không nghĩ ra được đối sách nào, đành hậm hực quay về. Tới được cửa phòng, vô tình nhìn thấy đại công tử của Thần vũ hầu Thẩm Sĩ Bình đang ở trong phòng, cầm hai người giấy tra hỏi em gái dân nữ xem có thích hay không. Vân Dung sợ hãi tính kêu lớn, ai dè... bị Thẩm Sĩ Bình siết chặt lấy cổ, không cho hét. Dân phụ ở ngoài nhìn thấy cảnh này sợ đến ngậy ra như phồng, một tiếng cũng không dám thốt. Thẩm Sĩ Bình kia lắm tưởng Vân Dung bị bóp cổ chết rồi nên buông tay ra, trong miệng lẩm bẩm mấy lời diên loạn gì đó đại loại như ‘Đáng tiếc, đành chọn người khác thôi...’, sau đó xoay người bỏ đi như không có việc gì xảy ra. Thấy hẩn đi xa rồi, dân phụ mới dám bước vào phòng, nhận thấy Vân Dung... đã bị bóp nát xương cổ. Dân phụ trong lúc luống cuống đột nhiên nhìn thấy thanh kiếm trừ ma treo trên vách, trong đầu vụt qua một suy nghĩ: đây chính là cơ hội trời ban để chạy khỏi phủ quốc công. Chỉ cần để mọi người của phủ nghĩ rằng người chết là mình, từ nay đã có thể thoát được nhà tù này. Vân Dung là em song sinh với mình, trừ nốt ruồi nơi đuôi mắt trái ra còn lại giống nhau như đúc. Chính vì thế dân phụ mới nhấn tâm chặt đầu của muội ấy. Thực ra khi đó... Vân Dung vẫn còn sống, mở mắt ra nhìn, cứ như đang nói ‘cứu muội’ với dân phụ vậy. Rồi lưỡi kiếm chém xuống. Thanh kiếm kia thật là sắc, không tổn sức gì đã chặt đứt đầu người...”

Lý Văn Dung ngừng lại một chút, toàn bộ công đường chìm vào yên tĩnh, không một tiếng động. Trong đôi mắt dịu dàng, thanh lệ kia đột nhiên rơi xuống một giọt nước mắt, rồi một giọt, một giọt nữa, thật nhanh, thật gấp gáp, cuối cùng là khóc không thành tiếng.

“Dân phụ không muốn giết muội ấy... nhưng chẳng còn cách nào khác...”

“Vân Dung khi đó vẫn còn sống... vẫn còn sống đấy...”

“Là tỷ có lỗi với muội...”

Tình cảnh này thật khiến người ta không đành lòng nhìn. Triển Chiêu nắm mắt lại, quay đầu sang hướng khác, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng đau xót. Bao Chứng lắc đầu, thở ra thật dài, nói.

“Bản phủ hỏi người, đầu của Lý Văn Dung hiện đang ở đâu?”

“Dân phụ dùng vải bọc lại... ném vào giếng cạn... trong hậu hoa viên.”

“Nếu án này và Trình tướng quân không có liên quan gì, vậy tại sao người lại có trong tay kim bài của Uy Viễn tướng quân?”

Lý Văn Sảnh lấy tay lau nước mắt. “Sau khi dân phụ vứt xong đầu thì quay trở lại phòng đựng lấy ít vật dụng trốn khỏi phủ quốc công, nhưng lại không nghĩ rằng sẽ bắt gặp Trình tướng quân vội vã chạy ra khỏi cửa. Khi ấy tướng quân vô cùng hốt hoảng, vừa thấy dân phụ đã quay đầu bỏ chạy, trong lúc hấp tấp đánh rơi kim bài. Dân phụ liền lượm nó lên, mang theo chạy khỏi phủ.”

Bao Chứng nghi ngờ hỏi. “Nếu đã muốn giá họa cho Trình tướng quân, vậy thì đem kim bài này đặt cạnh thi thể không phải tốt hơn sao?”

“Không, dân phụ chỉ muốn thoát khỏi nơi đó, từ nay mai danh ả tích, sống nốt phần đời còn lại. Kim bài cũng chỉ là để chừa lại cho dân phụ một đường lui mà thôi. Nếu án này không thể phá, không có người tìm ra dân phụ, vậy dân phụ cũng vĩnh viễn không lấy kim bài ra. Ngược lại, nếu hành tung của dân phụ bị người khác phát giác, dân phụ sẽ giả làm Vân Dung, dùng kim bài này gán tội danh giết người lên đầu Trình tướng quân. Đáng tiếc, dân phụ không quen đường xá, chạy ra khỏi phủ không lâu đã bị người ta gạt bán đến nơi trắng hoa Quần Phương Viện ở bờ sông Tần Hoài, sau may mắn được bà chủ Đình của nhà trọ Phong Trần kịp thời cứu giúp. Chuyện về sau... hửn đại nhân đều đã biết rồi.”

Bao Chứng gật đầu nói. “Bản phủ lại hỏi, hai vợ chồng Lý Quế là do người giết?”

“Bẩm đại nhân, là do dân phụ giết.”

“Vì sao lại ra tay giết hại họ?”

“Bởi... trâm cài tóc trên đầu của dân phụ.”

“Lời này nên hiểu thế nào?”

“Trâm cài tóc này chính là vật mẫu thân đã tạ thế của dân phụ để lại, cùng một cặp với Vân Dung. Lúc dân phụ đem đầu của tiểu muội vứt vào trong giếng cạn, không đành lòng nhìn cái trâm này chôn trong giếng khô nên lấy ra cài lên đầu mình. Sau này, lúc ở trong phủ Khai Phong gặp lại được vợ chồng vú nuôi, dân phụ mừng quá mà quên gỡ trâm ra. Vú nuôi biết rõ vật này chị em dân phụ chưa một lần tháo xuống, nên khi nhìn thấy hai cái thì lấy làm lạ mà hỏi thăm. Mặc dù khi ấy dân phụ đã nói lấp liếm che dấu được, nhưng dù sao đó cũng là người đã nuôi dân phụ từ nhỏ đến lớn, sớm muộn rồi cũng bị nhận ra sơ hở. Sợ bị vạch trần, dân phụ mới lén bỏ thạch tín vào cơm tối của họ, hạ độc giết chết...”

“Vợ chồng Lý Quế là người có ơn nuôi dưỡng, thế mà chỉ vì muốn che dấu hành tung người đã không ngần ngại gì ra tay giết hại hai mạng người. Đã như vậy, tại sao còn hạ độc trong cháo của Triển hộ vệ? Chẳng lẽ cũng bởi vì đôi trâm cài tóc đó?”

“Chuyện về đôi trâm cài, Triển đại nhân không biết chút nào.”

“Thế thì tại sao?!”

“Bởi Triển đại nhân từng vô tình nhìn thấy gương mặt thật của dân phụ.”

“Gương mặt thật?”

“Dân phụ từng một lần đến thăm Triển hộ vệ khi ngài ấy bị trúng mê hương nằm liệt giường. Bởi vội vã đi nên dân phụ đã quên dán nốt ruồi giả lên, đến lúc trở về nhìn trong gương mới nhận ra. Triển đại nhân xưa nay vốn rất tinh tế, dân phụ sợ sớm muộn gì cũng bị phát giác ra chân tướng nên mới ra tay ám hại.”

“Lý Văn Sảnh, những lời trên tất cả đều là thật?”

“Chuyện đã tới nước này, dân phụ tuyệt đối không gian dối nửa câu.”

“Vậy thì tốt, đưa cho điểm chỉ kí tên.”

Vương Triều xoay người lại, lấy bản cung từ chỗ Công Tôn đưa cho Lý thị. Nàng cầm bút điểm chỉ nhận tội. Bao Chứng xem xong quay qua hai bên hạ lệnh.

“Trương Long, Triệu Hồ!”

“Có thuộc hạ!”

“Hai người các ngươi lập tức tới phủ quốc công ở Huy Châu một chuyến, tìm xem trong giếng cạn ở hậu hoa viên có đầu của Lý Văn Dung hay không!”

“Tuân lệnh, đại nhân!”

Trương Long, Triệu Hồ lĩnh mệnh lui ra. Bao Chứng lại nói tiếp.

“Đưa phạm phụ Lý thị trở vào đại lao, ngày khác tái thẩm. Bãi đường!”

—

Mấy ngày sau, Trương Long, Triệu Hồ trở lại phủ Khai Phong.

“Có tìm được đầu Lý Văn Dung?”

“Dạ có, thưa đại nhân. Quả thực trong giếng cạn ở hậu hoa viên có tìm thấy một đầu nữ nhân, tuy nhiên...”

“Tuy nhiên sao?”

“Tuy nhiên trong giếng... còn có một bộ hài cốt đã hóa xương trắng khác.”

“Cái gì?” Bao Chứng giật mình lớn giọng, chén trà trên tay đổ một ít ra ngoài.

Trương Long đáp. “Đại nhân, thuộc hạ đã đem hài cốt đó về, đang chờ khám nghiệm cho kết quả.”

Công Tôn tiên sinh nói. “Án này thực không tầm thường, sóng gió cứ liên tiếp nổi lên. Chẳng lẽ hài cốt này cũng do Lý thị gây ra?”

Bao Chứng lắc đầu, trầm ngâm nói. “Theo bản phủ là không phải. Lý thị đã thẳng thắn nhận tội giết ba người kia cùng mưu sát Triển hộ vệ, nếu chuyện này cũng do cô ta làm thì nhất định cũng sẽ nói rõ trên công đường. Huống chi Lý thị mới được gả vào phủ quốc công mấy năm gần đây, hài cốt muốn hóa xương trắng cũng cần thời gian lâu hơn thế rất nhiều. Chính vì thế, bản phủ cho rằng án này cùng Lý thị không có liên quan gì.”

“Đại nhân nói phải. Nhưng hài cốt này rốt cuộc lai lịch ra sao đây...”

“Xem ra nội tình phủ quốc công thật có nhiều điểm rối rắm. Có điều, tạm gác án này qua một bên đã, việc cần kíp nhất hiện nay là kết lại vụ án không đầu, truy bắt Thẩm Sĩ Bình về quy án, cho Thánh Thượng và oan hồn người đã khuất một câu trả lời thỏa đáng.”

“Đại nhân dạy rất phải. Bây giờ chúng ta thẳng đường chứ?”

“Thẳng đường!”

—
“Ừ — ù —” Công đường vang lên tiếng hô ngân dài, tái thẩm lần hai vụ án không đầu.

Phạm phụ Lý Văn Sảnh gương mặt bình thản, quỳ ngay ngắn dưới công đường.

Bao Chứng uy quyền phán. “Lý Văn Sảnh, cảnh ngộ của ngươi mặc dù đáng thương cảm, nhưng ngươi ra tay sát hại em gái ruột, cùng hạ độc giết chết vợ chồng vú nuôi của mình, đây là tội không thể dung tha! Bản phủ tuyên phạt ngươi cầu đầu trăm, ngươi có phục không?”

Lý Văn Sảnh dập đầu nói. “Dân phụ tự biết nghiệp chướng nặng nề, không dám cầu xin khoan hồng.”

“Tốt lắm... Người đâu!”

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đồng loạt lên tiếng. “Có thuộc hạ!”

“Cầu đầu trăm chờ lệnh!”

“Rõ!”

Vải phủ được lấy ra, bốn nha dịch áo đen đem cẩu đầu trảm hình dáng hung dữ ra đặt trước mặt Lý Văn Sảnh. Dầu vậy, gương mặt nàng vẫn thật bình tĩnh, không chút lung lay, hoảng hốt nào, chỉ lẳng lặng nhìn lưỡi đao lạnh lẽo trước mắt một lúc lâu, rồi đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Triển Chiêu đang đứng một bên, rưng rưng nói.

“Triển đại nhân, đa tạ ngài đã giúp đỡ trong suốt thời gian qua, Văn Sảnh kiếp này không thể báo đáp.” Nàng cung kính dập đầu trước mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu xót xa trong lòng, biết rõ nàng chẳng phải kẻ ác gì, chỉ là bị cảnh ngộ bức bách đến nỗi phải phạm tội giết người thân, không khỏi ghen nới cổ họng. “Lý cô nương...”

Lý Văn Sảnh đau lòng mỉm cười. “Đa tạ ngài, cho tới tận giờ vẫn gọi một tiếng ‘Lý cô nương.’ Văn Sảnh cũng hi vọng trong lòng đại nhân vĩnh viễn là ‘Lý cô nương’ bằng thanh khiết ngọc.”

Bao Chứng cầm lệnh tiễn, đứng dậy quát.

“Khai — đao —”

Mã Hàn cầm cán đao chậm rãi nâng lên, sáng loáng như ánh tuyết mùa đông, lạnh lẽo như lòng người từ biệt.

Nha dịch giữ chặt lấy hai vai Lý Văn Sảnh, đưa cái cổ trắng ngần vào dưới lưỡi đao. Nàng từ từ nhắm mắt lại, hai hàng thanh lệ chảy dài.

Bao Chứng thở dài, lệnh tiễn trong tay ném xuống dưới, quay đầu nói.

“Trảm!”

Ánh bạc lóe lên, máu bắn tung tóe!

Hương hồn bên dưới lưỡi đao thoát ra, phiêu đảng trôi về âm phủ.

11. Quyển 1 - Chương 10: Hồi Kết

Bên ngoài công đường, trên nóc phòng khách, năm bóng người đứng dưới ánh mặt trời chói chang.

Hàn Chương thở dài nói. “Lão Ngũ, thật không đi gặp Lý cô nương một lần cuối?”

Bạch Ngọc Đường mở quạt che mặt, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, ý tứ nói. “Tôi thì tác dụng gì? Gặp rồi có ích chi? Biết rõ nàng không cách nào thoát khỏi cái chết, thấy rồi chẳng phải đau xót hơn sao? Chỉ là tên đầu sỏ Thảm Sĩ Bình kia vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, nếu không phải tại hần, Lý cô nương cũng chẳng phải chịu kết cục như vậy. Bạch Ngọc Đường dù có phải đem giang hồ khuấy long trời lở đất cũng nhất định bắt hần về quy án.”

“Bắt về quy án?” Tưởng Bình vuốt chòm râu dê khùng khục cười. “Lão Ngũ này, từ khi nào đệ trở thành quan sai vậy? Nói năng y hệt giọng điệu con mèo họ Triển kia.”

“Ai cùng con mèo chết tiệt kia làm quan sai chứ!” Bạch Ngọc Đường hùng hùng hổ hổ la lớn. “Đệ chỉ là vì Lý cô nương—”

Đúng lúc đó, mọi người nhìn thấy Triển Chiêu từ trong công đường chậm rãi bước ra, trên tay ôm một thứ, nét mặt vô cùng nghiêm túc. Bạch Ngọc Đường lập tức im miệng, lẳng lặng nhìn trong chốc lát rồi phi thân nhảy xuống, đứng trước mặt Triển Chiêu, kiên định nói.

“Mèo con, ta đi cùng với mi.”

“Bạch huynh.”

Bạch Ngọc Đường chẳng nói chẳng rằng đỡ lấy thứ được bao trong vải dầu trên tay cậu.

“Thay nàng tìm một chỗ non xanh nước biếc để an nghỉ...”

Triển Chiêu gật đầu, trong đôi mắt ẩn chứa đau thương. Bạch Ngọc Đường ôm chặt thi thể, dư âm hơi ấm quần quanh trên tay, trong lòng thật chua xót khó tả.

“Bạch huynh, đi thôi...”

“Ừ.”

Ánh chiều tà đỏ rực, hai nhân ảnh một đỏ một trắng dần biến mất khỏi tầm mắt.

Bao Chứng mặc dù thuận lợi kết lại thành công oan án không đầu của phủ quốc công, nhưng vẫn còn nhiều điểm nặng nề chưa giải được. Một trong những hung thủ, Thảm Sĩ Bình, vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Rồi còn bộ xương cốt vô danh tìm thấy nơi giếng cạn của phủ quốc công đến giờ vẫn chưa có manh mối nào. Có thể nói bão này chưa tan, bão khác đã tới, dường như có đợt sóng cuộn cuộn sắp đánh vào phủ Khai Phong.

Hết tập 1

12. Quyển 2 - Chương 1: Hài Cốt Trong Giếng

Thơ rằng:

Giai nhân tóc xanh, lại thành âm hồn nơi giếng

Nỗi oan mười năm, cuối cùng cũng được biết đến

Năm thứ hai đời Tống Nhân Tông, vụ án con dâu trưởng Lý thị của quốc công ở Huy Châu chết mất đầu đã được làm sáng tỏ, bố cáo khắp thiên hạ. Có điều không ai ngờ rằng ở trong giếng cạn vớt đầu đó lại còn chứa một hài cốt lâu năm hóa xương trắng khác. Nếu không bởi phủ Khai Phong đến coi giếng tìm sọ, chắc sẽ vĩnh viễn trầm oan nơi đáy giếng. Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu của phủ Khai Phong phụng mệnh phủ doãn Bao Chứng đi Huy Châu điều tra cẩn thận.

13. Quyển 2 - Chương 1-2: Giếng Cạn

Huy Châu, phủ Thiện quốc công

Cổng lớn sơn son thiết vàng, ngói xanh trụ đỏ, trạm trổ tượng đầu rồng tinh xảo. Hành lang vắng vẻ hắt lên ánh lung linh ngọc thể qua khe rèm trúc.

Chẳng phải phủ thần tiên trên trời, liền là cảnh nhân gian tột đỉnh giàu sang.

Buổi đêm mờ mờ, mây đen che lấp, phủ quốc công phồn hoa cẩm tú với ánh đèn lấp lánh, bóng người bồng tơi lui không ngừng. Tuy nhiên, tại hậu hoa viên vắng lặng, bởi giếng cạn có đầu bị người ném vào, cộng thêm hài cốt lâu năm mới được đào lên, khiến nó mang nặng không khí âm u hiểm bóng người; chỉ có một lão bộc lưng còng cầm mõ gõ canh, tay kia cầm đèn, chậm chậm bước đi.

Cơn gió thổi ngang qua khiến lá khô xào xạc, vang lên như tiếng quỷ than hồn khóc.

Lão bộc cầm đèn soi tứ phía, thở dài lắc đầu nói. “Rốt cuộc là âm hồn không tan mà... Qua bao nhiêu năm vẫn không cam tâm.”

Tiếng u uẩn xa xa truyền tới từ cả hai hướng, nghe như thể lời than thở của một cô gái. Bàn tay cầm đèn run lên, lão bộc lắp bắp. “Ch-chẳng lẽ cô đã thật hoàn hồn rồi?”

Lại là lời ai oán bi thảm thê lương ấy; như là tiếng rên rỉ, lại có phần giống như cười khở; càng ngày càng

rõ ràng hơn.

Lão bộc hốt hoảng, dợm chân tính trốn. Có điều, lão cũng đã có tuổi, lại bị dọa sợ đến phát run nên chân tay cứng ngắc, chẳng làm được gì ra hồn, mới chạy được mấy bước đã vấp phải hòn đá mà ngã chúi nhủi, không đứng dậy nổi. Cái đèn lồng cũ cũng vì thế mà rơi xuống đất, tắt lịm.

Gió âm thổi lớn, tách lớp mây đen nặng nề làm hai, để lộ ra một dải ánh trăng nhàn nhạt. Trùng hợp sao nó lại chiếu vào miệng giếng cạn kia, khiến những viên gạch xung quanh tỏa ra lớp ánh sáng xanh ma quái. Nhưng thứ khiến người ta sợ hãi nhất chính là, bên cạnh miệng giếng ấy có một cô gái mặc quần áo đỏ đang ngồi ngay ngắn. Dung mạo tuyệt sắc, lông mày lá liễu, gương mặt trái xoan, đôi mắt long lanh, chỉ mới thấy thôi cũng đủ để si mê rồi. Nếu không phải là nghiêng nước nghiêng thành, cũng là lòng người thất kinh bát đảo.

Lão bộc ngẩng đầu nhìn lên, ngay lập tức bị hình ảnh trước mắt dọa cho xanh mặt, tay chân run rẩy, mồm miệng cứng đờ. “Cô là... là...”

Cô gái kia thở dài, dịu dàng mỉm cười. “Phúc bá, bá còn nhận ra cháu?”

“Cô... cô...” Lão bộc bị dọa nể hết da gà, chỉ biết lấp bắp. “Cô đã chết hơn mười năm rồi...”

Cô gái kia hài lòng gật đầu, lãnh đạm cười. “Làm khó bá rồi, qua bao nhiêu năm vẫn nhớ đến cháu.”

Lão bộc chỉ thấy sống lưng lạnh ngắt, cổ sống cổ chết lùì càng xa càng tốt. Hài cốt được đào ra, lẽ nào oan hồn mười năm theo đó quay về đòi mạng?

Cô gái kia vuốt mái tóc đen dài của mình, mở miệng cười nói. “Bá đã biết cháu là ai, chắc cũng nhớ cháu chết như thế nào nhỉ?”

Lão bộc la lên thật thê thảm, quỳ xuống van xin. “Đừng giết lão mà... Lão làm thế cũng do bất đắc dĩ thôi, tất cả đều là chủ ý của phu nhân!”

Cô gái kia chỉ cười không đáp, bàn tay di tới di lui dọc theo miệng giếng, hồi lâu mới nói. “Cháu bị các người ném vào giếng này, khi vẫn còn sống sờ sờ, để rồi sặc nước mà chết chìm. Thời gian quả như bay nhỉ? Thoát đó đã mười năm rồi, giếng cũng khô cạn mất, chỉ thương thay thân cháu, chìm sâu dưới bùn, mãi không thể thấy ánh mặt trời.”

Lão bộc run như cây sậy, nước mắt ràn rụa, khấn khoản cầu xin. “Đừng giết lão. Hiện Bao đại nhân của phủ Khai Phong đã đến coi giếng tìm sọ, đồng thời cũng lấy thi hài đưa ra rồi, mấy ngày nữa sẽ giúp cô rửa oan giải tội. Thế nên, van xin cô, bỏ qua cho lão!”

Cô gái kia chậm rãi đứng dậy, gương mặt dù vẫn nở nụ cười, nhưng trái tim không cười, chậm rãi nói từng lời.

“Bỏ qua? Cháu bị chôn trong giếng này cũng phải chục năm rồi, vất vả lắm mới thấy lại ánh mặt trời. Bỏ qua cho bá? Ha ha, bỏ qua cho bá! Phúc bá ơi là Phúc bá, bá ở trong phủ quốc công suốt mười năm qua hưởng thụ không ít rồi, chi bằng sớm đi tây phương cực lạc kết trái một chút...”

Lão bộc nhìn thấy âm hồn chân không chạm đất từ từ bay về phía mình lại càng thêm sợ hãi, hốt hoảng lui về sau, tiếng kêu thê lương phát ra từ trong cổ họng. Nhưng tiếng này còn chưa kịp ra khỏi miệng, đã bị cắt đứt không dấu vết, như thể có người cầm kéo phạt ngang một đường. Lão cảm thấy ngực lạnh như băng, kinh ngạc cúi đầu xuống xem thì thấy những ngón tay trắng nhợt không chút máu của cô gái kia đang cắm vào người mình. Máu đỏ theo cổ tay nhợt nhạt rơi xuống; từng giọt, từng giọt thấm ướt lớp cỏ dại bên dưới. Cô gái lại mỉm cười nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta không rét mà run.

“Bá là người đầu tiên. Yên tâm đi, bá không cần phải sợ cô độc xuống hoàng tuyền, một mình bước qua quỷ môn quan đâu, bởi sớm sẽ có người đi chung với bá.”

Lão bộc còn muốn nói gì đó, nhưng chẳng có âm thanh nào phát ra được. Cơ thể già nua từ từ ngã xuống, lão dùng toàn bộ sức tàn của mình cố rướn bàn tay về trước, trong cổ họng rặn ra vài âm thanh mơ hồ, không nghe rõ.

“Hong... Châu!”

14. Quyển 2 - Chương 2: Quán Rượu

Quạ bay hỗn loạn, cây cối mông lung. Trên con đường dẫn từ Biện Kinh đến Huy Châu có hai con ngựa dừng mãi một trước một sau theo gió mà tiến. Trên lưng con phía trước là một thanh niên nho nhã, tuấn tú, mặc bộ quần áo màu lam, đai lưng màu trắng, cổ kiếm giắt ngang hông, nếu không là phong thái ôn hòa, nhã nhặn, còn là chút nhẹ nhàng, anh kiệt. Đằng sau lại là một vị công tử mặc quần áo trắng, tác phong phóng khoáng, diện mạo anh tuấn, cử chỉ tự tại, thần thái bất khiêm, ngang hông mang một cây trường kiếm trắng từ vỏ đến ngọc đá, đầu phóng ngựa chạy như bay nhưng vẫn thông thả vịnh thơ.

“Nhành hoa mấy đóa nhu bâng thế, liễu mảnh nghìn sợi mụa bụi bay.

Vàng dương đỏ rực ánh chiều tây, thấp thoáng hàng nga nơi ngọn tùng.”

Công tử áo trắng ngậm chưa dứt, thanh niên áo lam đằng trước đã kìm cương, quay đầu lại. Con ngựa đang có đà nên phản ứng hơi mạnh bạo, chồm hai chân trước lên, hí vang một tiếng.

“Bạch huynh, Triển mỗ đã lập đi lập lại suốt rồi. Đi Huy Châu lần này là công vụ, Bạch huynh không cần theo Triển mỗ nữa.”

Bạch Ngọc Đường ngửa đầu cười ha hả, nhếch mép nói. “Mèo con, nói chuyện nghe ngộ ghê. Đây rõ ràng là đại lộ, chẳng lẽ đường mi đã đi rồi thì Bạch gia ta không được phép đi qua hay sao?”

“Bạch Ngọc Đường! Đừng quậy nữa!”

Thấy Triển Chiêu lời lẽ nóng nảy, khó chịu ra mặt, biết là âm mưu đã được như ý, Bạch Ngọc Đường trong lòng cực kì vui sướng, cười gian tà.

“Lâu rồi Bạch ngũ gia mới cao hứng rồi Hãm Không Đảo đi du ngoạn sơn thủy, đâu có một con mèo chường mắt chạy đằng trước cũng không vì thế mà giảm bớt hứng thú. Ai ngờ là Bạch gia còn chưa mở miệng than thở, con mèo nào đó đã om sòm hết cả lên. Hải, điềm báo cho một chuyến hành trình vất vả đây...”

“Cậu—”

Triển Chiêu mím môi, cau mày, nhìn thấy gương mặt chẳng thèm quan tâm đạo lý mà cười đầy châm chọc kia thì tức đến độ không nói thành lời.

Bạch Ngọc Đường thúc ngựa tiến lên, cổ ý sắp lại gần, hai người chớp mũi cách nhau trong gang tấc, đắc ý cười nói.

“Ta? Ta làm sao nào? Chẳng lẽ Bạch gia ta nói sai gì ư?”

Cả hai gần đến độ có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, cũng may Triển Chiêu có thể xem là khoan dung rộng lượng, xét thấy nếu cùng con chuột bạch này nghiêm túc đấu khẩu vừa nhàm chán, lại chẳng được tích sự gì nên lùi ngựa ra sau mấy bước, mỉm cười nói.

“Nếu đã như thế, Triển mỗ xin nhường đường cho Bạch huynh đi trước, tránh khiến cho Bạch huynh mất hứng đi du ngoạn sơn thủy.”

Bạch Ngọc Đường giơ tay ngăn lại, cười quỷ quyệt.

“Không cần phải làm vậy, nếu không giang hồ sẽ đồn ầm lên là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường ta đi bắt nạt mèo cưng của hoàng đế lão nhi. Tuy giang hồ đồng đạo đều biết Bạch gia ta võ công hay kiến thức gì đều hơn hẳn mi, nhưng mà truyền ra như vậy thật không hay ho gì. Bạch gia cùng mi đâu không được coi là bằng hữu quen biết, nhưng ta cũng không đành lòng nhìn mi mất hết thể diện như vậy. Khử khử khử!”

Nhìn thấy kẻ nào đó đắc ý chống nạnh cười như điên, phách lối vô cùng, Triển Chiêu thật chỉ muốn giơ chân đạp cho một phát. Cổ nuốt cục nghẹn xuống, anh nghiêng răng rặn ra nụ cười vô vị.

“Nói như thế Triển mỗ phải cảm tạ Bạch huynh rồi nhỉ?”

“Không dám, không dám...”

“Bạch Ngọc Đường!!”

Một tiếng quát chói tai này cũng đã khiến con chuột bạch khoái quấy rồi nào đó biết điều mà hạ bớt trái khoáy xuống.

Triển Chiêu thở dài, giọng dịu lại. “Triển mỗi lần này đi Huy Châu thực sự là do công vụ, mong Bạch huynh không làm khó dễ nữa.”

“Được rồi, được rồi...” Bạch Ngọc Đường chán nản nói, cậu ngán nhất mỗi khi con mèo này dùng lời lẽ khách sáo nói chuyện với mình, thật không thoải mái chút nào. “Muốn đuổi cũng đợi đến phủ Huy Châu rồi hẵng tính, chứ ở nơi hoang vắng thế này bảo Bạch gia ta đi đâu?”

Triển Chiêu bật cười, ôm quyền nói. “Đa tạ Bạch huynh.”

“Được rồi, đừng nói kiểu đó nữa, Bạch gia nổi hết cả da gà rồi đây này.”

Triển Chiêu bật cười khê. Nắng chiều nhẹ thổi, tóc gió thôi bay, đôi mắt màu hổ phách ánh lên trong suốt, trên môi nụ cười hiền hòa, khê cong thật tinh tế... Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ lại lần đó, tại tiệm áo liệm Vĩnh Ninh, cậu đã giúp Triển Chiêu miệng áp miệng truyền dương khí. Nhớ tới đây, khuôn mặt anh tuấn bỗng ửng đỏ.

“Bạch huynh?” Thấy cậu tự dưng ngó ra không nói câu nào, Triển Chiêu xích lại gần, ân cần hỏi thăm.

Vừa mới thất thần, đột nhiên tỉnh lại thấy ngay gương mặt mèo dịu dàng, nhã nhặn phóng đại sát rạt ở cự li gần, Bạch Ngọc Đường thẳng thốt kêu ‘oái’ một tiếng.

Nghe thấy cậu kêu thảm như gặp ma giữa ban ngày, Triển Chiêu hoảng hồn, lo lắng hỏi. “Bạch huynh, sao thế?”

“Không sao! Không sao!” Bạch Ngọc Đường âm ừ nói cho qua chuyện, trong lòng hạ một quyết tâm, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng sẽ không nói cho con mèo biết việc xảy ra hôm đó, bằng không Cẩm Mao Thử này còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ nữa?

“Mắc gì tự dưng sáp lại như vậy?!”

Triển Chiêu chau mày, thở dài, quả nhiên làm tốt phải vạ mà. “Bạch huynh nếu đã không sao, vậy Triển mỗi xin đi trước.” Anh vung chân thúc ngựa, con tuấn mã như mũi tên phóng vọt đi.

“A! Mèo thú! chờ ta!” Bạch Ngọc Đường gọi với lên, gơ roi thúc ngựa đuổi theo.

Thấy trời đang tối dần, cả hai tăng tốc hơn nữa, trong một hơi tiến phải mười mấy dặm, mãi sau khi ngựa đã cuối sức mới giảm tốc độ lại. Bỗng thấy phía trước có một quán rượu manh nằm bên đường, Bạch Ngọc Đường vốn đã khô họng liền kéo tay Triển Chiêu.

“Mèo con, chúng ta tới kia dùng chút rượu rồi đi cũng không muộn.”

Triển Chiêu liếc nhìn, thấy trên gương mặt trắng trẻo tuần tú kia đã nhễ nhại mồ hôi, khẽ cười nói. “Cũng được, nghỉ ngơi ở đây một lúc, chỉ cần trước khi trời tối vào tới huyện thành là đủ.”

Nói rồi cả hai dừng ngựa, nhảy xuống dắt bộ đi tới. Tiểu nhị vốn đã nhìn thấy từ đằng xa chạy ra đón ngựa, dẫn khách vào trong quán. Bạch Ngọc Đường thấy quán đơn sơ, dăm ba vị khách đi đường đang ngồi lác đác, ở góc trong cùng còn được một cái bàn trống, liền kéo Triển Chiêu tới đó. Tiểu nhị lau sạch bàn, tay chân thoăn thoắt đưa lên đậu phộng rang, đậu phụ chiên cùng vài món nhắm khác. Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn.

“Có rượu ngon không?”

Tiểu nhị khom người, cười xòa nói. “Đây chỉ là một quán nhỏ nơi hoang dã, không có gì ngoài chút rượu bạc, mong khách quan dùm tạm ạ.”

Triển Chiêu trước nay tùy thân tùy cảnh nên cũng cười mà rằng. “Vậy cho xin hai bầu rượu.”

Chẳng mấy chốc rượu nóng đã được bưng tới. Bạch Ngọc Đường châm một ly, đặt lên mép thử một chút, lắc đầu nói. “So với rượu Thiệu Hưng lâu năm Bạch gia hay uống còn kém xa lắm. Mèo con, mi chắc không biết, rượu kia màu đỏ vàng, mùi hương thật nồng, rót ra chén rồi trong như hổ phách ấy. Đó mới gọi là rượu ngon!”

“Nơi này chỉ là một quán nhỏ bình dân, làm sao có được thứ cao cấp như vậy.”

Bạch Ngọc Đường đập đập túi tiền căng phồng đeo bên hông, thở dài. “Thật là, ở cái nơi thâm sơn cùng cốc này, dù có vàng cũng chẳng mua được tất cả những gì mình muốn...” Nói xong lại cầm đũa gắp một miếng thịt gà, ăn mà mặt nhăn như uống thuốc, lắc đầu.

Triển Chiêu biết tính khảnh ăn của cậu nên cũng chỉ nâng chén, cười không nói.

Hai người uống xong bầu rượu bạc, đang tính đứng dậy trả tiền thì bỗng thấy từ đằng xa có hai người tạt tả chạy vào. Nhìn kĩ ra là một ông lão đầu hoa râu, quần áo giản dị, gương mặt trung hậu, theo sau là một cô nương độ tuổi thanh xuân, dù quần manh áo vải nhưng vẫn không che được dáng vẻ yếu điệu, xinh đẹp. Ông lão tay chống gậy, lưng đeo rượu túi, cô gái trên tay mang hai bọc vải xanh, trông có vẻ như là lên đường vội vã, thần sắc hoảng loạn không ngừng. Vào trong quán, ông vội nói.

“Nước ở chỗ nào vậy? Làm ơn cho cha con chúng tôi một ngụm.”

“Đằng sau quán có một vại nước, đặt sẵn gầu ở trên rồi, tự tới mức đi.” Tiểu nhị trả lời, đưa tay chỉ.

Ông nghe vậy dắt tay con gái chạy lại chỗ cái vại.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy sắc mặt hai người đỏ bừng, hơi thở không đều, có vẻ như chạy một mạch tới đây, nếu giờ uống ngay nước lạnh thể nào cũng bị viêm phổi. Chính vì thế cậu vội vàng đứng dậy, ngăn hai cha con họ lại.

“Lão trượng, đừng uống nước lạnh, đợi pha ấm trà nóng rồi hãy dùng.”

Cô nương kia bị Bạch Ngọc Đường ngăn đường thì xấu hổ cúi đầu, nấp đằng sau cha mình.

“Đa tạ công tử. Cha con chúng tôi còn vội lên đường, trà nóng không chờ kịp, thôi uống nước lạnh là đủ rồi.” Ông lão nói.

Triển Chiêu đi tới, mỉm cười thân thiện hỏi. “Không biết lão trượng có việc gì gấp đến độ một ngụm trà nóng cũng không chờ được?”

Ông nghe hỏi tới, lòng không giấu nổi đau xót, gơ ống tay áo lau nước mắt. “Lão mang con gái đi chạy nạn đây. Nếu còn chậm trễ, nhất định sẽ bị đám sơn tặc kia bắt được. Đánh chết lão cũng không sao, nhưng đứa trẻ này sẽ bị bọn chúng ăn tươi nuốt sống mất.” Nói rồi bật khóc nức nở.

Bạch Ngọc Đường nghe thế, giận tím mặt, vỗ bàn một cái. “Cái bọn đạo tặc lớn gan, giữa ban ngày ban mặt lại trắng trợn đi cướp đoạt dân nữ! Lão nói xem lũ cường đạo này trốn ở đâu, Ngũ gia đây sẽ nghiền nát từng tên trong sổ chúng, thay trời hành đạo.”

Triển Chiêu nói. “Bạch huynh bớt nóng, đợi hỏi rõ nguyên do rồi đi cũng chưa muộn.” Vừa nói, anh vừa mời cha con nhà kia ngồi xuống, giục họ kể ra mọi chuyện.

Ông lão vừa khóc vừa kể. Ông vốn là người của phủ Huy Châu, họ Thiệu, tên là Thế Thông. Vợ mất sớm, chỉ để lại một đứa con gái tên Lệ Nương. Đứa trẻ này từ bé đã khôn khéo hiểu chuyện, không chỉ giỏi bếp núc nấu nướng, mà càng lớn lại càng trở mã xinh đẹp. Chính vì thế Thiệu Thế Thông thương yêu như báu vật, không để người lạ tùy tiện gặp được. Mấy ngày trước, Lệ Nương theo các tỷ muội trong xóm lên am dâng hương, không hiểu làm sao lại bị một tên ác đồ trong sơn trại chằm trúng, sai bọn lâu la đến Thiệu gia ép gả, quyết định ba ngày sau sẽ tới rước dâu. Nếu không theo lời sẽ khiến ông tan cửa nát nhà. Thiệu Thế Thông không đành lòng để con gái bị sơn tặc ô nhục nên liều mạng dẫn Lệ Nương bỏ trốn trong đêm. Bởi sợ đám sơn tặc kia truy đuổi, họ chỉ dám đi vào buổi tối, mới chạy được một ngày đường.

Bạch Ngọc Đường sau khi nghe xong đập bàn đứng dậy, cả giận nói. “Lão trượng, những sơn tặc này lại lịch ra sao? Cái đám bại hoại làm nhiều điều ác đó, Ngũ gia sao có thể nhắm mắt bỏ qua!”

Thiệu lão lại lắc đầu, rơi lệ thở dài nói. “Đa tạ ý tốt của công tử... Chỉ là bọn người kia vô cùng lợi hại,

phạm là hơi có nhan sắc đều sẽ bị bọn chúng cướp đi. Nạn nhân đã không biết bao nhiêu là người rồi. Lão đây sao lại có thể vì chuyện của bản thân làm hại tới hai vị được.”

Bạch Ngọc Đường trước nay tâm cao khí ngạo, nghe chuyện như vậy sao nhịn được, hung hăng nói. “Lão chỉ cần nói ra lũ ác tặc này tên gì, ở đâu là đủ. Dù chúng có ba đầu sáu tay đi chăng nữa, Bạch gia đây cũng sẽ đem sơn trại san thành bình địa, gà chó cũng không để lại!”

Thiệu Thế Thông chỉ tiếp tục khóc ròng, không dám nói thêm. Tiểu nhị trong quán đứng từ xa nghe lỏm hết mọi chuyện, tiến lên chen lời.

“Hai vị khách quan, nếu là về bọn sơn tặc ấy, tiểu nhị tôi có biết ít nhiều.”

Triển Chiêu quay đầu, mỉm cười nói. “Quán nhà làm sao biết được thế?”

“À, cái quán này dù sao cũng là chỗ khách tới khách đi, ngồi trên bàn rượu cũng sẽ kể một hai. Cách chỗ này không xa có một ngọn núi tên là Thúy Kỳ, mấy năm trước bị sơn tặc chiếm đóng, lập lên một cái trại gì đó gọi là Đại Phong Trại. Nghe nói có ba trại chủ, cộng thêm vài trăm tên lâu la, bình thường hay cướp nam bá nữ, không chuyện ác nào không làm.”

Triển Chiêu nghe xong nhíu mày. “Đến mức đó mà phủ nha vẫn để yên, không xử lý à?”

Tiểu nhị thu dọn thức ăn thừa trên bàn, hừ mũi giễu cợt. “Nghe nói những sơn tặc này có chút thân thế, bọn quan lại chỉ mong sống thân, bạc trắng mò đầy túi cho giỏi, hơi đâu lo trăm họ sống chết? Làm sao có thể so được với Bao đại nhân của phủ Khai Phong ở Biện Lương, một lòng vì dân, thanh liêm chính trực!”

Triển Chiêu ở nơi quan trường tự biết có rất nhiều quan lại chỉ mong vợ vét của dân, xem mạng người như cỏ rác, hồ thẹn làm quan phụ mẫu. Nghe những lời này, anh càng thêm căm giận. Có điều chưa kịp nói gì, Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh đã lên tiếng.

“Những kẻ làm quan đều là lũ vô tích sự, ngoài Bao đại nhân ra, chẳng còn ai ra hồn.”

Nói kiểu ấy rõ ràng là đánh đồng Triển Chiêu vào mảng rồi, cho nên bị ai đó trừng mắt một cái. Tuy nhiên, Bạch Ngọc Đường làm bộ như không thấy, mà Triển Chiêu cũng chẳng hơi đâu đôi co làm gì, quay qua tiểu nhị hỏi.

“Không biết tên tuổi của những trại chủ này ra sao?”

Tiểu nhị bưng trà tới nói. “Nghe nói, đại trại chủ gọi là Ngự Miêu Triển Hùng Phi, võ công vô cùng cao cường!”

Triển Chiêu đang nâng ly uống trà, nghe tới đây cơ hồ toàn bộ trà đều phun ra hết. Bạch Ngọc Đường

đứng hình trong phút chốc, sau đó ôm bụng cười to, cười đến độ tim gan phèo phổi lộn tung xà búng, cúi người lấy tay đập đập bàn liên tục, nước mắt trào cả ra.

“Ha ha ha, Ngự Miêu... Ha ha, Triển Hùng Phi... Ha ha ha!”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, đặt ly trà xuống hỏi tiếp. “Còn nhị trại chủ?”

Tiểu nhị kia vẫn còn đang ngớ người nhìn Bạch Ngọc Đường cười như điên như dại, mãi sau mới tỉnh lại đáp. “Nhị trại chủ gọi là Triệt Địa Thử, Hàn Chương.”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy lại cười ha hả, suýt nữa hụt hơi tắt thở. Ngay cả Triển Chiêu cũng không nhịn được mà cười lên.

“Vậy chẳng lẽ tam trại chủ là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường?”

“Không nhớ tên của tam trại chủ là gì, nhưng hình như có chữ ‘Ngọc’.”

Bạch Ngọc Đường chật vật nín cười, nghiêm túc nói. “Đã như vậy, chuyện này không thể không can thiệp được rồi. Người khác không sao, chứ để con mèo mi mất thanh danh thì thật quá tội nghiệp mà.”

Triển Chiêu lại cười nói. “Cái danh của Triển mỗ có đáng gì so với các vị nghĩa sĩ nơi Hãm Không Đảo chứ.”

Bạch Ngọc Đường cười thêm một lúc nữa, sau đi qua chỗ Thiệu lão, vỗ vai nói.

“Lão trượng cứ yên tâm dẫn con gái về, yên ổn sống qua ngày. Bọn sơn tặc kia giao cho hai người chúng tôi dạy dỗ, đảm bảo chúng sẽ không bao giờ làm điều ác nữa.” Dứt lời lấy ít bạc vụn ném cho tiểu nhị, rồi vung tay hướng Triển Chiêu nói. “Mèo con, đi thôi, chúng ta đi gặp ‘Ngự Miêu Triển Hùng Phi’ đó thôi!”

Triển Chiêu thấy cậu muốn đi vội đưa tay ngăn cản, nói.

“Bạch huynh, không thể khinh suất. Khi này tiểu nhị cũng có nói rồi đó, trong sơn trại kia, trại chủ thì võ công cao cường, còn thủ hạ lâu la thì đông đảo. Dù Bạch huynh có tài cách mấy cũng khó lấy ít địch nhiều—”

Nói còn chưa xong, Bạch Ngọc Đường đã nhịn không được gắt lên.

“Con mèo mi nói nhiều chả khác nào đàn bà. Ta sống hành tẩu giang hồ, thay trời hành đạo, khoái ý ân cứu, đâu có chết cũng là do vận mệnh, trách được ai nào? Cứ chân chân chừ chừ như vậy, thả ở quách nhà cho con bú còn hơn!”

“Đó là lời lẽ của những kẻ thất phu hữu dũng mà thôi, đi nộp mạng vô ích như thế chỉ là uống công!”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy nhướn mi. “Mi sao chắc lần này đi không thể địch lại chúng? À, biết rồi, mi còn phải chạy đi làm gấp cái công vụ gì gì đó của mình, không rảnh ở đây lo việc bao đồng đúng không? Nếu thế thì cứ yên tâm, việc mi mi làm, việc bao đồng này Bạch gia ta tự xử lý, không cần Triển đại nhân ngài phí tâm!”

Triển Chiêu vẫn kiên trì nói. “Bạch huynh, Triển mỗ không có ý đó. Chỉ là chúng ta trước hết nên bàn bạc kỹ lưỡng xem giải quyết chuyện này như thế nào mới phải.”

Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp đáp, một gã đạo nhân ngồi ngủ gà ngủ gật ở bàn góc đối diện với họ đứng dậy, khùng khục cười, sau rồi lên tiếng.

“Nói hay lắm! Nói hay lắm! Chuyện lớn như vậy dĩ nhiên phải bàn tính cho kỹ đã. Lão Ngủ này, còn muốn trốn đi đâu?”

15. Quyển 2 - Chương 3: Tướng Bình

Người kia mặc bộ quần áo của đạo sĩ đạo, cây cờ hiệu dựng một bên, vóc người thì bé xiu lại còn gầy như que củi, đã thế mặt trông như con bệnh mới ốm dậy, cộng thêm đôi mắt ti hí đầy xảo quyết, hai chòm râu cá trê đang vênh lên đầy đắc ý, quả nhiên chẳng còn ai khác ngoài Tứ đảo chủ của Hâm Không Đảo – Phiên Giang Thử Tướng Bình.

“Ái da! Ma bệnh!”

Bạch Ngọc Đường kêu lên thật thê thảm, xoay người bỏ trốn. Tướng Bình vậy chẳng lo lắng gì, cứ tà tà cho tay vào búi nang lấy ra một thứ, giơ lên cười nói.

“Dám gọi Tứ ca là ma bệnh! Giỏi lắm. Xem kỹ đây là thứ gì!”

Nói rồi một vệt sáng màu vàng bay vọt ra, cứ như giao long xuất hải vậy siết chặt lấy chân trái Bạch Ngọc Đường.

“Ngủ đệ, sau khi từ biệt ở phủ Khai Phong, đệ khiến bọn huynh tìm muốn chết. Cũng may huynh đây liệu sự như thần, đoán đệ nhất định sẽ theo chân con mèo nhỏ họ Triển đi Huy Châu phá án. Có điều, với Khốn Long Tác này trong tay, dù đệ có xảo trá đến độ nào đi chăng nữa cũng sẽ chẳng thoát được lòng bàn tay của Tướng Tứ gia đâu.”

Bạch Ngọc Đường thất sắc nói. “Mẹ nuôi quý Khốn Long Tác còn hơn sinh mạng nữa, làm sao giờ nó lại ở trong tay huynh?”

Tướng Bình cầm Khốn Long Tác kéo kéo, Bạch Ngọc Đường chẳng thể làm gì hơn ngoài lão đảo bị lôi theo. Tướng Bình nhìn thấy vậy khùng khục cười. “Tên nhóc này thật không có lương tâm mà. Ngay cả ngày sinh của mẹ nuôi cũng quên luôn rồi sao? Nếu huynh không mượn tới Khốn Long Tác, làm sao kéo đệ về được đây?”

Bạch Ngọc Đường nhận thấy không còn đường thoát, cười cười năn nỉ. “Tứ ca, thả đệ ra trước đi, tháng sau tới sinh nhật mẹ nuôi, đệ ngoan ngoãn trở về là được rồi.”

“Lão Ngũ, nghe lời đệ chỉ có bán lúa giống thôi. Một khi đệ đặt chân vào trong phủ Giang Ninh, cả người đều không tự nhiên, cứ thậm thò thậm thụt như ăn trộm ấy, hử cái đã không thấy đâu rồi. Khốn Long Tác này không thể cởi ra, đệ khinh công rất giỏi, đến lúc đó làm sao Tứ ca đuổi kịp? Mẹ nuôi đã dặn dò rất kỹ lưỡng, tháng sau nhất định phải đem con thỏ chết bầm là đệ trở về.”

Triển Chiêu đứng một bên xem náo nhiệt, thấy con chuột bạch phách lối này cũng có ngày túng quẫn như thế, trong lòng vui khó tả.

Bạch Ngọc Đường ôm chặt cột nhà, giọng cầu khẩn. “Tứ ca, có muốn bắt đệ về cũng hãy chờ đến khi giải quyết xong xuôi mọi việc đi. Con gái Thiệu lão trượng bị bọn ác tặc của Đại Phong Trại nhắm trúng, muốn bắt về làm vợ, chẳng lẽ chúng ta cứ thế trơ mắt nhìn? Huống chi chúng còn lớn gan lớn mật dùng tới danh hiệu của Nhị ca, huynh ấy biết được, nhất định sẽ không vui. Đã vậy chúng ta hãy thay mặt Nhị ca xử lý lũ sơn tặc này, để chúng không bao giờ dám làm xằng làm bậy nữa.”

Tướng Bình vuốt hai hàng ria cá. “Chuyện của Thiệu lão trượng, vừa nãy Tứ ca cũng đã nghe rõ rồi. Thấy đệ ra tay hành hiệp trượng nghĩa như vậy, huynh sẽ gia hạn thêm cho đệ mấy ngày. Có điều, lần này, dù thế nào đi chăng nữa, đệ nhất định phải về nhà.”

Bạch Ngọc Đường trong lòng vui mừng, *chuyện này giải quyết xong, có về hay không là còn tùy hứng của Ngũ gia nhá. Đến lúc đó, bàn chân của Ngũ gia như bơi mớ, xem con chuột nước huynh đi đâu để bắt được đệ.* Dù trong đầu cậu đang nghĩ quỳ kể như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn ngoan ngoãn nói.

“Chuyện này là hiển nhiên, xong việc đệ nhất định sẽ theo Tứ ca trở về.”

Tướng Bình hài lòng gật đầu, vung tay thu hồi Khốn Long Tác, xoay người cầm lấy cờ hiệu, hành trang, rồi quay sang Thiệu lão nói. “Lão trượng, đi thôi!”

Thiệu Thế Thông đầu óc mù mờ hỏi lại. “Đạo gia muốn lão đi đâu?”

“Đi đâu ư? Dĩ nhiên là về nhà lão rồi.”

Thiệu Thế Thông nghe vậy lắc đầu cắt lức. “Thật không dám trở về nhà. Ai đời lại đi nhảy thẳng vào hồ lửa như vậy?!”

“Lão chỉ cần có gan trở về là đủ, Tứ gia tất có cách để cho để cha con lão bình an vô sự.”

Nói rồi chẳng đợi Thiệu Thế Thông đáp lại, cứ thế kéo người đi. Triển Chiêu và Ngọc Đường nhìn nhau, chẳng còn cách nào khác cũng đành đi theo. Cô nương kia thấy cha bị kéo đi, dĩ nhiên cũng phải cúi đầu bước theo rồi. Bạch Ngọc Đường dẫn hai con ngựa tới, cầm lấy hành trang trên tay Lệ Nương, giúp cô lên ngựa. Lệ Nương chỉ biết e lệ xấu hổ, cúi đầu không dám tiếp lời.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn trời. “Nếu cứ như vậy mà đi, tối cũng chưa đến nơi.” Rồi quay sang Tưởng Bình. “Tứ ca, huynh có mang ngựa không? Hay là đi bộ tới?”

Tưởng Bình lắc đầu. “Huynh không mang theo ngựa. Thôi đành cưỡi chung vậy.”

Bạch Ngọc Đường nghe nói thế liền đỡ cô nương kia lên ngựa của mình. Tưởng Bình đang tính cười lão Ngũ nhà mình diễm phúc không tẻ đã thấy cậu đỡ Thiệu lão lên rồi nói.

“Tứ ca, vừa hay người huynh bé nhất bọn, lên ngồi chung với cha họ đi. Đệ và mèo con sẽ dùng chung một ngựa.”

Sau đó, cậu nhảy lên ngựa, đưa tay cho Triển Chiêu, đắc ý nói.

“Mèo con, cứ ngoan ngoãn ngồi sau Ngũ gia. Nhưng nhớ bám cho chặt đó, bằng không, có té cũng đừng trách!”

Triển Chiêu thật muốn cười mà chẳng cười nổi, rõ ràng là ngựa của anh, ai đời đến chiếm chỗ rồi còn bày đặt lên mặt này nọ. Anh chẳng thèm liếc mắt tới một lần bộ móng chuột đang đưa ra đầy khoe khoang kia, uyển chuyển nhảy lên lưng ngựa, tuy nhiên do chẳng có chỗ nào để bám nên tư thế thật lỏng lẻo vô cùng. Bạch Ngọc Đường cũng chẳng để ý vụ phút lơ đó, đưa tay bắt lấy tay anh, để ngang hông mình.

“Mèo dốt! Người làm sao chiêm bao làm vậy mà. Ngồi sau cưỡi chung ngựa tay phải để vậy mới đúng.”

Bạch Ngọc Đường mắng xong thì quát roi cho ngựa chạy, mái tóc dài thối từng đợt vào mặt Triển Chiêu, mùi xông quần áo cũng nổi bật hơn, thấm sâu vào trong người. Dường như đây là lần đầu tiên anh ở gần con chuột bạch đến vậy, thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể người kia... Triển Chiêu chợt thấy gương mặt nóng bừng, bất giác lui ra một khoảng.

“Đúng là mèo ngu mà! Bộ không biết phải bám cho thật chặt à?!” Bạch Ngọc Đường thấy cánh tay kia nơi lực nên cầm lấy, kéo về chỗ cũ.

Triển Chiêu theo đà bị đập vào lưng Bạch Ngọc Đường, đau hết cả mũi. Anh vừa xoa xoa chỗ đau, vừa hung hăng trừng mắt nhìn con chuột này. Nhưng rồi đột nhiên nhớ lại vụ mèo chuột tranh đấu nổi tiếng thiên hạ, anh tự hỏi nếu giang hồ nhìn thấy hai người họ cùng cưỡi một ngựa như hiện nay, không biết là có cảm tưởng như thế nào nhỉ. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu bật cười khúc khích.

“Mèo thúì! Cười cái gì đó!?”

Bạch Ngọc Đường thấy anh tự dưng cười vô cớ, dấu đang lao đi với tốc độ cao cũng ngoái đầu lại nhìn. Triển Chiêu miệng vẫn cười đem đầu cậu đẩy về vị trí cũ.

“Không có gì, không có gì. Cứ chuyên tâm cười ngựa đi.”

“Nhất định có chuyện gì đó. Mau nói ra coi!”

“Thực sự không có gì mà.”

“Có!”

“Không.”

“...”

“...”

Hai con ngựa cứ thế phóng như bay, vừa vọt vào trong thành trước khi cổng đóng lúc xế chiều. Nhà của Thiệu lão không lớn lắm, tường vôi gạch ngói lâu năm, nhưng vẫn gọn gàng ngăn nắp. Thiệu Thế Thông đem ngựa buộc ngoài sân rồi dẫn mọi người vào phòng. Lệ Nương xuống bếp đun trà, ngoài phòng khách chỉ còn bốn nam tử. Thiệu lão nói với Tưởng Bình.

“Đạo gia không cho cha con lão chạy thoát thân, cương quyết đưa về, quả nhiên chạy trời không khỏi nắng mà...” Nói rồi lại tiếp tục khóc tức tưởi.

Tưởng Bình không lo lắng gì, chỉ cười nói. “Lão trưởng cứ yên tâm, tôi đã dám kêu mọi người về tất nhiên có cách để đảm bảo an toàn cho tất cả. Vậy, đám đạo đặc kia bao giờ tới rước đâu?”

“Ngày mai. Nếu chúng tới thật thì sao?”

“Tối là tốt rồi, Tứ gia còn sợ chúng không dám tới.”

Bạch Ngọc Đường nóng nảy nói. “Tứ ca, đừng ra vẻ thần thần bí bí nữa. Có diệu kế gì, huynh nói ra đi!”

“Lão Ngũ, đệ thật nóng tính quá đi. Nghĩ thử coi, trong trại kia lâu la đông đảo, dù có ba đầu sáu tay, đệ cũng khó gặp được thủ lĩnh của chúng, lại còn phí hoài biết bao sức lực vô ích. Chẳng bằng dùng cấm nang của Tứ ca này, vừa nhàn hạ, lại chắc chắn thấy được trại chủ.”

Triển Chiêu nghe vậy cũng đoán được phần nào, cười nói. “Kế sách của Tưởng đảo chủ phải chăng là...”

Tưởng Bình cười đắc ý. “Nếu bọn chúng ngày mai đến đón dâu, thế thì chúng ta cứ trà trộn vào đoàn đưa dâu đó, quang minh chính đại, nghênh nghênh ngang ngang đặt chân vào Đại Phong Trại kia.”

Bạch Ngọc Đường đập tay, vui vẻ ra mặt. “Kế hay. Cơ mà Thiệu cô nương là một thiếu nữ chân yếu tay mềm, sao có thể để cô nương ấy mạo hiểm lên núi, giả giả?”

Tưởng Bình liếc cậu một cái, lắc đầu nói. “Dĩ nhiên là không thể làm thế rồi. Chúng ta sẽ tìm một người giả làm tân nương.”

“Giả tân nương? Nhưng mà ai mới—”

Bạch Ngọc Đường nói tới giữa chừng đã thấy tất cả ánh mắt đồng loạt chĩa vào mình, coi như tự hiểu, mặt mũi đỏ bừng, dậm chân cao giọng nói.

“Đừng có nhìn!! Ngũ gia đường đường khí khái nam nhi thế này, sao lại có thể tô son đánh phấn, giả làm nữ nhi! Nếu cái này mà lan truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ bị thiên hạ cười cho thối mũi à? Tứ ca, huynh là người ra chủ ý, sao huynh không làm?!”

Tưởng Bình cười hì hì. “Huynh đây cả người như con mấm, khô đét khô đê, thà bảo đội hoa, dán nốt ruồi, giả làm bà mai còn tạm được. Nếu so về tướng mạo, ai ở đây có thể sánh được với Ngũ đệ chứ? Vừa tuấn tú, vừa phong lưu. Đệ khi này bắt bình dùm người ta, tiền phạt thì tiền tới tây thiên, chẳng lẽ giờ đệ lại khoanh tay nhìn Thiệu cô nương bị cường đạo bắt đi?”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu chuyển sang thở bằng tai, sắc mặt cực kì không ổn, kêu âm lên. “Tại sao không phải Bạch gia thì không được?! Chẳng phải con mèo họ Triển kia tướng mạo cũng không tồi sao? Cho ăn mặc, hóa trang một chút là thành mỹ nhân ngay!”

Cậu vừa nói xong mấy lời này, tức thì mọi ánh mắt đổ dồn lên Triển Chiêu. Quả thực nước da thì trắng trẻo, mặt mũi thì tuấn tú, lại còn nho nhã lịch sự. Nhưng mà, nếu so với vẻ đẹp sắc sảo, phóng khoáng của Bạch Ngọc Đường thì quá khác biệt.

Triển Chiêu khoát khoát tay, cười khổ nói. “Bạch huynh cứ đùa. Triển mô là một kẻ hữu dũng, dung mạo thô lậu, làm sao có thể sánh được với Bạch huynh phong thần tuấn lãng. Chẳng khác nào đem cóc ghẻ so với thiên nga. Chuyện cải trang lần này, đành làm phiền Bạch huynh—”

Anh còn chẳng kịp nói xong đã nghe Bạch Ngọc Đường quát lớn. “Mèo thú! Đúng là lưỡi không xương trăm đường lắt léo! Bạch gia ta quyết tâm không cải trang là không cải trang. Cùng lắm một mình ta lên núi dọn rác, đợi đến lúc đó sẽ cho các người thưởng thức mưu chước của Bạch gia ta!”

Tưởng Bình biết rõ Bạch Ngọc Đường xưa nay rất hay sĩ diện hão, nếu cứ cứng rắn khuyên sẽ chẳng thu

được kết quả, chi bằng khích tướng thì hơn. Chính vì thế mới cười mà nói.

“Lão Ngũ, đệ cứ quanh co bày đặt mượn cớ, nói đại ra là không muốn giúp đi cho nó nhanh. Đại trưởng phu hành tẩu giang hồ phải biết cứng mềm tùy thời. Đừng nói giả nữ, có phải cạo đầu giả tăng cũng sẵn sàng làm, chỉ cần là việc trượng nghĩa, thấy chuyện bất bình rút dao tương trợ, đây mới không hổ một chữ ‘hiệp’. Đệ không đồng ý, tứ ca cũng chẳng có cách nào ép buộc. Dầu sao, Triễn hộ vệ cũng sẽ không ngồi yên để mặc vậy đâu. Người ta là thiếu niên thành danh, trường kiếm giang hồ, đã thế còn vì dân làm không biết bao nhiêu là việc, quả xứng với danh xưng ‘Nam hiệp’ của mình.” Vừa nói vừa quay sang Triễn Chiêu, chấp tay cười nói. “Triễn hộ vệ, việc đã đến nước này, đành phiền cậu chịu khổ đóng giả tân nương vậy.” Một đôi mắt chuột láu cá cứ nháy nháy với Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu hiểu ý, đứng dậy mỉm cười nói. “Nếu Tứ đảo chủ đã có lời, Triễn Chiêu cung kính không bằng tuân lệnh.”

Bạch Ngọc Đường tính khí cao ngạo, tranh cường háo thắng, trước giờ đều xem Triễn Chiêu như đối thủ truyền kiếp. Ngày thường vẫn hay nghe người đời ca ngợi Nam hiệp nào là khiêm tốn, nào là trượng nghĩa, rồi thì ngàn năm có một. Nhưng không ngờ nhất là hôm nay Tứ ca nhà mình cũng phản bội huynh đệ, quay qua ca ngợi con mèo này, phỏng chừng phải tăng bốc lên mây mới chịu ngừng. Đã thế Triễn Chiêu nghe xong sung sướng nhận ngay việc cải trang, đúng tức ói máu mà. Bạch Ngọc Đường nhìn không được đập bàn, gào lên như sấm.

“Ma bệnh giỏi lắm! Nghĩ Bạch gia đây là hạng người như thế nào chứ? Đừng nói tân nương, bảo Bạch gia cạo đầu giả tăng cũng làm tới cùng!”

Tướng Bình nghe thế cười thầm trong lòng, quả nhiên đối phó với Ngũ đệ khích tướng là nhất. Dầu thế vẫn cố tình lộ ra vẻ mặt khó xử, lắc đầu liên tục.

“Không được, không được. Ngũ đệ đường đường là nam nhi đại trượng phu, sao lại có thể giả làm con gái được, đồn ra ngoài chẳng phải sẽ bị thiên hạ cười nhạo sao?”

“Đại trưởng phu sống quang minh lỗi lạc, có gì mà phải sợ!”

“Lão ngũ, mấy lời này là thật lòng chứ? Không phải là nhất thời bốc đồng đấy chứ?”

Bạch Ngọc Đường nghe thế quát âm lên. “Cái này chuyện vật vãn này thì có xá gì. Bạch gia nhất định không nuốt lời!”

Tướng Bình vẫn cố giữ nét nghiêm túc nói.

“Nếu đệ đã quyết thế, Tứ ca còn có điều muốn nói thêm. Hôm nay là đệ tự mình nói đồng ý, đến ngày rước dâu đệ lại lâm trận bỏ chạy, cái thứ hành động đây ti tiện, dơ bẩn đó, tứ ca tuy là Phiền Giang Thử cũng chẳng thể ngửi nổi mà đứng cạnh đệ. Còn có chuyện quan trọng hơn nữa, khi đệ lên kiệu hoa, ý là có thể dễ dàng vào được bên trong nên hành động lỗ mãng, làm hỏng đến đại cục, điều đó càng chứng tỏ đệ chẳng

phải anh hùng hảo hán gì, chẳng qua chỉ là một tên nhóc miệng còn hôi sữa lếu láo mà thôi.”

“Huynh... huynh... giỏi lắm, ma bệnh!” Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi, cười lạnh nói. “Ngũ gia chẳng phải hạng người nói được không làm được đó đâu! Thôi, không tranh cãi chi cho phí công, chờ sau khi mọi chuyện giải quyết xong, chúng ta sẽ xử lý đến cùng ân oán này.”

Tưởng Bình tươi cười nói.

“Vậy là quyết rồi nha. Tứ ca chờ tới ngày mai tiễn đệ lên kiệu hoa.”

16. Quyển 2 - Chương 4: Sơn Trại

Qua một ngày, chính là thời hạn đón dâu kia. Đại Phong Trại từ sáng sớm đã sai mấy chục tên lâu la đến khua chiêng gõ trống, ca hát âm ỉ, huênh hoang tới nhà Thiệu lão. Bạch Ngọc Đường từ cửa sổ nhìn ra, giận đến bầm gan tím mật.

“Bạch gia ta sẽ cố nhẫn nhục chịu đựng, đợi đến đúng lúc sẽ đem đám đạo tặc bọn này đập cho không biết ngày mai là gì!”

Lệ Nương lấy một bọc quần áo chuẩn bị sẵn ở trong phòng mình đến đưa cho Bạch Ngọc Đường. Đây đều là quần áo mà lũ sơn tặc đưa từ trước. Vóc người của cô và Bạch Ngọc Đường chênh nhau nhiều nên chỉ lấy áo ngoài thôi chứ không khoác áo choàng, thay vào đó là một tấm khăn quanh vai. Lệ Nương giúp cậu đánh phấn, tô son, búi tóc, cài trâm, đội mũ phượng. Lỡ tai không dẫu đeo khuyên được che đi bởi hai hàng tóc mai phủ dài. Đến lúc hoàn tất, chỉ thấy trước mắt một tân nương xinh đẹp, rực rỡ.

Bạch Ngọc Đường xách quần đi đi lại lại mấy bước quanh phòng, đứng trước gương thử làm vài động tác, cuối cùng lắc đầu nói.

“Ai da, không ổn, không ổn tí nào. Ăn mặc vậy khó chịu quá!”

Liếc qua thấy Triển Chiêu đang sửa soạn bộ quần áo để lát nữa cậu thay ra, Bạch Ngọc Đường cười quỷ nói.

“Này mèo con, ta thấy thân nam nhi lén vào đám đưa dâu có nhiều bất tiện lắm, chi bằng giả làm bà mai đi chung với Bạch gia có khi lại hợp hơn đó.”

Triển Chiêu làm sao không nhận ra ý bốn cột trong giọng nói của cậu chứ. Cái con chuột bạch này bị buộc phải giả trang thành nữ, vốn trong lòng đã phần uất đến cực điểm, nếu không tìm được chỗ xả, nhất định sẽ bùng phát thành cái gì đó không muốn tưởng tượng tới. Chính vì thế anh cười nhạt nói.

“Triển mỗ dung mạo thô lậu, cho dù đầu có đội hoa trâm, người mặc la quần, tự ám thị bản thân là kiêu diễm, nhưng nhìn vào là thấy lõi đuôi rồi—”

Nói mới tới đây đã bị Bạch Ngọc Đường hung hăng chặn trước mặt.

“Mèo thúì! Dám chế nhạo Bạch gia!”

Triển Chiêu né qua một bên, tao nhã, ung dung như chẳng có chuyện gì, trên môi vẫn nở nụ cười. “Triển mỗ chẳng qua là thấy sao nói vậy. Bạch huynh đâu cần phải giận.”

Bạch Ngọc Đường xoay người tóm chặt vai anh, nghiêng răng nói từng chữ. “Giỏi lắm, con mèo thúì đầy ranh mãnh kia! Đã được lợi còn muốn lên mặt à!”

Triển Chiêu nghe bên ngoài có tiếng bước chân nên tiến tới, nghiêng cười lật cùi chỏ, áp cổ tay, chế ngự hai bộ móng của Bạch Ngọc Đường. Lại thấy cậu đang há mồm tính kêu cái gì đó, anh vội vàng đè ngón tay lên môi cậu, nhỏ giọng nói.

“Bên ngoài có người, đừng lên tiếng.”

Ngón tay lạnh lạnh nhẹ nhàng đặt trên môi, chỉ vậy thôi cũng đủ để Bạch Ngọc Đường ngưng mọi hoạt động, ý đồ phản kích như tiêu tán cả. Lúc này, hai người đứng sát với nhau, vai đụng vai, tay bắt lấy tay, ngay cả tiếng thở cũng nghe thấy rõ ràng. Bạch Ngọc Đường cảm thấy gò má có từng đợt gió mong manh phớt qua, nhẹ nhàng như lông chim đùa giỡn, từ tận đáy lòng bật ra cảm giác tê dại, run rẩy. Ra là con mèo ở quá gần, hơi thở phả trên mặt cậu...

Chỉ là hơi thở kia, mềm mại và hiền hòa, lại khiến cho người chờ mong mãi thôi, phảng phất không ngừng nghĩ...

Ôi, sao lại si mê thần say như thế chứ?

“Oái—” Cậu mới mở miệng bắt đầu kêu thì đã bị Triển Chiêu đưa tay bịt kín họng. Cái con chuột bạch này, không đừng đi kêu la om sòm cái gì vậy?

Triển Chiêu cau mày, thấp giọng. “Không kêu sợ mọi người cho là mình không biết nói à?”

Bạch Ngọc Đường đỏ mặt, tay đảo, chân đạp, thoát khỏi kim kẹp của anh, đầu óc bấn loạn. “Mèo chết! Im đi! Tất cả là... tại mi chứ đâu!”

Bỗng cánh cửa bên ngoài bị đập đến rung cả bản lề, mấy tên lâu la xộc thẳng vào, cao giọng quát. “Mau lên! Mau lên coi! Chẳng lẽ tính để trại chủ chờ tới tới à?”

Triển Chiêu nhanh tay nhanh chân lấy tấm lụa đỏ phủ lên đầu Bạch Ngọc Đường, loáng một cái đẩy cậu đứng sau lưng mình, mỉm cười đáp. “Dạ, em gái tôi sẽ nhanh chóng lên đường ngay.”

Bạch Ngọc Đường đứng đấy nghe rõ hết, hung hăng trừng mắt nhìn, chỉ tiếc lực bất tòng tâm, tấm vải đỏ dày như thế làm sao người ta có thể nhìn xuyên qua được chứ?

Tên lâu la chỉ tay vào Triển Chiêu. “Nhóc con, mày là ai? Cùng thuộc đội đưa dâu à?”

“Tôi là... anh họ của tân nương. Hôm nay đặc biệt đến ăn cưới ạ.”

Bọn lâu la nóng nảy nói. “Thế thì đừng lè mề nữa. Mau ra ngoài lên ngựa đi thôi!”

Triển Chiêu ra ngoài đã thấy Tưởng Bình hiện đang giả làm phu khuân vác đứng lẫn trong đội, chắc là đã giấu cha con Thiệu gia xong xuôi đâu đấy rồi. Thật ra thì cái rương đựng đồ cưới mà Tưởng Bình đang mang kia chính là nơi cất giấu hai cây bảo kiếm của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cùng cây Nga Mi Gai ba cạnh của Tưởng Bình. Hai người không tiện nói chuyện với nhau nên chỉ ngậm dùng ánh mắt ra hiệu.

Tiếng kèn vang lên, kiệu hoa xuất phát, chậm chậm hướng Đại Phong Trại mà tiến. Trên đường họ đi ngang qua, nhà nhà đều đóng cửa, chỉ dám hé hé nhìn ra, rất sợ con gái nhà mình cũng bị nhắm trúng mà cướp lên núi. Tới được chân núi, mười tên lâu la đứng gác chạy ra đón, Triển Chiêu ngồi trên ngựa, cẩn thận quan sát địa hình chung quanh. Đột nhiên có ba tiếng pháo phát vang, kèm theo một giọng hô lớn.

“Đại trại chủ có lệnh, không cần bái đường, đưa tân nương vào hỉ phòng trước.”

Bạch Ngọc Đường nhin không nổi, thò đầu ra nhìn tứ phía. “Cái bọn khốn nạn! Cứ thế cướp đoạt trắng trợn dân nữ?!”

Triển Chiêu đẩy cậu vào, nhỏ giọng. “An phận chút đi. Ai đời lại có vụ tân nương nóng lòng như vậy.”

Bạch Ngọc Đường bị đẩy vào trong kiệu, tức tối mắng thầm. “Mèo chết! Mèo thú! Dám hành Bạch gia như vậy. Cứ đợi đấy, món nợ này ta nhất định trả đủ!”

Trong sơn trại đã sắp sẵn tiệc rượu từ lâu, Triển Chiêu nhập tiệc, giả vờ uống mấy ly. Rượu vào lời ra, chẳng mấy chốc đám sơn tặc đã ngà ngà say. Triển Chiêu lảng lạng rời đi, được mấy bước thì quay trở lại, gom số trái cây và thức ăn mình không đụng tới trên bàn vào một bọc vải rồi dùng khinh công nhảy lên mái nhà, chẳng phí sức gì tìm ra ngay phòng tân hôn. Đánh bất tỉnh hai kẻ giữ cửa, anh khê chui vào.

Véo—!

Mới nhắc chân qua khỏi cửa, một vật gì đó đã xé gió bay tới. Triển Chiêu phản xạ mau lẹ, giơ tay lên bắt,

ra là một viên phi hoàng thạch.

“Bạch huynh, là Triển mỗ.”

“Ta sớm biết là mi rồi, nếu không còn tha cho mi ngهنh ngang vào tới cửa?”

Âm thanh lười biếng phát ra từ phía cái giường chạm hoa. Kia kẻ tự cho mình là siêu phàm, phóng khoáng, tự tại có tên Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường đang nằm vênh râu cáo trên đó, áo quần nhẵn nhúm, mũ phượng xộc xệch, hai chân vắt vẻo đầy đắc ý. Căn phòng đó, bất kể là thứ gì, chỉ cần có sắc trắng một chút thôi là sẽ được trang hoàng thêm mấy hoa văn hình dấu giày rất sắc sảo...

Triển Chiêu bật cười. “Bạch huynh, thế này là...”

“Bạch gia ta đã sớm uống đến bạc màu ẩm trà kia, thiếu điều đem nó đi nhai sống. Đây là quy định gì vậy hả, các người ở ngoài kia ăn uống nhậu nhẹt no say, Bạch gia ở trong này đến khúc xương còn chẳng nhìn thấy, bộ muốn bỏ đói tân nương cho tới chết à?”

Triển Chiêu nghe vậy khẽ mỉm cười, lấy cái bọc giấu trong người ra. “Đây là hôn tục cự lệ mà. Khiến Bạch huynh vất vả rồi. Triển mỗ có mang theo chút đồ ăn vặt, Bạch huynh dùng tạm vậy.” Nói rồi mở bọc ra, bày trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy, mặt ngay lập tức tươi tỉnh lên liền, tay trái cầm bánh, tay phải dứt gà, cứ thế tống vào miệng, vừa ăn vừa nhồm nhoàm nói.

“...Coi như còn mèo mi... còn có chút lương tâm. Đợi Bạch gia ăn uống no đủ... sẽ, sẽ... khụ khụ...”

“Ăn chậm thôi, coi chừng mắc nghẹn.” Triển Chiêu vừa nói vừa rót chén trà cho cậu.

Bạch Ngọc Đường khó khăn lắm mới khôi phục trạng thái bình thường, cười quỷ nói. “Đợi Bạch gia ăn uống no đủ, sẽ cùng con mèo thúi mi tính sổ. Dám cả gan nhận mình là anh họ của Bạch gia, đúng là ‘gan mèo bằng trời’ mà.”

Triển Chiêu lườm cậu một cái, sớm biết như vậy, khi này đã để chết nghẹn luôn rồi. Quả nhiên miệng chuột chẳng mọc nổi ngà voi mà. Ánh mắt chạm phải bảo kiếm Cự Khuyết và Họa Ảnh đặt ở trên giường, anh liền hỏi.

“Tuồng đảo chủ đâu rồi?”

Bạch Ngọc Đường cầm một trái nho bỏ vào trong miệng, vô tư vô lo đáp. “Tứ ca đi tìm những cô gái bị bắt cóc tới đây, nói là muốn cứu ra trước. Bán cái cho chúng ta đổi phỏ với ba tên kia.”

Hai người đương nói chuyện thì chợt nghe bên ngoài có tiếng cười cợt say say, đoán là trại chủ kia ăn uống no nê, giờ vào động phòng đây. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ra hiệu bằng mắt, mỉm cười một cái, mỗi người cầm kiếm của mình rồi vào vị trí. Triển Chiêu nấp sau bình phong, Bạch Ngọc Đường giấu Họa Ảnh dưới chân, lấy khăn đỏ trùm lên đầu, chỉnh trang lại tư thế đúng mực của một khuê nữ mới gả, lặng lẽ chờ cái vò rượu kia bước vào.

Tiếng cửa phòng kéo kẹt vang lên, theo sau đó là bước chân lảo đảo của một người, chưa lên tiếng nhưng mùi rượu cũng đã tỏa ra nồng nặng rồi. Đến được chỗ Bạch Ngọc Đường đang ngồi, gã cười híp hai con mắt vô lại, trêu ghẹo nói.

“Cô em dễ thương, đợi đến sốt ruột như vậy sao? Ha ha ha, Nhị gia đến bồi thường đây, để chúng ta một bước lên mây nào.” Nói rồi lao tới muốn ôm.

Bạch Ngọc Đường cười thâm, thân lừa ưa nặng, đứng một con chó kinh tởm mà, được, đã thế Ngũ gia sẽ vờn chơi một trận. Ý đã quyết, cậu ra bộ thẹn thùng, tránh người, cúi đầu không nói.

Gã kia bắt hụt, ngã lăn quay trên giường, lồm cồm bò dậy, cười đen tối.

“Mỹ nhân, không cần phải xấu hổ đâu, mau tháo khăn đỏ xuống, để Nhị gia chiêm ngưỡng dung nhan nào...”

Bạch Ngọc Đường nghiêng người dựa vào giường, khẽ khàng vén khăn lên, đầu mày cuối mắt chớp chớp, co cơ nơi cổ, mỉm cười dịu dàng nói.

“Trại chủ, người xem... nô tì có đẹp không?”

Triển Chiêu nấp đằng sau tấm bình phong, nghe con chuột bạch giả giọng nói ‘nô tì có đẹp không’ nhin không nổi bụm tay cười không thành tiếng.

“Đẹp! Đẹp! Đẹp như tinh linh, đẹp như tiểu bảo bối, khiến Nhị gia hồn bay phách đảo rồi. Tới đây nào...”

Bạch Ngọc Đường giờ mới có cơ hội nhìn thấy gã ta. Đó là một kẻ khoảng tầm ba mươi, đầu đội mũ châu, người mặc cẩm bào, không giống dân giang hồ mà có chút dáng dấp con nhà giàu.

“Không chịu đâu, nô tì không muốn...” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa cười thật nhu mì, quả đủ loại phong tình mà.

Gã ta nghiêng nghiêng đôi mắt say, mê mẩn nhìn khắp người Bạch Ngọc Đường, ánh mắt đầy vẻ bỉ ổi, cười dâm tà.

“Chúng ta đã thành vợ thành chồng, còn cái gì mà phải xấu hổ nữa. Mau tới đây nào. Chỉ cần đúng ý Nhị gia, từ nay lo gì không đủ vinh hoa phú quý, cơm no áo ấm.”

Đôi mắt Bạch Ngọc Đường ánh lên vẻ giảo hoạt, giả nóng nảy nói.

“Không được... không được mà...”

Gã chẳng đợi nổi, như hổ đói vồ lấy Bạch Ngọc Đường. Nhưng tay còn chưa kịp chạm vạt áo, trên cổ đã bị một thanh bảo kiếm oai nghiêm kề vào.

Bạch Ngọc Đường tung người, tiện tay quăng đi mũ phượng trên đầu, hừ mũi một cái, khinh thường nói.
“Mèo thú! Bạch gia còn chưa vờn xong con chó hôi này, mắc chi mi can thiệp vào?”

Triển Chiêu lườm cậu, giọng trào phúng nói. “Đợi Bạch huynh xài hết hứng thú, Triển mỗ chắc hóa thành tảng băng mất.”

“Con mèo chết tiệt! Dám chế nhạo Bạch gia. Muốn ăn đòn lắm phải không?”

Triển Chiêu chẳng màng con chuột nào đó đang quậy ầm ĩ, nghiêng kiếm, cất giọng oai nghiêm chất vấn.
“Ngươi là người phương nào? Dám lớn mật làm thổ phỉ, lại còn trắng trợn cướp đoạt con gái nhà lành?!”

Gã ta run như cây sậy, hai chân rụng rời, rơi sụp xuống đất, đơ đơ quay đầu, lắp bắp nói.

“Ngươi... ngươi thật lớn mật! Bộ ngươi không biết ta là... ta là...” Nói tới đây gã đã quay đầu hoàn toàn, nhìn thẳng vào vào Triển Chiêu, hết hồn hết vía kêu lên. “Cậu là... Triển Chiêu?!”

17. Quyển 2 - Chương 5: Dương Ấu Tường

“Cậu là... Triển Chiêu?!”

Triển Chiêu cũng nhận ra người này, sững sờ một lúc rồi nói.

“Ngài là... nhị công tử của phủ quốc công?”

Bạch Ngọc Đường gãi cằm, khoanh tay lạnh lùng nói.

“Mèo con, mi biết con chó này?”

Triển Chiêu gạt đầu, tra kiếm vào bao, đáp.

“Đây là con trai thứ của Thiên quốc công, Dương Ấu Tường.”

Lúc Triển Chiêu đến phủ quốc công điều tra vụ án không đầu đã từng gặp qua Dương Ấu Tường mấy lần, nhận thấy gã cũng khá giống anh trai mình, hội đủ tứ đồ tướng, phá gia chi tử, ngờ đâu còn ăn tàng phá hoại đến mức cấu kết sơn tặc, làm những chuyện tày đình cướp nam bá nữ thế này.

Dương Ấu Tường thấy Triển Chiêu đã thu kiếm liền vội vã bò dậy, phúi sạch bụi đất trên người, sửa sang lại áo mũ, cuối cùng đưa tay chỉ vào Bạch Ngọc Đường, ý thể ra oai nói lớn.

“Mày là thằng nào, lại dám giả nữ, thay đổi diện mạo, đi lừa nhị công tử!” Gương mặt tầm thường lại thêm mấy phần rượu khiến bề ngoài thêm bỉ, không cách nào chịu được.

Đã là hạng vô tích sự rồi mà còn cả gan phách lối trước mặt Bạch gia? Bạch Ngọc Đường hừ mũi, giơ tay tát cho Dương Ấu Tường một bạt tai, rồi mỗi câu lại mỗi tát.

“Ta là ‘tiểu bảo bối’ của ngươi! Ta là ‘tinh linh’ của ngươi! Toàn những lời ngươi vừa mới nói hết, nhanh vậy đã quên rồi sao?”

Cậu không nhanh không chậm, cứ thế đều đều nói, cứ thế đều đều tát, trong khoảnh khắc đã ra hơn mười cái tát rồi. Dương Ấu Tường bị đánh cho tối tăm mặt mũi, trối chết trốn sau lưng Triển Chiêu, hai tay ôm má đau đớn nói.

“Ta đường đường là con trai... của quốc công, vậy mà dám đánh ta ư? Triển... Triển hộ vệ, mau mau... bắt tên... ác ôn kia lại!”

Má vẫn thốn từng cơn đau đớn khó nhin, gã ta chỉ có thể nói đứt quãng mà thôi.

Bạch Ngọc Đường cười qua lỗ mũi.

“Bớt giỡn! Bạch gia ta ngay cả hoàng đế lão nhi cũng còn không để vào mắt, chẳng lẽ lại sợ một tên cầu tài nhỏ nhoi này? Dẫu có đánh chết ngươi cũng chẳng phải chuyện lớn gì!”

Triển Chiêu giơ tay can ngăn, nghiêm mặt nói.

“Bạch huynh, không thể lỗ mãng đánh người như vậy.”

Bạch Ngọc Đường đẩy tay Triển Chiêu ra, một tay bắt lấy cổ họng Dương Ấu Tường, lạnh lùng cười nói.

“Sao nào? Mi đau lòng khi thấy ta ta đánh con chó này à?” Thấy Triển Chiêu hung dữ lườm mình, cậu lại

ra tay đánh thêm vào gò má ửng đỏ của Dương Ấu Tường. “Bạch gia thích là đánh, mi làm được gì nào?”

“Cậu—!”

Bạch Ngọc Đường siết nắm tay, thúi cho Dương Ấu Tường mấy cú, rồi vẫn tiếp tục nắm cổ nhắc cái cơ thể đã muốn bất tỉnh của gã lên khỏi đất, giơ chân đạp một cú cật lực. Dương Ấu Tường vốn đã lão đảo mắt trọng tâm từ đầu, thêm cước này nữa khiến gã lảo đảo trên sàn, đập vào tường. Bạch Ngọc Đường khi ấy mới tiến lên, dứt tay vào áo, dùng chân đạp lên người gã, toét miệng cười nói.

“Bạch gia ta hỏi một câu, ngươi phải đáp một câu. Nếu có chút nào giấu diếm... hừ, không còn răng cạp đất cũng đừng trách Bạch gia ta. Ta nói được là làm được.”

Triển Chiêu thấy thật buồn cười, cái loại nói năng hắc đạo này lại dùng ở một nơi như vậy à?

Dương Ấu Tường hai tay ôm má, rên rên rỉ rỉ, ánh mắt ai oán nhìn Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ... hần... hần... đấy gọi là... bức cung đó! Làm ơn... cứu với...”

Triển Chiêu thấy gã vốn là con trai của quốc công, lại đi hạ cấp thành con chó vẫy đuôi mừng chủ thế này, chỉ biết thở dài, nghiêm mặt nói.

“Ngài vốn là con trai của công hầu, lại đi kết giao bậy bạ với bọn sơn tặc, trắng trợn cướp đoạn con gái nhà lành. Hành động đó vi phạm nghiêm trọng luật lệ của Đại Tổng. Triển nỗ lực cứu cũng không cứu được.”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy cười khùng khục.

“Mèo con! Từ nãy tới giờ câu này nói nghe xuôi tai nhất đấy.”

Triển Chiêu khẽ cười, lãnh đạm nói.

“Bạch huynh quá khen.”

“Đâu có, đâu có...” Bạch Ngọc Đường đắc ý quay lại nhìn Dương Ấu Tường, ánh mắt sáng lên, mũi chân tăng thêm lực, tra hỏi.

“Bạch gia khuyên ngươi từ bỏ sớm đi, hôm nay dù có là Đa La thần tiên cũng không cứu được ngươi đâu. Nói! Ngươi làm sao lại cấu kết với bọn sơn tặc này hả?!”

Dương Ấu Tường khổ sở nói.

“Oan uổng, oan uổng quá mà. Tôi cùng lắm thì cũng chỉ coi là có qua lại với bọn chúng thôi. Sao lại nói là cầu kết được.”

“Xem ra ngươi vẫn còn ngứa da lắm, muốn được Bạch gia tắm quất phải không?”

“Đừng... đừng đánh! Tôi khai, tôi khai mà. Hỏi gì tôi cũng khai hết!”

Bạch Ngọc Đường hừ giọng, nói.

“Coi như còn biết thức thời. Nghe ta hỏi đây, ngươi là một trong những trại chủ của Đại Phong Trại chó má này?”

“Không, không phải! Trại chủ là người khác cơ.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi, trào phúng nhìn một lượt, pha trò.

“Có phải là ‘Ngự Miêu Triển Hùng Phi’ hại dân hại nước?”

Dương Ấu Tường kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu một chút rồi lại quay sang Bạch Ngọc Đường, đầu óc mơ hồ.

Triển Chiêu cau mày, nghiêm mặt nói.

“Bạch huynh, đừng đùa nữa!”

“Rồi, rồi... con mèo mi thật chẳng thú vị tẹo nào.” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, lại hỏi. “Đại trại chủ kia tên là gì?”

“Tên là Hùng Uy, biệt danh ‘Ngọc Diện Miêu’...”

“Cái gì mà ngọc diện, thiết diện chứ. Nghe buồn nôn thật mà. Có điều, tên tiểu nhị kia đúng là ăn nói lung tung bậy bạ.”

Triển Chiêu hòa hoãn nói.

“Cũng không hẳn vậy, chỉ tại mấy cái tên nó nghe hao hao giống nhau mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường hừ mũi.

“Vậy nhị trại chủ chắc không phải Triệt Độ Thử Hàn Chương ha?”

“Là Trại Địa Thử, Hàn Lương.”

“Còn tam trại chủ?”

“Vân Diêu, Bằng Ngọc.”

Bạch Ngọc Đường hài lòng gật đầu.

“Từ lúc nào người cầu kết cùng bọn chúng làm điều ác hả?”

Dương Ấu Tường thấy mình oan uổng quá nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Tôi chỉ là tình cờ quen biết họ thôi, sao lại nói là cầu kết làm điều ác chứ?”

“Hử? Đang đòi ăn đánh à? Còn không mau khai ra!”

“Vâng, vâng...” Dương Ấu Tường cuống quýt nói, tay ôm đầu. “Mấy năm trước trong lễ chúc thọ của phụ thân, ba người bọn họ không rõ nhận giao phó của ai, đưa tới phủ một bản ‘Tước Tung Đồ’ gì đó để làm quà mừng thọ.”

Triển Chiêu giật mình hỏi.

“Tước Tung Đồ là do họ đưa tới?”

“Phải.”

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu về phía Triển Chiêu.

“Mèo con này, không phải Tước Tung Đồ là thứ được khắc lên đằng sau Vân Sơn Lệnh à?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Đúng vậy. Lý cô nương khi còn sống cũng từng nói Tước Tung Đồ là món quà được đưa tới trong ngày

mừng thọ của quốc công...” Nhắc tới Lý Văn Sảnh đoán mệnh kia, trong lòng anh chợt thấy xót xa, giọng nhỏ dần.

Bạch Ngọc Đường cũng ảm đạm bết, thấp giọng nói.

“Lý cô nương... Tôi nhất định sẽ bắt bằng được tên ác tặc Thẩm Sĩ Bình, giúp nàng báo thù rửa hận!” Cắn chặt răng, cậu gờ chân đá Âu Dương Tường một cú. “Sau đó thế nào, khai tiếp đi chứ! Chẳng lẽ phải chờ Bạch gia hỏi.”

“Vâng, vâng.” Dương Ấu Tường gấp gấp nói. “Phụ thân nhận lấy món quà này... Rồi mấy tháng sau, người đem một hộp gấm đến đưa cho tôi, bảo tôi một mình mang đến Đại Phong Trại ở núi Thúy Kỳ. Khi đó tôi còn nghĩ là ở trên núi không có sơn trại nào... Ai dè, đến nơi mới biết là ngọn núi đã bị chiếm giữ, trại chủ chính là ba người đã đến chúc thọ đạo trước.”

Triển Chiêu hỏi.

“Trong hộp gấm kia chứa thứ gì?”

Dương Ấu Tường lắc đầu nói.

“Tôi không biết... Phụ thân liên tục dặn dò, không được phép mở hộp ra xem. Huống chi cái hộp đó còn được bao khóa đồng, nói chung là mở không được.”

Triển Chiêu nói.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi đem hộp gấm, đến đưa cho đại trại chủ Hùng Uy, hấn hết sức khách khí tiếp đãi tôi, mời ở lại uống rượu, uống rượu mua vui...” Nói tới đây, Dương Ấu Tường lại cố đứng dậy, chuyện phía sau khỏi hỏi cũng biết.

Bạch Ngọc Đường nặng chân hơn, cười lạnh nói.

“Cho nên người liền lân la làm quen, xúi giục làm ra những thứ bại hoại như trắng trợn cướp đoạt dân nữ?”

Dương Ấu Tường cứng họng, cúi đầu, không biết nói sao.

Bạch Ngọc Đường hừ giọng nói.

“Được. Giải lăm cái trò cầu kết với thổ phủ. Chả trách phủ nha nơi này không làm được gì, ra là có nhị công tử của phủ quốc công đỡ đầu!”

Dương Ấu Tường đột nhiên nghĩ tới gì đó, quay qua Triển Chiêu hỏi.

“Triển hộ vệ... sao cậu lại tới Huy Châu?”

Triển Chiêu hơi ngớ ra, anh vẫn nhớ trước lúc xuất phát, Bao Chứng đã có dặn dò, vụ án thi hài trong giếng có liên quan đến công hầu, không nên kinh động tới phủ nha, chỉ âm thầm điều tra mà thôi. Anh còn chưa nghĩ ra nên phải đáp làm sao, Dương Ấu Tường đã nói luôn.

“Biết rồi, biết rồi... Nhất định là phụ thân đã viết thư cho Bao đại nhân. Cậu đến vì vụ án quỷ nữ lấy mạng phải không?!”

Quỷ nữ lấy mạng?

Triển Chiêu chột dạ, trước khi anh rời Biện Kinh đã từng tham gia khám nghiệm thi hài lấy từ trong giếng của phủ quốc công, xác nhận đây là xác của một cô gái trẻ tuổi. Tuy nhiên, ngoài việc đó ra thì không thể tìm thêm bất kì manh mối nào khác. Hôm nay nghe Dương Ấu Tường nói rằng ở phủ quốc công có ma quỷ lộng hành, có khi nào liên quan gì đó với vụ án? Triển Chiêu giữ nét mặt không đổi, nhếch miệng khẽ cười, nói.

“Nếu nhị công tử đã biết mục đích đến đây của Triển mỗ, vậy mong nhị công tử kể lại đầu đuôi sự việc một lần, cũng để Triển mỗ đỡ tốn công.”

Bạch Ngọc Đường lén nghiêng mắt nhìn anh, trong lòng cười trộm. Con mèo này công nhận khả năng đóng kịch không tồi nha. Mình cùng đi suốt đoạn đường đến đây mà chưa hề nghe nhắc gì tới vụ quỷ nữ lấy mạng, thế mà giờ vẫn có thể nói dối không chớp mắt như vậy.

Dương Ấu Tường nắm lấy ống tay áo Triển Chiêu, vui mừng như chết trôi vớ cọc, nói.

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Triển hộ vệ chính là ngự tiền tứ phẩm, là cánh tay mặt của Bao đại nhân, ác quỷ lần này nhất định sẽ không dám lộng hành!”

“Bạch huynh, buông cậu ấy ra đi, để cậu ấy kể lại chuyện một lần từ đầu đến cuối.”

Phủ quốc công có quỷ nữ lấy mạng? Bạch Ngọc Đường tính tình tự do phóng khoáng, không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, hôm nay nghe chuyện li kì như vậy, dĩ nhiên tò mò lắm chứ. Cậu ngay lập tức rút chân về, cười hề hề.

“Được, Ngũ gia coi như nể tình con mèo thúi kia mà tạm tha cho người. Có điều, người mà dám giấu diếm cái gì là...”

Dương Ấu Tường nói ngay.

“Biết... biết... Nhất định không giở trò gì đâu.”

Nói đến đây thì Triển Chiêu cũng không nhịn được mà bật cười. Bạch Ngọc Đường hài lòng gật đầu.

“Tốt, trẻ ngoan dễ dạy. Còn không nói mau!”

Dương Ấu Tường chùi nước mắt nước mũi, thấp thỏm nói.

“Thật ra tôi cũng không rõ lắm. Mà phụ thân cũng nghiêm khắc cảnh cáo, ai cũng không được phép đem chuyện này ra ngoài. Nếu không phải Triển hộ vệ của phủ Khai Phong đến đây, đánh chết tôi cũng không dám nói. Không lâu sau khi phủ Khai Phong đào ra được hài cốt trong giếng cạn ở hậu hoa viên, nha hoàn, người hầu trong phủ đồn miệng với nhau, nói rằng có thấy một quỷ nữ mặc áo đỏ đêm đêm lượn lờ. Trước đây, cũng có đồn như vậy rồi, nhưng không ai tin cả. Có điều, sau vụ án không đầu, tự dưng tin đồn tăng lên đáng kể. Rồi sau đó... sau đó...”

Bạch Ngọc Đường ánh mắt sáng lên, lộ rõ vẻ thích thú, hỏi tới.

“Sau đó thì sao?”

Dương Ấu Tường lau mồ hôi lạnh trên trán, hoảng sợ nói.

“Sao đó... Phúc bá gõ mõ canh của phủ bị... quỷ nữ giết chết ở cạnh giếng cạn kia.”

Triển Chiêu trước giờ làm việc luôn phân tích đầu đuôi rất kỹ, lại càng không tin vào ma quỷ thánh thần gì, thế nên mới hỏi.

“Ông ấy chết như thế nào? Sao lại biết chắc là do quỷ nữ làm?”

“Ngực... ngực của ông ta là do một bàn tay đâm xuyên qua, không phải do quỷ nữ làm thì còn sao nữa?! Với lại, bên cạnh thi thể... còn có hai chữ bằng máu.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi.

“Ồ? Chữ gì vậy?”

“Hong... Châu!”

Triển Chiêu trầm ngâm, suy tư nói.

“Hong Châu? Đây là thứ Phúc bá kia để lại trước khi chết?”

Dương Ấu Tường lắc đầu.

“Là do quý nữ... viết đấy.”

“Làm sao lại khẳng định là của quý nữ.”

Dương Ấu Tường nghe hỏi, cái trán vừa lau sạch kia đã nhể nhại mồ hôi lạnh, run run nói.

“Bởi vì... bên cạnh mỗi người bị giết... đều có hai chữ ‘Hong Châu’ ấy.”

Chân mày Triển Chiêu nhíu lại thành một đường.

“Mỗi? Rốt cuộc trong phủ quốc công đã có bao nhiêu nạn nhân rồi?”

“Tổng cộng... là bốn.”

“Gồm những ai?”

“Đều là người làm trong phủ... ngoài Phúc bá gõ canh ra, còn có nha hoàn thân cận của mẫu thân Tổ Cúc, quản gia nhị môn Lưu bà, và sai vặt Dương An.”

“Hai chữ ‘Hong Châu’ này có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

“Đó là... đó là...”

Bạch Ngọc Đường thấy gã ấp a ấp úng không nói, liền giơ tay dọa, ép hỏi tới.

“Là gì?! Nói mau coi!”

“Vâng... vâng. Đó là nha hoàn mẫu thân mang theo. Sau này phạm phải gia quy nên bị xử tử.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau.

“Mèo con. Thấy sao?”

Triển Chiêu cứng rắn nói.

“Hai người chúng ta trước đến hội nhóm với Tưởng đảo chủ, bắt trại chủ giao cho quan phủ, sau dẫn Dương Ấu Tường này trở lại phủ quốc công tìm hiểu ngọn ngành.”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy mấy chữ ‘hai người chúng ta’ trong lòng vô cùng vui vẻ, ánh mắt gian xảo, cười nói.

“Ngự Miêu đại nhân đổi tính từ khi nào thế? Không còn chê Bạch gia ta đi theo vương tay vương chân nữa hả?”

Triển Chiêu khoanh tay, bắt đắc dĩ cười khổ.

“Chuyện đã tới nước này, có đuổi Bạch huynh cũng có đi đâu.”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy toét miệng cười, móng chuột dính đặc ngự trên vai Triển Chiêu.

“Nói hay lắm. Không ngờ con mèo đàn này cũng có ngày khôn ra.”

Triển Chiêu hơi chấp tay, trên mặt nở nụ cười lạnh nhạt.

“Triển mỗ quen biết Bạch huynh đã lâu, bản lĩnh tự do, phóng khoáng, thích làm rối mọi chuyện, đã vậy còn là làm bậy của Bạch huynh vốn lãnh giáo không ít rồi.”

Ai bảo Ngự Miêu ôn hòa, khiêm nhường nào? Bề ngoài dính đặc nhưng ẩn bên trong miệng mồm vô cùng lạnh lợi!

Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi, tích tắc đã xuất chiêu.

“Mèo thúì, muốn ăn đòn!?”

Triển Chiêu nhanh tay bắt lấy cổ tay Bạch Ngọc Đường, thu lại mọi nét cười, nói.

“Bạch huynh, chính sự quan trọng hơn.”

“Hừ, tạm tha con mèo mi một lần, trước tìm rồi xử lý ba tên trại chủ nơi này, sau Bạch gia sẽ cùng mi phân cao thấp—”

Bạch Ngọc Đường chưa dứt lời đã nghe bên ngoài có tiếng cười lạnh.

“Không cần hai vị đại giá, chúng tôi đã sớm cung kích chờ từ lâu.”

18. Quyển 2 - Chương 6: Sát Thủ

Triển Chiêu nghe thấy âm thanh trầm thấp khàn khàn kia rất quen tai, đột nhiên nhớ lại được, giờ tay xuất chiêu, đẩy Bạch Ngọc Đường ra hơn cả trượng, la vọt lên.

“Bạch huynh, mau tránh!”

Bạch Ngọc Đường vốn chẳng chuẩn bị tinh thần gì, bị chiêu này đẩy ra chao đảo mất mấy bước, trong lòng bực tức, giận dữ nói.

“Mèo thú! Mi làm gì—”

“Ầm—!”

Lời còn chưa dứt, cánh cửa phòng đã bị chiêu phong mạnh mẽ phá nát như tương bần. Giữa đám bụi mù mịt đó, bỗng có mấy cái phi tiêu xé gió phóng vọt ra. Dương Ấu Tường khi nãy bị Bạch Ngọc Đường hành, chân tay từ lâu đã bủn rủn hết cả, thế mà mấy cái phi tiêu chẳng thềm để ý, cứ nhằm gã mà tới. Dương Ấu Tường hét lên thật thê thảm.

“Ầ—!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay lại nhìn, thấy phi tiêu kia đang cắm, hoặc ở dưới, hoặc bên trái, hoặc bên phải, bao xung quanh Dương Ấu Tường, tuyệt nhiên không một cái nào trúng phải người. Dương Ấu Tường bị dọa đến bay hồn bạt vía, hai mắt trợn ngược, bất tỉnh.

Bạch Ngọc Đường cười ha hả nói.

“Nhắm tốt lắm! Nhắm tốt lắm!”

Đột nhiên có tiếng “keng” trong vất vang lên, thần binh Cự Khuyết đã ra khỏi vỏ. Triển Chiêu xoay tay, hất tấm chăn trên giường lên, dùng vỏ kiếm đẩy Họa Ảnh về phía Bạch Ngọc Đường.

“Bạch huynh! Tiếp kiếm!”

Bạch Ngọc Đường phi thân nhảy lên đón kiếm, nắm chắc trong tay đưa về thế thủ, cao giọng nói.

“Mèo con, là sát thủ Vân Sơn!”

Triển Chiêu gật đầu, hai người không hẹn mà cùng phi thân nhảy ra, thấy ở sân trong đã có ba kẻ đứng đó chờ sẵn với vũ khí trong tay. Ba kẻ này vóc người tầm tầm ngang nhau, tên đằng trước có đôi mắt ti hí, cầm Lưu Kim Đồng Giản, sau lưng là một tên mặt mày vàng khè, thần sắc âm u, tay cầm Loan Nguyệt Song Cầu, còn có một tên toàn thân một bộ đồ đen, mặt mày cũng che kín, bên hông đeo một túi ám khí, cả người ẩn trong bóng tối.

Bạch Ngọc Đường hừ mũi. “Còn tưởng ác tặc trong sơn trại là thần thánh phương nào, hóa ra là phường trộm cắp bọn này. Bậy chính là ‘Quý Diện Miêu’ Hùng Uy gì đó?”

“Hùng Uy?” Tên cầm giản cười lạnh mấy tiếng, đều đều nói. “Khục khục, cái bọn võ công thấp kém, ngu ngốc, vọng tưởng có thể chiếm núi xưng bá? Chưa tới mười chiêu đã bị kim giản của ta đánh rơi xuống chân núi, sớm đi gặp Diêm Vương rồi. Bọn ta chẳng qua mà ngồi mát ăn bát vàng, dựa hơi bọn chúng hưởng hư danh mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường hừ lạnh. “Mạo danh thay thế, vốn là thủ đoạn ba xu của giang hồ. Có điều, đi với ba đứa bọn này thấy cũng hợp phết.”

Triển Chiêu cau mày, sắc mặt nghiêm túc nói. “Các người giả dạng bọn Hùng Uy không phải để làm giặc nơi này mà chẳng qua dùng danh nghĩa sơn tặc che dấu tai mắt người.”

Tay cầm giản lại cười khùng khục, khàn khàn nói. “Triển đại nhân thông minh lắm. Thật không ngờ lúc giao đấu ở nhà trọ Phong Trần ngày đó, chúng ta chỉ trao đổi có hai ba câu, vậy mà cũng đủ để người ghi nhớ, cứu con chuột bạch này một mạng.”

Triển Chiêu chìa thẳng kiếm, lạnh lùng nói. “Không dám. Bất ngờ đánh úp tại nhà trọ Phong Trần, trong đêm trắng trốn bắt cóc con gái nhà lành, ở tiệm áo liệm Vĩnh Ninh cùng đụng độ với Thẩm Sĩ Bình, giọng nói của các hạ, từ lâu Triển mỗ đã ghi nhớ rõ ràng.”

Tên cầm giản nghe vậy chợt hiểu ra gì đó, cười ha hả. “Hô, ra kẻ bị giam ở tiệm áo liệm Vĩnh Ninh đêm đó là người? Ta còn đang thắc mắc không biết thiếu chủ tìm ở đâu một cô nương xinh như hoa như ngọc đến vậy... hóa ra là Ngự Miêu đại nhân của phủ Khai Phong.”

Bạch Ngọc Đường nghe thế khó chịu trong lòng, sắc mặt cũng xấu đi, không nhìn được nghiêng đầu hỏi.

“Mèo con này, chuyện gì đã xảy ra lúc mi bị Thảm Sĩ Bình bắt vậy?”

Triển Chiêu tái mặt, lộ vẻ lúng túng, nói băng quơ. “Cũng chẳng có chuyện gì cả... Bạch huynh, bây giờ không phải lúc quan tâm mấy chuyện vớ vẩn đó đâu.”

Giải cho cái thái độ hời hợt, tránh nặng tìm nhẹ.

Bạch Ngọc Đường thấy bực rồi đấy; có chuyện gì to tát đã xảy ra khiến con mèo này phải nói chuyện câu nệ với Bạch gia như vậy?

Buồn bực trong lòng cần phát ra nên cậu nhanh miệng nói. “Mèo thú! Mi có phải thiếu nữ khuê các gì đâu, bị tên điên đó bắt bộ mắt được miếng thịt nào à? Đại trượng phu quang minh lỗi lạc, cần gì phải che che, dấu dấu!”

Triển Chiêu nghe thế nghiêm mặt cau mày nói. “Bạch huynh! Đang lúc nguy cấp như thế này, đừng có đùa.”

“Giải lắm, mèo con! Mi—”

Tên cầm song câu cười lạnh hai tiếng nói. “Bọn chuột nhắt chút chút. Sắp chết đến nơi rồi còn không biết điều. Đợi lát nữa dắt nhau xuống địa phủ từ từ nói chuyện vẫn còn kịp!”

Nói rồi vung tay ra đòn, nhắm vào Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nhảy qua tránh, giờ Họa Ảnh vẫn còn trong vỏ lên đỡ, khinh thường nói.

“Bạch gia ta đang ở đây! Có bản lĩnh thì cứ tới lấy mạng!”

Tức thời ánh đao chói mắt, bóng kiếm tung bay.

Bạch Ngọc Đường khẽ cười chế giễu, Họa Ảnh trấn áp kẻ thù, quay đầu đắc ý nói với Triển Chiêu.

“Mèo con! Bạch gia sẽ tốt bụng xử lý giúp hai tên này, để lại tên dùng giấy đã tặng mi một nhát trên tay cho mi báo thù. Thấy sao hả?”

Thấy sao ư? Triển Chiêu chỉ thấy vừa bực lại vừa buồn cười trước thái độ dương dương đắc ý của con chuột màu trắng nào đó thôi. Cự Khuyết rung lên, mau lẹ vô cùng, linh động hết sức.

“Ý tốt của Bạch huynh, Triển mỗ xin nhận. Chỉ sợ Bạch huynh thân ốc không mang nổi mình ốc, lại còn đeo bong mà thôi.”

Nói rồi anh phi thân nhảy lên, kiếm sương lao vào chỗ bóng người, gấu áo phật theo gió.

Sát thủ Vân Sơn cùng xông vào tấn công, hai người đứng dựa lưng vào nhau, công thủ hỗ trợ. Bạch Ngọc Đường không khách khí nói.

“Mèo thúì! Đừng có mà xem thường Bạch gia! Hai tên này là của ta, cầm cướp!”

Triển Chiêu tiếp tục đánh. “Không được. Hai tên này giao cho Triển mỗ, Bạch huynh chuyên tâm đối phó tên che mặt là được.”

“Á~à! Mèo thúì, dám không nghe theo sắp xếp của Bạch gia!”

Bạch Ngọc Đường thoát cái nhảy lên, lộn một vòng đẩy mũi kiếm của Triển Chiêu ra, trường kiếm tung bay giữa không trung, rồi phụt một tiếng, cánh tay trái của tên cầm song câu ăn một đường thật sâu.

“Tên này là của Bạch gia, không cho phép con mèo mi đụng vào!”

Triển Chiêu nhanh chóng né người tránh đôi giảo đang như phá núi bổ xuống, hàn quang của Cự Khuyết lóe lên.

“Sát thủ bịt mặt xin nhường Bạch huynh, còn tên này không nhọc Bạch huynh phí tâm!”

“Mèo thúì! Trách ra!”

“Chuột bạch! Cậu mới phải tránh!”

Dẫu tình thế đang vô cùng nghiêm trọng, hai người này vẫn cứ cãi cọ nhau như thường ngày. Đám sát thủ Vân Sơn cùng vì thế mà kinh ngạc và giận dữ. Kinh bởi hai người này không phải bạn cũng chẳng phải thù, lúc nguy cấp vẫn còn tâm trí gây gổ cãi vã; giận vì Ngự Miêu và chuột bạch này xem ba người bọn họ chẳng là cái thá gì, cứ như vậy làm đứa trẻ ba đuổi đánh nhau giành đồ chơi.

Tên cầm song câu nổi giận, quát lớn.

“Bọn lão toét! Đi chết đi!”

Sát thủ Vân Sơn cướp công nhau mà lên, tên cầm song câu dẫu tay bị thương vẫn ra đòn hung hãn như trước, hai luồng kiếm quang như cuồng phong mưa bão. Cự Khuyết, Họa Ảnh tung bay, công thủ phối hợp, ăn ý cực kì. Không được bao lâu, Bạch Ngọc Đường phi thân lên, một kiếm đầy uy lực chém ngang cổ họng tên cầm song câu.

“A—!”

Hắn ta kêu lên đầy thảm thiết, giơ tay ôm lấy cổ, cảm nhận máu tươi không ngừng trào ra. Trước mắt, một nhân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống, áo trắng tung bay, ngân kiếm lấp lánh, tựa như ảo mộng, nụ cười ngạo mạn nở trên môi, lạnh lùng nhìn xuống kẻ mình mới ban phát cái chết. Hắn ta đưa ngón tay run run lên chỉ, cổ họng phát ra âm thanh gần như không nghe ra được.

“Người... người...”

Bạch Ngọc Đường giơ chân đạp, hắn ta kêu lên một tiếng, bay đi hơn cả trượng, tuyệt khí bỏ mạng. Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp quay đầu, đã nghe bên tai vang lên mấy tiếng “leng keng” giò tan. Tên cầm giảo cổ tay trúng kiếm, thả vũ khí rơi xuống đất. Triển Chiêu ra tay mau lẹ, phi thân lên điểm đại huyệt toàn thân của hắn, nhận thấy thần sắc của hắn biến đổi không ngừng, ánh mắt lo lắng, thấp thỏm điều gì đó. Triển Chiêu chợt nghĩ ra, đưa tay vào ngực hắn lục soát một lúc, quả nhiên lấy ra được một tấm Vân Sơn Lệnh bằng gỗ, mặt sau là Tước Tung Đồ thứ tự loạn xạ.

Bạch Ngọc Đường sáp lại gần, thúc cùi chỏ vào người anh mấy cái, cười nói.

“Mèo con. Nhìn không ra mi quỷ kế đa đoan nha.”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, lấy tấm lệnh bài mới tìm được nhét vào trong ngực, quay lại thấy Bạch Ngọc Đường đã giết tên cầm song câu kia, chỉ đành lắc đầu.

“Bạch huynh, nên để lại người sống.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, khinh thường nói.

“Mèo con, câu đó là dành cho bọn quan phủ. Bạch gia ta chỉ là trả đủ nợ với hắn mà thôi.”

“Những việc trọng đại như vậy đâu thể cứ hành động theo cảm tình.”

“Mèo thú! Bộ Bạch gia ta là sai nha của phủ Khai Phong hay sao mà phải nghe theo chỉ đạo này nọ của mi?”

“Nếu Triển lỡ nhớ không lầm, chính Bạch huynh tự nguyện tham gia tương trợ, không phải Triển Chiêu nhờ vả gì.”

“Mèo thú!”

“Bạch Ngọc Đường!”

“ ... ”

“ ... ”

Cái tên che mặt dù đã cách một lớp vải rồi nhưng vẫn khó dấu được vẻ mặt kinh ngạc sững sờ. Hai kẻ trước mặt mình thực sự là Ngự Miêu và Cẩm Mao Thử nổi danh khắp thiên hạ, võ công tuyệt đỉnh, hành hiệp trượng nghĩa đầy ư? Sao lại giống như mấy đứa trẻ ba tuổi nghịch phá, cãi vã, đấu đá nhau thế này? Hắn ta cứ đứng đó há mồm, trợn mắt, ngay cả việc trọng đại nhất bây giờ là chạy thoát thân cũng quên sạch sành sanh. Thật uổng công tên bị bắt kia cố gắng liều mạng lôi kéo sự chú ý.

Đột nhiên, trong bóng tối, trên nền âm thanh cãi vã ồm tỏi kia, vang lên một tiếng cười nhẹ nhàng, trầm thấp, dễ nghe vô cùng nhưng cũng khiến lòng người run lên không rõ nguồn cơn. Triển Chiêu tái mặt, bàn tay theo bản năng siết chặt lấy Cự Khuyết. Sát thủ bị mặt kia nghe thấy tiếng cười thì cả người run lên, giống như sự tỉnh từ trong giấc mộng, thối lui dần về sau, hạ giọng run run nói.

“Thiếu... thiếu chủ...”

19. Quyển 2 - Chương 7: Cây Phù Dung

Trong màn đêm thăm thẳm, một nhân ảnh mơ hồ chậm rãi bước tới, tay trái tha một bọc vải to, tay phải đặt trên chuôi kiếm, lóe lên dưới ánh trăng nhạt màu. Khi tới gần, mọi người đều thấy rõ: đó là một người mặc bộ quần áo màu xanh giản dị, không xa hoa cầu kì; gương mặt cân đối, tuấn tú, luôn nở nụ cười nhẹ nhàng trên môi, nhưng đồng thời lại cho người ta cảm giác sợ hãi không lý do. Đó chính là kẻ đã chôn sống mười mấy cô gái vô tội ở tiệm áo liệm Vĩnh Ninh, sát hại Lý Văn Dung trong đêm tổ chức tiệc chúc thọ quốc công, khâm phạm quan trọng của triều đình, trưởng công tử của Thần vũ hầu – Thẩm Sĩ Bình.

Kẻ thù đột nhiên xuất hiện, Bạch Ngọc Đường sao có thể bỏ qua, trong đôi mắt tràn ngập sát khí, mũi kiếm chìa thẳng vào đối phương, phần nộ quát.

“Thẩm Sĩ Bình! Ra người trốn ở đây!!”

Thẩm Sĩ Bình chỉ cười không đáp, ánh mắt chậm rãi lướt qua thi thể nằm trên đất, dừng một chút nơi vết thương không ngừng rỉ máu, rồi từ từ chuyển đến kẻ cầm kiếm bị Triển Chiêu chế ngự, theo cơ thể hắn tới thanh kiếm Cự Khuyết, đi dần lên, cuối cùng là ngừng lại trên gương mặt Triển Chiêu, khóe môi cong lên thành nụ cười mơ hồ.

“Triển hộ vệ...” Thẩm Sĩ Bình vẫn mỉm cười thân thiện như mọi lần, giọng nói trầm ấm quanh quẩn, chạm tới linh hồn. “...vẫn khỏe chứ?”

Triển Chiêu toàn thân cứng ngắc, đôi mắt trong suốt sắc bén nhìn thẳng vào đối phương, môi vô thức cắn chặt. Bạch Ngọc Đường giật mình, Thẩm Sĩ Bình xuất hiện ở đây coi như chuyện tốt, đỡ tốn công chạy

vòng vòng để tìm, thế nhưng, con mèo này... sao lại có phản ứng như vậy?

Sát thủ che mặt tiến lên, cực kì nhỏ giọng nói. “Thuộc hạ vô dụng, Trần Cửu bị giết. Mong thiếu chủ trách phạt.”

Thẩm Sĩ Bình khẽ mỉm cười, đưa cái bọc đen trên tay mình cho hắn, nói. “Nếu không thể thắng được các người, cũng chẳng xứng danh Ngự Miêu, Cẩm Mao Thủ.” Giọng điệu rất là thoải mái, không chút khó chịu nào.

Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy giọng nói của tên sát thủ bịt mặt nghe rất quen tai. Nhưng bởi hắn hạ giọng nói nhỏ nên chẳng thể nhớ ra là đã nghe thấy ở đâu.

Bạch Ngọc Đường nhin hết nổi quát. “Mèo con! Bắt những tên ác tặc này lại trước rồi hẵng nói chuyện sau!”

Họa Ảnh lóe lên, hàn quang rực rỡ, nhằm thẳng Thẩm Sĩ Bình mà đâm tới. Kiếm khí tỏa ra đến tối tăm mặt mũi, nhìn thôi đã rùng mình, nếu phải trực tiếp đối đầu thì còn kinh hồn bạt vía tới mức nào nữa?! Dè dặt, Thẩm Sĩ Bình không hề tránh né, trong lúc sinh tử như vậy vẫn nhàn nhã thưởng thức, khoe môi cong lên, cứ như đang dạo chơi ngắm cảnh mà thôi.

Triển Chiêu không kịp ngăn lại, chỉ có thể kêu lớn. “Bạch huynh! Không được!”

Bạch Ngọc Đường thấy tình thế thuận lợi, nghĩ rằng lần này oan khuất của Lý Văn Sảnh và các vong hồn bị chôn sống có thể báo rồi, trong lòng vui mừng vô cùng. Ngờ đâu, thân ảnh phía trước nháng lên một cái đã không thấy đâu nữa. Bạch Ngọc Đường hốt hoảng, tính thu kiếm về thủ, ai dè lại bị chế ngự giữa chừng, chỉ còn nước chống đỡ đòn tấn công của đối phương. Hai ngón tay của Thẩm Sĩ Bình nắm chặt lấy mũi kiếm, chuồng đầu đánh bay kiếm thế, chuồng thứ hai theo đó hất kiếm lên cao, lộ ra cánh tay không được phòng thủ. Rồi chuồng thứ ba mạnh mẽ đánh tới, khiến Bạch Ngọc Đường như chết lặng, lực phủ ngũ tạng đảo lộn, trường kiếm rơi khỏi tay, thân ảnh trắng như tuyết bị đánh bay đi!

“Bạch huynh!”

Lam ảnh nhanh như chớp phóng vọt lên, như chim yến trên trời, đẹp đấy nhưng cũng vô cùng nguy hiểm. Cánh tay trái vội vàng bắt lấy cơ thể đang rơi xuống, tay phải xuất chiêu hóa giải chuồng đạo chết người kia. Chiêu thức của mình bị ngăn lại, Thẩm Sĩ Bình rút kiếm đâm tới, quyết tâm không gì ngăn cản, hướng thẳng vào ngực Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu trong lúc hốt hoảng quên cả nghĩ, theo bản năng muốn né nhưng không được bởi đang ở giữa không trung, đành liều mình xoay người, thay Bạch Ngọc Đường đón kiếm này.

“Phụt—!”

Hàn quang chợt hiện, máu nhuộm áo lam!

Trong nháy mắt, Triển Chiêu đã mang Bạch Ngọc Đường tiếp đất an toàn, quỳ một gối, không để ý tới vết thương của mình mà hỏi ngay.

“Bạch huynh! Thương tích ra sao rồi?”

Bạch Ngọc Đường chật vật chống người dậy, mới ngẩng lên được một chút đã phun ra một bụm máu tươi. Mãi sau mới thở từng cơn hổn hển, ngắt quãng nói.

“Không chết nổi đâu... Vết thương trên vai mi... mới cần bận tâm hơn.”

Triển Chiêu lắc đầu. “Chỉ là xây xát ngoài da, không sao hết.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, liếc nhìn phần màu đỏ đang không ngừng loang rộng ra kia, tức giận nói. “Mèo... ngu! Ai đời lại đi... thấy thân đỡ kiếm!” Nói rồi xé vạt áo mình, giận dữ băng bó.

Triển Chiêu thở dài, dè ngón tay cầm máu lại, may mà vết thương không nghiêm trọng lắm. Có điều, anh vẫn ngứa miệng cãi lại.

“Con chuột bạch máu đỏ dính đầy lông nào đó không có tư cách trách người khác.”

Bàn tay đang băng bó bỗng bạo lực hơn, khiến cho Triển Chiêu phải cau mày, hung hăng nguyền một cái. Bạch Ngọc Đường nhếch miệng, lãnh đạm nói.

“Hừ... thế mi thì không máu đỏ nhuộm đầy lông? Ta thấy so với Bạch gia... mi còn tệ hơn rất nhiều... Khụ! Khụ!”

“Tốt hơn thì im lặng bảo tồn khí lực đi. Triển mỗ chẳng rảnh vác một con chuột nửa sống nửa chết về Hãm Không Đảo đâu.”

“Giỏi lắm, cái con mèo thúí ranh mãnh kia! Miệng càng lúc càng sắc hơn rồi.”

“Nói chuẩn. Ở cạnh Bạch huynh lâu ngày, cái bản lãnh miệng mồm lạnh lợi dĩ nhiên có tiến bộ không ít.”

“Mèo thúí! Mới được một hai câu đã giở trò rồi.”

“Rồi, rồi, là Triển mỗ sai. Mau bẻ khí ngưng thần, đừng nói chuyện nữa.”

“Câu này có khác gì đâu...”

“Hay. Hay lắm. Một màn mèo chuột tương trợ nhau cực hay.”

Thẩm Sĩ Bình mỉm cười gật đầu, gương mặt ôn hòa khi nãy chợt trở nên âm u, nụ cười đông cứng nơi khóe miệng, bất giác cảm thấy lạnh lẽo, rợn người. Y cứ đứng đó cười như vậy, hồi lâu mới nói tiếp.

“Chỉ tiếc, vô cùng đáng tiếc, cảnh cảm động lòng người như vậy từ nay trở về sau sẽ biến mất... Quả thật, khiến người ta phải buồn bã thở dài.”

Bạch Ngọc Đường trợn mắt quát lên.

“Tên tiên! Muốn giết Bạch gia không dễ như vậy đâu!”

Đôi mắt sâu không đáy của Thẩm Sĩ Bình khe lướt qua cậu một cái, sau lại nhìn Triển Chiêu, thở dài lắc đầu nói.

“Thuộc hạ của Thẩm mỗ chưa từng để lại dù chỉ nửa người sống. Cậu là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng. Tiếc là...” Gương mặt của y lại càng toát lên vẻ nhu hòa, trong ánh mắt chứa đựng thái độ thân mật, hồi lâu mới nói tiếp. “Trên kiếm có bôi chất kịch độc, lẽ nào cậu không phát giác ra?”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc đến sững người, mãi sau mới tức giận quát vào mặt Triển Chiêu.

“Mèo thú! Trúng độc rồi sao không nói!”

Chính bản thân Triển Chiêu cũng ngạc nhiên mà đáp.

“Vết thương không bị tê, máu cũng màu đỏ tươi, không giống triệu chứng trúng độc.”

Bạch Ngọc Đường lẳng lặng kéo vai Triển Chiêu qua xem, dù ánh trăng mờ ảo nhưng vẫn đủ để thấy. Quả thực, máu đỏ tươi đang chảy ra từ miệng vết thương, và cũng chẳng có dấu hiệu nào chứng tỏ nó bị trúng độc cả.

Thẩm Sĩ Bình mỉm cười nói. “Không cần phải kiểm tra đâu, loại độc này không để lại dấu vết gì. Triển hộ vệ trong giang hồ đủ lâu, chắc cũng từng nghe qua thứ được gọi là ‘cây phù dung’?”

Triển Chiêu nghiêm mặt, gật đầu đáp. “Triển mỗ lúc vẫn còn bái sư học đạo đã từng nghe nói tới. Cây phù dung là một trong mười loại độc thuộc hàng bậc nhất thiên hạ, vốn từ lâu đã tuyệt tích khỏi giang hồ.”

Bạch Ngọc Đường kinh hãi nói. “Độc mà con mèo đã trúng... là của cây phù dung ư?”

Lô phu nhân của Hãm Không Đảo tinh thông y thuật, và cũng thường nghiên cứu các loại cây thuốc khác nhau, chính vì thế Bạch Ngọc Đường đã từng nghe nói qua về cây phù dung này. Độc khi trúng sẽ không biểu hiện triệu chứng ra bên ngoài, sau lần độc phát đầu tiên, cứ mười hai canh giờ sẽ tái phát một lần. Mỗi lần phát tác, cơ thể sẽ đau đớn không chịu nổi, chỉ muốn chết đi; loại độc này không nhằm lấy mạng người, nhưng là để nạn nhân không chịu nổi hành hạ mà tự tìm giải thoát trong cái chết.

Thẩm Sĩ Bình đầy tán thưởng nói.

“Triển hộ vệ quả nhiên kiến thức rất rộng. Độc trên kiếm này chính là từ cây phù dung mà ra.”

Bạch Ngọc Đường tức giận mắng. “Tên tiểu nhân hèn hạ! Đồ vô sỉ!”

Triển Chiêu, tay dè vết thương, chậm rãi đứng dậy, nét mặt cương nghị, bình tĩnh đối đáp.

“Triển mỗ từ khi theo Bao đại nhân đã không còn để ý đến việc sống chết của bản thân. Đau đớn của chất độc chỉ có thể hủy hoại cơ thể, không ngăn được ý chí của con người. Triển Chiêu dù có trúng nhiều độc hơn nữa, cũng phải bắt các hạ về quy án!”

Bạch Ngọc Đường tán thưởng. “Mèo con, nói hay lắm!”

Thẩm Sĩ Bình chăm chú nhìn Triển Chiêu một lúc rồi khẽ nói. “Triển Chiêu quả không hổ một đời Nam hiệp, xả thân vì nghĩa khiến người người khâm phục. Chỉ là, tôi không muốn giết cậu, hay là chúng ta làm một trao đổi nhỏ nhé?”

Triển Chiêu lãnh đạm nói. “Trao đổi gì cơ?”

Thẩm Sĩ Bình chỉ tay vào người bị bắt đằng sau Bạch Ngọc Đường, cười nói. “Các cậu thả người, tôi đảm bảo cậu và Bạch Ngọc Đường bình an rời khỏi đây. Dĩ nhiên, tám lệnh bài kia cũng phải để lại.”

Triển Chiêu giật mình, ra là y đã biết lệnh bài trong tay anh, nóng lòng đòi lại như vậy, chứng tỏ trong lệnh bài có chứa bí mật vô cùng to lớn.

Bạch Ngọc Đường khịt mũi khinh thường. “Mèo con, đừng nghe mấy lời điên khùng, vớ vẩn ấy.”

Gương mặt Triển Chiêu vẫn tĩnh lặng như nước, thẳng thắn nói. “Triển mỗ xin cảm ơn ý tốt của tiểu hậu gia, có điều thứ lỗi cho Triển Chiêu không thể lấy công làm tư mà theo được!”

Thẩm Sĩ Bình ngẩng mặt lắc đầu, lại một lần nữa mỉm cười quỷ dị, hất đầu ra hiệu với tên sát thủ bị mặt, y từ tốn nói.

“Vậy ư? Thật là, rượu mời không uống lại cứ muốn uống rượu phạt. Nếu tôi lấy đây làm vật trao đổi thì cậu sẽ tính sao nhỉ?”

Tấm vải đen to rộng được lấy ra, Bạch Ngọc Đường vốn luôn theo sát hành động của đối phương, nhìn thấy thứ được lộ ra thì giật mình, sau lại nổi giận, đôi mắt như thể thiêu đốt kẻ thù.

“Tứ ca!!”

Thẩm Sĩ Bình hài lòng gật đầu, nói. “Triển hộ vệ, giờ cậu tính sao?”

Phiên Giang Thử Tưởng Bình bị điểm huyết, trối chết tứ chi, cả người như tấm vải rách bị Thẩm Sĩ Bình giữ trong tay, không có chút phản kháng.

Triển Chiêu gồng cứng người, căng thẳng, tay siết chặt Cự Khuyết, giận dữ nói.

“Thẩm Sĩ Bình! Sao lại đi làm cái thứ chuyện không quang minh lỗi lạc như vậy?!”

Y khẽ mỉm cười nói.

“Thẩm mỗ vốn chẳng phải anh hùng hào kiệt gì, quản chi cái quang minh lỗi lạc đó chứ? Cậu chỉ cần trả lời xem có giao người và lệnh bài ra hay không thôi.”

“Người—!”

Bạch Ngọc Đường chặt vật đứng dậy, tính xông tới thì ngờ đâu lại bị ngã ra đất, phun mấy ngụm máu tươi.

“Thẩm Sĩ Bình! Nếu ngươi dám làm tổn thương tứ ca, Bạch gia ta sẽ chém ngươi thành trăm mảnh!”

Triển Chiêu vội quay người lại, tính đỡ cậu dậy, dè dặt chưa kịp làm gì đã thấy trong ngực nhộn nhộn. Ra là mấy cái móng chuột thừa dịp Thẩm Sĩ Bình bị cản tầm mắt đã nhanh tay thó mất Vân Sơn Lệnh anh giấu trong người, đồng thời nháy mắt ra hiệu với Triển Chiêu, đôi con người chứa đầy gian xảo.

Nuốt tiếng ca thán vào trong bụng, Triển Chiêu không dám lên tiếng, chỉ dùng khẩu hình môi dằn dò.

“Cẩn thận đấy...”

Con chuột bạch kia cũng hiểu được, âm thầm đáp trả.

“Biết, che dùm ta.”

Triển Chiêu lúc này mới cất cao giọng, đầy ân cần nói.

“Bạch huynh! Cần trọng thương tích!”

Bạch Ngọc Đường thuận thế đẩy anh ra, giả dạng kẻ bị thương nặng, hơi thở dồn dập.

“Đừng lo cho ta! M-Mau cứu tứ ca!”

Thảm Sĩ Bình chẳng phản ứng gì, chỉ tiếp tục mỉm cười nói với Triển Chiêu. “Một mạng đổi một mạng. Triển hộ vệ thấy đủ công bằng chưa?”

Triển Chiêu đứng dậy không nói gì, nét mặt có vẻ đang băn khoăn do dự, thân ảnh màu lam che khuất một Bạch Ngọc Đường đang ngã dưới đất chưa dậy nổi.

Bạch Ngọc Đường tay thì liên tục đẩy tới đẩy lui mấy mẩu gỗ trên lệnh bài, miệng thì ra bộ như lo lắng mà nói.

“Mèo thú! Bộ mi tính bắt chước mấy lão tăng nhập thiền tĩnh tọa hay sao?! Mau thả người cứu tứ ca của ta đi!”

“Bạch huynh, Triển mỗ...”

Triển Chiêu tính nói nhưng thôi, đôi mắt ánh lên vẻ phức tạp khó đoán, sau mới ảm đạm nói.

“Triển mỗ còn có công vụ trong người, nếu hôm nay vì việc tư mà để mất vật chứng cùng hung phạm, sau này muốn điều tra thêm cũng sẽ khó khăn hơn...”

Bạch Ngọc Đường giận sôi máu.

“Triển Chiêu! Chẳng lẽ... mi thấy chết mà không cứu?!”

Triển Chiêu khổ sở khó tả, nói.

“Luật pháp triều đình, đạo nghĩa giang hồ... Triển mỗ thực khó lưỡng toàn. Nếu vẫn còn là người trong giang hồ, Triển Chiêu nhất định không do dự chút nào. Có điều nay đã khác xưa, Triển Chiêu không còn một thân một mình nữa, sau lưng còn có phủ Khai Phong, và còn triều đình Đại Tống...”

“Ta phỉ!” Bạch Ngọc Đường cao giọng tức giận mắng. “Chó hôi triều đình! Tay sai quan phủ!”

Tướng Bình dù chẳng thể nói, cũng chẳng thể cử động gì, nhưng thần trí vẫn rất tỉnh táo. Ban đầu nghe Thảm Sĩ Bình nói dùng mình làm vật thế chấp đổi lệnh bài và tên sát thủ thì trong lòng vui mừng, miệng lẩm bẩm cảm tạ trời đất còn chưa ra một con đường sống. Nhưng rồi nghe thấy Triển Chiêu mượn có có công vụ trong người không chịu chấp nhận trao đổi, Tướng Bình tức đến độ máu dồn lên não, trong lòng chửi mắng Triển Chiêu phải đến trăm ngàn lần.

Thảm Sĩ Bình thấy Triển Chiêu không đáp, ra tay siết chặt sau cổ Tướng Bình, lực tay hơi nới ra, vẻ mặt Tướng Bình đã xấu đến độ không nhìn ra nổi.

“Triển hộ vệ, cân nhắc ra sao rồi? Thảm mỗ ra tay không phân biệt được nặng nhẹ, ngộ nhờ bẻ gãy xương cổ thì nguy lắm đấy.”

Bạch Ngọc Đường giận dữ gầm lên. “Dừng tay! Không được làm bị thương tứ ca!”

Thảm Sĩ Bình lại mạnh tay hơn, cất tiếng cười dài.

“Triển Chiêu! Tứ ca ta mà có chuyện gì, Bạch gia thề nhất định không bỏ qua cho mi!”

“Bạch huynh! Triển mỗ sẽ tới Hãm Không Đảo chịu tội sau, nhưng việc bỏ công theo tư này, Triển mỗ không thể...”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, khinh bỉ nói.

“Không dám làm phiền Ngự Miêu đại nhân! Ngũ tử Hãm Không Đảo bọn ta đều thuộc dạng cây bờ cỏ bụi, sao được vinh hạnh tiếp kiến Triển đại nhân chí công vô tư, anh hùng hào kiệt.”

“Cậu—”

“Dừng ra về nữa! Bạch gia chỉ hỏi một câu, mi có cứu người hay không?!”

“...”

Bạch Ngọc Đường gật đầu cười lạnh nói. “Tốt. Tốt lắm.” Vừa nói vừa găng đứng dậy, gần từng chữ nói.

“Bạch Ngọc Đường ta trước nay kiêu ngạo, chưa từng cầu xin ai điều gì. Nhưng hôm nay...” Phất tay áo quỳ xuống, rõ ràng nói. “Triển Chiêu! Bạch Ngọc Đường ta van mi, van mi hãy cứu tứ ca!”

Triển Chiêu kinh hãi, con chuột bạch này, diễn kịch cũng không cần phải chân thực đến vậy chứ. Anh vội xoay người, quỳ xuống kéo cậu dậy, la lên. “Bạch huynh! Cần gì phải vậy!”

Bạch Ngọc Đường một tay nắm tay anh, một tay nhét Vân Sơn Lệnh vào chỗ cũ, miệng cười đắc ý, nháy mắt ra hiệu với Triển Chiêu.

Triển Chiêu biết ý, giả đau khổ nói.

“Bạch huynh quỳ như vậy, Triển mỗ sao gánh được trách nhiệm!”

Bạch Ngọc Đường cố ra vẻ quyết liệt nói.

“Nếu mi không đồng ý, Bạch gia quỳ hoài không dậy.”

“Chuyện này...”

“Bạch Ngọc Đường van mi.”

Triển Chiêu lặng yên trong chốc lát, rồi thở dài, cầm kiếm đứng dậy, quay đầu nói với Thẩm Sĩ Bình.

“Thôi được! Triển Chiêu đồng ý, một mạng đổi một mạng!”

Thấy Thẩm Sĩ Bình và bọn sát thủ Vân Sơn bỏ đi xa rồi, Triển Chiêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đang tính giải huyết cho Tưởng Bình thì thấy Bạch Ngọc Đường sau khi kiểm tra trong phòng một vòng bước ra ngoài nên hỏi.

“Bạch huynh, Dương Ấu Tường vẫn còn ở trong?”

Bạch Ngọc Đường hừ một tiếng, cảm giận nói. “Con chó kia chẳng biết đã tỉnh lại khi nào, sớm chẳng thấy tăm hơi.” Lại nhìn xuống bộ dạng thê thảm của Tưởng Bình, thở dài nói. “Khổ cho tứ ca rồi.”

Dứt lời, Bạch Ngọc Đường vận khí giải khai những huyết đạo bị phong bế của Tưởng Bình.

“Ui da! Hừ hừ hừ...”

Tưởng Bình vừa mới được giải huyết đạo đã ngay lập tức lao tới nắm cổ áo Triển Chiêu, cảm phần nói.

“Nói nè, Triển Tiểu Miêu... hừ hừ... Chúng ta xưa nay không thù không oán, cùng lắm chỉ là giễu cợt đôi ba

câu... hừ hừ... Không ngờ người lại lấy việc công báo thù riêng, nếu không phải lão ngừ quỳ xuống van xin người, cái mạng nhỏ của Tứ gia này đã sớm tan dưới vuốt mèo của người rồi! Hừ! Hừ!”

Triển Chiêu không đáp lại. Dù Thảm Sĩ Bình và sát thủ Vân Sơn đã rời đi nhưng để đề phòng bất trắc, cẩn thận vẫn hơn.

Bạch Ngọc Đường hơi thấy lúng túng, kéo tay Tưởng Bình bảo.

“Tứ ca! Đây không phải chỗ để nói chuyện, có gì trở về hăng nói.”

Tưởng Bình mới vừa dạo quĩ môn quan xong, đâu có thể dễ dàng bỏ qua như thế, chống nạnh, mặt hầm hầm.

“Trở về hăng nói? Cái mạng nhỏ của tứ ca thiếu chút nữa đã không còn rồi. Lão ngừ, đừng có mơ cảnh được huynh. Hôm nay Tứ gia nhất định phải giải quyết ân oán một lần cho xong với con mèo thói này!”

Bạch Ngọc Đường thấy Tưởng Bình hiểu lầm Triển Chiêu, trong lòng khó chịu, quát lên.

“Tứ ca! Chuyện này không phải Triển Chiêu sai!”

Tưởng Bình ngạc nhiên trợn mắt chuột, giơ tay sờ trán Bạch Ngọc Đường, kinh ngạc nói.

“Lão ngừ này, có phải đệ bị sốt đến hồ đồ rồi không?”

Bạch Ngọc Đường đẩy tay ra, nhận thấy nói thật là tốt nhất.

“Là ý của đệ. Mèo con chỉ là nghe theo lời dụ dỗ của đệ mà thôi. Muốn trách phạt thế nào tùy tứ ca, có điều, chuyện này không liên quan đến con mèo.”

“Đệ... Đệ nói thay Triển Tiểu Miêu?!” Tưởng Bình há hốc mồm, mãi sau mới tỉnh lại, nộ khí phải cao tới ba thước, hung hăng quát.

“Giỏi lắm lão ngừ! Triển Tiểu Miêu này đã cho đệ uống bùa mê thuốc lú gì rồi mà đệ bỏ người thân giúp người ngoài hả!?”

Triển Chiêu thấy mọi chuyện sắp vượt quá tầm kiểm soát nên lên tiếng khuyên can.

“Tưởng đảo chủ bớt giận, tất cả đều là lỗi của Triển mỗ, xin đừng trách Bạch huynh...”

Tường Bình chẳng đợi anh nói xong, hừ lạnh một tiếng nói. “Hừ! Cái thứ vong ơn phụ nghĩa! Ngày đó ở tiệm áo liệm Vĩnh Ninh nếu không phải lão ngu miệng dối miệng truyền dương khí cho người, con mèo nhỏ nhà người còn có thể sống tới ngày hôm nay sao? Ấy vậy mà thấy Tứ gia gặp nạn đã không cứu rồi.”

“A!”

“A?”

Lời nói cứ như sấm sét, đánh hai người đến ngất cả ra. Gương mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đỏ ửng như máu, hết như từ lò thiêu chui ra, cái miệng suốt ngay khua môi múa mép hiện bị á khẩu, không khép lại được. Tường Bình quan sát hồi lâu, rốt cuộc không hiểu được. Chung quy mình có nói cái gì khiến lão ngu trông như thể sắp đi đánh đại địch vậy. Mà đồng thời lại vừa như muốn đào lỗ chui xuống đất, bộ muốn học nghề nhĩ ca à? Triển Chiêu ngất ngốc hồi lâu, rốt cuộc cũng tỉnh lại. Khi này Tường Bình vừa nói gì ấy nhỉ? Tiệm áo liệm Vĩnh Ninh... miệng dối miệng truyền dương khí...

Gì cơ? Miệng dối miệng?

“Mèo con. Cái này... chuyện đó...”

Đưa mấy cái móng chuột lên gãi gãi đầu, Bạch Ngọc Đường ập a ập ứng nói. “Mèo thú! Đừng có hiểu lầm. Khi đó... khi đó cứu người là quan trọng, Bạch gia không có ý gì khác. Mi... mi đừng có mà hiểu sai!”

Triển Chiêu cũng thấy lúng túng, tuy là người trong giang hồ làm việc không câu nệ, cũng chẳng kiêng kị gì, nhưng việc cùng với nam tử rằng môi kề cận thế cũng chuyện lần đầu tiên mới có, nhất thời không được tự nhiên, nói.

“Ra là thế... À, đa tạ ơn cứu mạng của Bạch huynh...”

Bạch Ngọc Đường đoán không được anh đang nghĩ gì, trong lòng lại càng thêm xấu hổ.

“Mèo thú! Tất cả đều là vì cứu mi thôi... Mi, mi bớt hiểu lầm Bạch gia đi!”

Triển Chiêu thấy cậu làm quá lên như vậy liền giải thích ngay.

“Bạch huynh lo nghĩ quá nhiều rồi. Triển mỗ tuyệt không có ý gì hết. Ngự Miêu và Cẩm Mao Thử vốn là kinh địch, Bạch huynh là vì lòng hiệp nghĩa mà ra tay tương trợ, không phải bởi giao tình huynh đệ gì. Ôn cứu mạng này Triển Chiêu xin khắc cốt ghi tâm, nhất định sẽ báo đáp—”

Triển Chiêu nói tới đây đột nhiên ngưng bật, chân mày nhíu lại, cảm giác đau đớn kinh người lan ra toàn thân. Cự Khuyết siết chặt trong tay, mồ hôi chảy ra nhễ nhại, anh thấy hai chân mềm nhũn, cả người cứ chậm rãi rơi xuống. Đôi mắt như bị một tầng nước bao phủ, rõ ràng Bạch Ngọc Đường đang đứng trước

mặt, lại không thể nhìn thấy rõ, tất cả đều mờ mờ ảo ảo...

Nhìn thấy bóng lam ngã xuống đất, trái tim Bạch Ngọc Đường như ngừng đập, kinh hoàng hét lên.

“Triển Chiêu!”

20. Quyển 2 - Chương 8: Do Thám Trong Đêm

Tâm trí rối cuộc cũng vùng thoát ra được khỏi hố đen tăm tối của đau đớn và khổ sở, cơ thể như mang bệnh nặng, mệt mỏi và vô lực, chặt vật mở mi mắt nặng nề, trong mơ hồ cảm thấy có một tròng mắt đen đầy lo lắng tiến lại gần, giữa ánh nến lung linh nơi đầu giường, trông chúng lại càng thêm rục rịch, sáng chói.

Bên tai vang lên âm thanh gấp gáp. “Mèo con! Tỉnh rồi à?!”

“Bạch huynh...” Giọng nói khào khào, yếu ớt thấy rõ.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường quặn lại, lẳng lặng che đi ống tay áo bị Triển Chiêu xé rách, cố gắng đè nén lửa giận đang bốc lên. Rốt cuộc là cơn đau đớn thấu xương hành hạ tới mức nào mà có thể khiến một con mèo luôn nhẫn nhịn, chịu đựng thành ra như vậy?! Đây chẳng qua chỉ là lần độc phát đầu tiên, những ngày sau, khi độc tính càng tăng thêm thì chịu đựng làm sao đây. Thật không muốn nghĩ tiếp.

“Bạch huynh... cảm phiền... cho xin... chút nước...”

“A! Chờ chút.”

Bạch Ngọc Đường rót một chén nước ấm rồi trở lại bên giường, chậm rãi đỡ Triển Chiêu dậy, đặt chén nước bên môi giúp anh từ từ uống. Triển Chiêu nhắm mắt ngưng thần hồi lâu, sức lực khôi phục ít nhiều, nghiêng đầu quan sát căn phòng xa lạ.

“Là nhà trọ.” Bạch Ngọc Đường máy móc nói, sắc mặt trầm hẳn.

“Nội thương của Bạch huynh... ra sao rồi?”

“Không có gì đáng ngại. Tốt hơn con mèo bệnh nào đó nhiều.”

“Tưởng đảo chủ...” Triển Chiêu cố chống giường ngồi dậy, mở miệng hỏi.

“Tứ ca trở về Hãm Không Đảo rồi.”

Gương mặt tái nhợt của Triển Chiêu lộ vẻ cười khổ. “VẬY sao. Đều là Triển mỗ không phải...”

Bạch Ngọc Đường càng bức thêm, cái con mèo thúi này thực sự nghĩ rằng mình có chín mạng sao? Bị thương đến độ này còn rảnh rỗi quan tâm người khác! Nếu đã dư hơi đến thế chẳng thà tìm cách hóa giải chất độc còn có ích hơn đây.

Nghĩ tới đây Bạch Ngọc Đường cả giận nói. “Mèo bệnh! Mi nói thế ý bảo tứ ca giận mà bỏ đi? Hừ, Hãm Không Đảo bọn ta lòng dạ không có hẹp hòi đến vậy đâu. Đại tẩu y thuật tinh thông, lại thu thập rất nhiều cây thuốc hiếm có trong thiên hạ, nói không chừng sẽ có thứ giải được độc tố của cây phù dung.”

Triển Chiêu trong lòng thấy thật ấm nóng, nói. “Triển Chiêu... đa tạ Bạch huynh.”

“Được hay không còn chưa biết, nói cảm ơn sớm vậy để làm gì.”

“Giải được hay không không quan trọng. Phần tình nghĩa này của Bạch huynh và Tướng đảo chủ, Triển Chiêu mãi luôn ghi nhớ trong lòng.”

“Hừ! Con mèo bệnh mi chẳng được cái gì giỏi, chỉ nhất cái trò trúng độc bị thương. Nếu muốn báo đáp thì nhanh nhanh bình phục đi, đỡ tốn công Bạch gia lao lực phục vụ mi.”

Triển Chiêu cảm thấy thú vị, cái con chuột bạch phách lối, quậy phá này lại đi làm mấy chuyện vặt vãnh như sắc thuốc, bưng cơm ư? Không biết lóng ngóng đến độ nào nhỉ? Có điều anh vẫn nói nhanh. “Làm phiền Bạch huynh rồi. Độc của Triển mỗ cũng đã phát tác qua, Bạch huynh xin nghỉ ngơi đi.”

Bạch Ngọc Đường cười mỉm chi, đôi mắt ánh lên vẻ giảo hoạt, không khách khí gì đẩy Triển Chiêu vào bên trong, sau đó leo lên giường nằm cạnh.

“Bạch huynh! Thế này là...” Triển Chiêu bị hành động bất ngờ này làm tròn mắt ngạc nhiên.

“Ngủ!”

Bạch Ngọc Đường dứt khoát đáp, cởi giày ra, tự tiện lấy chăn đắp lên người mình.

Ngự Miêu, chuột bạch trước giờ đâu có hòa thuận, luôn coi nhau như oan gia đối đầu, ở chung dưới một mái nhà thì nhất định phải quậy long trời lở đất, thế mà giờ lại nằm chung một giường, ngủ cùng một chỗ ư?!

Triển Chiêu lúng túng nói.

“Triển mỗ độc đã phát qua, không nhọc Bạch huynh phải gác đêm...”

“Ai bảo gác đêm cho mi?” Bạch Ngọc Đường xoay mình ngáp lớn, lười biếng nói. “Bạch gia buồn ngủ cực kì, con mèo bệnh mi bớt làm ồn cái.”

Triển Chiêu ngồi thẳng dậy, cau mày nói. “Bạch huynh nếu muốn nghỉ ngơi xin hãy về phòng của mình!”

“Không có.” Bạch Ngọc Đường dừng dừng đáp, tiện tay kéo anh nằm xuống. “Nhà trọ đông khách, chỉ còn lại có một phòng, chẳng lẽ mi tính bắt Bạch gia đi ngủ ở chuồng ngựa à?”

Triển Chiêu nghe vậy vừa giận lại vừa buồn cười. “Thế sao không đến nhà trọ khác?”

“Bạch gia không rảnh vác một con mèo bệnh sắp chết chạy khắp nơi.” Bạch Ngọc Đường ném cho anh một cái chần khác, trừng mắt cảnh báo. “Này, con mèo mi tối ngủ không được phép cướp chăn của ta đấy nhé!”

Triển Chiêu lạnh lùng liếc cậu một cái, xoay mình vào trong không thèm để ý đến nữa.

Giường nhỏ nay càng thêm chật, Bạch Ngọc Đường nằm không quen lăn qua lộn lại một hồi, sau lần la xích lại thử thăm dò.

“Mèo con.”

Không đáp lại.

“Mèo con?”

Vẫn không đáp lại.

“Mèo thúì! Mèo bệnh! Mèo chết!”

Không thể xoay người, Triển Chiêu thở dài nói.

“Triển mỗ không điếc. Bạch huynh, có chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường cười xấu, hươ tay múa chân nói.

“Mèo con, chừa cho ta thêm năm tấc đất, Bạch gia sẽ nói cho mi biết trên lệnh bài kia viết những gì.”

Triển Chiêu nghe vậy bực bội vắn lại.

“Bạch huynh lợi dụng điểm yếu!”

Bạch Ngọc Đường nhếch miệng cười, thái độ phách lối không giảm chút nào.

“Không chịu thì thôi. Bạch gia ngủ tiếp.”

Nghiến răng nghiến lợi, Triển Chiêu nhích người sát vào trong hơn, tức giận nói. “Bạch huynh, nói được chưa?”

Bạch Ngọc Đường co duỗi chân tay, quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều, buồn ngủ gáp lia chia.

“A~ Tối rồi, mai nói cho mi biết.”

Vừa nói vừa quán chăn cuộn tròn người mà ngủ. Triển Chiêu không do dự gì nhấc chân lên đạp cho một cú. Oa, không hổ danh Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường phong lưu thiên hạ, lăn xuống giường thôi mà cũng trong một tư thế cực kì xinh đẹp nha.

“Bạch Ngọc Đường!”

Sớm biết mèo con tính tình hẹp hòi, Bạch Ngọc Đường đành đặc duỗi người, tốt bụng nói.

“Rồi rồi, nói đây nói đây.” Nghiêm túc trở lại. “Bọn chúng muốn đem quốc công... giết người diệt khẩu.”

Triển Chiêu trầm ngâm hồi lâu. “Quả nhiên quốc công và tổ chức Vân Sơn có mối quan hệ không nhỏ. Xem ra trong Tước Tung Đồ nhất định còn có bí ẩn.”

Bạch Ngọc Đường chen lời. “Chuyện bí ẩn gì đó tính sau, quan tâm chuyện kì quái này trước đi.”

“Chuyện kì quái?”

Bạch Ngọc Đường thấp giọng. “Mi biết không, tờ giấy kia... là viết cho quý nữ Hồng Châu đấy!”

Sao lặn, trăng mờ, mây đen che phủ.

Bên trong cánh cửa nguy nga, chính là mảnh đất xa hoa tột độ.

Cung khuyết cao ngất, rường cột trạm trở, lâu đài đình tạ, quanh co uốn lượn.

Thủ phủ thị vệ, minh thương sáng kích, tinh thần phấn chấn, uy phong凛冽.

Tiết thay, kim khôi ngân giáp, cũng là để che thứ thói rửa bên trong, ngay cả hai nhân ảnh bay vụt qua trên đầu cũng không hề phát giác.

Giờ mới biết mèo nhảy trốn chui như chuột chỉ trong nháy mắt!

Ẩn trong góc tối, bóng trắng thấp giọng buồn bã nói.

“Mèo thú! Bộ lửa đốt đuôi hay sao thế? Hại Bạch gia đuổi không kịp thở!”

Triển Chiêu trở tay Cự Khuyết, cảnh giác quan sát bốn phía, sau mới lãnh đạm đáp.

“Bạch huynh là tự nguyện theo, Triển mỗ không nhờ.”

“A~à a! Nếu không phải sợ con mèo bệnh nào đó phát độc mà chết, Bạch gia đâu đến nỗi rảnh rang chạy ra ngoài hóng gió đêm—”

Không đợi cậu tía lia xong, Triển Chiêu đã nhanh như cắt bịt miệng lại.

Trong bóng tối bùng lên ánh lửa, một đội thị vệ đi tuần ngang qua chỗ họ núp.

“Đừng lên tiếng!”

Nhẹ giọng dặn một câu, thân ảnh màu lam thi triển khinh công phóng lên, ở giữa không trung đánh một vòng cung, thoát cái đã hòa vào màn đêm, không thấy tăm hơi.

“Mèo ngu! Vọng động chân khí, muốn độc phát trước thời hạn à?!”

Bạch Ngọc Đường lầm bầm tức giận, đôi nhân thoăn thoắt đuổi theo, xem phủ quốc công này như chốn không người mà chạy nhảy, loáng cái đã tới được chỗ Triển Chiêu.

Bởi vụ án không đầu lần trước, Triển Chiêu từng đến phủ quốc công điều tra mấy ngày, cho nên đường ngang ngõ tắt cũng khá thông thuộc, rất nhanh tìm ra được thư phòng của quốc công.

Ngọn gió khe thổi, một mèo một chuột lặng thinh xâm nhập vào trong.

Bạch Ngọc Đường lấy mỗi lửa ra thắp, cẩn thận che ánh sáng lại vừa đủ dùng. Căn phòng này chia làm hai gian, khắp nơi đều có hình trạm trổ, treo rèm sang trọng. Ở vách tường gian ngoài treo tranh tứ bình, trên kệ bày rất nhiều đồ cổ hiếm có. Gian trong bày biện bàn ghế và giá sách. Bạch Ngọc Đường tấm tắc.

“Thư phòng của phủ quốc công có khác, ở một đẳng cấp hoàn toàn mới.”

Triển Chiêu không nói gì, chậm rãi đi khắp nơi ngó nghiêng quan sát.

“Mèo con, mi tới đây tìm gì?”

“Coi thử có cơ quan bí mật gì hay không thôi.”

Bạch Ngọc Đường đến bên cạnh, nghe anh nói vậy thử nghịch mọi khe tường có thể, đột nhiên đằng sau vách tường chỗ kệ sách có vang lên mấy tiếng lục đục. Hai người nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường giơ mỗi lửa lên quan sát, nhận thấy trên vách tường trắng tinh kia có những dấu vết vô cùng nhỏ.

“Quả nhiên không ngoài suy đoán của con mèo mi.” Bạch Ngọc Đường cười lẩm bẩm.

Triển Chiêu cầm lấy mỗi lửa trong tay cậu, lại cười nói.

“Vẫn muốn làm phiền một vị tinh thông cơ quan mật đạo nào đó tìm được đường vào.”

Bạch Ngọc Đường mím môi, chân đảo nhẹ một vòng quanh phòng, rồi dừng trước kệ đồ cổ khi nãy quan sát hồi lâu.

Triển Chiêu nói. “Bạch huynh, kệ này có gì lạ à?”

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm nói. “Kệ này được bày theo liên hoàn bát quái, tám tám sau tứ quẻ, ba trăm tám mươi bốn hào, nếu nghịch bậy có khi sẽ bị ăn tên. Không nghĩ trong phủ Thiện quốc công có kẻ tinh thông cơ quan đến vậy.”

“Bạch huynh có nắm chắc hết không?”

Triển Chiêu trước nay làm việc có suy nghĩ cẩn thận, nếu chỉ có một mình thì không sao, nhưng lần này còn có con chuột bạch theo đồng hành, làm sao có thể vì việc của mình mà khiến người khác gặp nạn.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy quý trá cười nói. “Mèo con, còn nhớ những cơ quan trên Hâm Không Đảo là ai chế ra không?”

Nghĩ lại ngày đó con chuột bạch này chẳng phí sức gì đã đem mình nhốt vào trong Thông Thiên Quật, Triển Chiêu khẽ mỉm cười, gật đầu. “Dĩ nhiên là tuyệt tác của Bạch huynh.”

Bạch Ngọc Đường sáng khoái cười nói.

“Thế thì xong! Hăm Không Đảo hơn bảy quật, bốn bảo, ba đỉnh, sáu lĩnh, ba khiêu, hai mươi lăm lỗ cơ quan Bạch gia không kể ra ở đây, nói chi tới cái kệ bát quật bé con con này.”

Nói rồi đi tới trước kệ đồ cổ, tính toán tới lui gì đó, sau xoay tượng Quan Âm sang trái ba lần, rồi quẹo phải một lần cái bạch ngọc lư hương ở bên phải phía trên bức tượng ấy. Và “thịch” một cái, đằng sau kệ sách của gian trong xê dịch, để lộ ra một cánh cửa nhỏ.

Bạch Ngọc Đường mắt sáng trưng, cười nói.

“Mèo con, thấy sao?”

Triển Chiêu chấp thủ cười khen.

“Bạch huynh danh bất hư truyền, Triển mỗ bội phục.”

Hai người trở lại gian trong, mượn ánh sáng yếu ớt mà nhìn vào, thấy đấy mà một mật đạo tối om, bên dưới có những bậc thang ngay ngắn.

Triển Chiêu cầm mỗi lửa vào trước, Bạch Ngọc Đường tiện tay đóng cửa, cầm kiếm theo sát phía sau. Qua mấy bậc thang, con đường bằng phẳng trở lại, đi không lâu nó mở rộng ra hai bên, ra là một gian thạch thất. Hai người thở phào nhẹ nhõm, thấy nơi này không lớn lắm, chính giữa có để một cái bàn, trên tường treo một bức vẽ. Triển Chiêu giơ nguồn sáng lên nhìn, giật mình—

“Đây là...”

Bạch Ngọc Đường vội chạy tới nhìn thì thấy đó là một bức vẽ đã ố vàng, miêu tả cảnh cỏ cây khô héo vào mùa thu, thấp thoáng đây đó là vô số con chim tước trông rất sống động, lại có một chỗ bị nhám đen, trông như ai đó cố tình đốt.

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc kêu. “Tước Tung Đồ!”

Triển Chiêu lặng yên không nói, đến chỗ cái bàn xem xét cẩn thận. Trên đó bày biện lộn xộn nào là gỗ khắc, đao đao, lại còn mật gỗ lung tung. Bên cạnh là một chồng những bản phác thảo, đọc kỹ thì thấy đó là cách bày trí Tước Tung Đồ thành chín mảnh cơ quan tinh xảo, còn có những hàng chữ nhỏ giải thích tường tận.

Bạch Ngọc Đường đứng sau lưng anh, nhờ ánh lửa thấy rõ ràng, ngạc nhiên nói.

“Mèo con. Chẳng lẽ đây là bản vẽ của Vân Sơn Lệnh?”

Triển Chiêu đưa bản vẽ cho cậu, gật đầu nói.

“Không nghi ngờ gì nữa, đây đúng là bản vẽ của Vân Sơn Lệnh. Nhìn căn phòng này cho thể suy đoán, Vân Sơn Lệnh là do quốc công chế tạo ra.”

Bạch Ngọc Đường đọc bản vẽ thật kỹ, tấm tắc khen ngợi.

“Quả thật suy nghĩ rất thấu đáo, tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ. Tiếc thay, thứ tinh xảo như vậy lại dành cho đám cường đạo giết người không gớm tay sử dụng.”

Triển Chiêu trầm ngâm nói.

“Bạch huynh có còn nhớ Dương Ấu Tường từng nói, mấy tháng sau tiệc chúc thọ năm đó, quốc công đưa cho cậu ta một cái hộp gấm, bảo đem tới Đại Phong Trại, hộp lại được đóng khóa đồng cực cơ mật. Có khi trong đó chứa bản vẽ hoàn chỉnh của lệnh bài.”

“Dương Lộc đường đường là quốc công, sao lại phải vì tổ chức Vân Sơn chế tạo nó?”

“Theo Triển mỗ suy đoán, trong này nhất định có ẩn tình.”

Triển Chiêu cầm mỗi lửa kiểm tra thạch thất một vòng, xác định không còn cơ quan, đầu mối nào, cầm kiếm nói với Bạch Ngọc Đường.

“Bạch huynh, nơi này không thể ở lâu, mau đi thôi!”

Bạch Ngọc Đường đứng đó nhìn lên bức Tước Tung Đồ, gương mặt như đang suy nghĩ gì đó. Ở phần bị đốt rách kia có sót lại một góc của dấu mộc đỏ, trông rất quen mắt, nhưng nghĩ mãi cậu cũng không nhớ ra đã thấy nó ở đâu.

“Bạch huynh?” Thấy cậu sững người không nói, Triển Chiêu khẽ gọi. “Có gì không ổn sao?”

“Hả? À không, không sao hết, chúng ta đi thôi.”

Bạch Ngọc Đường thò lấy mỗi lửa trong tay Triển Chiêu, không nói không rằng leo lên đi trước.

Hai người lặng lẽ rời khỏi mật đạo, Triển Chiêu cẩn thận xem xét một chút, đảm bảo không để lại dấu vết gì, Bạch Ngọc Đường sau khi ra ngoài thì nhanh chóng trả cơ quan trên kệ về lại trạng thái ban đầu. Cửa vừa mới đóng thì bỗng bên ngoài có bóng một cô gái vụt ngang qua.

Bạch Ngọc Đường hết hồn, môi lửa trong tay rơi xuống đất, tắt lịm.

Triển Chiêu vội đến bên, nhỏ giọng hỏi.

“Bạch huynh, sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường cúi xuống nhặt môi lửa lên, ổn định lại tâm trí nói.

“Mèo con... Có ma!”

21. Quyển 2 - Chương 9: Quỷ Nữ

Gió âm nổi lên, tử khí phủ người.

Lặng im không gây tiếng động nào, hai thân ảnh một lam một bạch mở cửa phi thân lên nóc nhà.

Cách đó không xa có một cô gái mặc một bộ quần áo màu đỏ, uy nghiêm đạp gió, chân không chạm đất.

Bạch Ngọc Đường, núp mình trên mái nhà, nhỏ giọng hỏi.

“Cô ta... là người hay quỷ?”

Triển Chiêu nghe vậy chợt thấy buồn cười. Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường khí khái thiên hạ lại sợ ma hồn quỷ dữ ư? Có điều, thân hình cô gái kia trôi nổi bồng bềnh, thoạt nhìn đúng là có phần lạnh gáy.

“Bạch huynh chẳng phải đã đọc lời nhắn trong lệnh bài rồi sao. Nghe lệnh của Vân Sơn, dĩ nhiên là sát thủ của Vân Sơn rồi.”

Bạch Ngọc Đường đỏ mặt, trừng mắt nói.

“Cái này Bạch gia tự biết. Có điều, trên đời này có ai đi mà chân không chạm đất?”

Triển Chiêu tập trung nhìn kỹ, ban đầu quả thực chỉ thấy cô ta trôi nổi tiến tới, sau mới nhận ra sự thật, cười nói.

“Bạch huynh, nhìn kĩ mũi chân cô ấy.”

Bạch Ngọc Đường làm theo, thấy cô ta lơ lững khoảng mấy bước thì lại dùng mũi chân chạm nhẹ mặt đất, lấy đó làm lực bay vài bước. Đâu phải ma quỷ dọa người gì, chẳng qua chỉ là một loại độc môn khinh công tiểu xảo mà thôi.

“Hài, tí nữa là bị lừa.” Bạch Ngọc Đường nói xong thì quay qua Triển Chiêu, cười hì. “Không nghĩ con mèo mi để ý kỹ đến vậy.”

Triển Chiêu mỉm cười.

“Bạch huynh quá khen. Chỉ là Triển mỗi lần nghe sư phụ nhắc tới một loại khinh công có tên là Hư Hồn Bước, thường được cái cô gái luyện tập, lấy mũi chân mượn lực mà đi, khá giống ma quỷ.”

Bạch Ngọc Đường cười thành tiếng.

“Quả nhiên mèo con quỷ kế đa đoan.”

Hai người theo sát đuôi cô gái, thấy cô ta quẹo bên trái, lách bên phải không chút do dự, dường như rất quen đường ngang ngõ tắt của phủ quốc công này.

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên nói. “Phủ quốc công lớn như vậy, người bình thường lên vào nhất định hoa mắt chóng mặt. Sao cô ta có thể đi lại cứ như sân nhà của mình?”

Triển Chiêu trầm tư nói. “Có khi nào là người trong phủ?”

Bỗng, phía đông nam vang lên tiếng cô gái khóc tỉ tê, cùng tiếng trách mắng của hai gã đàn ông.

“Tiểu nương tử, tiết kiệm sức là hơn. Nơi này là phủ quốc công, có khóc lóc cũng vô ích thôi.”

“Đúng thế, còn khóc nữa là bọn ta đánh cho rồi nhốt vào phòng chứa củi đó.”

“Thiệt tình. Chẳng biết tại sao sơn tặc trong Đại Phong Trại trong đêm biến mất không còn một mống. Báo hại chúng ta nửa đêm còn phải khổ cực vác cô nàng này vào phủ.”

“Mà nếu quốc công biết được chúng ta giúp nhị thiếu gia bắt cóc người đưa vào trong phủ, thế nào cũng sẽ

phạt đánh đến chết cho mà xem.”

Cô gái giả quý mặc đồ đỏ kia nghe thấy tiếng người nói chuyện thì lẩn mắt không thấy tăm hơi.

Bạch Ngọc Đường tức giận, siết chặt nắm tay.

“Lại là con chó Dương Ấu Tường đó. Bạch gia tối nay nhất định phải đem hắc lột da, lóc xương!”

Triển Chiêu giữ chặt tay cậu, nói.

“Bạch huynh cứu cô gái kia ra đã, Triển mỗ đi trước đuổi theo quý nữ khi này.”

Nói rồi anh thi triển khinh công bay lên, lam ảnh hòa vào màn đêm tối tăm.

“Ấy! Mèo thúì!”

Hai gã kia vừa khiêng cô gái vừa nói chuyện.

“Nhị thiếu gia coi vậy mà diễm phúc gớm. Những tưởng cô gái lần trước đã là mỹ nhân rồi, không ngờ còn có tuyệt sắc cỡ này.”

“Nhắc tới lại tiếc, lần đó lại dành thưởng cho A Tam bệnh hoạn, không được mấy ngày cô ta đã nhảy giếng tự tử mất.”

“Cô gái lần này có khi lại thưởng cho huynh đệ chúng ta đấy. Ha ha ha.”

“Thỏa mãn xuân mộng, nhị thiếu gia có khi cao hứng còn thưởng cho chúng ta một bàn đầy cỗ nữa ấy chứ... A!”

“A!”

Bọn chúng đương nói chuyện, chợt ngẩng đầu lên đã thấy một người mặc quần áo màu trắng, tay cầm trường kiếm, thần thái dũng mãnh đang đứng trước mặt.

Cả hai thả cô gái xuống, cao giọng quát. “Tên nào đấy!”

“Hừ! Tổ tông bọn bây!”

Dứt lời, Bạch Ngọc Đường vung kiếm, Họa Ảnh sắc bén cộng thêm nội lực thâm hậu, người tập võ còn khó đỡ, nói chỉ hai tên gia đình tầm thường.

Hai tiếng kêu thảm thiết chưa kịp rời cổ họng, cơ thể đã ngã xuống, chết ngay lập tức.

Bạch Ngọc Đường tiện tay dùng xác chết chùi máu trên kiếm, sau đến chỗ cô gái kia đỡ đứng dậy, có điều vừa nhìn thấy đã ngạc nhiên nói.

“Thiệu cô nương?!”

Đó quả thực chính là tân nương bị sơn tặc ép cưới được họ giúp dạo trước, con gái của Thiệu Thế Thông, Lệ Nương. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường thì như gặp cứu tinh ấy, rưng rưng nước mắt, nắm chặt tay áo cậu, thút thít nói.

“B-Bạch thiếu hiệp... cứu với...”

“Thiệu cô nương, làm sao cô lại bị bắt tới phủ quốc công vậy?”

“Ngày đó, thiếu hiệp thay Lệ Nương giả làm tân nương vào sơn trại. Sau mấy hôm có tin đồn rằng Đại Phong Trại sau một đêm đã biến mất không chút tung tích. Nghe tin đó, cha con nô gia mới dám can đảm quay về. Ngờ đâu... ngờ đâu bọn người ác độc này đến nhà đánh phụ thân bị thương rồi bắt đến nơi này.”

“Thiệu lão trượng không sao chứ?”

“Phụ thân cũng đã có tuổi, lại bị đánh cho, cũng là kinh hãi lắm.”

Bạch Ngọc Đường vốn tính cứu người xong thì ngay lập tức đi tìm Triển Chiêu, nhưng giờ lại không yên tâm để Lệ Nương một mình trở về, đành nói.

“Thiệu cô nương, để tôi đưa cô nương về rồi nói sau. Đắc tội.”

Lệ Nương nghe vậy e lệ cúi đầu, ngờ đâu ngay khắc sau đã bị Bạch Ngọc Đường bế bổng, thi triển khinh công bay lên nóc nhà ra ngoài. Cô đỏ mặt, không dám tiếp tục nhìn cậu. Còn Bạch Ngọc Đường thì chẳng phát giác ra thái độ xấu hổ của cô, chỉ mong mau chóng xong việc để tìm Triển Chiêu, chú ý gì nam nữ thọ bất thân. Ra được bên ngoài, cậu lại nhằm hướng Thiệu gia mà đi.

Cũng may Thiệu gia cách phủ quốc công không xa, chưa vào đến cửa đã nghe Thiệu Thế Thông khóc lóc than.

“Ác... tặc! Các người ỷ thế hiếp người... Cường đoạt con gái nhà lành... Thương thay... con gái...”

Bạch Ngọc Đường vội đặt Lệ Nương xuống, Thiệu cô nương cúi đầu lặng lẽ vào nhà, nói. “Cha... Con gái đã về...”

Thiệu Thế Thông kinh ngạc nói. “Con của cha... làm sao con về được vậy?”

Lệ Nương ửng mặt, ngượng ngừng nói. “Là Bạch thiếu hiệp cứu giúp ạ.”

“Gì cơ?! Bạch thiếu hiệp!”

Thiệu lão nghe nói Bạch Ngọc Đường đã cứu con gái liền chạy lại dập đầu cảm ơn, xúc động đến chảy nước mắt. Bạch Ngọc Đường còn có việc, an ủi mấy câu là rời đi ngay. Thiệu Thế Thông muốn giữ lại nhưng không được đành kéo con gái quỳ xuống, cung kính khấu đầu ba lần.

Màn đêm thăm thẳm, bốn bề tĩnh mịch.

“Cốc! Cốc! Cốc!” Tiếng trống canh trong đêm vang lên đặc biệt lớn, người gõ mõ kéo giọng nói. “Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa!”

Đang đưa tay che miệng ngáp, chợt có cơn gió thổi qua, mang theo chất lỏng sền sệt âm ẩm rơi xuống chóp mũi, bóng đỏ lóe lên một cái rồi biến mất.

“Quý, quý...!?” Phu canh bị dọa đến độ răng va vào nhau lập cập, ánh đèn lồng vì thế cũng phập phồng.

Đánh bạo ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời tối đen như mực có gì khả nghi đâu, tất cả đều bình thường hết.

Đưa tay lên chóp mũi sờ thì thấy nhơm nhớp, đem lại gần ánh đèn để xem bỗng hét lên một tiếng chói tai.

“Máu!”

Giang hồ đồn đãi Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường võ công tuyệt trác, khinh công xuất sắc, nhưng ít ai biết được biệt tài lén lút của cậu mới là thần sầu.

Nhớ ngày đó hoàng cung đại nội còn coi như trò đùa, huống chi hôm nay chỉ là cái phủ quốc công vớ vẩn.

Bạch Ngọc Đường lén được vào trong phủ, do không rành đường nên đành phải chạy khắp nơi trên mái nhà mà tìm, bước chân nhẹ tênh, bóng trắng như bay, không một tiếng động.

Chạy theo hướng Triền Chiêu rời đi, Bạch Ngọc Đường bỗng ngửi thấy một mùi nhàn nhạt trong không khí, lòng quặn lại, lo lắng.

Đây là... mùi máu!

Càng tiến về trước mùi lại càng nồng, Bạch Ngọc Đường càng thêm bất an, lẽ nào, con mèo thú kia đã xảy ra chuyện.

Mới nghĩ tới đây, đột nhiên phía trước có ánh đèn thấp thoáng, Bạch Ngọc Đường trốn vào sau khóm cây, âm thầm theo dõi. Có hai gia nhân bưng cang đi tới, trên cang có một người đang nằm, vải trắng phủ toàn thân. Lại có một kẻ khác xách đèn lồng, tay cầm một thanh kiếm vỏ nâu đỏ, chuôi sáng rực, tua rua vàng ròng theo gió tung bay. Chính là thần kiếm Cự Khuyết!

“Mèo con!”

Trái tim Bạch Ngọc Đường đập loạn như cuồng phong gào thét, không suy nghĩ gì rút kiếm nhảy ra, chặn trước mặt ba kẻ gia nhân.

“Ai... Ai đó?” Bọn chúng bị dọa hết hồn, một tên can đảm lên tiếng.

“Buông xuống!” Chân mày nhếch lên, ánh mắt sắc lẹm đủ để hồn bay phách lạc.

Bọn gia nhân run run làm theo, đem cang đặt xuống đất. Bạch Ngọc Đường bước tới điểm huyết tất cả rồi vén vải trắng lên.

Đó là một nam nhân bị năm ngón tay đâm thủng ngực, máu đã đông lại, chuyển thành màu nâu, làn da trắng bệch không chút máu nào, gương mặt vừa kinh hoàng cũng vừa đau đớn. Là Dương Ấu Tường.

Bạch Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm, rồi lại cười ha hả. “Ai da, hù chết Bạch gia. Ra là con chó này chết. Vậy cũng tốt.”

Cười lạnh mấy tiếng, trường kiếm chìa vào ngực tên cầm đèn, quát. “Nói! Làm sao ngươi có được thanh kiếm này?!”

Tên đó vốn đã bị dọa tới gần chết, lắp bắp nói. “Là... là do quốc công đưa. Bảo tiểu nhân đem... đem cất vào kho.”

Bạch Ngọc Đường lại giật mình, người giang hồ xưa nay vẫn câu ‘Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất’, Cự Khuyết chính là bội kiếm yêu quý của Triển Chiêu, từ trước tới nay chưa bao giờ rời khỏi người nửa bước, ấy vậy mà hôm nay cả hai chia lìa như thế này, nhất định là bởi mèo con đã xảy ra chuyện.

“Chủ nhân của kiếm hiện đang ở đâu?”

“Triển đại nhân? Ngài ấy bị nhốt trong nhà lao.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, ép hỏi. “Đã biết đây là mệnh quan triều đình, sao lại còn bắt nhốt? Mau khai thật coi!”

“Vâng, vâng.” Tên kia đầu dúi cúi co, ngay lập tức trả lời. “Tối nay... trong phủ có quỷ lộ hành. Ả quỷ nữ kia vô cùng hung ác, đầu tiên giết chết nhị thiếu gia, sau đuổi theo phu nhân chực giết. Đúng lúc này, Triển đại nhân không rõ từ đâu xuất hiện, giao đấu với ả ta. Họ đánh nhau đến hoa cả mắt, chúng tiểu nhân không có dám lên. Sau quỷ nữ kia bị thương chạy trốn, Triển đại nhân đang định đuổi theo thì không hiểu sao lại đột ngột ngã xuống, giống như phát bệnh nặng vậy. Quốc công gia ra lệnh cho chúng tiểu nhân đem đại nhân nhốt vào trong địa lao. Hảo hán, đó đều là lệnh của quốc công gia, không liên quan gì đến chúng tiểu nhân.”

Đột ngột ngã xuống? Quả nhiên mèo con bị độc phát.

Bạch Ngọc Đường sốt ruột lo lắng, kiếm đặt trên cổ kẻ kia, lạnh lùng nói.

“Muốn sống thì ngoan ngoãn dẫn đường.”

“Dạ, dạ!”

Phủ quốc công, trong nhà lao u ám.

Đây vốn là nơi dùng để nhốt những gia nhân phạm quy của phủ, ấy vậy mà hôm nay, Nam hiệp danh tiếng giang hồ cũng bị giam giữ nơi này.

Ánh lửa lập lòe, rọi lên thân ảnh màu lam đang co người trong một góc.

“Mèo con!”

Bạch Ngọc Đường rút kiếm chém đứt xích sắt, đá văng cánh cửa mà sải bước vào. Người nằm trên đất chẳng chút phản ứng nào, chỉ có tấm lưng kiên định hơi run run mệt mỏi.

Trong lòng quặn đau, Bạch Ngọc Đường đỡ cơ thể suy yếu dậy, gấp gáp gọi.

“Mèo con... mèo con? Là ta!”

Triển Chiêu hiềm khi nhìn thấy bộ dạng lo âu như vậy của con chuột bạch tự do phóng khoáng, miệng cười khổ nói.

“Phá cửa mà vào... ngoài Bạch huynh ra chẳng còn ai...”

Bạch Ngọc Đường lúc này chỉ mãi lo lắng cho anh, dù có nghe thấy giọng điệu chế nhạo nhưng cũng không có tâm tư để ý. Địa lao ẩm ướt lạnh lẽo, dù đã có lót nệm cỏ, rơm khô nhưng cũng khó tránh rét run. Bạch Ngọc Đường chẳng nói chẳng rằng vươn tay kéo người anh sát vào cơ thể ấm áp của mình, nhũn mảy nói.

“Mèo thú! Khôn ra chút đi... giờ còn dư hơi khua môi mua mếp à?”

Triển Chiêu bị ôm như vậy cảm thấy ngượng ngạo vô cùng, giãy ra nói.

“Bạch huynh... Triển mỗ không yếu đến độ đó.”

“Bớt lắm chuyện đi. Bạch gia chỉ ngại để con mèo bệnh mi chết cồng thì không biết nên giải thích làm sao với Bao đại nhân thôi.”

Triển Chiêu nghe vậy cảm thấy buồn cười. Bao đại nhân mà biết anh để một người phiền toái như cậu theo sát không thôi, đến lúc đó mới thực sự không biết giải thích làm sao.

“Bạch huynh không phải từng nói ‘Hai tên nam nhân dựa chung một chỗ còn ra thể thống gì’ à?”

“Đây là địa lao, chẳng phải nhà trọ. Bạch gia chẳng quan tâm cái thể thống gì gì đó.”

Triển Chiêu thở dài, cái con chuột bạch này quả nhiên thích tự do phóng khoáng làm bấy, bất kể quy củ, luật định gì đều không xem ra gì.

Không ngờ dựa vào con chuột này lại thoải mái, ấm áp đến vậy, Triển Chiêu lặng lẽ khép đôi mắt mệt mỏi lại, lười cãi vã với ai kia.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu thấy Triển Chiêu đã nhắm mắt để đó, cười trêu chọc.

“Hừ. Nam hiệp gì chứ, căn bản chỉ là một con mèo ngốc!”

Triển Chiêu quyết tâm cứ nhắm mắt nằm im, không để tâm đến con chuột làm loạn.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ ra gì đó, thắc mắc.

“Mèo con.”

“Sao? Có chuyện gì?”

“Chẳng phải mi đã uống Giải Độc Hoàn do Công Tôn tiên sinh điều chế hay sao? Đáng ra phải kéo dài thời gian phát tác chứ? Bạch gia rời đi chưa tới một canh giờ, làm sao lại độc phát trước hạn như vậy? Chẳng lẽ quý nữ kia võ công cao đến mức khiến mi hao tổn chân khí mà phát độc? Nếu thế, sao ả ta lại bị mi đả thương? Chẳng lẽ—” Mắt sáng lên, Bạch Ngọc Đường quát.

“Cái đồ mèo thú! Mi cố tình đúng không!?”

Bạch Ngọc Đường giận sôi máu, đứng dậy đẩy người trong ngực ra. Nhớ lại khi nãy còn đem người ta ôm vào trong ngực sưởi ấm, cả gương mặt bỗng nóng bừng như lửa.

Bạch Ngọc Đường ra tay không báo trước gì, cũng may Triển Chiêu phản ứng mau lẹ, trong nháy mắt đã tiếp đất đằng hoàng, tức giận liếc con chuột đang giương nanh múa vuốt. Bộ tính đấy mình ngã chết à?

“Triển Tiểu Miêu! Mi trêu đùa Bạch gia!?”

Triển Chiêu thực hết cách rồi, rõ ràng con chuột bạch chẳng thèm hỏi rõ nguồn cơn, tự cho là mình bị độc phát, rồi giờ thì lại đổ hết tội lên đầu mình.

“Bạch huynh hiểu lầm. Triển mỗ đâu dám.”

“Dẹp đi.” Bạch Ngọc Đường thờ hồng học mà nói. “Bản lãnh diễn trò của con mèo mi càng ngày càng cao, ngay cả Bạch gia cũng bị lừa bịp! Tên người làm khi nãy bảo mi đột nhiên ngã xuống, không phải độc phát thì là gì?”

“Bạch huynh bình tĩnh, đừng nóng. Triển mỗ đột nhiên ngã xuống là vì cái này.” Triển Chiêu mở lòng bàn tay ra, trong đó là một phi tiêu sáng bóng. “Lúc Triển mỗ tính đuổi theo quý nữ bị thương kia thì có người phóng thứ này về phía Triển mỗ.”

Bạch Ngọc Đường cầm lên quan sát hồi lâu.

“Lẽ nào là người của Vân Sơn tới tiếp ứng?”

Triển Chiêu lắc đầu nói. “Nếu xét về góc ném thì tiêu này là của người trong phủ.”

Bạch Ngọc Đường hiểu ra.

“Cho nên mi mới thuận thế tiếp tiêu, làm bộ như bị đánh trúng mã ngã xuống? Mi có thấy kẻ phóng tiêu?”

“Nếu Triển mỗ suy đoán không sai, người đó là... quốc công!”

Bạch Ngọc Đường tròn mắt nói.

“Thiện quốc công Dương Lộc? Cũng phải, ông ta là người chế Vân Sơn Lệnh, dĩ nhiên là không muốn mi nhúng tay tra án. Nhưng theo Bạch gia thấy, ông ta làm thế lại hợp với ý mi, đúng không? Ở lại trong phủ quốc công thuận tiện cho việc điều tra hơn. Mi quả thực chẳng phải là con mèo chín mạng nữa, mà là chín cái quỷ kế thì đúng hơn.”

“Bạch huynh thông minh vô cùng, Triển mỗ bội phục...”

Triển Chiêu bất ngờ dựa vào vách đá, ho khan mấy tiếng, trên trán nhễ nhại mồ hôi.

Bạch Ngọc Đường như bị phồng ấy, nhảy vọt về sau mấy bước, cẩn trọng nói.

“Mèo thú! Đừng có mà bày đặt làm bộ trước mặt Bạch gia, lần này ta tuyệt đối không mắc lừa nữa đâu!”

Nói chưa xong Triển Chiêu đã khụy gối, theo vách đá rơi dần xuống đất.

“Mèo con?!”

E ngại con mèo xảo trá lừa gạt mình lần nữa, Bạch Ngọc Đường nửa tin nửa ngờ nhích lại gần, tay chợt chột người Triển Chiêu.

“Mèo con... Mi lại giả bộ gạt Bạch gia nữa phải không?”

Đường đường là Cẩm Mao Thử, bị lừa tới hai lần chẳng phải thành trò cười cho con mèo này à?

Triển Chiêu sắc mặt trắng bệch, nắm tay siết chặt đến nổi gân xanh, cắn chặt môi, khó khăn nói.

“Cậu... thử nhìn... mà xem...”

“Mèo con! Mi thật bị độc phát ư?!” Bạch Ngọc Đường thấy anh không chút đùa nào, luống cuống tay chân nói. “Vây... Vây Bạch gia hi sinh chút, cho mi mượn tay đây.”

“Ừ!!”

22. Quyển 2 - Chương 10: Thù Xưa

Mồ hôi lạnh nhễ nhại, một lần nữa chịu đựng đau đớn nát da nát thịt.

Lúc bị độc phát có thể vì đau đớn mà ngất đi, không chùng lại là một loại giải thoát.

Tiếc thay, dầu có thấu xương đến mức độ nào đi chăng nữa, thần trí vẫn vô cùng tỉnh táo, như cương quyết nhắc nhở rằng không có lối thoát nào đâu.

Quả thật, chỉ có thể nở nụ cười tiếc nuối.

Trong suốt khoảng thời gian độc phát, luôn có một bàn tay ấm áp giữ lấy những ngón tay siết chặt của mình, Triển Chiêu không cần mở mắt cũng biết đó nhất định là vuốt của chuột lo lắng, giọng nói phách lối thường ngày cũng bớt vài phần khó nghe.

“Mèo con... Mèo con... Đỡ rồi chứ?”

Không đành lòng nhìn con chuột bạch phóng khoáng bày ra vẻ mặt lo âu đến như vậy, Triển Chiêu cố gắng gượng cười.

“...Không sao... chịu qua là... không đau nữa.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, giọng nói thều thào như vậy, bảo không sao có ma mới tin.

Hành hạ tàn khốc như vậy, vốn là thứ dành cho cậu.

Không ngờ lại có một con mèo ngu không thiết sống chết, cứ thích tự ý chạy ra chắn trước mặt, bộ thật coi bản thân là mèo tinh chín mạng hay sao?

Làm hại Bạch gia ba lần bảy lượt nợ món nợ ân tình.

Quả thực khó chịu mà.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cắn môi trách cứ.

“Mèo đàn.”

Triển Chiêu nghe thế mặt mày mỉm cười.

“Nói hay. Triển mỗ thực sự đàn độn ngu si, bất cần khinh thường một con chuột bạch!”

Thấy anh có sức cãi lại, Bạch Ngọc Đường thoải mái hăng lên, thà cãi vã đấu đá với nhau còn hơn trơ mắt nhìn đối phương chịu đau đớn hành hạ mà không thể giúp được gì.

Nhìn anh chịu đủ đau đớn, chỉ hận không thể thay anh chia sẻ thống khổ.

“Mèo con, Bạch gia... thiếu mi một mạng.” Đôi mắt ánh lên, Bạch Ngọc Đường thẳng thắn nói.

Triển Chiêu sững sờ, rồi lại lắc đầu, cười nói.

“Bạch huynh cần gì như vậy. Triển mỗ cũng thiếu Bạch huynh một mạng mà.”

“Hả?”

“Bạch huynh còn nhớ chuyện ở tiệm áo liệm Vĩnh Ninh?”

“A!”

Bạch Ngọc Đường chợt nhớ lại, gò má đỏ ửng, có điều mèo con thiếu muối không phát hiện ra điểm bất ổn, vẫn tiếp tục nói.

“Ngày đó bị ngộp thở, nếu không phải Bạch huynh truyền hơi cứu giúp, Triển mỗ đã âm dương cách biệt—”

“C-Câm miệng!”

Nghe Triển Chiêu nhắc tới hai chữ ‘truyền hơi’ kia, Bạch Ngọc Đường không khỏi nhớ lại tình cảnh môi răng cận kề đầy mờ ám khi đó, mặt nóng ran hết cả lên, cũng may là trong bóng đêm không bị đối phương nhìn ra. Cậu nhanh chóng đưa tay ra bịt miệng con mèo lại, không ngờ rằng khi ngón tay chạm phải cánh môi mềm mại kia, trong lòng bất giác lại run lên.

“Bạch... Bạch huynh?”

Khó khăn vùng khỏi móng chuột, Triển Chiêu ngạc nhiên hỏi.

“Không... Không có gì.” Bạch Ngọc Đường giờ mới nhận ra trạng thái gần gũi quá đáng của cả hai, nhanh chóng rút tay về, lấy cớ nói. “Chỉ là Bạch gia thấy con mèo mi om sòm quá mức mà thôi.”

Bỗng cửa sắt bên ngoài địa lao vang kêu lên kễ kệt, lại có giọng rĩ tai to nhỏ, sau là tiếng bước chân lại gần.

Ánh đèn sáng lóa rọi vào trong phòng giam tối tăm, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một vị phu nhân tuổi đã quá tứ tuần, mặc xiêm y đắt tiền, gương mặt hoảng sợ, thấp giọng gọi.

“Triển hộ vệ, Triển hộ vệ.”

Hai người nhìn nhau, địa lao u ám lại có phu nhân tìm đến, âu cũng là không ngờ.

“Quốc công phu nhân?” Triển Chiêu chống tay lên vách tường đứng dậy đi về phía cửa tù, kinh ngạc nói.
“Triển mỗ ở đây. Không biết phu nhân đến tìm là vì vấn đề gì?”

Quốc công phu nhân tiến lại gần, chợt thấy trong phòng giam còn có một Bạch Ngọc Đường đang ngồi, sững sờ hỏi.

“Triển hộ vệ, đây là...”

“Đây là Bạch Ngọc Đường, bằng hữu của Triển mỗ, xin phu nhân cứ yên tâm.”

Bạch Ngọc Đường ngáp miệng chen lời. “Mèo con, phải gọi kẻ địch mới đúng.”

Triển Chiêu chẳng thèm để ý tới, vẫn tiếp tục nói chuyện với quốc công phu nhân.

“Phu nhân tới tìm Triển mỗ có việc gì không?”

Quốc công phu nhân nhìn quanh một vòng rồi lo lắng nói.

“Triển hộ vệ, tôi lén trốn quốc công tìm tới đây là bởi có chuyện vô cùng khẩn muốn nói với cậu.”

Bạch Ngọc Đường có hứng thú nên đến gần chỗ cửa, nhận thấy quốc công phu nhân đoan trang hoa quý, nhưng tâm trạng vô cùng đau thương, có lẽ là bởi mới mất con.

Triển Chiêu đáp. “Mời phu nhân nói.”

Quốc công phu nhân đột nhiên quỳ sụp xuống đất, khóc lóc nói. “Triển hộ vệ! C-Cậu nhất định phải cứu tôi!”

Triển Chiêu kinh hãi, vội đưa tay đỡ bà dậy.

“Phu nhân cần gì phải vậy.”

“Cô ta... Cô ta muốn giết tôi!” Phu nhân run sợ nói. “Cô ta đã giết Tường nhi. Người tiếp theo chính là tôi.”

Bạch Ngọc Đường ngửa miệng chen vào. “Bà muốn nói đến quý nữ Hồng Châu đó? À ta chung quy...”

Phu nhân lắc đầu nói. “Không, không phải Hồng Châu, mà là Tú Trân.”

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu một cái, vụ án này càng ngày càng loạn nha. Không dưng để đâu ra thêm cái ‘Tú Trân’ này nữa?

Triển Chiêu tò mò nói. “Xin hỏi người tên Tú Trân này là ai vậy?”

“Đó là... con gái của Hồng Châu!”

Con gái của Hồng Châu?!

Triển Chiêu trầm ngâm. “Không biết phu nhân có thể đem chuyện cũ thật lòng kể lại? Rốt cuộc vì sao thị nữ Hồng Châu lại chết?”

Quốc công phu nhân thở dài, lấy khăn lau nước mắt, buồn khổ nói.

“Hồng Châu từng là nha hoàn của tôi khi còn ở nhà cha mẹ đẻ. Sau này, khi được gả vào phủ quốc công, đầu bên ngoài là chủ tớ, nhưng trong xem nhau thân thiết như chị em. Nếu không phải... Nếu không phải cô ấy phản bội tôi, sao tôi lại nhẫn tâm hại chết chứ!”

Bạch Ngọc Đường nhếch mép, chế nhạo nói. “Nếu thế Hồng Châu quả thực oan khuất mà chết?”

Phu nhân gật đầu nói tiếp.

“Sau khi kết hôn chừng một năm, Hồng Châu bỗng sinh bệnh nặng. Lúc đó tôi mới sinh Ấu Khiêm, quốc công sợ sẽ lây bệnh cho đứa trẻ nên kêu Phúc bá đưa Hồng Châu về quê dưỡng bệnh. Lúc đó tôi cũng chẳng để ý gì nhiều. Mất nửa năm, Hồng Châu mới hết bệnh quay về, lúc về còn mang theo một bé gái mới sinh, nói là tìm thấy trên đường. Tôi tuy hơi nghi ngờ, nhưng nể tình quen biết bao năm cũng không truy cứu thêm. Quốc công vô cùng yêu quý đứa bé này, đặt tên là ‘Tú Trân’, nhận làm dưỡng nữ lưu trong phủ.”

Quốc công phu nhân lắc đầu, vẻ mặt đầy đau khổ, ngưng một chút rồi kể tiếp.

“Thời gian trôi qua, cô bé Tú Trân càng lớn càng giống với Hồng Châu. Trong lòng tôi nghi vấn giăng đầy, cho đến một ngày Phúc bá say rượu vô tình nói ra, Tú Trân là con riêng của quốc công và Hồng Châu. Khi ấy, tôi nghe mà như sét đánh ngang tai. Hơn hai mươi năm quen biết, thân hơn tử muội, lại bị cô ấy dối đãi như vậy... Tôi chẳng buồn nếu quốc công muốn nạp cô ấy làm thiếp, chỉ hận vì sao cô ấy lại lừa gạt mình.”

Triển Chiêu hỏi. “Hồng Châu làm sao phạm vào gia quy, để rồi bị xử tử?”

Quốc công phu nhân đáp. “Lúc đó tôi hận đến mù đầu, không biết phải làm sao. Nha hoàn Tố Cúc đã thay tôi nghĩ ra một kế sách. Thừa dịp quốc công vào kinh gặp vua, tôi gọi Lưu nhữ mẫu đến, bảo bà lên đem áo lót, hân cân của Hồng Châu giấu vào trong phòng của sai vật Dương An, lại cho gã ít tiền để vu hãm gã cùng Hồng Châu thông dâm. Sau đó, Phúc bá và Dương An lấy gia pháp xử tử Hồng Châu thả vào trong giếng.”

Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Còn Tú Trân thì sao?”

“Đưa cho Lưu bà dẫn ra khỏi phủ, đem đi bán.”

Triển Chiêu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói.

“Phu nhân làm sao biết được người giả quỷ hôm qua không phải Hồng Châu mà là Tú Trân?”

Quốc công phu nhân đáp.

“Triển hộ vệ có còn nhớ... Lúc đó cô ta lấy tay bóp cổ tôi, cũng may nhờ Triển hộ vệ tới kịp nên mới thoát chết.”

“Triển mẫu nhớ.”

“Dẫu tôi có bị dọa đến hồn bay phách lạc, nhưng vẫn có thể thấy rõ, trên tay phải của cô ta có một vết sẹo dài. Tú Trân khi còn nhỏ bị trâm cài tóc của tôi quẹt phải cũng ở đúng vị trí đó.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu nói.

“Cho nên dù trong phủ có ma quỷ lộng hành quốc công cũng không cho phép bất kì ai để lộ ra, hoặc đi báo án. Không sợ phạm tội giam giữ mệnh quan triều đình mà bắt nhốt con mèo này. Tất cả là để bảo vệ con gái ruột của mình.”

Quốc công phu nhân từ trong tay áo lấy ra một phong thư đưa Triển Chiêu, nói.

“Mấy năm trước, trong lễ chúc thọ quốc công, có người dâng tặng một bức họa, trong có kèm phong thư. Quốc công đọc xong thì ném đốt, những mẫu này là do tôi lén gom lại.”

Bạch Ngọc Đường nhanh tay cầm nghịch trước, Triển Chiêu hỏi.

“Phu nhân còn nhớ bức họa đó là gì không?”

“Hình như là... Tước Tung Đồ.”

Triển Chiêu thót tim, quả nhiên lại là ‘Tước Tung Đồ’.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, đưa tàn thư ra trước mặt Triển Chiêu, nói.

“Mèo con, coi nè.”

Triển Chiêu chăm chú nhìn, thấy thư này đã cháy gần hết, chỉ còn sót lại vài từ, đọc không thành câu.

...Lấy... châu tú... dùng bản... Tước Tung... chế mộc lệnh... phụng mệnh... nghĩ kĩ...

Quốc công phu nhân nói. “Từ ngày đọc được thư này, quốc công đều giam mình trong thư phòng, không rõ là làm gì, chỉ là thường xuyên ngắm người nhìn ngắm Tước Tung Đồ.”

Triển Chiêu gấp bức thư lại, trầm ngâm nói.

“Theo Triển mỗ suy đoán, có người lợi dụng Tú Trân để uy hiếp quốc công chế Vân Sơn Lệnh. Sau khi di hài của Hồng Châu được đào ra, bởi có liên quan đến án này nên mới phái Tú Trân giả quỷ nữ đến giết quốc công.”

Bạch Ngọc Đường tiếp lời. “Có điều Tú Trân lại một lòng vì mẹ báo thù, không nghe theo chỉ đạo của lệnh bài, thay vì lấy mạng quốc công thì lại đi giết năm người đã hại Hồng Châu trước.”

Vừa nói, móng chuột vừa đỉnh đặc ngự lên vai Triển Chiêu, ánh mắt sáng rõ nói.

“Mèo con, xem ra chúng ta còn cách sự thật không xa nữa.”

Triển Chiêu gật đầu nói.

“Nếu có thể tìm được người mua Tú Trân năm đó là có thể dò ra hành tung của tổ chức Vân Sơn kia. Tiếc thay, Lưu bà cũng đã bị Tú Trân giết chết.”

Đang nói, bỗng có một gã gia nhân hốt hoảng chạy vào, khom người nói với quốc công phu nhân.

“Phu nhân! Phu nhân! Chuyện lớn! Có chuyện lớn rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng cau mày, quốc công phu nhân lên giọng trách mắng.

“Không ra thể thống gì cả! Có chuyện lớn gì mà phải hốt hoảng đến thế?”

Gã gia nhân cúi đầu nhận tội, nói.

“Vâng! Nô tài đáng tội! Khi này, trong phủ có thích khách phóng phi tiêu kèm thư vào trong thư phòng của quốc công gia. Không biết trên đó có viết gì, chỉ thấy sau khi đọc xong quốc công gia một mình một ngựa rời khỏi phủ rồi.”

Quốc công phu nhân tái mặt nói. “Gì cơ? Lão gia... lão gia đã đi đâu?”

“Nô tài nghe nói là Đại Phong Trại.”

Triển Chiêu nghe vậy kéo tay Bạch Ngọc Đường, gấp gáp nói.

“Bạch huynh! Đi mau!”

Bầu trời trong xanh, khí trời mát mẻ.

Xa xa thấp thoáng đỉnh núi xanh, thảo nguyên bằng phẳng rậm rì xanh biếc.

Chim bay về tổ, gió tung mắt lá, cỏ khô hững hờ.

Áo quần đỏ nhạt, bóng người cô đơn, như ánh hoàng hôn, yêu kiều thướt tha.

Trên con đường mòn, một người một ngựa rong ruổi tiến tới.

Quốc công ghìm ngựa, trái tim đập loạn, ngập ngừng mở miệng.

“Con... con có phải... có phải là... Tú... Tú...”

Một chữ ‘Trân’ rất muốn nói nhưng không cách nào thốt ra.

Cô gái kia xoay người bước lại gần, đưa mắt nhìn người nọ hồi lâu, nhẹ nhàng nói.

“Cha...”

“Tú Trân! Con quả nhiên là Tú Trân!”

Quốc công xúc động mãnh liệt, nước mắt lưng tròng, nói. “Tú Trân... Con cuối cùng cùng chịu nhìn mặt cha rồi. Thương thế của con có đỡ hơn chưa?”

Cô gái kia hạ tầm mắt, khẽ nói. “Đỡ rồi ạ. Ra người đã biết quý nữ của phủ là con.”

Quốc công thở dài, gật đầu nói. “Cha vô tình nhìn thấy con giết Phúc bá. Lúc đó, cha đã đoán ngay con là Tú Trân. Nếu là sát thủ bình thường sẽ chẳng ra tay với một người già yếu như Phúc bá.”

Cô gái kia nói. “Sau đó tới lượt Lưu bà, Dương An, Tổ Cúc... Người càng chắc chắn đó là con.”

Quốc công thở dài nói. “Đúng vậy. Chính vì thế cha mới ra lệnh không cho người của phủ tiết lộ ra, cũng không được phép báo quan. Tất cả đều là vì con.”

“Vì con?” Cô gái kia cười lạnh lùng. “Nếu là vì con, sao cha không danh chính ngôn thuận cưới mẹ? Nếu là vì con, sao cha không thay mẹ giải oan, đón con trở về phủ?”

Quốc công lộ vẻ khó xử.

“Tú Trân, tại con không biết thôi. Dương gia tổ từ lâu đã có di huấn, phạm là con cháu kế tục chức vị quốc công, nhất định không được phép lập thiếp. Tuy cha mẹ đều là lương tình tương duyệt, nhưng không cách nào có thể cho mẹ con một danh phận được, tệ hơn nữa là hại mẹ con hàm oan mà chết. Có điều, là bởi cha đã phạm tổ huấn trước, cho nên dấu biết rõ oan khuất nhưng chẳng thể nào làm được gì.”

Cô gái kia cười khổ nói. “Khi con còn nhỏ, ấu trĩ không biết cha và mẹ gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời. Cho đến bị khi đưa ra khỏi phủ đem bán, nếu không phải Lưu bà tham tiền tốt lợi, đem thân thể của con kể rõ ràng cho người mua kia, chắc cả đời này sự thật vẫn bị che giấu.”

Quốc công xấu hổ nói. “Tú Trân... Là cha nợ con...”

Cô gái kia yên lặng hồi lâu, thở dài nói. “Con lúc này đã không còn nơi trở về được nữa. Vì người, con đã liên tục vi phạm mệnh lệnh của chủ tử, bây giờ quay lại, chỉ có con đường chết.”

Quốc công nghe thế vội nói. “Vậy con về phủ với cha, từ nay trở về sau vẫn là con gái của quốc công.”

Cô do dự. “Nhưng, con đã giết nhị công tử, còn muốn bức chết phu nhân, chuyện này...”

Quốc công cả giận nói. “Cái thứ bất hiếu phá gia chi tử đó, không có cũng được!”

Cô lại nói. “Trên tay con đã vấy máu của rất nhiều người, phủ Khai Phong nhất định sẽ không chịu từ bỏ. Triển Chiêu võ công cao cường, con gái cũng không phải là đối thủ.”

Quốc công nghe xong an ủi. “Con đừng sợ, tất cả cha sẽ lo liệu ổn thỏa. Còn Triển Chiêu kia đã bị cha nhốt trong địa lao của phủ, muốn chém muốn giết chỉ cần một lời, đâu có là tứ phẩm hộ vệ hay Bao Chửng cũng không làm khó dễ được cha!”

Cô gái kia phần khích hỏi. “Những điều cha nói là thật chứ?!”

Quốc công đầy thương yêu đáp. “Tú Trân, chuyện đã tới nước này, con vẫn không tin cha sao?”

Vừa nói, ông vừa đưa tay ra, tính ôm con gái vào lòng an ủi. Đúng lúc này, có tiếng vó ngựa vang lên từ đằng xa, kèm theo tiếng người cao giọng la.

“Không được—”

Quốc công kinh ngạc quy đầu, thấy hai kỵ sĩ như bay phóng tới, một bạch một lam tiêu sái tuấn tú. Còn chưa nhìn rõ gương mặt, ông đột nhiên cảm thấy ngực lạnh như băng, cúi đầu nhìn thì thấy một bàn tay trắng như tuyết đã đâm thủng ngực mình.

“Tú Trân... con...” Ngón tay quốc công run rẩy, bất luận thế nào cũng không tin nổi điều đang diễn ra.

“Ông đáng chết!” Cô ta lạnh lùng thốt ra ba chữ này, cũng lạnh lùng như vậy rút tay ra, đem theo dải máu như cầu vồng sau mưa.

“Vút—”

Là tiếng xé gió của một vật khá nhỏ, phi hoàng thạch của Bạch Ngọc Đường đã xuất thủ.

“A—”

Cô gái kia kêu lên một tiếng, trong đôi mắt tràn đầy căm thù. Trên mặt đất, một viên đá hình tròn màu trắng vẫn còn vương chút máu.

Lam ảnh đột nhiên xuất hiện, dáng người bay giữa không trung, linh động như mèo, nhẹ nhàng như yến.

Triển Chiêu đưa tay đỡ lấy quốc công, thăm dò thử mạch môn, đã thấy không còn đường sống.

“Mèo thú! Ở yên đó mà đợi, cầm ra tay!”

Câu mệnh lệnh không cho phép cãi ban ra, thân ảnh như tuyết xuất hiện, Họa Ảnh rời vỏ, ngân quang lóe lên như ánh trăng lạnh lùng.

Mọi việc đang thuận lợi, không dưng lại sinh ra hai kẻ phá rối, cô gái kia uất hận nghiêng răng.

“Đã muốn chết thì chiêu!”

Nói rồi cô ta rút nhuyễn kiếm bên hông, đâm vào ngực Bạch Ngọc Đường.

Họa Ảnh tung bay, nước chảy mây trôi, quay vòng uốn lượn, mũi kiếm hiện ra.

Bóng trắng, nắng đỏ luân phiên giao đấu, kiếm quang lưu chuyển, nhẹ nhàng tung bay.

“Bạch huynh! Cẩn thận chiêu pháp của cô ta!”

Quốc công ánh mắt sáng lên, tóm chặt lấy vạt áo Triển Chiêu, ngắt quãng nói.

“Triển... Triển hộ vệ... không được... giết...”

Cô gái kia thấy người mới tới chính là Triển Chiêu thì thoáng sợ hãi, đồng thời để lộ ra sơ hở. Bạch Ngọc Đường dĩ nhân bất lấy cơ hội đó, đâm vào huyệt đạo trên vai cô ta. Bật kêu một tiếng, bóng đỏ đã rơi xuống đất.

Bạch Ngọc Đường đặt lưỡi kiếm ngang cổ họng cô ta, quay đầu dắc ý nói với Triển Chiêu.

“Mèo con, có Bạch gia ở đây lo liệu mọi chuyện, mi—”

Nói chưa hết câu bỗng thấy quốc công lấy từ trong tay áo ra một thanh trủy thủ, dốc hết sức đâm vào tay Triển Chiêu. Anh vốn chỉ lo tập trung quan sát Bạch Ngọc Đường, đâu đề phòng gì một quốc công bị trọng

thương. Chính vì thế, trong nháy mắt, máu tươi bắn tung tóe.

“Ừ...” Triển Chiêu lấy tay bịt chặt vết thương, không ngờ Dương Lộc lúc sắp chết còn hành động như vậy.

“Tú Trần... mau... mau trốn...”

Quốc công Dương Lộc dùng hết sức tàn, cổ nghẹo sang bên, tắt thở chết.

“Mèo—con!”

Bạch Ngọc Đường vội la lên, chạy tới đá bay thi thể ra xa, chỉ nghe phịch một tiếng, đầu của quốc công đập vào núi đá, vỡ nát.

“Cha...!!”

Chuyện xảy ra ngoài dự tính, cô gái kia ngây người, dường như không thể tin nổi điều mới xảy ra. Dẫu là cha con, nhưng cô đã xuống tay độc ác đến vậy, ấy thế mà người đó vẫn một lòng muốn cứu giúp cô. Vì sao vậy?!

Thất thần trong phút chốc, đột nhiên lửa giận bùng lên, cô cầm lấy nhuyễn kiếm rơi trên đất, đánh về phía Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu chợt thấy đôi mắt cô ta đờ đờ sát khí liền hét lên.

“Bạch huynh! Nguy hiểm!”

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc ấy, có ai còn thời gian suy nghĩ. Triển Chiêu vô thức phóng qua đây ngã Bạch Ngọc Đường, lưỡi kiếm sắc bén quệt ngang tấm lưng trắng như tuyết, để lại một vết thương thật dài. Cũng may chỉ là tổn thương ngoài da, không nguy hiểm đến tính mạng. Cả hai theo đà triển núi thoải mà lăn xuống. Cô gái kia xoay người bỏ chạy. Triển Chiêu thừa dịp vung tay, dẫu bị thương nhưng ám tiễn vẫn có lực như thường, găm vào sau lưng cô ta. Cô ta kêu lên một tiếng, đất đá dưới chân bỗng sục lỗ, lao đảo mấy cái rơi xuống vách đá.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc lăn mãi đến chân núi mới dừng lại, ngay lập tức đã hỏi ngay.

“Bạch huynh! Thương tích ra sao rồi?”

“Mèo con! Thương tích ra sao rồi?”

Tiếng vừa ra khỏi miệng, cả hai sững sờ nhìn nhau, rồi cùng bật cười.

Họ đỡ nhau đến vách núi, chỉ thấy dưới vực mây mù bao phủ, chẳng thể nhìn ra bất kì cái gì.

Bạch Ngọc Đường dò xét một hồi, nói. “Bị trúng ám tiễn, lại rơi từ độ cao như vậy xuống, sợ là không toàn mạng rồi.”

Triển Chiêu cúi đầu, chợt thấy trên cành khô mọc ngang vách núi có màu đỏ khác lạ, kéo lên xem, thì ra là một mảnh lụa mỏng.

“Có lẽ là thế...”

Nói rồi buông lỏng ngón tay, mảnh lụa như con bướm bướm đỏ rực theo gió tung bay, từ từ đi về phương xa.

23. Quyển 2 - Chương 11: Kết

Nửa tháng sau, trên con đường dẫn ra khỏi thành Huy Châu có ba con ngựa đang nhàn nhã bước đi chậm rãi.

“Ha ha ha...”

Tiếng cười chói tai phát ra phá bình không khí yên tĩnh, đánh động mấy con chim tội nghiệp.

“Tứ ca! Đừng cười!”

Bạch Ngọc Đường siết chặt dây cương, thở hổn hển, gương mặt đỏ bừng.

“Ha ha ha... Buồn cười chết được!” Tưởng Bình phe phẩy cái quạt lông, hoàn toàn chẳng thèm để ý đến bộ dạng xấu hổ của Bạch Ngọc Đường. “Này mèo nhỏ, bộ dạng túng quẫn khi này của lão ngô thật vô cùng thú vị ha, nhớ lại thôi cũng cười bể bụng rồi. Người ta mới nhắc đến vấn đề thông gia là nó đã lôi chúng ta chạy bán mạng rồi. Ha ha ha...”

Nhớ lại cảnh tượng khi này, Triển Chiêu cũng thấy buồn cười, có điều không muốn chọc sùng con chuột bạch trước mặt nên nhin không cười thành tiếng.

Rút Họa Ảnh ra cầm ngang trước mặt, Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Mèo thú! Thử cười Bạch gia xem!”

Tướng Bình chế nhạo. “Nói nè, lão ngũ, Thiệu cô nương kia tài mạo song toàn, tứ ca thấy đệ cứ dứt khoát đồng ý đi, cũng đỡ một phần nỗi lo cho mẹ nuôi và đại tẩu.”

Bạch Ngọc Đường kêu âm lên. “Ai muốn kết hôn chứ! Tứ ca cũng vẫn còn độc thân đó thôi!”

Tướng Bình cười khùng khục. “Tứ ca đây gầy như que củi ấy, kiếm đâu ra người chịu lấy? Đâu bằng lão ngũ tuần tú, phong lưu, ai thấy cũng thích. Mà nếu đệ đã không có ý thì cũng nên nói rõ ràng, dứt khoát đi chứ. Mỗi ngày đều ở chung dưới một mái nhà, Thiệu lão nương không hiểu lầm mới lạ đó.”

Bạch Ngọc Đường lầu bầu trong hòng. “Đệ có muốn đến đó đâu. Là lão nương nói rằng đệ có ơn cứu mạng với Thiệu cô nương nên nâng nặc đòi kéo đệ về nhà đấy chứ.”

Triển Chiêu nhớ lại chuyện ngày đó, miệng cười vui vẻ.

Tướng Bình hiểu ra. “Chả trách đệ hôm nào cũng theo con mèo nhỏ đến nha môn. Người ta là đến giải quyết cho xong vụ án của phủ quốc công, còn đệ không phải quan cũng chẳng phải dịch, đâu cần theo để làm gì. Hóa ra là để trốn thành thân nha. Ha ha ha...”

Bạch Ngọc Đường cực kì không muốn tiếp tục chủ đề này, quay sang nói với Triển Chiêu. “Mèo con, xác của Tú Trân tìm thấy chưa?”

Triển Chiêu lắc đầu. “Phủ nha đã nhiều lần cho người đến tìm, chỉ tiếc phí công vô ích.”

Tướng Bình thò đầu vào. “Tứ gia trở về Hãm Không Đảo, không ngờ lại bỏ lỡ nhiều kịch hay đến vậy. Nghe nói quốc công phu nhân đã xuất gia tu hành ở am ni phía nam thành. Giờ quốc công hầu phủ coi như nhà bại người mất rồi.”

Họ vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, thoáng chốc đã tới ngã ba đường. Tướng Bình ôm quyền nói.

“Mèo nhỏ, chúng ta từ biệt tại đây. Người về phủ Khai Phong bình an nhé, ta còn muốn dẫn lão ngũ đến Giang Ninh chúc thọ mẹ nuôi.”

Triển Chiêu mỉm cười, chấp tay nói.

“Phiền Tướng đảo chủ thay mặt Triển mỗ vấn an bà bà. Tướng đảo chủ không quản vất vả thay Triển mỗ xin thuốc, ngày khác nhất định Triển mỗ sẽ tới Hãm Không Đảo bái tạ Tướng đảo chủ và Lô phu nhân.”

Bạch Ngọc Đường thấy thời điểm chia tay cũng đã tới, trong lòng chợt buồn bực khó chịu, lại thêm nghĩ tới trở về cả ngày đối mặt với mẹ nuôi và đại tẩu, đầu đau hơn nữa.

Đang miên man nghĩ, cậu chợt thấy cổ tay trái bị cái gì đó siết vào, nhìn lại đã thấy Khốn Long Tác nằm chình ình ở đó.

Bạch Ngọc Đường giật mình kêu to. “Tứ ca!!”

Tướng Bình đều đều nói. “Lão ngu, khinh công đệ rất giỏi, lỗ chạy mất là không bắt lại được, trói thế này cho yên tâm.”

Vừa nói vừa lấy đầu còn lại của dây ra, định trói chặt cả hai tay cậu lại.

Bạch Ngọc Đường thấy Khốn Long lại phóng về phía này, giật mình hoảng hồn. Cái này mà dính là y như đòn bánh dức bị Tứ ca khiêng về đó.

“Trời ơi! Còn có vụ này nữa!”

Kêu lên thảm thiết, Bạch Ngọc Đường ngã ngược trên lưng ngựa né tránh. Lại sợ tứ ca dùng dây kéo lại, cứ thế đạp chân, không nhân nhượng gì hướng về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường khốn đốn quá nên tính tóm Khốn Long Tác lại, giúp cậu một phen, ai ngờ Bạch Ngọc Đường phá trận chạy tới, bàn tay đưa ra giúp đỡ thành vô ích, đã thế sợi dây kia còn bay xéo lại, quấn chặt lấy cổ tay phải của mình. Triển Chiêu hốt hoảng rút về, dè dặt mới dùng lực một chút, Khốn Long Tác như có trí khôn, chẳng những không rơi ra mà còn kéo anh và Bạch Ngọc Đường lại gần.

Biến hóa như thế chẳng ai ngờ tới, trong nhất thời, cả ba trở mắt nhìn nhau như trời trồng, chẳng biết làm sao cho phải.

“Ha ha ha...”

Yên lặng hồi lâu, Bạch Ngọc Đường, đang nằm trên lưng ngựa, đột ngột bật cười điên cuồng, buồn rầu trước đấy bị quét sạch bách.

Con mèo kia không hiểu sao mặt trông ngổ ngê cơ, chẳng có chút nào ra dáng Nam hiệp phóng khoáng hào sảng cả.

“Bạch Ngọc Đường!!”

Triển Chiêu bực bội la lớn, tất cả không phải do con chuột bạch này hại à? Đến nước này rồi mà vẫn còn cười được!

Tướng Bình nhìn cả hai, thận trọng nói.

“Đừng nóng. Khổn Long Tác nhất định là có cách gỡ. Ủ, đừng rồi lão ngũ, lần trước cả hai bị bắt làm sao gỡ ra được vậy?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, đồng loạt kêu lên.

“Nhảy núi!”

“Mèo con.” Bạch Ngọc Đường toét miệng cười, lon ton lại gần. “Ta thấy tốt nhất mi theo Bạch gia đến Giang Ninh, cũng coi như báo đáp một phần nhân tình. Nghĩ sao hả?”

Triển Chiêu cố nén lửa giận, rặn ra nụ cười nói. “Triển mỗ cảm ơn lòng tốt của Bạch huynh. Có điều Triển mỗ muốn mau chóng trở về phủ Khai Phong báo cáo án này, mong Bạch huynh chịu khó mấy ngày theo Triển mỗ đến Biện Kinh.”

“Mơ đi!” Bạch Ngọc Đường quyết tâm ngang ngược. “Nếu đến trễ lễ chúc thọ, mẹ nuôi thể nào cũng lột da Bạch gia ra! Trước đi chúc thọ, sau tới Khai Phong!”

“Đến được chỗ bà bà, Triển mỗ sẽ giúp Bạch huynh giải thích. Còn giờ, Triển mỗ có công vụ trong người, mong Bạch huynh thứ lỗi.”

“Mèo thú! Bớt mở miệng ra là công vụ tư vụ gì đó đi! Mi về kinh trễ mấy ngày cũng chả có sao, Bạch gia đến trễ, mẹ nuôi nhất định không tha!”

“Triển mỗ có công chúc, thân bất do kỷ, ngày khác sẽ đến Giang Ninh xin lỗi bà bà sau.”

“Lần này Bạch gia nhất định phải tới Giang Ninh. Trừ phi kéo xác Bạch gia đi, còn không mi đừng mơ bước được một bước về Khai Phong.”

Tướng Bình đứng bên cạnh nghe cãi nhau mà nhức hết cả đầu, lên tiếng khuyên giải. “Lão ngũ, mèo nhỏ, đừng gây gổ nữa, có gì từ từ thương lượng.”

Chuột mèo đang cãi hăng say, đâu có dừng được, đồng loạt rống trở lại.

“Tứ ca! Không phải chuyện của huynh!”

“Tướng đảo chủ không cần nhiều lời!”

“Bạch Ngọc Đường! Còn làm loạn nữa đừng trách Triển mỗ đắc tội!”

“Được lắm. Bạch gia cũng đang ngứa tay, phân cao thấp luôn đi!”

Hai người cách nhau có đoạn dây thừng ngắn ngắn, đầu phải cao thủ so chiêu, căn bản là trẻ con đánh nhau loạn xì ngầu mà thôi.

“Bạch Ngọc Đường!!”

“Triển Tiểu Miêu!!”

Tướng Bình bắt lực ngựa mặt nhìn trời, thở dài, quây kiểu đó tới tới cũng chưa chắc có kết quả đâu. Nghĩ đến việc tới trễ tiệc chúc thọ, mẹ nuôi sẽ nở nụ cười ‘thân ái’ mà chào đón mình, Tướng Bình rùng mình lạnh gáy.

Chính vì thế nên lén quay đầu ngựa, hướng Giang Ninh mà chạy đi.

Hai kẻ đang khí thế hùng hực bên kia đâu có nhận ra tên đầu sỏ của mọi việc đã chuồn mất dạng.

Tướng Bình cầm quạt phẩy phẩy, đầu tính toán xem nên giải thích với mẹ nuôi việc một dây trói hai người này như thế nào cho phải. Vó ngựa cứ thế tung bay trên con đường vắng vẻ.

Gió mát thổi ngang qua, xa xa vẫn còn truyền tới tiếng cãi nhau ỏm tỏi.

“Phủ Khai Phong!”

“Phủ Giang Ninh!”

“Mèo thúí!”

“Chuột bạch!”

“...”

“...”

Hết

24. Quyển 3 - Chương 1: Bảo Đao Nạm Vàng

Vào đề

Thơ rằng:

Mỹ nhân tặng đao nạm vàng, sao dám chỉ báo ngọc quỳnh dao?

Đường xa không quản ý tiêu dao, sao lại để lo nghĩ phiền nhiều?

Năm thứ hai đời Tống Nhân Tông, quốc chủ Tây Hạ – Lý Nguyên Hạo – dâng thư thuận hàng, thể xưng thần, vĩnh viễn hòa hảo. Nhân Tông đọc xong lấy làm vui mừng, sắc phong Lý Nguyên Hạo làm Hạ vương, mỗi năm đều ban cho trà và bạc. Lý Nguyên Hạo vì để biểu lộ tấm lòng thành phái sứ thần mang tuyệt thế bảo đao của Tây Hạ cùng rất nhiều kì trân dị bảo sang hiến Tống đế. Nhân Tông sai quan quân đến đón và hộ tống vào hoàng đô Biện Lương.

25. Quyển 3 - Chương 2: Diệt Khẩu

Không biết bản thân đã hôn mê trong bao lâu, chỉ cảm thấy cả người như đám mây bành bồng, như ba hồn bảy vía đã rời khỏi thân thể, lảng lảng đến đứng trước quỷ môn quan mà bồi hồi. Dầu tâm trí có chợt quay trở lại, cũng chỉ là để cảm nhận nỗi đau như thiêu đốt. Nếu cơ thể còn chịu làm theo ý mình, chắc đã lớn tiếng rên rỉ từ lâu lắm rồi; chẳng qua là dù có chịu muôn vạn hạnh hạ, đau đớn liên miên nhưng không cách nào cử động được mấy may, đành phải âm thầm chịu đựng.

Mình... không thể chết được, nhất định phải báo cho Bao đại nhân biết chuyện kia...

Đang lúc quần trí, chợt có một nguồn nội lực hùng hậu truyền vào trong cơ thể, quần quanh như muốn xoa đi mọi đau đớn khổ sở bản thân phải chịu đựng, lồng ngực cuộn trào máu huyết cũng dịu lại. Nội lực ấm áp liên tục xâm nhập, đau đớn của độc cũng vì thế mà giảm dần, tâm trí theo đó cũng rõ ràng hơn.

Nhất định là có người dùng nội lực thay mình bức độc, nhưng làm vậy thì sẽ tổn hao nguyên khí vô cùng lớn, rốt cuộc là người nào đã tận tâm tận lực giúp mình đến vậy? Bản thân đã là kẻ sắp chết, làm sao báo được ân này đây?

Trong lúc đang mải mê suy nghĩ như vậy, chợt nghe tiếng kêu gọi bên tai.

“Huynh đài! Huynh đài! Hãy tỉnh lại đi. Nơi này chính là phủ Khai Phong, huynh đài có oan tình gì cần báo cho Bao đại nhân có phải không?”

Phủ Khai Phong... Bao đại nhân...?!

“Huynh đài! Huynh liệu chết tới trước cửa phủ Khai Phong đánh trống kêu oan nhất định là bởi nỗi khổ sâu sắc nào đó. Hôm nay có Bao đại nhân ở đây, huynh có oan khuất gì xin cứ kể ra.”

Công Tôn Sách ngồi cạnh mép giường liên tục kêu gọi, cuối cùng cũng thấy được chân mày người bị thương cau lại như đang vật lộn để tỉnh, vui vẻ nói. “Huynh đài, huynh có điều gì muốn báo?”

Người nọ lại vùng vẫy, bàn tay run rẩy siết chặt, mơ mơ màng màng nói. “Bao... Bao đại nhân...”

Bao Chứng vội bước tới trước, đứng bên giường mà nói. “Bản phủ ở đây, người có oan tình gì muốn kể với bản phủ?”

Người kia từ từ mở mắt, thấy trước giường có một vị tiên sinh ôn văn nho nhã đang ngồi lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho mình. Còn có một vị khác mặc thường quan sẫm màu, nước gia ngâm đen, ánh mắt sáng long lanh, cả người tỏa ra nét uy nghiêm, trịnh trọng. Người nọ chậm rãi đưa tay ra, run giọng nói.

“Ngài là... thanh thiên... Bao đại nhân?”

Bao Chứng gật đầu nói. “Chính là bản phủ.”

Người bị thương kia nghe thấy thế, đôi mắt vốn mơ hồ thiếu sức sống bỗng sáng rực lên, không biết kiếm từ đâu ra sức lực nắm chặt lấy tay Bao Chứng, nói dốc từng cơn ngắt quãng.

“Bao đại nhân... hoàng thượng, hoàng thượng... cướp... đao nạm vàng... cần, cần thận... A—”

Người đó còn chưa kịp nói xong đã la lên một tiếng, tay ôm cổ họng, hai mắt trợn ngược nhìn ra cửa sổ, dòng máu đỏ tươi theo kẽ ngón tay chảy tràn xuống. Bao Chứng và Công Tôn Sách cả kinh thất sắc, chợt nghe bên ngoài Mã Hán cao giọng hét.

“Người đâu! Có thích khách!”

Quay đầu lại nhìn đã thấy người bị thương ngã xuống giường, tắt thở mà chết, trên cổ còn cắm một cây phi tiêu sáng loáng.

Bên ngoài đèn đuốc chiếu rọi, nha dịch chạy tới chạy lui ầm ĩ, sau một hồi Vương Triều vội vàng chạy vào bẩm báo. “Đại nhân, trên mái nhà hậu viện phát hiện có một kẻ áo đen tới hành thích, bọn thuộc hạ dốc sức đuổi theo nhưng tiếc là vẫn để chạy thoát.”

Bao Chứng lắc đầu một cái, Vương Triều tiến vào trong nhìn về phía giường, bất giác kêu lên.

“Đại nhân! Đây là...”

Công Tôn Sách thở dài nói. “Người này đã bị chúng giết chết.”

Bao Chứng giơ tay ngăn Vương Triều mở miệng tự trách, hỏi. “Trong phủ có ai bị thương vong không?”

Wương Triều lắc đầu. “Không có. Đường như chúng đến là vì người này, thành công rồi thì lập tức bỏ trốn.”

Bao Chứng khẽ gật đầu. “Cho mọi người lui xuống đi. Còn người qua phòng Triển hộ vệ xem thử có vấn đề gì không.”

“Vâng.” Vương Triều đáp, nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau phòng tử thi đến đưa xác đi cất giữ. Công Tôn Sách theo Bao Chứng về lại thư phòng. Bao Chứng thở dài, có vẻ lo lắng bồn bẽ.

Công Tôn Sách nói. “Đại nhân phiền não vì chuyện của người đánh trống kêu oan bị giết?”

Bao Chứng gật đầu, đứng dậy chấp tay thở dài nói. “Án này căn bản không có đầu mối, giờ ngay cả nhân chứng duy nhất cũng bị ám sát. Bản phủ giờ đây không biết phải xử lý tiếp thế nào.”

Công Tôn Sách nói. “Triển hộ vệ liệu chết cứu tỉnh người này, vậy mà còn chưa kịp nói rõ vụ án đã... Thật là...”

Bao Chứng suy tư nói. “Bản phủ đang suy nghĩ về những lời của cùng của người bị giết kia. ‘Bao đại nhân, hoàng thượng, cướp, đao nạm vàng, cẩn thận.’ Đao nạm vàng này là vật gì?”

Công Tôn Sách đáp. “Đại nhân, xưa kia trong kinh thi có câu: ‘Mỹ nhân tặng đao nạm vàng, sao dám chỉ báo ngọc quỳnh anh?’ Có lẽ nào liên quan đến nó?”

Bao Chứng vuốt râu nói. “Nạm vàng nơi vỏ, ngọc quỳnh anh dính nơi cán; đây đều là những thứ dùng để trang trí cho những thanh bội đao quý, hay anh ta muốn nói đến thanh đao đặc biệt nào đó?”

Công Tôn Sách đột nhiên nghĩ ra gì đấy, vội nói. “Đại nhân! Hạ chủ Lý Nguyên Hạo quy hàng Đại Tống, sai đặc sứ mang một thanh tuyệt thế bảo đao dâng lên, hay là có người nào đó muốn cướp nó chăng?”

Bao Chứng nghe vậy nhất thời cả kinh. “Nếu lần này đao bị cướp sẽ khơi mào chiến tranh giữa hai nước. Quả thực không phải chuyện đùa.”

Công Tôn Sách gật đầu nói. “Người bị giết này xem ra có biết võ công, ắt hẳn là một biên quan phụ trách hộ tống sứ thần vào kinh, trên đường gặp phải nạn cướp đao nên liều chết vào kinh báo tin.”

Bao Chứng trầm ngâm chốc lát, nói. “Điều tiên sinh nói rất có khả năng là sự thật. Có điều những lời trần trối ấy có ý gì?”

Công Tôn Sách suy tư đáp. “Theo học trò phỏng đoán, câu chính xác của nó là ‘Bao đại nhân, xin bẩm báo với hoàng thượng, có người cướp bảo đao nạm vàng, cẩn thận.’ Anh ta có lẽ do thương thế quá nặng nên không nói đủ hết câu, chỉ được những chữ kia.”

Bao Chứng gật đầu. “Có lẽ là vậy. Dù thế nào đi chăng nữa, bản phủ phải bẩm báo điều này với Thánh Thượng trước đã, để người kiểm tra xem đao có bị cướp đi chưa. Nếu đao thực sự đã mất, trước khi Hạ chủ Lý Nguyên Hạo biết được nhất định phải tìm về cho bằng được. Việc này không thể chậm trễ, bản phủ lập thức thay y phục vào cung!”

Đang nói, bỗng thấy Vương Triều vội vã vào trong thư phòng. Bao Chứng hỏi.

“Triển hộ vệ ra sao rồi?”

Wương Triều hốt hoảng trả lời. “Đại nhân! Triển hộ vệ... mất tích rồi.”

—

Cửa sáng bàn sạch, màn gấm đệm hoa.

Trước sân đặt mấy chậu cây, bên trong là bộ bàn ghế bằng trúc đan, thật nhã nhặn thanh bình.

Ngôi nhà nhỏ bé, chẳng phải của kẻ giàu sang phú quý.

Ngõ ốc quanh co, cũng như bao gia đình thường dân khác.

Ánh mặt trời vàng rờn va vào trong cánh hoa, phản xạ lại sắc xanh mướt mướt, lách mình qua tấm rèm thướt tha, tô sáng chiếc giường mây nhỏ đặt trong phòng.

Trên đây, có một người đang nằm, gương mặt tái nhợt mệt mỏi, đắp lên mình một chiếc chăn chiên thô ráp.

Cạnh giường có đặt bàn bát tiên bằng gỗ lê, một bóng người màu xanh đang ngồi xoay mặt ra cửa, cây kéo trên tay tỉ mỉ cắt tỉa tỉa. Âm thanh vang lên giòn tan như viên sỏi rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, cứ thế loang rộng ra.

Thật mệt mỏi.

Mấy tháng qua cứ liên tục có án, đầu tiên là xác không đầu, rồi xương khô dưới giếng. Sớm hôm bên ba vất vả, lại chẳng có ngày nào được ngủ đủ, giờ phút này thật sự chỉ muốn đánh một giấc thật thoải mái, để cơ thể mệt mỏi được nghỉ ngơi hoàn toàn.

Có điều âm thanh dễ nghe kia cứ vang lên đều đều, hết như đang thì thầm bên tai, hồi người mau tỉnh.

Lách cách... lách cách...

Triển Chiêu nhíu mày, chậm rãi thoát khỏi giấc ngủ say, mùi hương xa lạ quanh quẩn bên thân.

Nơi này... không phải căn phòng ở phủ Khai Phong của anh.

Cơ thể căng như dây đàn, bật nhanh dậy. Có điều, do nội lực quá suy yếu nên chỉ tới được nửa đường phải chống tay ngã lại xuống giường, trời đất quay cuồng.

“Tỉnh rồi à?”

Giọng nói yêm tai, trầm tĩnh phát ra từ phía bàn, tiếng lách cách của cây kéo vẫn không ngừng lại. Triển Chiêu cảm thấy thật nặng nề, chạm mắt nhiều lần, không cần nhìn cũng biết người này là ai.

“Thẩm... Sĩ Bình.” Anh chật vật cố gắng ngồi dậy.

Thẩm Sĩ Bình đặt kéo xuống, cẩn thận thổi đi vụn giấy rồi đi tới mép giường, vén màn lên mà ngồi xuống bên cạnh, giơ vật cầm trong tay ra trước mặt.

“Cậu xem này, thích chứ?”

Là người giấy, mặc quần áo màu đỏ, gương mặt ảm đạm, cười đầy, nhưng cũng đồng thời mang chút âm trầm quỷ khí, đôi mắt đen ngòm như trũng độc đang nhìn chằm chằm về trước.

Triển Chiêu không đáp, Thẩm Sĩ Bình cầm nó nhìn lại thật kỹ, rồi quay sang mỉm cười với anh. “Không sao, nếu cậu không thích, tôi sẽ làm một cái khác. Áo lam nhé?”

Triển Chiêu nhíu mày, thần thái kiêu ngạo bất khuất, lãnh đạm nói. “Các hạ lại muốn đem Triển mỗ... chôn dưới ba tấc đất?”

Thẩm Sĩ Bình nghe vậy đầu tiên thì sững sờ, sau lại mỉm cười lắc đầu, dùng mu bàn tay khẽ vuốt lấy gương mặt Triển Chiêu, nhẹ nhàng nói. “Yên tâm, tôi không giết cậu đâu.”

Giọng nói nhẹ nhàng, cử chỉ thân mật, tất cả chỉ khiến Triển Chiêu rung mình lạnh gáy. Anh đưa tay đẩy bàn tay đang vuốt ve gò má mình ra, dè dặt hành động này khiến nội tức bị tổn thương, tay nắm chặt góc giường, liên tục ho khan không thôi.

“Các hạ... rốt cuộc... muốn gì đây?”

“Muốn gì ư?” Thảm Sĩ Bình vỗ vỗ lưng giúp anh xuôi xuống, trên gương mặt xuất hiện một nụ cười ôn hòa, khẽ lắc đầu nói. “Thật chưa từng thấy ai không biết yêu quý bản thân mình như cậu. Vì một người không quen biết gì cam tâm tình nguyện liều chết cứu giúp. Triển Chiêu, Thảm mỗ nên phục cậu hiệp nghĩa cao cả hay là nên mắng cậu cố chấp ngu xuẩn đây?”

Triển Chiêu siết chặt cổ tay y, lạnh lùng nói. “Một kẻ máu lạnh điên dại, xem mạng người như cỏ rác dĩ nhiên không thể hiểu được thế gian công bằng, chính nghĩa.”

Thảm Sĩ Bình lẳng lẳng lắng nghe anh mắng nhiếc, gương mặt không chút giận dữ nào, ngược lại dường như còn có ý cười nhàn nhạt, hòa hoãn nói. “Rồi, rồi... Vậy tôi sẽ ngoan ngoãn ở đây chờ cậu đến truy bắt tội phạm quan trọng của triều đình, thấy sao hả?”

Giọng nói hòa hoãn kia nghe thật giống như đang dỗ dành đứa trẻ giận lẫy. Y nói xong thì ung dung đi về phía bàn, nhắc nồi thuốc đang đun trên bếp xuống, từ từ đổ vào trong cái bát trắng kiểu cách một thứ chất lỏng đen như mực, rồi dùng muỗng khuấy khuấy một chút trước khi bưng trở lại bên giường Triển Chiêu, mỉm cười nói.

“Có điều, muốn bắt tôi về quy án thì trước tiên cậu phải khôi phục lại công lực cái đã. Nào, uống thuốc đi. Cậu vận công bức độc, tổn hao nguyên khí nặng nề, đã thế còn trúng kịch độc, nếu không phải tôi đến kịp lúc, e cậu đã sớm là người thiên cổ.”

Triển Chiêu giờ mới nhận ra độc tính như thiêu như đốt toàn thân đã giảm bớt, thoáng vận nội lực, dù đan điền vẫn không động như cũ, nhưng ngực cũng không còn đau tức như trước. Anh khựng lại, gương mặt lộ rõ nét nghi ngờ, lãnh đạm chất vấn. “Rốt cuộc mục đích của các hạ là gì?”

Thảm Sĩ Bình múc một muỗng thuốc đưa đến bên miệng Triển Chiêu, lắc đầu mỉm cười nói. “Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó? Nếu tôi quả có lòng muốn hại, dù cậu có chín cái mạng cũng dùng hết từ lâu rồi. Thôi, uống thuốc đi.”

“Chuyện sống chết của Triển mỗ... không nhọc các hạ phí tâm.”

Triển Chiêu chẳng để ý gì đến muỗng thuốc được đưa tới, vén chăn leo xuống giường.

Thảm Sĩ Bình cũng không ngăn trở, khẽ cười một tiếng, thả cái muỗng xuống. Triển Chiêu lão đảo tới được phía cửa, bỗng có bóng người màu xanh như quỷ mị hư vô thoáng vụt qua, ra tay điểm mấy đại huyệt quan trọng của anh. Cả người Triển Chiêu lão đảo, ngã ngược về sau. Thảm Sĩ Bình đưa tay đỡ, kéo lấy thân thể không chút phản kháng ôm vào trong ngực.

“Tôi vốn chẳng muốn phong bế huyết đạo của cậu đâu. Độc trong người cậu mặc dù đã được giải, nhưng nếu huyết mạch không thông dư độc vẫn có thể phát tán.” Đoạn chẳng phí nhiều sức bế bổng anh đặt lên giường, lấy chăn đắp rồi nói đầy ảm ý. “Mèo ngoan là nhất. Móng sắc quá sẽ làm bị thương người khác.”

Một lần nữa muốn thuốc được đưa tới, Triển Chiêu lạnh lùng quay mặt sang hướng khác, không thêm để ý tới.

Thẩm Sĩ Bình nhẹ nhàng khuyên lơn. “Cậu ngoan ngoãn uống hết số thuốc này rồi, tôi tuyệt đối không làm khó dễ cậu nữa.”

Triển Chiêu thoáng nổi giận, trầm giọng nói. “Nếu tính dùng cách này lãng nhục Triển mỗ, Triển Chiêu có chết cũng không chịu khuất!”

“Lãng nhục cậu?” Thẩm Sĩ Bình kinh ngạc hỏi lại, rồi bình tĩnh, thẳng thắn nói. “Không, tôi chẳng có ý lãng nhục gì cậu cả, chỉ là không muốn nhìn thấy cậu chết thôi.”

“Vì sao cơ chứ?” Triển Chiêu vô cùng tỉnh táo, tuy gương mặt lộ rõ vẻ yếu ớt, bệnh tật, nhưng ánh mắt vẫn bất khuất, đôi lông mày vẫn trầm tĩnh như làn gió thu.

Thẩm Sĩ Bình chỉ cười không đáp, đôi mắt tỏ vẻ hết cách, tay đưa lên vén lọn tóc rối của Triển Chiêu, thở dài nói. “Bạch Ngọc Đường từng gọi cậu là con mèo đần, tôi thấy chẳng sai chút nào. Cậu là con mèo tôi dạ nhất mà tôi từng gặp đấy.”

Triển Chiêu sắc mặt lạnh tanh, nói. “Thẩm Sĩ Bình! Chúng quy lại các hạ muốn gì?!”

Thẩm Sĩ Bình một lần nữa bưng chén thuốc lên, dịu dàng nói. “Nào, uống thuốc thôi, để lạnh không còn tác dụng nữa.” Thấy Triển Chiêu vẫn không chịu há miệng, y mỉm cười, kiên nhẫn bổ sung. “Nếu cậu chịu uống, tôi sẽ nói cho cậu biết chút chuyện về người đã đánh trống kêu oan. Cậu thấy sao?”

Triển Chiêu giật mình, tức giận nói. “Người đánh trống kêu oan? Chẳng lẽ chính các hạ đã sai người đuổi giết?”

“Không.” Thẩm Sĩ Bình lắc đầu nói. “Tôi chỉ là có biết qua chuyện đó mà thôi. Nếu cậu chịu uống thuốc, tôi sẽ kể cho cậu nghe, được không?”

Triển Chiêu cau mày, nghi ngờ hỏi. “Vì sao các hạ lại nói cho Triển mỗ biết?”

Thẩm Sĩ Bình đưa ngón tay chạy dọc môi anh, giọng trầm xuống. “Cậu thật là... mèo con nếu kêu nhiều quá sẽ khiến người khác không thích đó.” Tay trái y nâng cằm Triển Chiêu lên, tay phải múc nước thuốc đen ngòm, đưa đến bên miệng anh, cười nói. “Cậu chỉ cần đáp đơn giản thôi. Thuốc này, uống hay không uống?”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn, đôi môi mím chặt, trừng mắt trong suốt hiện rõ sự tức giận, mãi lâu sau cuối cùng vẫn là không cam lòng uống xuống thuốc đó.

Gương mặt Thẩm Sĩ Bình giãn ra, gạt đầu hài lòng.

Chén thuốc đắng hòng cạn hết, Triển chiêu lạnh lùng nói. “Thuốc Triển mỗ đã uống, các hạ có thể nói rồi chứ?”

Thẩm Sĩ Bình mỉm cười gạt đầu, đặt chén thuốc trên tay xuống. “Yên tâm, Thẩm mỗ trước giờ không nói hai lời, biết gì đáp đấy. Người đem đó đến trước cửa phủ Khai Phong đánh trống kêu oan là bởi một bí mật kinh thiên động địa, có liên quan đến một thanh tuyệt thế bảo đao có tên là — Đao Nạm Vàng.”

26. Quyển 3 - Chương 3: Hiến Đao

Đông Kinh Biện Lương, phủ Khai Phong

Ánh thu nhạt màu, sương sớm lành lạnh.

Trong thư phòng của mình, phủ doãn Bao Chứng chấp tay đi đi lại lại hồi lâu, chân mày trầm tư cau lại.

Chợt thấy Vương Triều bước nhanh vào, khom người bẩm báo. “Đại nhân, Liễu tướng quân đến.”

Đôi mắt Bao Chứng ánh lên, xoay người nói. “Mau mời vào!”

Lát sau, có một vị võ quan hùng dũng bước vào. Người này áng chừng ba mươi, mũi trụ sáng loáng, vừa mạnh mẽ cũng vừa uy vũ, chính là vị tướng đã hộ tống sứ thần Tây Hạ từ biên quan vào kinh đô Đại Tống — Liễu Uy.

Liễu Uy nhìn thấy Bao Chứng thì chấp tay thi lễ nói. “Bao đại nhân, ngưỡng mộ đã lâu.”

Bao Chứng vội đáp lễ, cười nói. “Liễu tướng quân hộ tống sứ thần Tây Hạ vào kinh, khổ cực nhiều rồi.”

Liễu Uy nghe thế cười đáp. “Mặt tướng là bề tôi của Đại Tống, đã ăn bổng lộc của vua thì phải tận trung báo đáp, sao có thể nói khổ cực được.”

Chủ khách cùng ngồi xuống, nha dịch nhanh chóng dâng trà hương lên. Bao Chứng nâng chén, cười nói.

“Bao Chứng mạo muội mời tướng quân tới đây bởi có chút chuyện muốn hỏi thăm tướng quân.”

Liễu Uy khom người nói. “Không dám... Bao đại nhân, mời nói.”

Bao Chứng gật đầu, hỏi. “Tướng quân phụng mệnh hoàng thượng hộ tống sứ thần vào kinh, trên đường có gặp phải biến cố nào không?”

Liễu Uy gật mình nói. “Quả thực trên đường hộ tống, mặt tướng có gặp hiểm cảnh. Không biết làm sao Bao đại nhân lại biết?”

Bao Chứng đáp. “Mấy ngày trước từng có một người bị trọng thương đến trước cửa phủ Khai Phong đánh trống kêu oan, nói rằng có người muốn cướp bảo đao mà Tây Hạ hiến cho Tống triều.”

Liễu Uy nghe vậy đứng bật dậy, kêu lên. “Bao đại nhân! Người đó hiện đang ở đâu? Có thể cho mặt tướng gặp được không?”

Ánh mắt Bao Chứng hạ xuống. “Tướng quân có biết người đó?”

Liễu Uy thở dài. “Đại nhân, thật không dám giấu. Trên đường hộ tống sứ thần, mặt tướng đã đụng độ với một nhóm người bịt mặt muốn cướp bảo đao, thủ hạ thương vong nghiêm trọng. Chính vì thế mặt tướng đã liều mạng phá vòng vây cho phó tướng Đỗ Thịnh thoát ra đi trước tới kinh thành báo tin. Sau khi Đỗ Thịnh rời đi, những binh sĩ còn lại tử chiến tới cùng. Trong lúc nguy cấp tướng như cùng đường thì thủ lĩnh của lũ cướp kia vô tình chạm phải cơ quan ẩn trên hộp đựng đao, khiến bọn chúng bị tên bắn chết không ít, nhờ thế mới từ chết tìm được đường sống. Theo mặt tướng suy đoán, người đánh trống kêu oan mà Bao đại nhân đã nhắc đến chính là Đỗ Thịnh.”

Bao Chứng nghe xong gật đầu nói. “Nếu vậy, tướng quân gặp rồi sẽ biết.”

Dứt lời sai Vương Triều dẫn đường cho Liễu Uy đến chỗ khám nghiệm tử thi. Người kêu oan kia dù đã chết được mấy ngày nhưng do được bảo quản bằng dược liệu nên diện mạo vẫn như lúc ban đầu.

Trương Long, Triệu Hồ nâng nắp quan tài lên, Liễu Uy vừa thấy đã đau khổ nhắm mắt lại, thở dài mà nói.

“Người này chính là huynh đệ vào sinh ra tử của mặt tướng – Đỗ Thịnh.”

Bao Chứng nói. “Bản phủ sau khi suy đoán ra mọi chuyện đã từng muốn đến gặp thánh thượng xin cho người tìm hiểu xem đao có bị cướp không. Ai dè trước đó đã nghe tin tướng quân hộ tống sứ thần vào kinh.”

Liễu Uy cố nén đau buồn nói. “Sau khi vào kinh, mặt tướng đã đi hỏi thăm tung tích của Đỗ Thịnh. Không ngờ cậu ấy lại bị kẻ xấu hãm hại.”

“Không biết tướng quân gặp toán cướp đó ở đâu?”

“Dốc Thạch Hạp ở huyện Định Nghĩa.”

“Tướng quân có tra ra lai lịch của bọn cướp?”

“Bọn chúng mặc quần áo đen, che kín mặt mũi, cũng không hề tiết lộ chút lai lịch nào.”

Bao Chứng gật đầu nói. “Vây ư. Dầu sao bảo đao vẫn bình an vô sự, ít ra trong cái rủi có cái may.”

Liễu Uy thở dài. “Bao đại nhân nói phải.” Đoạn đứng dậy thi lễ. “Mặt tướng còn phải trở về hành quán bàn việc vào cung gặp thánh thượng với sứ thần. Không biết có thể đi được chưa?”

Bao Chứng gật đầu. “Bản phủ không dám làm trễ nải công vụ của tướng quân. Người đâu, tiền Liễu tướng quân.”

Vương Triều lĩnh mệnh, tiền Liễu Uy rời phủ.

Đợi đến lúc Liễu Uy đi xa rồi, Công Tôn Sách mới từ từ bước ra khỏi phòng khám nghiệm tử thi. “Đại nhân, sao rồi?”

Bao Chứng khẽ lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng, trầm ngâm nói. “Dốc Thạch Hạp ở huyện Định Nghĩa...”

Công Tôn Sách nói. “Huyện Định Nghĩa thuộc vùng quả hạt của Phụng Ninh quân tiết độ sở Kinh Tây, cách Biện Kinh cũng không xa lắm.”

Bao Chứng suy tư nói. “Đấy chính là điều khiến bản phủ khó hiểu nhất. Bọn chúng nếu muốn cướp đao, sao không chọn chỗ hẻo lánh mà lại ra tay ở một nơi khá gần Khai Phong như huyện Định Nghĩa.”

Công Tôn Sách nói. “Có khi dốc Thạch Hạp kia địa thế hiểm trở, thuận lợi cho việc ẩn nấp, tập kích bất ngờ?”

“Chắc vậy...” Bao Chứng trầm tư hồi lâu, đột nhiên như nhớ ra gì đó, hỏi. “Công Tôn tiên sinh, có tin tức gì của Triển hộ vệ chưa?”

Công Tôn Sách lắc đầu. “Hỏi thăm nhiều ngày, không vẫn hoàn không.”

Bao Chứng lo lắng nói. “Triển hộ vệ nếu sức khỏe vẫn bình thường, bản phủ cũng chẳng bận tâm nhiều. Có điều, cậu ta hiện đang yếu đến vậy, làm sao có thể tự vệ đây?”

Công Tôn Sách khuyên giải. “Đại nhân cũng không cần phải quá ưu sầu. Triển hộ vệ là người tốt, ông trời nhất định phù hộ, có nguy nan gì cũng hóa thành không.”

Bao Chứng thở dài, nhắm mắt lại. “Thực mong là vậy. Bản phủ thà giảm thọ mười năm còn hơn để cậu ta có chuyện gì.”

Công Tôn Sách nói. “Đại nhân nghỉ ngơi chút đi. Sáng sớm mai còn phải cùng thánh thượng tiếp đón sứ thần Tây Hạ.”

Bao Chứng gật đầu nói. “Tiên sinh đi nghỉ trước đi. Bản phủ còn muốn ngồi đây chút nữa.”

Gió thu lành lạnh, ánh đèn tàn cất tiếng dài than thở.

Cổ nhân tri kỷ nay nơi nao, dấu có đêm thanh hóa ưu sầu.

Cung vàng điện ngọc, mái ngói chạm thiên.

Lâu đài hoa lệ, điện các cao ngất, uy nghiêm như cung cấm của ngọc hoàng.

Cửa thụy quỳnh ai, hương khí hòa hợp, quả không hổ nơi ở đế vương nhân gian.

Thiên tử lâm hiên, chúng khanh hướng quỳ, uy nghiêm chỉnh túc.

Liễu Uy quỳ trước điện vàng, tấu. “Thần tướng thủ biên quan Liễu Uy, tham kiến Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Nhân Tông gật đầu nói. “Miễn lễ bình thân. Liễu Uy, khanh hộ tống sứ thần vào kinh có thể nói là công cao lao khổ.”

Liễu Uy vội nói. “Vạn tuế quá khen, thần không dám nhận.”

Nhân Tông mỉm cười nói. “Khanh không cần quá khiêm tốn. Trẫm mới nghe Bao khanh nói, trên đường hộ tống, khanh đã bị kẻ xấu tập kích, liều chết chiến đấu, bảo hộ sứ thần an toàn vào kinh.”

Liễu Uy hồi bẩm. “Thần quả thực có bị đánh úp bất ngờ tại dốc Thạch Hạp, huyện Định Nghĩa, may nhờ thiên tử nhân ân, tướng sĩ liều chết giết giặc, mới có thể bình an vượt qua kiếp nạn.”

Nhân Tông nói. “Sứ thần bình an vào kinh, đỡ được nạn binh đao hai nước. Các khanh dĩ nhiên có công với xã tắc, tất cả tướng sĩ trong quân đều được gia phong một cấp. Trẫm nghe nói phó tướng Đỗ Thịnh phá vòng vây báo tin, cùng cường đạo kịch chiến bỏ mình, thật trung dũng đáng khen. Nay trẫm truy phong thành tứ phẩm Trung Vũ tướng quân, đưa thi hài về quê an táng.”

Liễu Uy dập đầu cao giọng nói. “Thần Liễu Uy, lĩnh chỉ tạ ơn.”

Nhân Tông gật đầu, lại nói. “Liễu Uy, sứ thần Tây Hạ hiện ở đâu?”

Liễu Uy hồi tấu. “Hồi vạn tuế, sứ thần Tây Hạ – Hạ Từ Úc hiện đang chờ ở ngoài điện đợi chỉ.”

“Tuyên!”

Nhân Tông vừa dứt lời, đã có thái giám cao giọng truyền lời ra ngoài, chốc lát sau có một người dị tộc cao lớn, da ngăm, râu quai nón, hai tay bưng hộp bước vào điện vàng, theo tập tục quốc gia mà thi lễ, đồng thời dâng thư của Hạ chủ Nguyên Hạo. Nhân Tông đọc tấu, trên ghi thẻ xưng thần, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi cùng những điều đại loại như thế.

“Hạ chủ Nguyên Hạo nguyện ý quy thuận, trẫm thực yên lòng. Trong đây có ghi mỗi năm đều dâng cống vật, trẫm cũng theo ước hẹn đáp lễ.” Ngài xem xong gật đầu nói.

Liễu Uy vội bước đến kế bên, lập lại một lần bằng tiếng Tây Hạ. Hạ Từ Úc dâng bảo hộp trong tay lên, miệng nói mấy câu không ai nghe hiểu.

Thái giám cầm bảo hộp dâng đến trước mặt Nhân Tông, Liễu Uy khởi bẩm. “Vạn tuế, sứ thần Tây Hạ nói rằng đây là truyền thế bảo đao của vương triều, bởi toàn thân được nạm trân kì châu quý nên gọi là ‘Đao Nạm Vàng’.”

Nhân Tông mở hộp ra xem, quả thấy trên lớp vải lót bằng tơ lụa vàng rực là thanh bảo đao chói lóa hoa quang của Tây Hạ. Lớp vỏ bên ngoài được mạ bằng vàng, trên có đính san hô mã não, bao quanh là hổ phách trân châu. Ở hai bên có hình kim phượng tung cánh bay, chính giữa là một hình bầu dục hơi lõm vào, khắc vài ký tự Tây Hạ lạ mắt. Nhân Tông tính rút đao ra xem thử, nhưng không ngờ nó lại quá chặt, dính cứng vào vỏ không nhúc nhích. Ngài vốn không học võ, lại thấy sứ thần Tây Hạ đứng dưới điện lộ vẻ mặt dửng dưng, đoán chừng người Tây Hạ man di sức lực mạnh hơn người Tống nhiều nên muốn dùng cách này để gây khó xử. Chính vì thế ngài chỉ cười một tiếng rồi đặt đao vào lại trong hộp.

“Thật là bảo đao, trẫm nhận thành ý của Hạ chủ.”

Sứ thần Tây Hạ đáp lại bằng một tràng tiếng lạ, giọng khàn khàn trầm thấp. Liễu Uy vội vàng khởi bẩm Nhân Tông. “Vạn tuế, sứ thần Hạ Từ Úc muốn mời Ngô hoàng mang bội đao này cùng đi săn thú.”

Chuyện phát sinh ngoài ý muốn, Nhân Tông ngạc nhiên nói. “Săn thú?”

Liễu Uy hồi bẩm. “Hồi vạn tuế, đây là cự lệ của vương đình Tây Hạ. Đao này là vật tượng trưng cho vương quyền, phàm là người đứng đầu triều Tây Hạ đều phải cầm đao này đi săn thú để tỏ uy vũ.”

Nhân Tông gật đầu nói. “Ra là như vậy.”

Bao Chứng bước ra khỏi bẩm. “Vạn tuế, săn thú lần này quá vội vàng, theo thiên kiến của thần không nên khinh nhẹ như vậy.”

Thái sư Bàng Tịch hừ lạnh. “Bao đại nhân nói sai rồi. Người nước Hạ thượng võ ai ai đều biết, đao này lại là vật thể hiện hoàng quyền, vạn tuế nếu không đáp ứng chẳng phải làm xấu đi uy nghi Đại Tổng à?”

Bao Chứng nghiêm mặt nói. “Tây Hạ vừa xưng thần, thề quy phục Đại Tổng, vĩnh viễn không thay đổi. Vậy có ích gì khi Ngô hoàng dùng cách này để tỏ rõ uy nghiêm thiên triều?”

Bàng Tịch cũng không chịu yếu thế, nói. “Bao đại nhân nói như vậy chẳng phải để vạn tuế chủ động yếu thế, làm dao động Đại Tổng quân tâm sĩ khí?”

Thừa tướng Vương Duyên Linh cũng khởi bẩm. “Vạn tuế, lão thần cho rằng lời Bao Chứng nói khá có đạo lý.”

Bàng Tịch cau mày nói. “Thừa tướng, từ chối sứ thần như vậy, làm sao tỏ rõ uy nghi của triều đình?”

Vương Duyên Linh nói. “Thái sư, chuyện này...”

Nhân Tông mặc dù là thiên tử của quốc gia nhưng vẫn mang trong mình tính tranh cường háo thắng của thiếu niên, thấy sứ thần Tây Hạ vốn có ý khinh thị, lại càng không có chuyện nhượng bộ, vì thế nói. “Các ái khanh không cần tranh luận nữa. Trẫm đồng tình với ý kiến của thái sư.”

Bao Chứng bẩm vội. “Thần mong vạn tuế nghĩ lại thật kỹ.”

Nhân Tông khoát tay nói. “Ý trẫm đã quyết, Bao khanh không cần nhiều lời. Liễu Uy, hãy dịch lại cho sứ Hạ biết, trẫm mời tham gia nghi thức săn thú kia!”

Liễu Uy đáp. “Thần tuân chỉ!” Dứt lời vội dùng tiếng Tây Hạ thuật lại ý chỉ của Nhân Tông cho sứ thần.

Sứ thần Hạ Từ Úc thấy Nhân Tông đã đồng ý liền khom người thi lễ.

Nhân Tông nói với Bàng Tịch. “Ba ngày sau trẫm sẽ cùng sứ Hạ đi Tây Sơn săn thú, việc này giao cho thái sư lo liệu.”

Bàng Tịch đắc ý ra mặt, khom người nói. “Vạn tuế yên tâm, lão thần nhất định dốc hết tâm huyết hoàn thành.”

Bao Chứng vẫn muốn khuyên can, vội nói. “Vạn tuế...” Nói còn chưa xong đã bị thừa tướng Vương Duyên Linh lặng lẽ kéo ống tay áo, thấp giọng bảo. “Thánh ý đã quyết, Bao đại nhân có nói thêm cũng chỉ uống công.”

“Bao Chứng chỉ là... thấy việc này có điểm không ổn.”

Vương Duyên Linh thở dài. “Vạn tuế hứng thú rất cao, khuyên nữa chỉ sợ chọc giận long nhan.”

Bao Chứng chỉ biết thở dài, trong lòng chợt thấy bất an không lui.

Nhân Tông đứng lên nói. “Thiên triều cùng Tây Hạ từ giờ hòa hảo, kéo dài đến trăm năm. Nay trẫm cùng sứ Hạ cùng nhau đi săn, coi như một giai thoại. Từ hôm nay trở về sau, trở thành thần quý, cùng bầy con tôi, mãi không thay đổi!”

Chúng thần quỳ xuống dập đầu, cao giọng nói.

“Ngô hoàng anh minh! Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

27. Quyển 3 - Chương 4: Săn Thú

Trời trong gió mát, mây che đỉnh núi.

Ngoại ô Biện Lương, bãi đi săn Tây Sơn cheo leo trên ngọn Thương Tùng chót vót, núi non trùng điệp, thấp thoáng sau tầng mây mờ ảo.

Trông về nơi ấy sẽ thấy cờ xí bay phấp phới, cấm vệ quân nghiêm trang đứng vây, hoàng đế Nhân Tông mặc cẩm y bằng nhung, thắt lưng đeo bảo đao dát vàng, trên lưng mang trường cung cùng túi tên, hiên ngang ngồi trên tuần kỵ. Dù không mặc long bào kim quan chói mắt ngày thường, nhưng thế lại càng tăng thêm mấy phần anh vũ tuần dật.

Thị vệ đã sớm thả chó săn, chim ưng ra, một con gà lôi kêu phác lên, Nhân Tông giương cung bắn về phía phát ra tiếng kêu, giết chết nó.

Sứ thần Hạ Từ Úc ngồi trên ngựa nói mấy câu bằng tiếng Tây Hạ, Liễu Uy vội cười bẩm lại với Nhân Tông. “Vạn tuế, sứ Hạ khen ngợi tài bài cung tài tình của ngô hoàng đầy ạ.”

Nhân Tông mỉm cười, gật đầu nói. “Khanh hỏi xem trăm đã đủ xứng với bảo đao chưa?”

Liễu Uy cười nói. “Trừ vạn tuế ra, thiên hạ không còn ai xứng với đao này.”

Đương nói chuyện thì thị vệ đem gà lôi về đưa cho Nhân Tông xem, ngài gật đầu rồi giơ roi thúc ngựa vào sâu bên trong núi hơn. Lần săn thú này là thuận theo lời mời của sứ thần Tây Hạ, cũng tiện để tỏ rõ uy nghi của Đại Tống thiên triều, Nhân Tông trong lòng vô cùng hứng chí, vốn đang ở độ tuổi bay nhảy của thiếu niên, lại bị giam cầm nơi thâm cung, suốt ngày đối mặt với chính sự, khó tránh khỏi những lúc mệt mỏi chán chường, hiếm mới có dịp rời cung ngao du như vậy, nhất định phải tận hưởng.

Nhân Tông giục ngựa theo đường núi phi nhanh, lại có chó săn đuổi gà núi, hươu rừng ra khỏi chỗ trú, dễ dàng cho việc giương cung bắn, con mồi thu được cứ thế chất cao, cấm quân bốn phía cũng không ngừng lớn tiếng cổ vũ. Sứ thần Tây Hạ cũng tham gia, bắt trúng vài con thú nhỏ như thỏ rừng chẳng hạn, có điều từ đầu đến cuối trăm mặc ít nói, cũng không lấy làm hào hứng lắm. Có khi là bởi bất đồng ngôn ngữ, ngoại trừ thấp giọng trao đổi vài câu với Liễu Uy ra, còn lại không nói với ai câu nào.

Nhân Tông rong ruổi gần hai giờ trong núi, hứng thú còn chưa hết, Liễu Uy liền nhân cơ hội tiến lên nói. “Vạn tuế, cứ đi thẳng đường này về phía đông là Tỳ Bà Cốc, năm xưa khi thần ở kinh thường xuyên đến đó săn thú, tìm được rất nhiều loại thú lớn như lợn, hoẵng.”

Nhân Tông nghe thế vui vẻ hỏi lại. “Ồ? Tỳ Bà Cốc ở cách đây xa không?”

Liễu Uy vội đáp. “Hồi vạn tuế, cùng lắm chỉ mấy dặm đường núi mà thôi.”

Nhân Tông gật đầu nói. “Đã vậy trăm muốn tới Tỳ Bà Cốc một chuyến, khanh đi thông báo đi.”

Liễu Uy nói vội. “Vạn tuế, cốc này có tên như vậy là bởi hình dáng rất giống cây đàn tỳ bà của mình, lối vào khá nhỏ hẹp, chỉ sợ đại quân không qua được. Chi bằng để thần dẫn một đội thân binh theo cùng vạn tuế và sứ Hạ. Không biết ý vạn tuế ra sao?”

Nhân Tông suy tư trong một chốc rồi nói. “Cũng được, khanh hãy chọn ra hai mươi lính tinh nhuệ theo trăm tới Tỳ Bà Cốc.”

Liễu Uy khom người. “Thần tuân chỉ.”

Ít lâu sau, thuộc hạ của Liễu Uy là phó tướng Hàn Thuận dẫn một đội binh tới tham kiến Nhân Tông. Hàn Thuận quỳ trước ngựa, cao giọng nói.

“Thần Hàn Thuận tham kiến vạn tuế.”

Nhân Tông ngồi trên ngựa, thấy những binh lính này đều khôi ngô anh hấn, gật đầu nói. “Được!”

Dứt lời vung tay quát ngựa, vội vã hướng về phía đông.

Mọi người chạy như bay trên đường núi, thoáng chốc đã thấy con đường độc đạo hẹp dẫn vào trong sơn cốc, hai bên là vách đá cao sừng sững. Nhân Tông giục ngựa chạy vào, được một quãng, con đường nhỏ hẹp mở ra trước mắt một quang cảnh rộng lớn, bốn phía thấp thoáng rừng núi xanh bao bọc, xa xa ánh mây lơ đãng bắc ngang. Quả là một nơi vô cùng đẹp.

Liễu Uy thúc ngựa tiến lên nói. “Vạn tuế, đây chính là Tỳ Bà Cốc.”

Nhân Tông gật đầu. “Trẫm thật không ngờ là ngay cạnh thành Biện Lương còn có một nơi tuyệt cảnh đến vậy.”

Nói rồi cho ngựa chậm rãi đi sâu vào cánh rừng của cốc, sứ Hạ cũng theo sát phía sau. Trong rừng thật yên tĩnh dễ chịu, vắng vắng tiếng chim chóc líu lo, cùng tiếng suối róc rách dăng xa. Nhân Tông cao hứng sẵn mấy con gà cảnh, thả hoang, trong lòng vô cùng thích thú. Đột nhiên nhớ lại thì không thấy sứ thần Tây Hạ đâu nữa rồi.

Nhân Tông ghìm cương hỏi. “Liễu Uy! Khanh có thấy sứ thần đâu không?”

Liễu Uy, vốn vẫn theo sát sau lưng Nhân Tông, đáp. “Sứ Hạ bảo rằng mới thấy một con hoẵng chạy qua nên muốn đuổi theo.”

Nhân Tông nhú mày. “Có thân binh nào theo không?”

Liễu Uy đáp. “Xin vạn tuế an tâm, có phó tướng của thần là Hàn Thuận đi theo rồi ạ.”

Đúng lúc đó, bụi cỏ phía trước đột nhiên vang tiếng sột soạt, cành lá lay động. Liễu Uy vội nói.

“Vạn tuế! Nhất định là con hoẵng mà sứ Hạ đang đuổi đây!”

Nhân Tông nổi hứng muốn săn, cho ngựa lặng lẽ đi tới, nín thở tập trung tinh thần chuẩn bị bắn. Đột nhiên lùm cây lay động, một thứ gì đó sáng loáng bay vọt ra. Ngài hốt hoảng, mặt mày biến sắc, theo bản năng nghiêng người né tránh. “Phập” một cái, một mũi tên cắm thật sâu vào thân cây sau lưng ngài.

Nhà vua kinh hoàng, cao giọng hô. “Có kẻ hành thích! Người đâu, hộ giá!”

Lúc này sau lưng vang lên tiếng “keng” dài của kiếm rút ra khỏi vỏ, Nhân Tông quay đầu nhìn, ra là Liễu Uy vẫn đi theo mình từ đầu tới giờ.

Ngài vội nói. “Liễu Uy! Có người hành thích! Mau...” Chưa kịp nói xong đã thấy bảo kiếm trong tay Liễu

Uy giờ lên cao, rồi đột ngột chém về phía mình.

Nhân Tông thất kinh, trong tay bây giờ chỉ có cây cung gỗ, hoàn toàn không thể ngăn được lưỡi kiếm kia. Chính vì thế, trước khi nó có thể chạm tới đích, trong lúc hốt hoảng, ngài liều mạng nhảy né khỏi ngựa. Đường kiếm lia ngang cổ con ngựa, khiến nó chồm người lên, hí vang đau đớn rồi ngã vật xuống chết. Ngài kinh ngạc nhìn Liễu Uy, giận dữ nói.

“Liễu Uy... Người, người dám mưu nghịch hành thích!”

Liễu Uy cầm kiếm nhảy xuống ngựa, bước tới mấy bước. Lúc này, ở bụi cỏ trước mặt có tiếng loạt xoạt vang lên, Hàn Thuận tay cầm nỏ từ từ bước ra, mũi tên khi nãy quả nhiên là do gã bắn. Liễu Uy cười lạnh lùng, nói.

“Vạn tuế, vi thần chọn chỗ yên tĩnh này làm nơi an nghỉ, không biết có vừa lòng người không?”

Nhân Tông dù gặp biến bất ngờ, nhưng dấu sao vẫn là quân chủ đương triều, nhanh chóng ổn định lại tinh thần, nghiêm nghị chất vấn. “Người cố ý dẫn trẫm đến chỗ thâm sơn cùng cốc này?”

Liễu Uy mỉm cười, gật đầu. “Đúng vậy.”

Nhân Tông lạnh lùng nói. “Người đặc biệt chọn nơi địa thế hiểm yếu này để cho cấm vệ quân không cách nào theo được!”

Liễu Uy nói. “Không sai. Lối vào Tỳ Bà Cốc rất hẹp, lại ít người lui tới, đến lúc cấm vệ quân biết mà chạy đến đã là quá muộn rồi. Huống chi bọn họ căn bản sẽ không hay biết gì hết.”

Nhân Tông giận dữ nói. “Lớn mật lắm, Liễu Uy! Người dám mượn danh hiển đạo để cấu kết với Tây Hạ mưu toan hành thích trẫm ư!”

Liễu Uy rất bình tĩnh nói. “Chính xác, thần đã mưu thông với nước địch, lên kế hoạch hành thích. Chỉ có điều, đến lúc này hoàng thượng mới biết thì cũng muộn rồi.”

Nói rồi bàn tay khê động, mũi kiếm nhắm thẳng cổ họng Nhân Tông.

Nhân Tông dù không giỏi võ công nhưng lúc ở trong cung có cùng thị vệ thân cận học chút công phu, nếu dùng để đối phó với người bình thường cũng không quá khó khăn gì. Nhưng Liễu Uy xuất thân con nhà võ, lại còn là tướng lĩnh cầm quân nơi sa trường, võ công không hề tầm thường, Nhân Tông sao là địch thủ được. Cố gắng ứng đầu mấy chiêu đã hoảng loạn, hơn nữa sức lực không cân bằng, đỡ đòn thôi đã chật vật rồi, nói gì tới đánh trả.

Liễu Uy những tưởng có thể một kiếm lấy mạng Nhân Tông, ai ngờ lại kéo dài đến mấy chiêu, trong lòng

cũng thấy lo lắng. Có điều võ công của Nhân Tông cách Liễu Uy rất xa nên dù lo cũng không đủ sợ, cười lạnh nói.

“Vạn tuế, có giấy giũa thế nào cũng khó thoát khỏi cái chết, chi bằng ngoan ngoãn chấp nhận có phải hơn không?”

Nhân Tông thấy kiếm thế thay đổi, hung hãn gấp bội, trong lòng càng thêm kinh hoàng. Trên người ngài giờ ngoài bảo đao nạm vàng ra không còn thứ gì có thể ứng chiến, vội vàng lui về sau hai bước, đưa tay muốn rút đao ra. Nhưng bất luận có ra sức đến cỡ nào cũng không làm đao nhúc nhích tí ti.

Liễu Uy cười chế giễu. “Sao thế, vạn tuế? Sợ đến mức ngay cả một thanh đao cũng không rút ra nổi?”

Nhân Tông tức giận. “Người đã ra tay phá hoại đao?!”

Liễu Uy không đáp, mũi kiếm thay đổi, nhắm vào cổ họng của Nhân Tông. Ngài mau chóng né người, trường kiếm của Liễu Uy cứ thế đuổi theo, bây giờ là tới ngực. Nhân Tông trong lúc cấp bách giơ Đao Nạm Vàng lên đỡ, không ngờ nội lực trên kiếm mạnh đến nỗi khiến cả cánh tay tê rần, ngã xuống đất, mắt nổ đom đóm, tai ù cả đi.

Hàn Thuận đứng một bên nhìn, thấy Nhân Tông đã ngã xuống không thể đứng dậy, vội cầm nỏ lên nhắm vào chỗ chí mạng trên ngực mà bắn. Chợt có gì đó bay vút qua không trung, theo sau đó là tiếng kêu thảm thiết phá vỡ sự yên tĩnh của núi rừng. Liễu Uy quay đầu nhìn lại, đã thấy Hàn Thuận ôm tay kêu la thảm thiết, máu chảy ròng ròng từ chỗ bị ám tiễn cắm vào. Cái nỏ trong tay rơi vào trong bụi cỏ dưới chân.

“A!”

Đột nhiên một cơn gió mát thổi nhẹ qua, mang theo tiếng xào xạc khe vang. Liễu Uy thấy trước mắt hoa lên, một lam ảnh bay vụt qua, linh động như mèo, nhanh nhẹn như yến.

Nhân Tông và Liễu Uy không hện mà cùng kêu lên.

“Triển hộ vệ!”

“Triển Chiêu?!”

28. Quyển 3 - Chương 5: Truy Lùng

Núi sâu vắng vẻ, đá hiểm đường nguy.

Mặt trời về tây, bụi tung cay mắt, gió thu cuốn cỏ, đàn chim tung cánh.

Xa xa tiếng vó ngựa vang rền như sấm chớp.

Trên đường núi, có hai bóng người đang dốc sức chạy, tiếng thở nặng nề, bước chân xiêu vẹo, chứng tỏ có người bị thương nặng, mà chạy gấp như vậy là điều tối kị với người bị thương.

“Ừa...” Lòng ngực đau đớn không thôi, máu trào lên họng, không cách nào nuốt xuống đành phải phun ra ngoài.

Nhân Tông Triệu Trinh cảm thấy sức nặng trên vai tăng lên, hoảng loạn gọi. “Triển hộ vệ! Khanh sao vậy?!”

Triển Chiêu nhắm mắt ngưng thần, mỉm cười lắc đầu nói. “Thần... không sao...” Nói rồi lấy tay chùi máu nơi mép, phát hiện tiếng vó ngựa càng ngày càng gần. “Hoàng thượng... mau đi nhanh!”

Triệu Trinh vốn bồn chồn lo lắng, lại nhận ra mình đang chịu toàn bộ sức nặng của anh, trong lòng càng thêm quyết tâm.

“Được!”

Hai người chạy dọc đường núi, tới nơi cắm quân đang cắm trại chờ. Triển Chiêu gắng chịu đựng, trong đầu chỉ duy nhất ý niệm bảo vệ hoàng thượng bình an vô sự đến chỗ cắm quân. Cũng may đây là đường đá sỏi, không thích hợp cho ngựa phi nước đại, cho nên Liễu Uy tuy truy đuổi bằng ngựa nhưng vẫn cách nhau một khoảng kha khá.

Nhưng có ai ngờ, khi đến được gò núi thấp đó thì chẳng còn bóng dáng cấm vệ quân ở đâu cả, dựa vào dấu vết còn để lại thì họ đã rời đi cách đây không lâu.

Triệu Trinh thấy sự việc phát sinh như vậy, kinh hãi nói. “Thế này là sao? Trẫm chưa trở lại, kẻ nào đã dám điều quân rời đi chứ?!”

Triển Chiêu quan sát bốn phía một chốc rồi nói. “Theo dấu của vó ngựa thì dường như cấm quân đã trở về bãi săn Tây Sơn.”

Triệu Trinh thấy lạnh cả người, dự cảm bất an từ tận đáy lòng dâng lên, buổi săn thú hôm nay không đơn giản chỉ là âm mưu hành thích của Liễu Uy, mà còn một thứ gì đó đen tối, đáng sợ hơn nữa ẩn đằng sau nó.

“Sao lại thành thế này? Giờ...” Ngài quay đầu nhìn về phía Triển Chiêu, ánh mắt hoảng loạn, mắt phương hướng.

Triển Chiêu tựa người vào thân cây, cố tìm vị tanh trong cổ họng, lặng lẽ suy tư: Hoàng thượng săn thú còn chưa về, làm sao cấm vệ quân lại có thể tự ý rời đi? Mà quan trọng hơn, ai là người đã điều động cấm vệ quân hộ giá?

Đột nhiên, chỗ đau lại nhói lên, không nhịn được đành gập người ho khan kịch liệt.

Triệu Trinh đỡ anh lên, kêu lớn. “Triển hộ vệ! Thương tích của khanh cần phải chữa trị ngay!”

Triển Chiêu cố ép bản thân đứng dậy, chợt thấy mắt đất dưới chân rung lắc mạnh, xem chừng lũ người của Liễu Uy sắp đuổi tới nơi, anh nắm lấy cổ tay Triệu Trinh, cương quyết nói.

“Nơi này không thể ở đâu. Mau đi thôi!”

—

Tiếng vó ngựa âm âm vang trời, thoáng chốc đã thấy năm con ngựa phóng tới từ giữa đám bụi mù.

Liễu Uy hung bạo kìm cương, con ngựa chồm hai chân trước lên, hí vang thật dài, đất đá dưới chân bị đạp văng.

“Đi xuống lục soát cẩn thận!”

Đám tay chân dạ một tiếng, nhanh chóng giục ngựa tìm kiếm vòng quanh. Hàn Thuận tay ôm vết thương, miệng liên tục rên rỉ, mặt nhăn nhó vì đau.

Liễu Uy liếc nhìn gã, khinh khi nói. “Đồ vô dụng!” Sau rồi cầm thanh kiếm trong tay giơ lên quan sát, vỏ kiếm nâu đỏ trầm ồ dẹt dẹt, ngạch kiếm bằng đầu thau sáng loáng đến soi gương được, chuôi kiếm tung bay kiếm tuệ vàng rực. Tiện tay rút kiếm ra, lưỡi kiếm mới lộ khỏi vỏ một chút thôi đã tỏa ngân quang chói mắt, khi lạnh đập vào mặt; cong tay rút kiếm ra, tiếng vang ngân dài không dứt.

“Không hổ danh thiên hạ thần kiếm Cự Nguyệt.”

Hàn Thuận vội a dua. “Giang hồ đồn đãi Triển Chiêu võ nghệ phi phàm, kinh công tuyệt thế, còn xưng tụng ‘Nam hiệp’ gì đó, theo ty chức thấy, hấn chẳng qua chỉ được cái hư danh. Chưa được ba chiêu đã trúng chưởng của tướng quân, bỏ cả bảo kiếm mà chạy trốn!”

Liễu Uy cười lạnh. “Người thì biết cái gì. Nếu không phải trước đây không lâu y vì cứu Đỗ Thịnh mà hao hết nội lực, đến bây giờ còn không khôi phục được ba phần, chúng ta đã sớm là vong hồn dưới kiếm của y rồi. Triển Chiêu quả không hổ danh Nam hiệp, đã bị trọng thương vẫn có thể chạy đến tận đây, cứu được hoàng thượng khỏi tay bốn tướng quân. Thật đáng ca ngợi.”

Hàn Thuận do dự nói. “Tướng quân... vậy bây giờ nên xử trí ra sao?”

Liễu Uy hừ mũi. “Dù Triển Chiêu có uy mãnh như hổ, nhưng mất đi bảo kiếm Cự Khuyết cũng chỉ còn là một con mèo không móng mà thôi. Sớm muộn cũng sẽ là đồ trong túi của bốn tướng quân.”

Lúc này bốn quân tốt trở lại bẩm báo. “Tướng quân! Không phát hiện thấy tung tích của hoàng thượng và Triển Chiêu.”

Liễu Uy cười khẩy. “Được thôi. Để ta xem bốn chúng có thể trốn tới bao giờ.”

Chạy men theo con đường tắt trong núi cho đến khi không còn nghe thấy tiếng vó ngựa sau lưng, lúc này Triệu Trinh mới dám thở phào. Khi này mải lo chạy trốn truy bắt của Liễu Uy, toàn bộ tâm trí chỉ tập trung làm sao để thoát được hiểm cảnh, không nhận ra sự mệt mỏi của cơ thể. Giờ đây có phút thanh tĩnh ngơi nghỉ, mới nhận ra tay chân bủn rủn không đứng vững, ngã phịch xuống bụi cỏ ven đường.

“Ừa...” Triển Chiêu khụy gối, phun ra một bùm máu tươi.

“Triển hộ vệ!” Triệu Trinh bất chấp cơ thể mệt mỏi chạy tới đỡ lấy anh, tự trách. “Đều tại trăm chỉ lo chạy thật nhanh, quên mất thương tích của khanh không thể chịu đựng nổi.”

Triển Chiêu lắc đầu. “Hoàng thượng... nặng lời... thần... không dám nhận...”

Triệu Trinh thở dài, cảm hận nói. “Hoàn toàn xứng đáng. Hôm nay nếu không phải Triển hộ vệ kịp thời chạy tới, trăm có lẽ đã bị tên Liễu Uy nham hiểm kia hãm hại.”

Triển Chiêu khẩn thiết nói. “Hoàng thượng yên tâm... thần nhất định sẽ... đưa người hồi cung.”

Anh mặc dù sắc mặt trắng bệch, tiêu tụy quá mức, nhưng vẫn nở nụ cười ôn hòa, trong giọng nói có chứa sự kiên định, quả quyết khiến người ta cảm thấy yên tâm.

Triệu Trinh gật đầu nói. “Trăm tin là Triển hộ vệ sẽ làm được, chẳng qua là hôm nay...”

Triển Chiêu nói. “Dù thế nào đi chăng nữa... hôm nay Liễu Uy vẫn cần phải hồi cung đóng chỉ, chỉ cần... cố đến lúc trời tối là được...” Đoạn ngắt đầu nhìn ánh mặt trời phương tây đỏ rực, tiếp tục nói. “Còn khoảng một canh giờ...”

Nói rồi anh cố gắng gượng đứng dậy, Triệu Trinh vội đến đỡ cơ thể lão đảo, lo lắng nói. “Triển hộ vệ, khanh vẫn cố được chứ?”

Triển Chiêu mỉm cười. “Tạ hoàng thượng... thần... không sao cả.”

Hai đi thêm được một đoạn không xa, bỗng nghe phía sau có tiếng vó ngựa ầm ầm, có lẽ Liễu Uy đã phát hiện ra dấu vết gì đó và đang đuổi theo. Triệu Trinh trong lòng hoảng loạn, đám người Liễu Uy cưỡi ngựa nên sẽ đuổi tới rất nhanh, có điều Triển Chiêu hiện không thể chịu nổi một đợt chạy gấp nữa, giờ nên làm sao cho phải.

Triệu Trinh đỡ Triển Chiêu chạy vòng qua thung lũng, trước mắt xuất hiện ngã ba đường. Bên trái là đường núi quanh co khúc khuỷu, núi non trùng điệp. Bên phải là đường mòn bằng phẳng, có lẽ dẫn ra đường cái. Triệu Trinh lạnh người, ngã ba này như sinh lộ trong tử lộ, nếu chọn sai nhất định khó thoát độc thủ của phản tặc Liễu Uy. Chọn bên nào đây? Triệu Trinh do dự một lúc, cắn chặt răng, đỡ Triển Chiêu bước vào con đường bên trái.

“Hoàng thượng... khoan đã.” Triển Chiêu kéo tay áo Triệu Trinh, lắc đầu.

Triệu Trinh hỏi vội. “Triển hộ vệ, đi đường mòn ư?”

Triển Chiêu cố chịu đựng, dùng sức nói. “Hoàng thượng... có thể... cho thần mượn đao... một chút được không?”

Triệu Trinh cúi đầu nhìn bảo đao bên hông, rồi lấy ra đưa anh, nói. “Có đao đấy, nhưng không cách nào rút khỏi vỏ.”

“Không sao.” Triển Chiêu cầm đao đánh mấy nhát vào bụi cây ở ngã bên trái.

Triệu Trinh ngạc nhiên nói. “Triển hộ vệ, khanh đang... cố ý bày trận giả?”

Triển Chiêu mỉm cười, gật đầu. “Đúng vậy. Thứ lỗi thần mạo phạm.” Nói rồi giật lấy vật trang trí trên áo Triệu Trinh, thả vào trong bụi cỏ dại.

Triệu Trinh hiểu ra, hỏi. “Vậy bây giờ... chúng ta đi đường này?”

Triển Chiêu đáp. “Đường kia.”

—

“Tướng quân! Có ngã ba!”

Hàn Thuận chỉ tay về trước, cao giọng nói. Liễu Uy thúc ngựa tiến lên, bạt tai một cái, tức giận mắng.

“Bốn tướng quân hai mắt chưa mù. Không cần người chỉ điểm!”

“Vâng, vâng.” Hàn Thuận tay bưng mặt, không dám nói nhiều nữa.

Liều Uy tới trước xem xét cẩn thận, trong lòng suy nghĩ. Hai đường núi, bên trái dẫn sâu vào thâm sơn cùng cốc, bên phải quang đãng chắc ra tới đường cái. Bọn chúng sẽ chọn đi đường nào?

Quân tốt xuống ngựa tra xét, hồi lâu bẩm báo. “Tướng quân! Phía bên trái có dấu cây cỏ bị bước qua, còn cầm tuệ màu vàng ở phía xa nữa.”

Liều Uy cầm lấy cầm tuệ quan sát kỹ lưỡng, nói. “Cái này chính là đồ trang sức trên y phục của hoàng thượng.”

Hàn Thuận nhin không được nói. “Tướng quân, theo ty chức thấy thì bọn chúng cố tình để lại dấu vết như vậy để lừa chúng ta vào trong núi còn bản thân thì theo đường bên phải trốn ra đường cái rồi.”

Liều Uy hừ lạnh, nói. “Người nghĩ Triển Chiêu là một kẻ bất tài, kém cỏi đến vậy sao? Chút tiểu xảo này đến cả người cũng nhìn ra, lẽ nào một tứ phẩm hộ vệ như y lại không biết? Theo bốn tướng quân, y làm vậy là muốn chúng ta nghĩ như thế. Đường cái rộng lớn, lại không có chỗ để ẩn nấp, thuận lợi cho ngựa truy đuổi, y nhất định sẽ không đi mà theo hướng bên trái vào sâu trong núi rồi.”

Hàn Thuận ngay lập tức tiếp lời. “Tướng quân dạy phải. Là ty chức ngu dốt hồ đồ.”

Liều Uy khinh bỉ cười, thúc chân, giơ roi, cao giọng nói. “Bên trái! Đuổi theo!”

Gió cuốn bụi bay, âm vang như sấm, năm con ngựa chiến nhằm hướng đường núi bên trái mà xông vào. Mãi lâu sau rừng rậm mới lấy lại sự yên bình trước kia.

Lúc này, ở trong bụi cây gần ngã ba đường chợt xao động, một bóng người rẽ cây bước ra.

“Triển hộ vệ. Bọn chúng đã đi xa rồi!” Triệu Trinh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói, nghĩ lại khi nãy núp trong bụi cỏ, cách bọn Liều Uy có mấy bước chân, đến tận bây giờ vẫn còn thấy sợ.

Triển Chiêu đứng dậy, đi ra khỏi bụi cây, quỳ xuống nói. “Thần ra hạ sách này... khiến hoàng thượng phải lao khổ...”

“Triển hộ vệ có công cứu giá, sao lại nói lao khổ được.” Triệu Trinh nhanh chóng đỡ anh đứng dậy, cười nói. “Tên nghịch tặc Liều Uy kia tự xưng thông minh, không nghĩ tới cảnh khôn quá hóa dại. Ông trời vẫn còn thương Đại Tổng ta. Triển hộ vệ, Liều Uy đã bị dụ đi xa, chúng ta có nên theo đường mòn bên phải mà về kinh thành?”

Triển Chiêu lắc đầu nói. “Liễu Uy có tính đa nghi cao, đi đến một lúc nào đó sẽ nhận ra mình bị mắc lừa, nhất định quay lại đuổi theo con đường bên phải.”

“Nếu thế chúng ta nên làm sao?”

“Trở lại Tỳ Bà Cốc.”

29. Quyển 3 - Chương 6: Cùng Đường

Kim Loan bảo điện, cung khuyết nguy nga.

Dầu có đèn khuya nhưng đèn đuốc vẫn thấp rục rờ như ban ngày.

Trong thâm cung nội uyển, ngự thư phòng một mảnh yên lặng như tờ.

Ngồi sau long án, thiên tử tức giận.

“Bao Chứng! Người còn gì để nói!”

Phủ doãn phủ Khai Phong Bao Chứng vội quỳ xuống, bảm. “Khải bảm vạn tuế, thần thấy trong chuyện này nhất định còn có nội tình...”

“Nội tình gì chứ?!” Nhân Tông cả giận cắt ngang. “Triển Chiêu cầu kết sứ thần Tây Hạ, nhân cơ hội săn thú âm mưu hành thích. Tất cả đều do trẫm tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ bảo trẫm vu oan?!”

“Thần không dám, chẳng qua vi thần cùng Triển hộ vệ quen biết đã lâu, chuyện lần này nhất định có ẩn tình gì đó.”

“Ẩn tình?” Nhân Tông cười lạnh lùng, gọi. “Liễu Uy!”

Liễu Uy tiến lên, khom người thi lễ. “Có thần.”

“Dem vật chứng Triển Chiêu hành thích trình lên.”

“Vâng!”

Liễu Uy lấy bọc lụa vàng đang cầm trong tay trình lên thư án, từ từ vén vải ra, để lộ một thanh kiếm vô nâu, tua vàng, chính là bội kiếm Cự Khuyết của Triển Chiêu.

Nhân Tông cười mà rằng. “Bao Chứng, khanh có nhận ra thanh kiếm này?”

“Bẩm vạn tuế, đây là bội kiếm của Triển Chiêu.”

Nhân Tông gật đầu nói. “Thật chứ? Khanh đừng nhận nhầm để rồi lại bảo trẫm vu oan người vô tội. Hoàng thúc, thừa tướng, cùng tới xác minh đi.”

Bát vương gia Triệu Đức Phương và thừa tướng Vương Duyên Linh nhìn nhau, trong lòng thở dài bất đắc dĩ, cùng bước lên xem xét thanh kiếm cẩn thận, hồi lâu tấu.

“Bẩm vạn tuế, đây đúng là kiếm của Triển hộ vệ.”

Nhân Tông hài lòng nói. “Bao Chứng, khanh còn muốn thay Triển Chiêu giải bày gì không?”

Bao Chứng kiên định. “Thần quả thực không có chứng cứ chứng minh Triển Chiêu trong sạch. Nhưng thần tin Triển hộ vệ không bao giờ làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.”

Vương Duyên Linh cũng vội quỳ xuống nói. “Vạn tuế! Triển hộ vệ là người như thế nào, lão thần biết rõ. Cậu ta vì triều đình xa tắp nhiều lần vào sinh ra tử, chuyện lần này nhất định có khổ tâm nào đó ẩn trong ấy, mong vạn tuế minh xét!”

Bát vương gia cũng nói. “Vạn tuế, thừa tướng và Bao Chứng cũng có cái lý của mình.”

Nhân Tông phát tay. “Không cần nhiều lời! Bao Chứng dung túng thuộc hạ âm mưu hành thích thiên tử tội đã rõ ràng, từ hôm nay trở đi cách chức phủ doãn Khai Phong, tất cả thuộc hạ ở phủ đều bị liên đới trách nhiệm!”

“Vạn tuế! Chuyện đó...” Bát vương gia vội nói.

Nhân Tông tiếp tục. “Điều biên quan tướng quân Liễu Uy vào kinh đảm nhiệm chức Tiền Đô Úy. Phó tướng Hàn Thuận có công hộ giá, gia phong thành Đô Ngụ Hầu. Lệnh cho cả hai mau chóng dẫn cấm quân phong tỏa bốn cửa thành, ra công văn truy nã phản tặc Triển Chiêu và sứ thần Hạ Từ Úc!”

—

Tàn sao rơi rơi, gió thu lạnh lẽo.

Núi non vắng vẻ, muông thú say ngủ.

Bầu trời tối đen như mực, xa xa lại có tiếng sói tru, thực khiến lòng người sợ hãi.

Triệu Trinh nổi da gà, vô thức nhích lại gần ngọn lửa một chút, tiện tay quăng ít củi khô, tạo nên tiếng tí tách nho nhỏ. Từ lúc sinh ra tới giờ, ngài chỉ biết tới cảm cung giàu sang, đâu bao giờ phải ngủ lại nơi thâm sơn cùng cốc, chịu đựng cái lạnh cắt da cùng cái đói âm ỉ, hơn nữa tâm trạng lúc nào cũng phập phồng lo lắng. Ngài đánh mắt nhìn sang Triển Chiêu, thấy anh đang ngồi khoanh chân điều dưỡng nội tức, vẻ mặt bình tĩnh thoải mái, không chút bối rối bất an nào.

Triệu Trinh thất thần nhìn hồi lâu, tâm trạng rối loạn cũng dần bình tĩnh lại, khẽ mỉm cười chất thêm cây khô vào ngọn lửa, vuốt ve Dao Nạm Vàng đặt bên cạnh, trầm ngâm suy nghĩ. Liễu Uy cầu kết với nước định âm mưu hành thích là sự thật không thể chối cãi. Nhưng còn chuyện đám đạo tặc đến cướp bảo đao ở dốc Thạch Hạp là như thế nào? Phó tướng Đỗ Thịnh liệu chết chạy đến phủ Khai Phong báo tin, những điều chưa nói xong trước lúc chết rốt cuộc có nghĩa gì? Còn có sứ thần Tây Hạ Hạ Từ Úc đã biến mất trước lúc Liễu Uy ra tay, hiện đang ở đâu?

Đang miên man suy nghĩ, bỗng có tiếng ọc ọc lạ tai vang lên, sững sờ hồi lâu, ngài mới nhận ra đó là tiếng từ bụng mình phát ra, ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt Triển Chiêu cũng hướng về phía này.

Triệu Trinh cười trừ, khổ sở nói. “Từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên trẫm biết đến mặt mũi từ đối.”

Triển Chiêu nói. “Là thần sơ sót, hoàng thượng đã mệt nhọc suốt một ngày, tất nhiên cảm thấy đói bụng. Xin đợi một chút, thần sẽ tìm thứ gì đó lót dạ.” Nói đoạn cố gắng đứng lên.

Triệu Trinh vội ngăn anh lại, nói. “Triển hộ vệ! Trời cũng tối rồi, trẫm nhịn một bữa cũng không có sao.”

Triển Chiêu chậm rãi đi về trước một đoạn, đột nhiên ngừng lại giơ tay ra hiệu dừng tạo tiếng động. Triệu Trinh thấy vậy cũng ngay lập tức đứng yên, không nói nữa.

Triển Chiêu đứng giữa bãi cỏ cao, nhắm mắt nghiêng tai lắng nghe, xung quanh vang vọng tiếng gió xào xạc lướt trên ngọn cỏ. Triệu Trinh im lặng nhìn anh, thân ảnh màu lam nổi bật trên nền trời đêm, mạnh mẽ, dẻo dai, cao ngất. Đột nhiên, tay anh hất lên một cái, ánh sáng lạnh lẽo theo đó phóng vọt ra, trong bụi cỏ ở đằng xa có tiếng thạch nặng nề của thứ gì đó rơi xuống đất.

Triệu Trinh vui vẻ nói. “Triển hộ vệ, đây là...”

Chỉ một cái vung tay này thôi cũng đựng tới thương tích trên người, đôi chân Triển Chiêu mềm nhũn không chút lực, ngã khụy xuống đất, sắc mặt tái mét.

Triệu Trinh lo lắng nói. “Triển hộ vệ, thương tích của khanh rất nặng, đừng cử động nhiều.”

Ngài đứng dậy bước vào trong bụi cỏ lục lợi một lúc, bỗng ngón tay chạm phải thứ gì đó khá mềm mại, cầm lên nhìn thì thấy đó là một con thỏ hoang, ngực bị ám tiễn cắm trúng, máu vẫn còn đang chảy. Triệu Trinh vui mừng cầm con thỏ trở về bên đồng lửa, cười nói.

“Nhớ năm đó trăm ở Diệu Vũ Lâu thưởng thức tài ám tiễn của Triễn hộ vệ, thấy ba phi tiêu cắm chính xác trên tấm bảng gỗ, trăm đã vô cùng kinh ngạc rồi, cảm thấy là thứ ngàn năm có một. Hôm nay chứng kiến Triễn hộ vệ bắn tiễn đánh bật nỏ của Hàn Thuận, vượt khỏi vây khốn mà hộ giá trăm bình an khỏi hiểm cảnh, đây mới đích thực là thần hồ kì kỹ.”

“Chút kỹ năng của con con ấy... không dám nhận tán thưởng của hoàng thượng...”

Triệu Trinh lắc đầu nói. “Không, thật ra trong lòng trăm cảm thấy rất khó xử. Khi xưa, mỗi khi trong triều gặp kì án đều giao cho phủ Khai Phong điều tra xử lý, tuy biết Bao khanh và Triễn hộ vệ nhất định hao tâm tổn lực, nhưng dẫu sao cũng không quá quan tâm. Nay thấy Triễn hộ vệ liều chết hộ giá, không khỏi nhớ lại những ngày xưa các khanh cũng như vậy vào sinh ra tử. Trăm thật muôn vàn xót xa.”

“Vì hoàng thượng lao khổ, vốn là bốn phận của thần tử.”

Triệu Trinh mỉm cười khẽ gật đầu, chuyển đề tài khác. “Triễn hộ vệ nói cũng đúng. Mà con thỏ này tuy tốt đấy, nhưng ở đây không có thứ gì có thể mổ bụng, lột da nó; thôi thì coi như trăm không có phúc ăn vậy.”

Triễn Chiêu trở tay rút ra một ám tiễn sắc bén, nói. “Hoàng thượng không cần lo lắng, dùng cái này là được.”

Nói rồi cầm lấy con thỏ lột da, moi ruột cẩn thận, sau đó xâu từng miếng thịt nhỏ đã được chặt đều lên một cành cây, đặt trước lửa mà nướng, không lâu sau mùi thơm nức mũi đã tỏa ra khiến ai cũng phải thêm nhõ dãi. Triệu Trinh ngày thường ăn ngon mặc đẹp, chưa từng thưởng thức thứ thực phẩm thô như vậy, nhưng dạ dày trống rỗng kêu gọi khó cưỡng, thế nên cầm lấy mà thử một miếng nhỏ. Thịt thỏ hoang mới chết, cơ bắp săn chắc không nhiều mỡ, dẫu không thêm muối mắm nhưng vẫn thật thơm ngon.

Triệu Trinh ăn được vài miếng phát giác ra Triễn Chiêu vẫn ngồi yên như thế, liền cầm xâu thịt thỏ đưa lên trước mặt, nói. “Triễn hộ vệ, khanh cũng dùng một chút đi. Hôm nay chúng ta cùng chung hiểm cảnh, không cần phải để ý gì đến lễ quân thần nữa.”

Triễn Chiêu lắc đầu nói. “Tạ hoàng thượng quan tâm, chẳng qua thần đang bị thương, bụng khó tiếp nhận thức ăn.”

Triệu Trinh bùi ngùi xót xa, dẫu biết anh bị thương nặng, nhưng nơi thâm sơn cùng cốc không y không thuốc thế này cũng chẳng có cách gì, càng không biết anh có thể chịu đựng được bao lâu. Đang lo lắng suy nghĩ, ngài chợt nhớ ra một thứ, từ cổ tay trái lấy ra một chuỗi ngọc châu nói. “Năm ngoái thái sư dâng thứ này cho trăm, nghe nói giúp lưu thông khí huyết rất công hiệu. Triễn hộ vệ, khanh cầm lấy mà đeo, không chừng giúp được gì đó.”

Triển Chiêu đầu dám nhận, vội nói. “Hoàng thượng hiện đang ở trong hiểm cảnh, chính là lúc đắc dụng của vật này.”

Triệu Trinh kéo tay Triển Chiêu qua, cầm chuỗi ngọc đeo lên tay anh, thở dài nói. “Triển hộ vệ bình an, trăm theo đó cũng được bình an. Với lại, chỉ là một chuỗi ngọc châu thôi chứ có to tát gì.”

Triển Chiêu đang tính tạ ơn thì bị Triệu Trinh ngăn lại. “Triển hộ vệ không cần quỳ tạ ơn làm gì.” Đoạn thở dài tự trách. “Nếu trước đây trăm chịu khó nghe theo Bao Chứng thì sẽ không có họa ngày hôm nay. Đùng rồi, Triển hộ vệ, làm sao khanh biết Liễu Uy có ý định hành thích trăm vậy?”

Triển Chiêu đáp. “Cách đây không lâu, thần có thất thủ bị bắt. Từ miệng người đó biết được có kẻ mượn việc Tây Hạ hiến đao âm mưu thứ giá. Khi thần trốn được khỏi đó tính trở về phủ Khai Phong báo tin cho Bao đại nhân, giữa đường lại nghe phong phanh tin hoàng thượng đã cùng sứ thần đi bãi săn Tây Sơn, thế là không kịp về phủ, vội vàng chạy tới nơi đây, vừa vặn nhìn thấy Liễu Uy và Hàn Thuận đang hành thích thánh thượng.”

Triệu Trinh ngạc nhiên. “Hả? Người nào lại có võ công cao đến vậy, bắt được Triển hộ vệ?”

Triển Chiêu nói. “Hoàng thượng còn nhớ trong vụ án không đầu, có nảy sinh một án khác liên quan đến việc mười mấy cô gái bị chôn sống trong tiệm áo liệm Vĩnh Ninh, mà thủ phạm lại chính là đại công tử của Thần vũ hầu?”

Triệu Trinh cả kinh. “Thẩm Sĩ Bình?!”

Triển Chiêu nói. “Chính là người này. Ngày đó thần để cứu người đánh trống kêu oan mà dùng hết nội lực của mình, hôn mê bất tỉnh, sau đó bị Thẩm Sĩ Bình bắt đi.”

Triệu Trinh suy ngẫm một lúc. “Người kêu oan? Theo trăm được biết, đó chính là phó tướng của Liễu Uy, Đỗ Thịnh. Nhưng tiếc là chưa nói ra hết sự việc đã bị diệt khẩu.” Đường nói bàn tay lơ đãng chạm vào bảo đao đeo bên hông, sau mới tiếp. “Cũng tại trăm nhất thời hồ đồ, trúng phải gian kế của nghịch tặc Liễu Uy. Hắn còn lòng lang dạ sói đến mức phá hoại cây đao này.”

Triển Chiêu nói. “Hoàng thượng có thể cho thần mượn xem qua một chút được không?”

Triệu Trinh đưa Đao Nạm Vàng cho anh, Triển Chiêu cầm cán đao thử rút, quả nhiên không nhúc nhích tí ti. Cẩn thận xem xét hồi lâu, anh mới trầm ngâm nói. “Theo thần nhận xét, thanh đao dường như chưa từng bị giở trò.”

“Liệu có khi nào vì lâu không dùng nên lưỡi đao gỉ chết trong vỏ?”

“Bảo đao quý như vậy, nhất định được luyện bằng kim loại thuần chất, trải qua ngàn năm vẫn sắc bén như cũ. Căn bản khả năng đó không thể xảy ra.”

“Nếu vậy thì thật là lạ...”

Triệu Trinh ăn xong cảm thấy cực kì buồn ngủ, cứ thế nằm lãn ra đất. Hôm nay đã trải qua quá nhiều việc, cơ thể vô cùng mệt mỏi, đặt lưng xuống là ngủ ngay. Trong giấc mơ, ngài thấy bản thân đã trở về hoàng cung, đứng trên điện Kim Loan nghe đại thần nghị sự, ở bên cạnh có một thanh niên anh tuấn đứng hầu, nhìn qua thì là Triển Chiêu. Đột nhiên có một tướng quân mặc giáp trụ tiến vào, cầm kiếm đâm thẳng về phía mình. Triệu Trinh hoảng sợ kêu lên. “Triển hộ vệ, cứu trẫm! Cứu trẫm!” Chỉ thấy Triển Chiêu cười lạnh, chớp mắt biến thành hình dáng của Hàn Thuần, cầm kiếm chém xuống. Triệu Trinh thấy trời đất xoay xảm, thét lớn. “Triển hộ vệ! Triển hộ vệ!”

“Hoàng thượng, có thần.” Triển Chiêu ngồi tĩnh tọa cạnh giường Triệu Trinh, nghe thấy ngài ngủ mơ gọi tên mình liền tỉnh đánh thức.

Triệu Trinh đang lúc giãy giụa trong mơ, bỗng bắt được tay trái của Triển Chiêu, kéo sát vào ngực mình, nắm chặt. “Triển hộ vệ... không thể... không thể rời đi...”

Triển Chiêu thấy hơi lúng túng, nhưng không thể rút tay về, đành nói. “Hoàng thượng yên tâm, thần một khắc cũng không rời.”

“Ừ. Không thể rời đi.” Triệu Trinh mơ hồ xích lại gần Triển Chiêu hơn, rốt cuộc cũng ngủ lại.

Triển Chiêu lúc này cảm thấy thật dễ khóc dễ cười, tay trái bị Triệu Trinh giữ trong ngực không nói, hoàng thượng ngày thường trang nghiêm, chừng chạc giờ phút này lại như một đứa trẻ rúc bên cạnh, làm anh không thể tránh được, chỉ đành để như vậy mà nhắm mắt cố thủ tới sáng.

Sớm hôm sau, hai người theo con đường nhỏ quanh co xuống núi. Triệu Trinh chú ý đến vết thương của Triển Chiêu, đi được vài dặm thì kêu mệt mà dừng lại chốc lát, vừa đi vừa nghỉ như vậy tới mãi lúc mặt trời ngả về tây mới nhìn thấy cổng thành Khai Phong ở đằng xa. Họ đang định vào thành thì chợt thấy phía trước có một xe trâu cũ kĩ, trên chất đống những vò rượu thô kệch đang lộc cộc chạy ra. Ngồi phía trước đánh xe là một vị lão ông, còn có một cậu thanh niên cao to, nước da ngăm đen đẩy đằng sau xe.

Lão ông kia nhìn thấy Triển Chiêu thì kêu lên một tiếng, nhảy xuống xe, nắm tay anh kéo sang bên đường, sắc mặt hoảng hốt nói.

“Triển đại nhân! Sao ngài lại đến đây.”

Triển Chiêu nhận ra đây là Ngô lão hán, sống bằng nghề chưng cất rượu trong thành Biện Lương, còn thanh niên kia là con trai lão, tên là Ngô Duẩn Thắng, mấy năm trước từng bị vu giết người áp giải tới phủ Khai Phong, sau được Bao đại nhân minh oan giải tội. Ngô lão hán vì thế xem mọi người trong phủ Khai Phong như ân nhân cứu mạng, thường xuyên mang rượu ngon đến phủ hiếu kính, nhưng đều bị từ chối khéo mà trở về. Ngô lão hán hết cách, đành phải chờ dịp lễ tết dẫn con trai đến phủ Khai Phong khấu đầu cảm tạ.

Ngô Duẩn Thắng cũng vội tới bên, quỳ xuống dập đầu. “Tiểu nhân Ngô Dẫn Thắng xin khấu đầu trước

Triển đại nhân.”

Triển Chiêu vội đỡ lên, Ngô lão hán mắng. “Cái thằng ngốc này, ngờ là lúc nào rồi mà chỉ lo khẩu đầu như vậy?!” Sau quay sang Triển Chiêu nói. “Sao đại nhân lại trở về thế? Hiện thời trong thành Khai Phong giăng đủ loại thiên la địa võng chờ bắt đại nhân. Cửa thành đều có cấm vệ quân trấn thủ, ra vào đều bị tra xét.”

Triệu Trinh kinh hãi nói. “Cấm vệ quân truy bắt?! Không có tr... Không có ý chỉ của hoàng thượng, người nào dám điều động cấm vệ quân chứ?!”

Ngô lão hán nhìn thanh niên mặc áo gấm một cái rồi thở dài. “Chuyện của triều đình, dân đen như lão nào có biết chi. Chỉ biết rằng hoàng thượng hôm qua săn thú trở về đột nhiên phong tỏa cửa thành, phái cấm quân canh giữ, còn nói gì đó đại loại như Triển đại nhân đại nghịch hành thích, tập nã quy án, phạm ai có thể cung cấp tung tích của đại nhân đều được trọng thưởng.”

Triệu Trinh cảm phần nói. “Sao cơ? Hoàng thượng săn thú trở về? Triển Chiêu đại nghịch hành thích!? Chuyện này... sao có thể chứ?”

Triển Chiêu lặng lẽ giữ chặt tay ngài, hỏi Ngô lão hán. “Lão trượng xác định lệnh kia là tập nã Triển mã?”

Ngô lão hán nói. “Không chỉ có thế, nghe Chu tú tài ở Đông Khoa Viện nói, còn có... còn có sứ thần gì gì nữa.”

Triển Chiêu suy nghĩ một lúc, nói. “Đã vậy, lão trượng có thể giúp Triển mã chuyển lời nhắn tới phủ Khai Phong được không?”

Ngô lão hán đáp. “Không giấu gì đại nhân, không phải tiểu lão nhi sợ phiền phức mà không dám đưa tin, chẳng qua hiện thời phủ Khai Phong đã bị quan quân bao vây, không ai có thể ra vào.”

Triển Chiêu bàng hoàng. “Bao đại nhân bị giam lỏng ư?”

Ngô lão hán trả lời. “Lão cũng chẳng rõ thế nào là giam lỏng, giam chặt. Chỉ là Bao đại nhân cùng mấy vị quan gia mấy ngày nay đều không thể rời khỏi phủ. Triển đại nhân, ngài cũng mau trốn đi.”

Ngô lão hán nói xong cùng con trai đánh xe trâu rời đi, Triệu Trinh đứng đấy, cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc hỗn loạn. Những tưởng trở lại thành Khai Phong rồi là thoát được hiểm cảnh, dè dặt bao trước chưa tan bao sau đã tới; không ngờ có người lại mạo danh hoàng thượng điều động cấm vệ quân, giam lỏng Bao Chứng, vu hãm Triển Chiêu. Giờ phút này đây, tuy đứng ngay bên ngoài cổng thành Khai Phong, nhưng hoàng cung sao thấy như cách xa nghìn trùng, công văn truy nã đã xuống, thiên hạ dù lớn vẫn không có chỗ dung thân.

“Hoàng thượng...” Đang lúc hoảng loạn rồi bởi, bên tai chợt vang lên giọng nói quen thuộc, ra là Triển

Chiêu.

Triệu Trinh cười khỏ, thở dài nói. “Triển hộ vệ. Cậu nói ‘có nhà mà không thể về’ dùng trong hoàn cảnh này thật chính xác làm sao.”

Triển Chiêu nói. “Thần nhất định sẽ đưa được hoàng thượng hồi cung.” Gió nói nhẹ nhàng nhưng cũng đầy kiên định.

Triệu Trinh ngửa mặt lên trời, than thở. “Trăm tin, trăm dĩ nhiên tin. Nhưng hôm nay...” Lời muốn nói nhưng chẳng thể nói ra, thật mệt mỏi.

Đứng trước muôn vàn khó khăn như vậy, Triển Chiêu cũng thấy lo lắng. Nếu bản thân vẫn còn khỏe mạnh, anh có thể dễ dàng mang Triệu Trinh lặng lẽ đưa vào trong phủ Khai Phong. Nhưng hiện anh đã bị trọng thương, làm sao có thể bảo vệ chu toàn cho hoàng thượng. Lo lắng ngày càng tăng, đến cực điểm thì lại nhường chỗ cho sự tĩnh tâm tuyệt đối. Bao đại nhân đã từng nói, trên đời này không có gì gọi là cùng đường, chỉ khi nào bản thân buông xuôi tất cả, bỏ cuộc hoàn toàn mới được xem là cùng đường. Anh nhất định sẽ tìm ra cách giải quyết, dù có thể nào cũng sẽ bảo vệ hoàng thượng bình an hồi cung. Đang lúc suy nghĩ rối ren, anh đột nhiên nhớ ra một chuyện, trong lòng cảm thấy vui mừng, chẳng qua thì ngày giờ vẫn còn hơi sớm, nhưng hết cách rồi đành vậy thôi.

Triển Chiêu bỗng quỳ xuống. “Hoàng thượng, người có tin thần không?”

Triệu Trinh thấy anh hành động đột ngột như vậy khó tránh giật mình, nghe Triển Chiêu hỏi thì gật đầu đáp. “Trăm dĩ nhiên không chút nghi ngờ.”

“Vậy mong hoàng thượng theo thần tới một nơi, tạm lánh nguy hiểm.”

“Không biết Triển hộ vệ muốn đi tới nơi nào?”

“Cách đây khoảng ba mươi dặm. Thiên Vương Miếu.”

30. Quyển 3 - Chương 7: Miếu Hoang

Màn đêm mờ ảo, mây mù giăng kín.

Giữa chốn rừng sâu tọa lạc một ngôi miếu cổ lâu năm, mái nhà sập xệ, gạch ngói ngổn ngang, nhìn sao cũng thấy thê lương đổ nát.

Vách tường đầy những vết nứt, mạng nhện giăng đầy, quả là tiêu điều.

Trên đại điện có đặt tượng bốn vị thiên vương mặc giáp trụ, kiếm giơ cao, vẻ mặt dữ tợn.

Triệu Trinh đẩy cửa bước vào, chậm rãi quan sát xung quanh. Đột nhiên, tia sét đánh sáng rực một phương, tiếng sấm ầm ầm vang tới từ tận chân trời, chốc lát, cơn mưa như thác đổ ào ào trút xuống.

Từng hạt mưa to đập rào rào trên mái, Triệu Trinh giật mình, lặng yên khấn trước những bức tượng kia. *Thần thánh ở trên cao, nếu lần này trăm thoát được kiếp nạn, nhất định sẽ cho tu sửa bảo miếu, còn cho đắp tượng vàng.*

Sau đấy quay đầu, nói với Triển Chiêu. “Triển hộ vệ, sao lại đến miếu này tạm lánh?”

“Hoàng thượng, thần và một người bằng hữu có hẹn gặp nhau ở đây. Nếu có người đó giúp sức, nhất định sẽ bảo vệ được hoàng thượng bình an.”

“Bằng hữu?” Triệu Trinh nghe xong cảm thấy tò mò. Bao Chứng từng nói Triển Chiêu tự thân vào quan trường, vẫn còn giữ mối quan hệ với người của giang hồ. Người “bằng hữu” này có khi nào là...

Triển Chiêu mỉm cười nói. “Miếu này tuy đã cũ kĩ đổ nát, nhưng được cái khá rộng nên thần cùng người bằng hữu đó thường hẹn nhau ra đây tỷ võ luận kiếm. Chỉ là lần này đột nhiên gặp mưa lớn, sợ là sẽ trì hoãn mấy ngày mới tới được.”

Nói rồi lại hướng ánh mắt ra cơn mưa ngoài cửa, trong đầu thoáng qua hình ảnh bộ quần áo trắng cùng nụ cười vô cùng phách lối.

Nhớ lại tháng trước anh bị trói chung với Bạch Ngọc Đường bằng Khố Long Tắc, cãi vã không ngừng việc trở về Khai Phong hay là đi Giang Ninh chúc thọ, vạn bất đắc dĩ đành phải đồng ý với con chuột bạch hẹn nhau tỷ võ ba ngày liền. Được như nguyện rồi, Bạch Ngọc Đường liền ngoan ngoãn theo anh trở về Biện Kinh trước. Dù xong việc là lập tức lên đường đến Giang Ninh đền tội với bà bà ngay, nhưng mà vừa mới bước vào cửa chính đã bị trưởng đầu rồng đánh xuống không thương tiếc. Bạch Ngọc Đường nhảy trước tránh sau như con chơi chơi, điên cuồng chạy trốn chết, có điều, bởi anh đang bị trói chung nên cũng thay ai đó chịu không ít gậy. *Không biết sau khi mình rời đi, con chuột bạch đó có còn bị treo trên trần nhà, giương mắt ếch nhìn căn phòng chất đầy rượu ngon mà thèm nhỏ dãi nữa không ta?*

Triệu Trinh thấy anh nhìn ra ngoài trời đến thất thần, gương mặt nhợt nhạt bị ánh chớp chiếu rọi lộ ra nụ cười ý nhị, trong lòng không hiểu vì sao lại cảm thấy có chút mất mát.

“Triển hộ vệ. Triển hộ vệ.”

Triển Chiêu giật mình tỉnh lại, quay đầu vội nói. “Thần nhất thời thất thần, mong thánh thượng thứ tội.”

Triệu Trinh hiếm khi thấy anh như vậy, cất lời trêu chọc. “Thấy biểu cảm của Triển hộ vệ như thế, không lẽ đang nhớ tới ý trung nhân?”

Ý trung nhân? Nghĩ tới mấy từ này, trong đầu lại hiện ra hình dạng khi đó của con chuột bạch tự do phóng khoáng, thích làm bậy, lại cố tình gây sự, Triển Chiêu bật cười thành tiếng. “Hoàng thượng chế giễu rồi, thần chỉ là nghĩ tới người bằng hữu kia mà thôi.”

“Thế ư?” Triệu Trinh chậm rãi nói, vẻ mặt đó không đơn giản chỉ là nhớ tới ‘bằng hữu’ mà thôi.

Đột nhiên, trong tiếng mưa ào ào bên ngoài có lẫn tiếng vó ngựa. Triệu Trinh hoảng hốt, tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, thoáng chốc đã ở bên ngoài cửa miếu.

“Phong tỏa ngôi miếu! Không được để khâm phạm chạy mất!” Giọng nói thô bỉ thật quen tai.

Chốc lát đã có mười mấy quan binh cầm đao xông tới trước, trong bóng tối có một người cầm đuốc bước lên, đi phía trước Đô Ngụ Hầu, Hàn Thuận.

“Triển Chiêu! Người cùng nghịch tặc Tây Hạ còn muốn trốn đường nào!”

Triệu Trinh nghiêm nghị quát. “Hàn Thuận lớn mật! Người cùng Liễu Uy lập mưu phản nghịch hành thích hoàng đế, đáng tội diệt môn tru di cử tộc. Thế mà hôm nay vẫn dám tự ý điều động cấm quân đuổi giết trẫm.”

Hàn Thuận ngửa đầu cười ha hả. “Tên Tây Hạ gian nịnh còn giám ảo tưởng xưng trẫm! Nói cho mà biết, Ngô hoàng vạn tuế vẫn đang an ổn ở trong cung, ở đâu lại rơi ra thêm một hoàng thượng nữa? Hôm nay bọn ta phụng thánh mệnh đuổi bắt lũ khâm phạm các người!”

Dứt lời lấy kim bài khâm ban bên hông giơ lên, cười ngoa ngoắt. Quân lính đi theo cũng cười lớn, âm thanh thật kinh tởm.

Triệu Trinh phát hoảng, trái tim đập loạn, đầu óc rối bời. Săn thú ở Tây Sơn đột nhiên xảy ra biến lớn, bao phen bị đuổi giết vào sinh ra tử, lại có người nhân cơ hội này lấy danh mình hồi cung. Ngài cảm thấy bản thân như lộn trong bãi bùn dày, bước đi khó khăn, càng giẫy dụa lại càng lún sâu hơn, đến mức như muốn bóp nghẹt mình.

Hàn Thuận giơ tay ra hiệu, quân lính phía sau ném hai bọc vải về trước. “Ta khuyên các người tốt hơn hết là ngoan ngoãn chịu trời đi, bằng không đây cũng sẽ là kết cục của các người.”

Triệu Trinh bình tĩnh nhìn xem, thấy bọc vải đã mở ra, để lộ hai thân hình bê bết máu từ đầu tới chân, là cha con chưng cất rượu Ngô lão hán và Ngô Duẩn Thắng.

“Người!” Triệu Trinh giận đến run người, phần uất tràn trề. “Bách tính có tội tình gì đâu, sao lại ra tay tàn nhẫn đến vậy!”

Hàn Thuận lạnh lùng nói. “Gặp khâm phạm mà không báo, chiếu theo luật đáng tội chết.”

Triển Chiêu chậm rãi tới trước mặt Triệu Trinh giơ tay cản ngài sau lưng mình, yên lặng đưa mắt nhìn hai thi thể bê bết máu, oai nghiêm nói. “Là quan mà lạm sát người vô tội, luật pháp cũng không dung thứ.”

Hàn Thuận cười ha hả. “Triển hộ vệ ở phủ Khai Phong bao năm, tất nhiên rất quen với luật pháp của Đại Tống. Bản tướng lạm sát người vô tội đấy, người làm được cái gì nào?”

“Giết người đền mạng, nợ máu phải trả bằng máu.”

“Ha ha ha! Nói hay lắm. Vậy mời Triển hộ vệ tới đây bắt ta về phủ Khai Phong xử tội giết người, hử đầu trăm chờ lệnh.”

Nói rồi nhích người về trước, đưa tay bắt lấy vai Triển Chiêu; anh nghiêng vai, ngăn đòn của đối phương. Hàn Thuận cười lạnh lùng. “Triển Chiêu! Nếu là trước kia, bản tướng còn kiêng kị người ba phần, nhưng hôm nay người chẳng qua chỉ là con mèo bệnh thoi thóp mà thôi. Đợi xem bản tướng trả thù vụ phi tiêu đây!”

Võ công của Hàn Thuận chỉ thuộc hạng ruồi bu, nhưng được cái cơ thể to lớn, sức lực dồi dào, lại biết Triển Chiêu bị trọng thương, không đủ sức lực chống đỡ, nên chiêu nào chiêu nấy cũng đều dùng toàn lực, đâm ngang bổ dọc không chừa đối phương đường sống. Đột nhiên, Hàn Thuận bắt lấy cổ tay Triển Chiêu, vặn một cái từ khớp khuỷu tới khớp cổ đều trật ra, thủ đoạn thật tàn nhẫn, rắc rắc mấy tiếng, xương cánh tay đã gãy vụn. Hàn Thuận vung tay ném anh ra xa mấy trượng.

“Triển hộ vệ!” Triệu Trinh hô lớn, ngực quặn lại, không thể thở nổi.

Triển Chiêu bị gã ném tới tận góc của miếu, cổ gượng ngồi dậy, phun ra một bùm máu tươi.

“Triển hộ vệ, thương tích của khanh!” Triệu Trinh chạy tới đỡ anh dậy, đôi mắt tràn đầy lo lắng.

Hàn Thuận ra chiêu thành công, cười chế giễu. “Triển Chiêu, người đã bị trọng thương, còn gãy tay phải nữa, có bản lĩnh nào thì lòi ra hết đi, ta muốn xem các người hôm nay chạy đằng trời!”

Triển Chiêu cau mày, cơn đau thấu tận xương tủy lan khắp cơ thể. Không phải anh không tránh được chiêu của Hàn Thuận, căn bản là anh không thể, chỉ đành cố gắng đón nhận. Chật vật đứng dậy, mồ hôi nhễ nhại khắp trán, gương mặt cũng tái nhợt không chút máu, mãi lâu anh mới chậm rãi ngẩng đầu. Hàn Thuận nhìn thấy không khỏi hít một hơi lạnh khí.

Triển Chiêu... đang mỉm cười.

Bùn đất máu dơ, không che nổi ung dung kiên định; nghịch cảnh tử cực, không dậy nổi ngọn sóng hoảng

loạn.

Gặp nguy không hãi, gặp biến không kinh.

Hàm ý của những lời này, hôm nay mới chính thức giác ngộ.

Hàn Thuận ngậy người một lúc mới nghi ngờ hỏi. “Triển Chiêu, người lại tính giờ quỳ kể gì? Cự Khuyết hiện đã ở trong tay Liễu tướng quân, giờ người chỉ là một phế nhân tay không tác sát mà thôi.”

Triển Chiêu mỉm cười, lắc đầu nói. “Không, Triển mỗ vẫn còn một thứ vũ khí.”

“Cái gì?!”

Triệu Trinh và Hàn Thuận cùng kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, thấy anh từ từ mở lòng bàn tay phải ra, một ám tiễn sắc bén từ cổ tay phải tuột xuống.

“Ám tiễn?” Hàn Thuận bất giác siết chặt bàn tay bị thương, giễu cợt nói. “Cánh tay phải của người đã bị phế, còn bày đặt ra vẻ gì chứ, chỉ giỏi nói vớ nói vẩn!”

Triển Chiêu mỉm cười không đáp, đơn giản là chuyển ám tiễn sang tay trái, ba ngón tay uyển chuyển giữ lấy.

Hàn Thuận cả kinh. “Chẳng lẽ người tính phóng tiễn bằng tay trái?”

Triển Chiêu gật đầu. “Đúng vậy.”

Hàn Thuận từng trúng ám tiễn của Triển Chiêu nên cũng có chút sợ hãi, chỉ nói. “Người muốn giờ trò lừa gạt ta chứ gì, đừng tưởng ta không biết!”

Triển Chiêu mỉm cười nói. “Nếu không tin có thể thử.”

Hàn Thuận do dự, Triển Chiêu trước giờ làm việc rất thấu đáo chu toàn, nếu không hoàn toàn chắc chắn, sao dám lấy tính mạng Nhân Tông ra đặt cược; dù là tay trái nhưng nhất định không thua kém tay phải, không thể coi thường được. Chính vì thế gã không dám tiến nữa, nghiêng đầu ra lệnh. “Các người lên bắt nghịch tặc lại.”

Những lính tốt kia cũng đều đã từng chứng kiến uy lực ám tiễn của Triển Chiêu. Hôm ở Tỳ Bà Cốc, từng tiễn một đều là lấy mạng, không lãng phí cái nào, nếu không sao có thể một mình cứu hoàng thượng thoát khỏi trùng vây. Tên lính kia nghe Hàn Thuận ra lệnh như vậy cả người run rẩy, lui về sau mấy bước, run run nói. “Tướng quân, tiểu... tiểu nhân...”

“Phế vật vô dụng!” Hàn Thuận mắng, lại chỉ một tên khác. “Người đi!”

Tên đó mặt nhăn mày nhíu như sắp lên đoạn đầu đài, thu hết lá gan bước lên, thấy Triển Chiêu đứng đó cười nhếch miệng, sợ hãi kêu “Má ơi” thảm thiết chạy trốn trở lại.

Hàn Thuận giận dữ giơ chân đá tên đó lăn xa, quát to. “Phế vật! Đều là một đám phế vật vô dụng!”

Triển Chiêu thản nhiên cười nói. “Nếu đã thế, đành phiền Hàn tướng quân tự mình đến bắt Triển mỗ vậy.”

Hàn Thuận thấy anh ung dung bình thản như vậy, trong lòng cực kì lo sợ. Triển Chiêu bất luận võ công hay mưu trí đều rất thâm sâu, hôm qua chỉ là để lại một món trang sức nhỏ nhoi cũng đủ để bọn chúng chạy tìm khắp mười mấy dặm không thu được kết quả gì, quay trở lại cũng chẳng thấy. Hôm nay nếu ra tay bắt lại, nhớ đến thủ pháp ám tiễn “Mãn Thiên Hoa Vũ” đủ sức thúc hồn đoạt mệnh của anh, chưa đánh đã run. Triển Chiêu một khi đã thực sự ra tay nhất định sẽ lấy mạng đối phương, quả bức người mà. Anh chỉ ung dung đứng đó, tay cầm ám tiễn, không nhúc nhích gì mà vẫn khiến đám người kia lo sợ cẩn trọng.

Hàn Thuận ngẫm nghĩ một hồi, uất hận nói. “Triển Chiêu! Coi như hôm nay các người may mắn, bản tướng quân thủ hạ lưu tình tha cho sống tạm mấy ngày, lần sau gặp lại, giết không tha!”

Nói xong vẫy tay ra lệnh quân lính tra kiểm vào bao, quét ánh mắt lạnh lùng nhìn Triệu Trinh và Triển Chiêu hồi lâu, rồi dẫn thủ hạ nghênh ngang rời đi.

Bên ngoài, sấm chớp xẻ dọc bầu trời, mưa như thác đổ, tiếng vó ngựa vang xa dần, cho đến một lúc không còn nghe thấy nữa.

Ngôi miếu lại trở về với sự âm u như trước, trái tim đập loạn của Triệu Trinh lúc này mới bắt đầu bình tĩnh lại. Ngài nhanh chóng đến bên cạnh Triển Chiêu, ân cần nói. “Để trẫm xem qua vết thương trên tay khanh nào.” Nói rồi cầm lấy cánh tay phải của anh, chợt nhận ra nó lạnh như băng vậy, trong lòng bỗng chốc quặn lại.

Triển Chiêu trấn an. “Hoàng thượng không cần lo lắng, chỉ là gãy xương thôi. Thần là người luyện võ, sớm đã quen với việc này rồi.” Tuy miệng nói vậy nhưng giọng khẽ run, cứ như đang nhẫn nhịn chịu đau.

Triệu Trinh chưa xót trong lòng, tự trách. “Trẫm thật uống là thiên triều quân chủ, ngay cả Triển hộ vệ trung nghĩa như vậy cũng không thể che chở được.”

Triển Chiêu vội quỳ xuống nói. “Hoàng thượng không thể nói vậy được. Đây là nhiệm vụ của thần, dù chết cũng không dám nhận.”

Triệu Trinh đưa tay đỡ vai anh, nói. “Mau đứng dậy đi. Trẫm không nói nữa là được...” Nhận thấy khoe miệng anh có vết máu, vô thức dùng ống tay áo lau đi.

Triển Chiêu hoảng sợ, thối lui mấy bước. “Hoàng thượng, thần không dám...”

Triệu Trinh cũng cảm thấy làm vậy trái với đạo quân thần nên rút tay về, hơi lúng túng mà cũng pha chút thất vọng. Lại thấy ám tiễn trong tay anh, khẽ cười nói.

“Trẫm không ngờ Triển hộ vệ còn có thể phóng ám tiễn bằng tay trái giỏi như tay phải. Năm đó thử nghệ không để lộ chút nào, có nên coi là tội khi quân không đây?”

Triển Chiêu mỉm cười nói. “Thần từ nhỏ tay phải dùng kiếm, học phóng ám khí. Khi này nói vậy để lừa Hàn Thuận mà thôi.”

Triệu Trinh cũng cười nói. “Ai da. Ai bảo Ngự Miêu của trẫm nghiêm túc, thành thực nào; theo trẫm thấy cũng đầy mưu mẹo giảo hoạt đó.”

Triển Chiêu cười nói. “Hoàng thượng giễu cợt...”

Đột nhiên, trước cửa miếu vang lên tiếng cười lạnh lùng, u ám. “Triển Chiêu, chút mảnh khoe này sao có thể lừa được bản tướng chứ? Ha ha ha. Sợ rằng người có tính đàng trời vẫn là nằm trong lòng bàn tay bản tướng.”

Triệu Trinh kêu lên. “Hàn Thuận!”

Tích tắc sau đã có binh lính cầm đèn lồng xông vào trong điện, Hàn Thuận mặt dương dương đắc ý nói. “Đóng kín cửa điện, không để cho khâm phạm chạy thoát.” Rồi quay sang cười khoái trá, nói với Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ, người cũng thật quá sơ suất đi, không hề nhận ra bọn ra từ sớm đã nấp bên ngoài điện nghe ngón động tĩnh bên trong. Chỉ cần vờ đuổi ngựa chạy mất là có thể lừa được thủ hạ khôn khéo của Bao Chứng, Ngự Miêu đại nhân.”

“Ồ... đồ hèn hạ!”

Triển Chiêu tức giận đến run người, chợt ho ra mấy bụm máu tươi, cả người chao đảo, ngã khụy một chân xuống đất.

Hàn Thuận bật cười ha hả, bước tới lấy mũi đao nâng cầm Triển Chiêu lên. “Dụng binh bất chấp thủ đoạn, huống chi là đối phó với đám khâm phạm triều đình các người.”

Triển Chiêu khinh thường nói. “Chuyện sống chết từ lâu Trẫm đã không để ý tới, muốn giết cứ giết, muốn lăng trì cứ lăng trì.”

Hàn Thuận lấy sống dao chậm chậm chạy dọc gương mặt Triển Chiêu, khinh bạc căn rõ nói. “Hừ, trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Người dùng ám tiễn bắn lũng tay bản tướng, ta còn phải trả thật đầy đủ ‘ơn huệ’ đó chứ. Đợi đến lúc bắt người giải về thiên lao, tay chân đánh gãy, ném đủ mười tám loại khốc hình khác nhau rồi thì chết vẫn chưa muộn.”

Nói rồi tiến tới bắt người, gã biết tay phải Triển Chiêu đã gãy, ám tiễn tay trái chẳng qua chỉ là gạt người nên chẳng có chút sợ hãi hay phòng bị nào, cứ thế đến gần. Ai ngờ Triển Chiêu dù chao đảo ngã khuyu xuống đất nhưng ám tiễn trong tay chưa một lần rời đi, đột nhiên tay trái hất lên, hàn quang phóng vọt ra, nhằm thẳng điểm yếu nơi ngực Hàn Thuận. Gã ta đứng quá sát, chẳng kịp tránh né gì, cứ thế để ám tiễn ghim chặt vào ngực mình, cuối cùng chỉ biết ôm ngực ngã ra đất.

“Người, người... lừa gạt...” Hàn Thuận run rẩy nói đứt đoạn.

Triển Chiêu chậm rãi đứng lên, nghiêm túc nói. “Dụng binh bất chấp thủ đoạn, hướng chi là đối phó với hạng gian nịnh như ngươi.” Dứt lời cầm ám tiễn rút ra, máu bắn tung tóe, Hàn Thuận duỗi thẳng chân tay, tắt thở chết.

Triệu Trinh mừng mừng rỡ rỡ reo to. “Hay lắm!”

Triển Chiêu cầm ám tiễn chỉ xuống đất, máu nhỏ ròng ròng, bình tĩnh lên tiếng. “Còn ai muốn thử ám tiễn trong tay Triển mỗ?”

Bọn lính kia bị dọa đến mặt mày tái mét, kinh hoàng cực độ, liên tục thối lui, rồi có người nào đó hô lớn. “Mau! Mau trở về bẩm báo Liễu tướng quân!” Thế là tất cả như ong vỡ tổ tan tác chạy đi.

Đúng lúc này, một tiếng ầm vang lên, cánh cửa điện mở tung ra, hai vò rượu lớn mang theo mười phần kinh đạo bay vọt tới, có tên lính không né kịp đụng trúng, trong nháy mắt đã bể đầu, máu bắn tung tóe. Hai vò rượu liên tiếp dả thương mấy người, vẫn cứ thế lao về phía Triệu Trinh. Triển Chiêu tung người đá văng chúng, đập vào mấy cái cột võ loảng xoảng, hương rượu tỏa ra khắp nơi.

Triệu Trinh kinh ngạc nhìn, ngẩng đầu lên thì thấy Triển Chiêu cười khỏ, nhẹ giọng lẩm bẩm.

“Phá cửa mà vào, đúng là thói quen khó bỏ.”

Đột nhiên có bóng trắng xuất hiện giữa cửa, đám lính chưa kịp nhìn rõ mặt đã bỏ mạng dưới lưỡi kiếm. Trong chốc lát, người đó đã thu kiếm vào bao, chỉ thấy cả người thuần một màu trắng, thần thái rục rỏ, vẻ ngoài tuấn tú, đôi chân mày nhướn lên, không thèm để ý gì tới Triệu Trinh, cứ thế một mạch đến trước mặt Triển Chiêu, khoanh tay cười cười nói.

“Mèo con này, đập vỡ hai vò rượu Thiệu Hưng lâu năm như vậy, mi tính lấy gì bồi thường cho Bạch gia?”

31. Quyển 3 - Chương 8: Bạn Cũ

Triển Chiêu đánh mắt về phía mấy cái vò vỡ, chạm phải tờ giấy dán màu đỏ chữ vàng ghi “Quán rượu Giang Ninh” dù cũ nhưng vẫn đọc được rõ ràng, tự dừng lại thấy buồn cười.

“Nếu bà bà lão nhân gia biết được trong hầm mất đi hai vò rượu ngon, chỉ sợ có người lại bị treo lên trần nhà nữa cho coi.”

Nói chưa dứt câu, con chuột bạch đã xù lông, trợn mắt, gầm gừ. “Mèo thú! Dám uy hiếp Bạch gia hử!?”

Triển Chiêu mỉm cười. “Bạch huynh hiểu lầm, Triển mỗ chỉ nói sự thật mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường hừ giọng. “Đừng có bày đặt chống chế. Ý của mi Bạch gia sao không biết!”

Triệu Trinh lặng lẽ đứng bên quan sát, ra đây là người ‘bằng hữu’ được Triển Chiêu nhắc tới. Trong lòng ngài chợt có cảm giác bị coi thường và lãng quên, lại thấy Triển Chiêu chẳng thêm để ý Bạch Ngọc Đường sinh sự, quỳ xuống bầm.

“Khởi bẩm thánh thượng, đây chính là người bạn khi nãy thần đã nhắc tới, Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường.” Nói rồi túm cậu quỳ xuống khấu đầu, lúi lúi kéo kéo hồi lâu, con chuột tâm cao khí ngạo khi mới miễn cưỡng quỳ nửa lễ, mặt sưng mày sỉ cả lên.

Triệu Trinh mỉm cười nói. “Bạch Ngọc Đường nghĩa sĩ. Ngự hoa viên giết người dễ thơ, trí trộm tam bảo, trăm cũng đã có cơ hội gặp qua.”

Triển Chiêu vội nói. “Bạch huynh xuất thân giang hồ, tính tình bướng bỉnh, mong hoàng thượng thứ cho tội mạo phạm.”

Triệu Trinh đỡ anh dậy, cười nói. “Trẫm biết mà, không sao cả.”

Quay đầu lại đã thấy Bạch Ngọc Đường sớm chạy đến góc điện táy máy mấy vò rượu bể, vẻ mặt tiếc nuối nói. “Đây chính là cực phẩm Thiệu Hưng lâu năm mà mẹ nuôi cất giấu rất kỹ. Bạch gia còn chưa kịp thưởng thức đã bị đánh cho tan tác.”

Triển Chiêu cũng thấy không đành lòng, hòa nhã nói. “Làm khó Bạch huynh đem hai vò rượu trên dưới một trăm cân này từ Giang Ninh đến Biện Kinh. Ý tốt này Triển mỗ xin ghi nhớ.”

“Biết là tốt rồi.” Bạch Ngọc Đường thuận miệng trả lời, chợt nhớ ra mình đang nói cái gì, hai má đỏ ửng, la âm lên. “Con mèo con họ Triển kia! Ai bảo rượu này là cho người?”

Triển Chiêu không khỏi buồn cười, nói. “Nếu đúng như Bạch huynh nói thì rượu kia đã sớm không còn một

giọt rồi. Cần gì phải vất vả đem tới Biện Kinh làm chi.”

Bạch Ngọc Đường không chịu yếu thế, nói chống chế. “Là tại Bạch gia cảm thấy, nếu thắng con mèo thì uống rượu sẽ đặc biệt thơm ngon hơn, phá lệ sáng khoái hơn!”

Triển Chiêu cười mỉm. “Nếu đã như vậy, chỉ sợ Triển mỗ làm Bạch huynh thất vọng rồi.”

Bạch Ngọc Đường không hiểu, bước tới kéo tay anh hỏi. “Mi nói thế là có ý gì?”

“Ừ...” Tay phải Triển Chiêu đã gãy, đột nhiên bị kéo như vậy dĩ nhiên đau đớn vô cùng, không kìm được đành phải nhỏ giọng rên rỉ.

“Mèo con?” Bạch Ngọc Đường đến bây giờ mới nhận ra gương mặt tái nhợt của anh, cộng thêm cơ thể run run như của người bị thương nặng, kinh ngạc vô cùng.

Triển Chiêu tính mở miệng nói, không ngờ máu tích trong ngực lại ra trước. Anh vốn bị trọng thương, lại thêm mấy ngày liên tiếp vất vả mệt mỏi, cố đến giờ phút này đều hoàn toàn dựa vào sức mạnh tinh thần. Hiện tại, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, gánh nặng trên vai như được trút bớt, cả cơ thể thả lỏng, trời đất quay cuồng, đôi mắt tối sầm.

“Mèo con!” Bạch Ngọc Đường tái mặt hoảng sợ, giơ tay đỡ lấy thân thể vô lực của anh. “Mèo con! Sao thế, đừng cứ vậy mà bất tỉnh chứ!”

Triển Chiêu quờ quạng siết lấy bàn tay cậu, thấp giọng dặn dò. “Bạch huynh... bảo vệ... bảo vệ hoàng thượng...”

Miễn cưỡng dứt lời, ngón tay buông lỏng, chìm vào hôn mê.

“Triển hộ vệ! Triển hộ vệ!” Triệu Trinh gấp gáp gọi nhưng anh không phản ứng chút nào.

Bạch Ngọc Đường cẩn thận cầm tay phải của anh lên quan sát, ngón tay chạm phải phần xương gãy, sắc mặt đanh lại, chuyển sang bắt mạch, chân mày nhíu vào sâu hơn.

Triệu Trinh hỏi thăm. “Bạch nghĩa sĩ, thương tích của Triển hộ vệ ra sao?”

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm không đáp, liếc thấy ám tiễn dính máu trong tay Triển Chiêu, trong đầu chợt ánh lên một suy nghĩ, vén tay áo của anh lên kiểm tra ám tiễn cách bộ, siết chặt nắm tay đánh mạnh xuống đất.

“Mèo chết! Mèo thú! Mèo hư!” Bạch Ngọc Đường thở phì phò, luôn miệng cầm phẫn nói. “Khổ nhục kẻ.

Lại là khổ nhục kế.”

Triệu Trinh không hiểu được, hỏi. “Bạch nghĩa sĩ, khổ nhục kế gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Mèo con cố tình để tay bị đánh gãy.”

Triệu Trinh giật mình. “Cố tình? Vì sao lại thế?”

Bạch Ngọc Đường vẽ mặt giận dữ, cầm ám tiễn trong tay Triển Chiêu giơ tới trước mặt Triệu Trinh.

Ngài ngạc nhiên nói. “Ám tiễn?”

Bạch Ngọc Đường lại vén ám tiễn cách bộ cho nhìn, bên trên trống rỗng không có gì, trầm giọng nói. “Bạch gia... không, thảo dân tới ngôi miếu đồ nát này vừa vặn thấy mèo con dùng ám tiễn dụ giết tên quan quân kia.” Nói rồi hơi liếc thì thể Hàn Thuận một cái rồi tiếp. “Khi đó thảo dân cảm thấy thật kì lạ, xét theo năng lực ám tiễn của con mèo, không có vụ phải dụ địch tới gần mới có thể bắn chết được, lại càng khó nói đám tép riu này. Đến giờ mới biết, trong tay con mèo này chỉ còn dư lại một ám tiễn, trừ phi lên kế hoạch lừa gạt, còn không thì chẳng cách nào thắng được.”

Triệu Trinh hoảng hồn bảo. “Chỉ còn một ám tiễn duy nhất? Nhưng Triển hộ vệ chưa bao giờ nói với trẫm điều này.”

“Dĩ nhiên sẽ không nói rồi.” Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn gương mặt trầm tĩnh của người đang hôn mê kia, buồn bực nói. “Với khả năng của mèo con, phóng ám tiễn giết người là chuyện dễ dàng. Chỉ là khi tiễn phóng đi rồi, mèo lại bị thương nặng, không cách nào thu hồi ám tiễn, bọn quan quân mà biết trong tay mèo con không còn vũ khí nữa đồng loạt xông lên thì chỉ có nước chết. Thế nên mới cố ý để cánh tay bị đánh gãy, tên quan quân kia sẽ không phòng bị nữa mà tiến lại gần, vào chính lúc đó sẽ dùng ám tiễn bắn chết, và vì ở gần nên có thể lấy về. Đám quân tốt thấy tiễn lại xuất hiện trong tay mèo con, cũng chẳng biết số lượng còn lại là bao nhiêu, tự giác không dám bước lên.”

Triệu Trinh buồn bã than. “Xem ra Triển hộ vệ đã sớm đoán được Hàn Thuận bỏ đi rồi vòng lại ngay, chính vì thế mới nói với trẫm là tay trái không thể phóng tiễn được. Thật có thể nói là gian khổ dùng kế.”

“Con mèo con này cũng chỉ có mình bản lãnh đó thôi, bỏ mặc bản thân, lấy đại cục làm trọng, tất cả đều học y khuôn từ Bao đại nhân.” Bạch Ngọc Đường nói, tay xé vạt áo mình ra, cẩn thận nép chặc chỗ gãy trên cánh tay Triển Chiêu, giận dữ tiếp. “Nghĩ tới lần trước đi Huy Châu phá án, mèo con trúng phải độc cây phù dung của Thẩm Sĩ Bình, cứ mười hai canh giờ phát tác một lần, đau đớn không chịu nổi. Thế mà không một lời oán hận nào, vẫn ngày ngày đều đặn đến nha môn giúp đỡ, chuyện gì cũng dốc hết sức làm mặc bản thân bị hành hạ hơn nửa tháng.” Nhắc lại chuyện khi đó, Bạch Ngọc Đường hạ giọng nói tiếp. “Nếu không phải nhờ tứ ca tìm được thuốc giải từ chỗ đại tẩu, kịp thời đưa tới, không biết con mèo dân này còn phải chịu đựng đến khi nào.”

Triệu Trinh nghe vậy lặng lẽ nhìn hình ảnh mệt mỏi, tiêu tụy của người đang nằm kia, trong lòng xót xa

đau đớn; đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi. “Nghe Triển hộ vệ nói, còn mấy ngày nữa mới tới hẹn gặp nhau, sao Bạch nghĩa sĩ lại xuất hiện ở đây trước hạn vậy?”

“Bạch gia sau khi chạy khỏi Giang Ninh...” Bạch Ngọc Đường cảm thấy có gì đó không ổn, lúng túng ho khan, sửa lời. “Thảo dân rời đi khỏi phủ Giang Ninh trước hạn, ngay lập tức chạy tới Khai Phong tìm con mèo này. Vốn định cùng mèo con uống thật sảng khoái trước khi tử, không ngờ mới tới cổng thành Biện Kinh đã thấy dán cáo thị truy nã Triển Chiêu, phủ Khai Phong thì quan quân vây kín, Bao đại nhân bị giam lỏng trong phủ. Thảo dân ban đêm lẻn vào phủ, nghe Bao đại nhân nói mèo con mất tích được mấy ngày, rồi chẳng hiểu từ đâu ra chuyện mưu phản hành thích ở Tây Sơn. Bạch gia... không, là thảo dân đoán chừng nếu con mèo nhỏ gặp khốn khó gì nhất định sẽ tới chỗ miếu này, chính vì thế mới đến đây trước hạn, vừa lúc nhìn thấy mèo con giết chết tên quan kia, thế là xông vào.”

Triệu Trinh thấy cậu có vẻ khó đổi cách nói chuyện nên cười nói. “Ở đây không phải triều đình, Bạch nghĩa sĩ không cần câu nệ.”

Bạch Ngọc Đường thở phào. “Thế là nhất, chứ cứ há mồm thảo dân, ngậm mồm thảo dân thật ỨC CHẾ CHẾT ĐI ĐƯỢC.”

Chẳng biết tự khi nào, cơn mưa xối xả bên ngoài miếu đã tạnh đi, chỉ còn lác đác vài giọt rơi trên mái.

Mây đen tan hết, trăng sáng như gương rực rỡ trên cao.

Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu dậy, chống trên lưng, rồi nói với Triệu Trinh. “Hoàng thượng, ta đi thôi!”

Triệu Trinh hỏi. “Bạch nghĩa sĩ muốn tới nơi nào?”

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, nhìn Triển Chiêu một cái, nói. “Về Hãm Không Đảo trước rồi tính.”

—

Trời trong mây trắng, gió cuốn bụi đường.

Dù đang độ cuối thu nhưng tiết trời vẫn mát mẻ, lại có phần ẩm áp.

Chợt có cơn gió thoảng qua, cành lá xao động, thanh nhàn như nước.

Khắp từng thôn phường trăm điểm trong phủ Tùng Giang đều có treo cao bảng cáo thị tập nã khâm phạm triều đình sử thần Hạ Từ Úc và ngự tiền hộ vệ Triển Chiêu; lính tráng trong tay thương đao nắm chắc, so sánh hình cáo thị, cẩn thận gặng hỏi người đi đường.

Muốn đến Hãm Không Đảo nhất định phải đi qua con đường này. Mà ở đằng xa, có một cỗ xe cũ kĩ đang lọc cọc chạy tới.

Bạch Ngọc Đường ngồi trước đánh xe, mắt thấy một toán quan quân ở phía trước, đoán chừng không kịp tránh rồi, liền hãm bớt tốc độ, quay đầu nói nhỏ vào bên trong.

“Hoàng thượng, phía trước có quan quân kiểm tra.”

Triệu Trinh vén màn xe nhìn ra, thấy quả thực như vậy, trong lòng thấp thỏm hồi nhỏ.

“Theo Bạch nghĩa sĩ nên làm sao đây?”

Bạch Ngọc Đường ngẫm nghĩ chút, quyết định nói. “Hoàng thượng! Mau xoa tóc mèo con ra, lấy áo khoác che lên, giả làm nữ nhi, may ra có thể qua mắt được đám quan quân này.”

Triệu Trinh gật đầu, lui vào trong xe, cúi đầu thấy Triển Chiêu vẫn còn hôn mê bất tỉnh, sắc mặt trắng bệch cả ra, không hỏi cũng biết thương thế vô cùng nặng. Lúc này không kịp suy nghĩ gì vội gỡ dây buộc, tản mái tóc của Triển Chiêu ra, lại lấy áo lông cừu khoác quanh người, mũ trùm kéo xuống che một nửa khuôn mặt, nhìn qua thấy rõ ràng là một cô gái đang đau ốm. Cẩn thận quan sát một lúc, Triệu Trinh nhận thấy đôi môi kia nhợt nhạt không chút sắc nào, liền cắn ngón tay bật máu mà bôi lên. Chiếc xe đến gần, đám quan quân cất giọng quát.

“Xuống xe! Quan quân kiểm tra!”

Bạch Ngọc Đường kim cương, có tên lính thấy trong xe hình như có bóng người, chỉ tay mà hỏi.

“Ai đang ở trong xe thế! Nghe quan gia tra hỏi sao lại không lộ diện?”

Bạch Ngọc Đường bình tĩnh đáp. “Trong xe có người bị bệnh nặng, thần trí không tỉnh táo, không tiện bái kiến quan gia trên đường lớn.”

Tên lính cười lạnh nói. “Người bệnh? Chỉ sợ là khâm phạm của triều đình thôi.”

Bạch Ngọc Đường cười nói. “Quan gia nói quá. Chúng tôi đều là lương dân của Đại Tống, nào dám chứa chấp khâm phạm. Nếu quan gia không tin lục soát cái là biết ngay.”

Tên lính đó vốn chỉ kêu la dọa nạt mà thôi, thấy Bạch Ngọc Đường cười cợt không có sợ hãi gì, trong lòng cũng không nghi ngờ nữa, bước tới vén màn nhìn vào trong, chẳng hay biết rằng Bạch Ngọc Đường tay đã để trên chuôi kiếm, chỉ cần có gì bất thường là động thủ ngay. Tên lính thò đầu nhìn một vòng trong xe, thấy có một người ăn mặc như thư sinh ngồi ngay ngắn, mắt sáng mày thẳng, khí khái đoan trượng, tướng mạo bất phàm. Trong tay ôm một người nữa, áo choàng che phủ gần hết người, chỉ để lộ một phần gương

mặt, dù không phải điểm lệ xinh đẹp gì, nhưng bộ dáng bệnh hoạn yếu ớt cũng khiến người khác phải động lòng.

Tên lính thấy người trong xe chẳng hề giống chút nào với hình truy nã nên cũng không hoài nghi nữa, thuận miệng cười nói với Triệu Trinh.

“Tú tài nghèo, đó là nương tử của ngươi hay sao mà ôm chắc như sợ người khác cướp đi như vậy?”

Triệu Trinh ngây ra một lúc mới tỉnh lại mà đáp. “Đây đúng là thê tử của tại hạ. Chỉ bởi bất ngờ bị bệnh nặng nên mới phải đến huyện thành cầu y hỏi thuốc.”

Chẳng hiểu sao lúc nghe Triệu Trinh nói hai chữ ‘thê tử’ trong lòng Bạch Ngọc Đường lại có cảm giác khó chịu, ngực như bị đá đè, vội đứng lên đi lại cho hết.

Tên lính nhảy xuống xe, cười nói. “Đi đi! Đi đi! Sứ thần Tây Hạ khỏi phải nói, Triễn Nam hiệp kia cũng nhất định là hán tử bảy thước, sao có thể trông e lệ như thế được.”

Bạch Ngọc Đường nhảy lên xe, vung roi đánh xe qua ải, đến lúc này Triệu Trinh mới dám thở phào nhẹ nhõm, trán đã nhễ nhại mồ hôi, tay lạnh như băng. Cúi đầu nhìn thấy Triễn Chiêu an bình ngủ, ngài bất giác khẽ mỉm cười, đặt anh nằm xuống, dùng áo lông cừu đắp lên rồi vén rèm nói với Bạch Ngọc Đường.

“Bạch nghĩa sĩ, còn xa lắm không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn con đường phía trước, thờ ơ nói. “Đường xa đi nhanh. Hoàng thượng, ngồi vững đấy.”

Nói rồi hất dây cương, con ngựa chồm lên, phóng đi thật nhanh, để lại một mảng bụi mù phía sau.

32. Quyển 3 - Chương 9: Lên Đảo

Hãm Không Đảo, Lô gia trang.

Cuối thu, cây cối thay áo, trên hòn đảo nhỏ thế ngoại đảo viên cảnh sắc an lành ở khắp mọi nơi. Hiện giờ là buổi sáng sớm, mọi người đều trong giấc mộng, bỗng phía hậu viện vang lên tiếng kêu gấp gáp.

“Lão gia! Đại lão gia!”

Lô phu nhân hé mắt, đánh đánh người chồng nằm kế bên, mơ màng nói. “Đương gia, có chuyện...”

Lô Phương dụi mắt ngồi dậy, nghe ra là tiếng gia đình Bạch Phúc của đảo, không vui nói.

“Tên nhóc Bạch Phúc này, sáng sớm kêu gào cái gì thế?”

Nói rồi mặc áo bước ra, thấy Bạch Phúc phóng vọt vào, thở dốc nói. “Đại... Đại lão gia!”

Lô Phương nghiêm mặt nói. “Có chuyện gì mà hốt hoảng đến vậy?”

“Bẩm lão gia, Ngũ lão gia đã về rồi.”

Bên ngoài Lô gia trang, tứ tử đứng chờ sẵn nơi cửa, Bạch Ngọc Đường kìm cương nhảy xuống xe, Tưởng Bình vượt chồm râu dê, cười xấu.

“Lão ngũ, bọn huynh còn tưởng đệ bị mẹ nuôi giam tới ngày tết mới thả về, sao giờ lại được tha sớm thế?”

Lô Phương cười lớn, khoát tay nói. “Tứ đệ đừng giấu nữa, lão Ngũ trở lại là chuyện cực tốt. Người đâu, chuẩn bị tiệc rượu đón Ngũ lão gia nào!”

Bạch Ngọc Đường giơ tay ngăn. “Đại ca, không cần phiền đến vậy.” Nói rồi vén màn xe lên, có một thư sinh trẻ tuổi từ trong xe bước xuống, tuy ăn mặc giản dị nhưng không giấu được vẻ đoan trang bất phàm.

Hàn Chương ngạc nhiên nói. “Lão Ngũ, đây là...”

Bạch Ngọc Đường nói. “Đây là Long huynh, một người bằng hữu đệ mới kết giao ở kinh thành.”

Tứ tử tiến tới ôm quyền nói. “Long công tử tới hàn xá, không đón tiếp từ xa, xin lượng thứ.”

Triệu Trinh mỉm cười cúi nhẹ đầu, nói. “Tại hạ... Long Trinh, hân hạnh được biết bốn vị nghĩa sĩ.”

Đang nói chợt thấy Bạch Ngọc Đường bế một người từ trong xe xuống, cả người được áo khoác phủ kín, trông như say ngủ. Từ Khánh tò mò đến nhìn, sau đó cười ha hả.

“Lão Ngũ, không ngờ lần này đệ lại mang theo một cô nương trở lại đó nha. Trông cũng xinh đẹp lắm, có điều nhìn hơi quen mắt.”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy đỏ cả mặt, ấp úng nói. “Tam ca, đây là Triền Chiêu.”

“Gì cơ? Con mèo nhỏ?!”

Tứ thử vô cùng kinh ngạc chạy lại nhìn, thấy người này tuy tóc xõa dài, mặc trang phục nữ nhi, nhưng dung mạo rõ ràng là của Triển Chiêu, có điều sắc mặt trắng bệch, tiều tụy quá mức, so với tư thế oai hùng thẳng tắp năm xưa quá khác biệt, chỉ có thể lắc đầu mà cười.

Hàn Chương ôm bụng cười to. “Ha ha ha! Lão Ngũ, tại sao con mèo nhỏ lại ăn mặc như vậy?”

Bạch Ngọc Đường nói nhanh. “Mèo con bị triều đình truy nã, để che mắt mọi người đành phải cho giả dạng nữ nhi.”

Lô Phương gật đầu nói. “Chuyện Triển hộ vệ bị triều đình truy nã, bọn huynh cũng có nghe nói đến. Rốt cuộc là vì lý do gì?”

Bạch Ngọc Đường vội nói. “Đại ca, chuyện giờ không tiện nói, sau này mọi người ắt sẽ biết thôi, tóm lại là mèo con là bị người khác vu oan.” Vừa nói xong quay sang Bạch Phúc. “Người dẫn Long huynh đến phòng khách nghỉ ngơi, rồi mau chóng mời Đại tẩu đến phòng của ta.”

Chủ nhân đã ra lệnh, Bạch Phúc sao dám ý kiến, nhanh chóng dẫn Triệu Trinh tới phòng khách. Tứ thử còn lại trở mắt nhìn nhau, lão ngũ nhà mình và con mèo kia là thiên địch của nhau, ngày thường trêu chọc, cãi vã không ngừng nghỉ, sao hôm nay lại thân thiết như huynh đệ vào sinh ra tử đến vậy? Còn dẫn con mèo kia đến nghỉ trong phòng mình nữa, chẳng lẽ mấy tháng qua bị mẹ nuôi nhốt đến mù đầu?

Bạch Ngọc Đường không để ý gì đến vẻ mặt khác thường của mấy ông anh lớn, cứ thế bế người ta tới phòng của mình, chốc lát đã thấy Bạch Phúc đưa Lô phu nhân tới chẩn bệnh. Bạch Ngọc Đường đi đi lại lại trước đầu giường, trên mặt lộ vẻ lo lắng không yên.

“Nội lực hao tổn quá mức, lại thêm bị thương nặng, nguyên khí tổn thương đã đến tám chín phần.”

Lô phu nhân ngồi bên giường, tỉ mỉ chẩn mạch hồi lâu, lắc đầu thở dài nói.

Bạch Ngọc Đường cau mày. “Đại tẩu, có nguy hiểm gì đến tính mạng không?”

Lô phu nhân ngẩng đầu cười thầm, hiếm khi thấy lão ngũ nhà mình bày ra bộ dạng lo lắng như vậy. “Cái này thì không ngại, con mèo nhỏ nội công căn cơ đều tốt cả, uống thuốc nghỉ ngơi mấy ngày là bình phục ngay.”

Dứt lời cầm giấy bút kê đơn, đoạn sai nha hoàn đi sắc thuốc. Sau đó kiểm tra chỗ gãy trên tay Triển Chiêu, bôi thuốc, băng bó cẩn thận.

Lô phu nhân rửa tay, đứng lên nói. “Chúng ta đi thôi, để con mèo nhỏ này nghỉ ngơi thoải mái. Lão ngũ, người này giao cho đệ, chăm sóc cho cẩn thận vào, đừng làm xấu bằng hiệu của đại tẩu!”

Bạch Ngọc Đường sững sờ, mãi sau mới tỉnh lại, lớn tiếng nói. “Đại tẩu! Chẳng lẽ muốn Bạch gia phục vụ con mèo bệnh này à?”

Lô phu nhân khoanh tay cười nói. “Lão ngũ, người này ở trong phòng của đệ, không đệ lo thì còn ai lo nữa?”

Bạch Ngọc Đường phẩy áo, xoay người đập ghế, cố ý làm quá nói. “Bạch gia với con mèo này trước giờ là đối thủ không đội trời chung. Mắc chi phải quan tâm nó sống chết ra sao!”

Hàn Chương ngạc nhiên thốt lên. “Lão ngũ, nếu đệ không quan tâm sống chết của con mèo này, sao còn mất công đi cứu chứ?”

Bạch Ngọc Đường á khẩu. “Đệ...”

Lô phu nhân cười nói. “Thì ra là vậy, thế thì không phiền ngũ đệ nữa. Người đâu, đưa Triển đại nhân đến phòng của Tam gia đi.”

“Ồ?” Lời vừa nói ra, cả nhà trở mắt nhìn nhau.

Từ Khánh tính thẳng, sững sờ nói. “Phòng của đệ? Cũng được, nhưng Tam gia ngủ say lắm đó, có dè chết con mèo này cũng không biết đâu đấy.”

Bạch Ngọc Đường cuống quýt ngăn. “Sao được. Tam ca thẳng thắn cục mịch, ngay cả bản thân còn không lo xong nữa mà. Mèo này là Bạch gia cứu về, nếu bệnh chết ở đây giang hồ sẽ nói Ngũ Thử chúng ta lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà hãm hại.”

Lô phu nhân cố ý cười nói. “Thế ý ngũ đệ là?”

Bạch Ngọc Đường hơi ửng mặt, mạnh miệng nói. “Thấy con mèo này bị thương cũng nặng, thôi thì Bạch gia rửa lòng từ bi, chăm nom mấy ngày vậy.”

Không lâu sau đó, nha hoàn bưng thuốc tới, Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu dậy, uống được hai ngụm thì bị sặc, liên tục ho khan, rồi còn khạc cả máu tươi, dọa Bạch Ngọc Đường sợ mất mật, vội thả chén thuốc xuống, áp tay luân chuyển chân khí giúp anh, thấy Triển Chiêu dịu xuống trở lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trên trán nhễ nhại mồ hôi tự lúc nào.

“Mèo thú! Uống thuốc cũng không chịu đàng hoàng nữa, muốn Bạch gia mệt chết à?”

Trong miệng tuy nặng lời trách móc, nhưng động tác lại cực cẩn thận, cầm muỗng thuốc thổi thật nguội mới chậm rãi đút cho Triển Chiêu, mới được nửa chén chợt nghe cửa phòng vang tiếng cọt két, Triệu Trinh mở cửa bước vào.

Bạch Ngọc Đường đứng dậy, dẫn Triệu Trinh vào khu nhà trong, thấp giọng nói. “Hoàng... Long huynh mời vào.”

Triệu Trinh tới bên giường, thấy Triển Chiêu vẫn còn hôn mê bất tỉnh, lo lắng nói. “Bạch nghĩa sĩ, Triển hộ vệ thương tích ra sao?”

Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu nằm xuống, nhíu mày. “Nguyên khí tổn thương nặng nề, nội lực hao tổn quá mức.”

Triệu Trinh khẽ thở dài. “Đều là do trầm nhất thời hồ đồ, hại Triển hộ vệ bị liên lụy.”

Bỗng nghe thấy tiếng Triển Chiêu lẩm bẩm trong cơn mê. “Bạch... Bạch huynh...”

Bạch Ngọc Đường vừa ngạc nhiên vừa mừng ra, chạy lại cạnh giường, gọi. “Mèo con! Tỉnh rồi ư?”

Triển Chiêu cau mày, đầu óc mơ màng, mãi sau mới chậm rãi mở mắt ra, yếu ớt nói. “Bạch huynh... Hoàng thượng... ngài ấy...”

Bạch Ngọc Đường im lặng không nói gì, đột nhiên trong lòng có cảm giác phiền loạn không giải thích được, lặng lẽ lui ra, bối rối ngơ ngàng.

Triệu Trinh tiến lên, nắm lấy tay trái Triển Chiêu, ân cần nói. “Triển hộ vệ, khanh thấy sao rồi?”

Triển Chiêu thấy Triệu Trinh bình an vô sự, trong lòng như trút được gánh nặng, nói. “Hoàng thượng... bình an vô sự... thần yên tâm rồi...”

Triệu Trinh gật đầu nói. “Trầm lần này thoát được hiểm cảnh cũng là nhờ có Bạch nghĩa sĩ liều chết giúp đỡ.”

Triển Chiêu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, mỉm cười nói. “Bạch huynh... đa tạ...”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy anh thành khẩn cảm tạ mình, mặt nóng bừng, cố ý khinh khi nói. “Mèo con, đừng hiểu lầm. Bạch gia chỉ là hành hiệp trượng nghĩa, thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ mà thôi, chẳng liên quan gì tới con mèo mi. Đừng có mà ăn trái bở.” Vừa nói móng chuốt vừa đỉnh đặc leo lên vai Triệu Trinh ngồi, cười khùng khục nói. “Long huynh, nói vậy thấy có đúng không?”

Triển Chiêu vội nâng người dậy, nghiêm giọng trách mắng. “Bạch huynh! Trước mặt thánh thượng không thể lỗ mãng như vậy.”

Bạch Ngọc Đường nghe thế không phục, trừng mắt nói. “Mèo thú! Long huynh còn không so đo, mắc chi

mi ý kiến hả?”

Triệu Trinh mỉm cười nói. “Triển hộ vệ không cần để ý quá làm gì, là trẫm bảo Bạch nghĩa sĩ đừng câu nệ.”

Triển Chiêu lắc đầu nói. “Hoàng thượng, chuyện này...”

Bạch Ngọc Đường cười gian. “Mèo con, ghi nhớ thật kĩ điều này nhé. Trên Hãm Không Đảo chỉ có ‘Long huynh’ mà thôi, không có ‘hoàng thượng’ nào cả.”

Triệu Trinh gật đầu nói. “Triển hộ vệ, để đảm bảo, khanh cũng nên gọi trẫm là ‘Long huynh’ đi.”

“Thần... Triển Chiêu tuân lệnh.”

33. Quyển 3 - Chương 10: Giải Đáp Nghi Vấn

Triển Chiêu ở Hãm Không Đảo dưỡng thương mấy ngày, may mắn có Lô phu nhân mát tay nên nội ngoại thương gì cũng dần khỏi hẳn. Bạch Ngọc Đường bình thường miệng mồm chua ngoa, lại chưa từng hầu hạ ai bao giờ nên lóng ngóng, vụng về vô cùng, được cái vô cùng tận tâm. Chỉ là Ngự Miêu cùng chuột bạch ở chung một phòng suốt ngày cãi nhau không ngừng, Triệu Trinh mặc dù có nghe đến việc mèo chuột tranh đấu, nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến mới biết thực hư, vừa kinh ngạc mà cũng buồn cười quá đi.

Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu như nước với lửa, nhưng cậu trời sinh bản tính trái khoáy, dù có nói gì đi chăng nữa cũng nhất định không chịu ra phòng khách ở, quyết tâm chen lấn với con mèo kia trên cùng một giường. Nếu chỉ nói về giường thôi thì không sao, bởi nó rộng đủ ba tên trai tráng nằm lăn thoải mái, nhưng vấn đề nằm ở chỗ tương ngữ của Bạch Ngọc Đường cực kì xấu, mới đầu thì không sao, nhưng tới nửa đêm là bắt đầu lăn gác tựa lưng, đã thế trời lạnh cứ mặc kệ đời cướp chăn của kẻ nằm cạnh mình, khiến Triển Chiêu cực kì căm phẫn nhưng lại chẳng thể làm gì.

Gió thu trăng lạnh, cây cối xào xạc.

Bầu trời đêm bao la, sông ngân hà đã bắc, vẽ lên một bức tranh thủy mặc trong vắt.

Chỉ tiếc giữa cảnh đẹp như chốn thần tiên như vậy lại vang lên âm thanh không vui chút nào—

“Bạch Ngọc Đường! Có phép tắc chút được không!”

“Mèo con, có câu ăn không nói, ngủ không la, mi nửa đêm nửa hôm la lối om sòm như vậy, rốt cuộc ai mới không có phép tắc đây?” Nói xong ngáp dài một cái, dù thấy con mèo nào đó bị sắp bị ép cho dẹp lép đến nơi cũng chẳng chịu nhường nhịn gì.

“Bạch huynh hiểu biết cao, lại tường lễ nghĩa, vậy thì đừng lặn qua lộn lại, gác chân khắp nơi như vậy nữa.” Đêm nào cũng bị con chuột bạch chèn ép, cướp chần, đến thánh cũng chịu không nổi nói chi là người.

“Này mèo con, đừng có quên nhanh thế chứ. Đây là phòng ngủ của Bạch gia, thích ngủ sao là chuyện của ta, không liên quan gì tới mi.” Nói rồi tiện tay cướp chần của Triển Chiêu, ngủ thế mới thật thoải mái, sung sướng chứ.

“Bạch Ngọc Đường! Đừng có mà lợi dụng lúc người khác khó khăn mà ức hiếp quá đáng như vậy!” Nhận thấy con chuột bạch rõ ràng có ý chơi xấu, Triển Chiêu tuy giận nhưng chẳng thể chỉ vì cái chần mà ra tay đánh nhau được.

“Ha, giờ mi chỉ là một con mèo bệnh lơ dờ, ức hiếp thế quái nào được?”

“Cậu—!”

Đột nhiên, xa xa truyền tới tiếng của nữ giới. “Long công tử, đêm đã khuya lắm rồi, sao vẫn còn chưa nghỉ?”

“Đêm dài khó ngủ nên tại hạ ra ngoài hóng gió một chút.”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy giọng đại tẩu nhà mình, chợt dạ vội vàng che miệng Triển Chiêu. “Mèo con, chớ lên tiếng!”

Ngự Miêu, Cẩm Mao Thử cãi nhau liên miên khiến Lô phu nhân chịu hết nổi, tức giận cảnh cáo, nếu còn nghe thấy hai người ẩu tả, mặc kệ ai đúng ai sai cũng đều lôi ra đánh đòn tất. Sợ bà chị lớn nhà mình một phép, Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên bớt quậy đi, cũng coi như là giúp đôi tai mọi người trên đảo dễ thở hơn.

“Này... Bạch... Ngọc Đường!” Triển Chiêu đột ngột bị bịt miệng, đương nhiên là phải vùng vẫy thoát ra rồi.

“Mèo thúì, chớ lên tiếng. Bộ mi muốn đại tẩu biết được hại ta ăn đòn à?”

Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa lấy chần trùm kín mít Triển Chiêu.

Lại nghe Lô phu nhân cười nói. “Dù có là thế, nhưng ban đêm trên đảo lạnh hơn trên đất liền, công tử tốt nhất là nên nghỉ sớm đi.”

“Đa tạ phu nhân quan tâm, tại hạ xin phép về phòng trước.”

Bạch Ngọc Đường đóng tai lắng nghe, cho đến lúc bước chân của Lô phu nhân ở xa rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Quay lại thấy Triển Chiêu bị bọc trong chần chẳng phát ra chút động tĩnh nào, thốt tim nghĩ.

Đừng nói hoảng quá đề chết mèo con rồi chứ. Càng nghĩ càng thấy không có khả năng, vội vội vàng vàng lật chăn lên nói.

“Mèo thú! Không yếu đến độ đó chứ, chưa gì đã châu Diêm Vương rồi.”

Triển Chiêu xoay mình ngồi dậy, tức giận nói. “Đa tạ Bạch huynh quan tâm, Triển mỗ không đến nỗi đó.”

“Bạch gia cũng biết mi là quái mèo chín mạng mà.” Bạch Ngọc Đường cười xấu xa, lại thấy anh nhú mày như đang suy nghĩ gì đó, ngạc nhiên hỏi. “Mèo con, mi đang nghĩ gì vậy?”

“Bạch huynh...” Còn đang nghi hoặc, Triển Chiêu trầm ngâm mở miệng. “Người khi nãy vừa nói chuyện với Lô phu nhân là...”

“Là Long huynh đấy, chẳng lẽ mi không nghe ra?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu trả lời, mèo con tai rất thính, chẳng lẽ khi nãy bị mình bức đến nhũn não?

Triển Chiêu trầm tư không nói, trong đầu nghĩ ra một chuyện. “Ra là vậy.”

Bạch Ngọc Đường thấy anh tự dưng nói thế, nghĩ anh thực sự có vấn đề về đầu óc, cẩn thận mở miệng. “Mèo con? Vẫn ổn chứ?”

Triển Chiêu nghe thế chỉ thấy nực cười, chẳng thèm cùng ai đó tranh luận. “Bạch huynh yên tâm, Triển mỗ vẫn còn tỉnh táo lắm.”

“Này, mèo con...” Bạch Ngọc Đường giở ánh mắt gian xảo, cười nói. “Mi muốn đi tới đó?”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, ý vị thâm trường.

—

Trời trong mây mỏng, ánh trăng sáng ngời.

Gió thu nhẹ nhẹ, cây lá xôn xao, tựa như ngàn tiếng thở than.

Triệu Trinh đứng trước cửa sổ, ngửa mặt nhìn trời, nghĩ tới nghịch tặc làm loạn, gian thần lộng quyền, trong lòng bồn loạn, sao có thể ngủ yên.

Ngón tay lướt qua bảo đao dát vàng, trong lòng phiền muộn không dứt, nhỏ giọng thở dài. “Mây đen che phủ, đến bao giờ mây lại được nhìn thấy ánh sáng.”

“Hoàng thượng yên tâm, mây đen chẳng qua chỉ có thể tạm che lại ánh trăng, cuối cùng vẫn không giấu được bầu trời rực rỡ.”

Triệu Trinh nghe thấy tiếng ngạc nhiên quay đầu, nói. “Triển hộ vệ! Khuya thế này, thương thế cũng chưa lành nữa, sao không nghỉ đi?”

Bạch Ngọc Đường theo vào, ngó chừng xem có ai thấy không rồi mới đóng cửa lại. “Mèo con có chuyện quan trọng muốn bàn với Long huynh.”

Triệu Trinh nghe thấy ngữ điệu trình trọng như vậy, gật đầu nói. “Triển hộ vệ cứ nói.”

Triển Chiêu xoay người hỏi Bạch Ngọc Đường. “Không biết Bạch huynh còn chớ sát thủ bị mặt chúng ta từng đụng độ tại Đại Phong Trại?”

“Dĩ nhiên là nhớ.” Nhớ lại khi đó mình đã bắt được bọn chúng, không dưng để đâu ra một tên Thẩm Sĩ Bình, Bạch Ngọc Đường cảm thấy vô cùng bức bối. “Mèo con, hỏi cái này để làm gì?”

“Bạch huynh có cảm thấy tên đó quen quen không?”

“Mèo con, đừng dài dòng nữa, có gì nói đại ra đi!”

Triệu Trinh khó hiểu nói. “Triển hộ vệ, hai người...”

“Hoàng thượng, thứ lỗi cho thần mạo phạm.” Triển Chiêu vừa nói vừa cầm khăn tay trên kệ che một nửa gương mặt Triệu Trinh chỉ để lộ ra đôi mắt cùng cái trán. “Như thế này thì Bạch huynh có nhận ra?”

“Mèo con! Đây là... sát thủ bị mặt!”

Triệu Trinh ù ù cạc cạc được Triển Chiêu kể sơ chuyện diễn ra ngày đó trong Đại Phong Trại, đoạn nói tiếp. “Ngày ấy Triển Chiêu đã có cảm giác giọng nói của tên đó nghe quen quen, chẳng qua bởi nói nhỏ, vả còn đang ở giữa trận kịch chiến nên cũng không có thời gian để ý chi li. Mãi đến tối nay, khi hoàng thượng và Lô phu nhân tình cờ nói chuyện, Triển Chiêu bị Bạch huynh vùi dưới đám chăn nệm, không nhìn thấy người nói mới đột nhiên nhận ra điều này.”

“Chả trách hần ta từ đầu đến cuối không lộ mặt. Có điều, dù cẩn thận đến như vậy...” Bạch Ngọc Đường cười gian tà. “vẫn không thoát nổi con mèo già hóa cáo mi.”

“Bạch huynh quá khen.” Triển Chiêu chấp tay cười, không quan tâm đến lời lẽ chế nhạo của con chuột bạch.

Triệu Trinh nói. “Triển hộ vệ nói vậy ý bảo sát thủ bị mặt này có dung mạo và giọng nói giống như trẫm?”

“Hoàng thượng, e là kẻ hiện đang giả dạng thánh thượng trong cung chính là sát thủ Vân Sơn đó.”

“Chả trách lúc trẫm sẵn thú không trở về lại có người lệnh cho cấm vệ quân rời đi, sau lấy danh trẫm vào cung, nói xằng Triễn hộ vệ mưu phản hành thích, ban bố lệnh truy nã, sau bãi nhiệm chức quan của Bao Chứng, đem giam lỏng trong phủ Khai Phong, quả nhiên lên kế hoạch tử tử, trăm phương ngàn kế, từng bước mưu đồ, dã tâm rõ ràng.”

Bạch Ngọc Đường đổi tay cầm chén trà, nói. “Mèo con, án này vẫn còn điểm chưa giải được.”

Triễn Chiêu gật đầu. “Bạch huynh nói không sai, chính là sứ thần Tây Hạ Hạ Từ Úc.”

Triệu Trinh nói. “Sứ Hạ này trên đường sẵn thú vô cớ mất tích, đến giờ vẫn chưa rõ tung tích, trong lệnh truy nã cũng ghi là phạm tội mưu phản, thật khiến trẫm không hiểu nổi.”

Bạch Ngọc Đường tự châm trà, nói. “Mèo con, theo mi nghĩ thì sao?”

Triễn Chiêu trầm ngâm nói. “Liễu Uy nếu cầu kết với Tây Hạ sẽ không sợ sót gây hiềm khích kiêu đó. Trong chuyện này nhất định còn có ẩn tình khác.”

Triệu Trinh nói. “Chẳng lẽ ý Triễn hộ vệ là...”

Triễn Chiêu nói. “Liễu Uy mưu phản là chuyện không cần phải bàn cãi nữa, nhưng nếu hắn đã cầu kết với Tây Hạ thì có gì còn phải bày ra vụ cướp đao, Đỗ Thịnh cũng cần gì phải liều chết tới báo tin? Án này có bàn tay của sát thủ Vân Sơn, sợ rằng sứ thần Tây Hạ kia lành ít dữ nhiều.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu. “Mèo con, mi cho rằng sứ Hạ đã bị Liễu Uy sát hại lúc đi sẵn thú?”

“Không.” Triễn Chiêu lắc đầu. “Sứ thần là do Liễu Uy hộ tống vào kinh, biết được bộ mặt thật cũng chỉ có mình hắn, ai có thể chứng minh người kia đúng là sứ thần Tây Hạ?”

Triệu Trinh suy tư nói. “Trẫm nhớ đó là người có bộ râu quai nón dày, mặt mũi khó nhìn rõ, tiếng nói cùng khá trầm, khó nghe, ngoại trừ Liễu Uy ra không trao đổi với ai nữa. Chẳng lẽ tên đó chính là sát thủ có gương mặt giống trẫm sao?”

Đôi mắt Triễn Chiêu ánh lên. “Thần mạo muội hỏi hoàng thượng, trước khi sự kiện này xảy ra, hoàng thượng có từng gặp phó tướng Đỗ Thịnh bao giờ chưa?”

“Đỗ Thịnh...” Triệu Trinh ngẫm nghĩ một lúc nói. “Trẫm nhớ là trước khi bị điều đi biên quan, Đỗ Thịnh có tới ra mắt trẫm một lần, có điều trẫm không nhớ được trông ra sao thôi.”

Triển Chiêu nói. “Chính vì Đỗ Thịnh từng gặp hoàng thượng rồi nên mới có thể nói câu ‘Bao đại nhân... hoàng thượng, hoàng thượng... cướp... Đảo Nam Vàng... cẩn, cẩn thận...’ ”

Bạch Ngọc Đường hiểu ý Triển Chiêu, vỗ tay một cái. “Thảo nào Đỗ Thịnh trước khi chết để lại câu nói khó hiểu như vậy. Không phải bảo Bao đại nhân bắt hoàng thượng có người muốn cướp đảo mà muốn nói cho Bao đại nhân biết kẻ cướp đảo chính là hoàng thượng.”

Triển Chiêu nói. “Liễu Uy nếu cùng Vân Sơn trong ứng ngoài hợp, vậy thì đoàn hộ tống nhất định chuẩn bị rất sơ sài, Đỗ Thịnh lúc liêu chết chạy ra được liền đem việc này báo cho phủ Khai Phong biết, đáng tiếc là chưa kịp nói hết đã bị giết người diệt khẩu.”

Triệu Trinh thở dài nói. “Đỗ Thịnh làm tướng người cướp đảo là trẫm nên không dám kinh động quan phủ của nơi đó, không màng sống chết đến bằng được phủ Khai Phong để báo tin. Trẫm tuy có cả triều văn võ, nhưng vào thời khắc sinh tử, chỉ có mình Bao Chứng nhận được tín nhiệm của hần.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, nói. “Mèo con, vậy giờ chúng ta nên hành động như thế nào?”

Triển Chiêu đứng dậy, ánh mắt thẳng tắp nói. “Đến huyện Định Nghĩa một chuyến.”

34. Quyển 3 - Chương 11: Mật Thư

Gió thu xào xạc, mưa bụi mờ lung.

Giọt mưa se lạnh đánh xuống tàng cây, lá cũ oằn mình chịu đựng để rồi theo gió bay bay.

Tiếng vó ngựa vang vọng dặm thình thịch trên mặt đất bùn lầy, để lại đàng sau tàn tích lộn xộn.

Mưa phùn đập vào trong áo tôi, dính trên đây những viên ngọc châu li ti. Bên dưới vành nón rộng là một gương mặt thật thà, chất phác, nổi bật hơn nữa là đôi thiết chùy to lớn để bên người.

“Lão ngô! Dám lừa các huynh đệ một màn khá lắm đấy!” Từ Khách lấy tay lau đi nước mưa bám trên mặt, lớn tiếng la lối. “Không dừng lại bảo hoảng để tới, báo hại Tam gia hôn vía về trời luôn.”

Nhớ lại lúc ở trên Hãm Không Đảo, Bạch Ngọc Đường kể thật sự tình, tứ thử cuồng cuồng quỳ lạy, tuy Triệu Trinh cũng không câu nệ lễ tiết gì, nhưng Xuyên Sơn Thử trong lòng vẫn ghi mỗi hận khó tha.

Hàn Chương lườm. “Đệ lớn miệng rêu rao như vậy là sợ người ta không ai biết có phải không?”

Lô Phương cười khuyên nhủ. “Tam đệ không nên trách làm gì, lão ngũ cũng vì nghĩ cho hoàng thượng mới ra hạ sách như vậy đó chứ.”

Bạch Ngọc Đường chẳng tham gia, chỉ giục ngựa tới bên cạnh xe, nói qua cửa sổ. “Mèo con, mi... à mà... hoàng thượng vẫn khỏe chứ?”

Triệu Trinh vén màn vải lên, mỉm cười nói. “Trẫm vẫn ổn, chỉ là Triển hộ vệ vẫn còn đang bình phục, đường xá lắc lư nên đã chìm vào giấc ngủ rồi.”

“Hoàng thượng bình an là tốt rồi, còn con mèo bệnh ba chân kia, Bạch gia không thêm đếm xỉa tới!”

Tướng Bình ngồi trước đánh xe cười quỷ nói. “Này lão ngũ, hoàng thượng không thương không tật, cần gì phải hỏi thăm. Trong đám người chúng ta chỉ có con mèo nhỏ là bị thương thôi. Xem ra có người giấu đầu hở đuôi nhé!”

Hai gò má Bạch Ngọc Đường nóng ran, thẹn quá hóa giận nói. “Tứ ca! Huynh... huynh nói bậy gì đó!”

“Uầy, ngũ đệ, đừng nóng chứ, chẳng qua huynh cũng thuận miệng nói mà thôi.” Tướng Bình vuốt chòm râu dê, híp mắt chuột cười cợt hát. “Chúng ta là người cầm ăn hoành thánh, cái gì cũng biết nhưng hổng có nói!”

“Huynh—”

Mưa thu đột ngột, người đi đường lưa thưa. Hàn Chương nhảy xuống ngựa, bước đến chỗ một lão ông chân thọt mà hỏi thăm.

“Xin hỏi lão trượng, ở đây là huyện Định Nghĩa?”

Lão ông quan sát họ một chút rồi gật đầu.

“Vị đại gia này nói không sai, đây chính là huyện Định Nghĩa, đi thêm một đoạn nữa là tới huyện thành.”

“Ở quanh đây có chỗ nào gọi là dốc Thạch Hạp không?”

“Có, từ huyện thành đi về phía đông khoảng hơn mười dặm đường núi sẽ thấy một nơi toàn đá vụn hoang vắng, chính là dốc Thạch Hạp. Tháng trước đã có không ít người chết ở đấy rồi, dạo này lại nổi lên lời đồn, bảo có ma quỷ lộng hành nên không ai dám tới nữa.”

“Thế ư? Không biết những người chết là ai nhỉ?”

“Lão chỉ là dân đen bình thường, không biết được nhiều đến thế, nhưng nghe nói đó là một toán cướp mặc đồ đen, huyện thái gia đã cho nha dịch chôn họ ở đó.”

Hàn Chương gật đầu, lấy ra ít bạc vụn đáp tạ. “Cảm ơn lão trưởng đã cho nhau biết.”

Lão ông kia có vẻ là người nghèo khổ lắm, thấy nhiều tiền đến vậy cảm động tới rơi nước mắt, tay nâng đĩnh bạc vụn, nhìn lên đã thấy mọi người thúc ngựa đi rồi. Lão đột nhiên vứt cây gậy chống của mình đi, quay đầu chạy như bay vào trong huyện thành, bùn đất bắn hết lên người cũng chẳng để ý gì.

Lúc tới được dốc Thạch Hạp, cơn mưa cũng đã ngớt, hai bên vách đá cao ngất, lại dốc đứng, đá mảnh nhô ra khắp nơi. Triệu Trinh từ trong xe bước ra, thở dài nói.

“Địa thế nơi này hiểm yếu đến vậy, nếu có người mai phục, nhất định khó ngăn cản.”

Hàn Chương xem xét một vòng quanh thung lũng tìm thấy chỗ chôn xác, ngũ thử vội xúm lại đào lên, quả nhiên để lộ ra vài chục thi thể, qua nhiều ngày đã thối rửa bốc mùi quá mức.

Triệu Trinh chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng kinh tởm đến vậy, dạ dày cuộn lên cảm giác buồn nôn. Ngũ thử tuy hành tẩu giang hồ lâu năm nhưng cũng khó chịu trước xác thối, đồng loạt bịt mũi lui ra xa. Triển Chiêu thấy thế đẩy mọi người ra, vén áo ngồi xuống, tỉ mỉ kiểm tra từng thi thể một, gương mặt bình thản, thái độ chăm chú khiến cả ngũ thử cũng phải thầm khen ngợi.

Bạch Ngọc Đường thấy anh nghiên cứu được hồi lại, tiến lại gần hỏi. “Mèo con, sao rồi?”

Triển Chiêu nghiêm túc đáp lại. “Theo Triển mỗ thấy, những người này không phải đám người phục kích cướp đạo mà chính là đoàn hộ tống sứ thần từ biên quan.”

“Sao cơ!?” Triệu Trinh bất chấp hôi thối xông vào mũi, kinh ngạc nói. “Không biết từ đâu Triển hộ vệ lại đi tới kết luận như vậy?”

“Một là những thi thể này tuy đã bắt đầu thối rửa nhưng vẫn có thể nhìn ra nước da ngăm đen thô ráp, hẳn là bởi dầm mưa dãi nắng quá nhiều. Hai là tướng sĩ ở biên quan đều là giới cưỡi ngựa bắn cung, những người này ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay phải có vết chai dầy, chứng tỏ là bởi quanh năm luyện bắn cung mà thành. Ba là quân phục của quân sĩ đều là do triều đình cung cấp, thân khi này kiểm tra trên giày của họ đều có dấu mộc của nơi làm.”

Triệu Trinh theo lời nhìn kĩ hồi lâu, gật đầu nói. “Triển hộ vệ nói không sai. Bọn cướp đây đã giết chết đoàn hộ tống và giả dạng quan quân mà vào kinh.”

Bạch Ngọc Đường quỳ một chân, dùng Họa Ảnh đẩy các thi thể ra xem xét, bỗng thấy có một thi thể cao lớn khác thường, râu quai nón xùm xuề. Cậu sinh nghi, dùng kiếm vạch lớp quần áo đen ra xem thì thấy một hình xăm đầu hổ hung dữ ở trước ngực kẻ đó.

“Mèo con! Lại đây coi nè!”

“Hình xăm đầu hổ của quý tộc Tây Hạ!?” Triển Chiêu kinh ngạc nói. “Đây là... sứ thần Tây Hạ bị mất tích – Hạ Từ Úc?”

“Phi tiêu cắm giữa cổ họng, trúng độc mà chết.” Bạch Ngọc Đường kiểm tra thi thể, lẩm bẩm nói, chân mày dần cau lại. “Thật quá tàn nhẫn!”

Triển Chiêu ngẩng đầu, nhìn vào mắt cậu. “Theo thủ pháp này, ắt hẳn là sát thủ che mặt của Vân Sơn.”

“Quả nhiên là tên đó!” Bạch Ngọc Đường lấy chủy thủ cạy phi tiêu ra, dù trên lưỡi có máu bám lên nhưng vẫn nhìn ra dấu vết màu xanh âm u của chất độc.

Triển Chiêu lặng yên quan sát thi thể của sứ thần Tây Hạ, thể ở khoe miệng có một sợi tơ màu đỏ, cau mày nói. “Bạch huynh, chủy thủ!”

“Chủy thủ?” Bạch Ngọc Đường đưa cho Triển Chiêu. “Mèo con, mi tính làm gì?”

Triển Chiêu không đáp, chỉ dùng chủy thủ cạy hàm răng sứ thần ra, mũi dao đỡ lấy sợi tơ đỏ trong miệng, kéo kéo một chút lấy ra được một con dấu nho nhỏ màu vàng.

Triệu Trinh kinh ngạc vô cùng nói. “Đây là thứ gì?”

Triển Chiêu lắc đầu, cầm thứ đó lên xem xét tỉ mỉ. Đó là một vật hình bầu dục, làm hoàn toàn bằng vàng ròng, chế tác tinh xảo, còn có vài ký tự Tây Hạ nữa; hẳn là một vật rất quý.

Bạch Ngọc Đường khoanh tay trầm ngâm nói. “Sứ thần Tây Hạ trước khi chết vẫn không quên giấu con dấu này ở trong miệng, chứng tỏ nó là một thứ cực kì quan trọng!”

Từ Khánh nghiêng đầu nhìn. “Con dấu bé như vậy, có thể dùng vào việc gì?”

Triệu Trinh cầm ả vàng quan sát tỉ mỉ, nói. “Trẫm không biết con dấu này dùng để làm gì, nhưng những ký tự trên này nhìn có vẻ quen quen.”

Triển Chiêu hỏi. “Hoàng thượng từng nhìn thấy những ký tự này rồi?”

Triệu Trinh suy nghĩ một lúc, reo lên. “Mấy chữ này hình như giống với chữ khắc trên Dao Nạm Vàng!”

Hàn Chương vào trong xe, lấy bảo đao được giấu kỹ ra. Bỏ khỏi lớp vải phủ, ánh vàng rực rỡ chói mắt tỏa

ra khắp nơi.

Triển Chiêu cầm lấy đao, cẩn thận nhìn kĩ, quả nhiên phía cán đao có một chỗ mang hình bầu dục lõm, trong khắc nổi mấy chữ Tây Hạ. Bạch Ngọc Đường giờ ẩn vàng lên so sáng, hoàn toàn trùng khớp.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, nói. “Mèo con, đao này không cách chi ra khỏi vỏ... có khi nào liên quan đến nó?”

“Thử là biết liền.” Triển Chiêu vừa nói vừa cầm ẩn vàng đặt vào chỗ lõm trên đao, quả nhiên vừa khít. Mạnh tay đè xuống, trong đao phát ra âm thanh trong trẻo, như kiếm rời khỏi bao vậy.

Triển Chiêu mỉm cười, gạt đầu, rút đao ra, lưỡi kiếm sáng rực rỡ mà cũng đầy uy nghiêm vạch qua, thân đao lấp lăm những điểm sáng như bạc, ánh sáng lạnh lẽo đập vào mặt. Theo lưỡi đao rời vỏ có mấy tờ giấy mỏng rơi xuống đất.

Triệu Trinh thở dài nói. “Ra Kim Thác Đao còn cần phải có khóa mở mới có thể rút ra. Những tờ giấy giấu trong đao là gì vậy?”

Lô Phương nhặt chúng lên, coi sơ qua mấy hàng, kinh hô. “Hoàng thượng! Đây là mật thư của Hạ chủ Nguyên Hạo!”

“Sao?!” Triệu Trinh vội cầm lấy đọc, trên đó có ghi.

[Tây Hạ chi thần Lý Nguyên Hạo thượng thư Đại Tổng thiên triều hoàng đế:

Thần cùng thiên triều bất hòa, nghịch bảy năm dài, nay ngu muội được thiên triều nhân từ ban phúc, thề từ giờ trở về sau xưng thần phục vụ, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Thiên triều mỗi năm ban ý, thần ở bốn quốc thành trại đều tiến nạp triều đình, dẫu là dân chung hay súc vật tất thấy đều tuân theo. Thần sau khi ban bố thề chiếu, con cháu đều đời đời tuân thủ, nếu như thần tử một ngày kia có thay lòng đổi dạ, vương triều tông tử bất vĩnh, con cháu ly ương.

Thần vừa quy thuận thiên triều, khẩn với thần linh, nhật nguyệt chứng giám, bắt ngờ Khiết Đan sai sứ đến Hạ, xin dừng cùng Tổng hòa hoãn, bị thần nghiêm mặt đuổi đi. Tông chủ Khiết Đan tự mình dẫn một trăm ngàn kỵ binh chia ba đường theo hướng tây vào mà chinh phạt với Hạ. Thần vô ý bị thua, đành lui về mười dặm, giả vờ giảng hòa với Khiết Đan, nhưng trên đường lui binh thì âm thầm cho người đốt sạch mọi bãi cỏ trên đường thoái lui. Quả nhiên binh mã Khiết Đan lúc đuổi theo truy kích không được ăn nhiều ngày, tất cả đều suy yếu bớt, thần nhân thời cơ thuận lợi đánh úp đại doanh của Khiết Đan. Tông chủ Khiết Đan vội vã bỏ chạy, thần bắt được phò mã Tiêu Hồ Đồ, từ miệng hắn biết được Khiết Đan ngầm cấu kết với Tổng thần Liễu Uy, muốn thừa dịp Tây Hạ sai sứ thần vào kinh gặp vua mà mưu hại, hành thích hoàng đế thiên triều. Tại trong trại chính của quân Khiết Đan đã tìm thấy thư từ liên lạc với Liễu Uy. Thần muốn đem tin này bẩm báo lại với thiên triều, lại sợ sứ thần gặp bất trắc trên đường đi, đành mượn cơ hiến đao giấu mật thư này cùng với thư từ liên lạc của phản tặc Liễu Uy vào trong đó. Mà việc Kim Thác Đao còn có cơ quan mở khóa, ngoại trừ trọng thần Tây Hạ ra không ai được biết, hoàng đế thiên triều nếu gặp được người cầm chìa khóa, đó mới chính xác là sứ thần Tây Hạ, nguyện xin minh giám.]

Triệu Trinh xem xong mật thư của Nguyên Hạo, lấy những bức khác đọc qua, quả thật là những thư từ trao đổi giữa Liễu Uy và Khiết Đan tông chủ, âm thầm cấu kết mưu nghịch. Ngài tức giận nói.

“Ra tất cả đều do lũ người Khiết Đan bày mưu tính kế, đợi trăm trở lại trong cung nhất định sẽ điều binh tiêu diệt chúng!”

Mọi người cùng đọc qua mật thư, Lô Phương nói. “Nếu đã như vậy chúng ta phải mau chóng hộ tống hoàng thượng về kinh càng nhanh càng tốt!”

Từ Khánh giọng cao chày hét. “Từ Khánh ta nếu không đập nát tên cẩu tặc họ Liễu kia thì không còn là Xuyên Sơn Thử nữa!”

Hàn Chương gật đầu. “Lão tam nói không sai, bây giờ chúng ta đã có vật chứng trong tay, nhất định phải bắt tên Liễu Uy đó cúi đầu nhận tội!”

Tướng Bình vân vờ chòm râu, giọng tay lên can họ, trầm ngâm nói. “Mọi người bình tĩnh lại, đừng nóng nữa. Triển Chiêu, theo cậu giờ chúng ta nên làm sao?”

Triển Chiêu suy tư nói. “Theo ý kiến của Triển mỗ, an toàn của thánh thượng là quan trọng nhất, Triển Chiêu muốn nhờ Bạch huynh và Lô đảo chủ cả hai mang theo bảo đao cùng mật thư này, hộ tống hoàng thượng tới phủ của Bát hiền vương. Vương gia là Đại Tổng hiền đức, lại từng sống chung với thánh thượng từ khi còn nhỏ, nhất định sẽ phân biệt được thật giả.”

Lô Phương nghe thế gật đầu một cái, Triển Chiêu quả nhiên tâm tư kín kẽ, mình và lão ngũ cùng hộ tống, nếu có hung đồ tập kích vẫn có thể bảo vệ thánh thượng bình an.

Triển Chiêu tiếp tục nói. “Tướng đảo chủ tài trí khôn khéo, tâm tư bén nhạy, vậy đành phiền đảo chủ tới phủ thừa tướng, mời Vương thừa tới phủ vương gia cùng bàn bạc chuyện này.”

Tướng Bình khẽ gật đầu, Triển Chiêu lại quay sang Hàn Chương nói. “Hiện thời Bao đại nhân đang bị kẹt trong phủ Khai Phong, chỉ có thể nhờ Hàn đảo chủ xuất tài giải cứu...”

Từ Khánh không đợi anh nói xong đã xông lên cướp lời. “Triển Tiểu Miêu, dám đại ca đều lên kinh làm chánh sự, vậy còn Tam gia thì sao?”

Triển Chiêu cười nói. “Thi thể của sứ thần và quan quân đều là vật chứng quan trọng, nhờ Từ đảo chủ mượn vài cỗ xe ngựa, âm thầm vận chuyển tới Biện Kinh.”

Từ Khánh vác chùy trên vai, hào sảng nói. “Được! Tam gia sẽ lo liệu việc này.”

Bạch Ngọc Đường bực bội lắng nghe hồi lâu, cuối cùng mở miệng hỏi. “Mèo con, huynh đệ bọn ta đều đến

Biện Lương hết. Vậy còn mi thì sao?”

Triệu Trinh cũng đột nhiên nhớ tới điểm này, hỏi. “Triển hộ vệ, chẳng lẽ khanh không cùng trầm trở về Biện Kinh?”

Triển Chiêu bình tĩnh đáp lại. “Hồi hoàng thượng, Triển Chiêu hôm nay vẫn là khâm phạm của triều đình, ở phủ huyện nào cũng đều có đăng cáo trạng truy nã, nếu như cùng mọi người đồng hành nhất định sẽ gây liên lụy.”

Bạch Ngọc Đường không vui, trầm giọng nói. “Mèo thúì, mi đã biết quan phủ truy nã, sao còn một mình ở lại nơi này?”

Triển Chiêu nói. “Bạch huynh, khâm phạm cho dù bị bắt cùng phải áp giải vào kinh hậu thẩm, chỉ có hoàng thượng sớm ngày hồi triều, Triển Chiêu mới có thể rửa sạch oan khuất.”

Triệu Trinh cũng biết điều anh nói là chính xác, nhưng vẫn cảm thấy không đành lòng, có điều, mình là vua của một nước, lúc này nên lấy đại cuộc làm trọng, không thể hành động theo cảm tính, lời đến bên miệng lại thôi, chỉ nói.

“Triển hộ vệ, khanh... cẩn thận đấy.”

Bạch Ngọc Đường yên lặng chốc lát, đột nhiên mở miệng. “Mèo thúì, mi nợ Bạch gia ba ngày tỷ thí, còn nhớ phải không?”

Triển Chiêu sững sờ, sau mỉm cười đáp. “Triển mỗ nhớ.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày. “Mèo con, là nam tử hán không nên quịt nợ!”

Triển Chiêu hiểu ý, cười nói. “Bạch huynh yên tâm. Dẫu có muôn vàn hiểm nguy đi chăng nữa, Triển mỗ nhất định sẽ giữ lại mạng này, tùy lúc mà đón tiếp.”

35. Quyển 3 - Chương 12: Tra Tấn Trong Tù

Cảnh lá buông lãng đàng, đông nam ngày khói sương.

Bầu trời âm đạm, trên nhánh cây trụi lá có treo một tấm biển đề chữ “Rượu” phất phơ bay theo gió. Trong quán thừa thớt được vài khách, tiểu nhị chán nản, qua loa cầm khăn lau bàn, nhìn ra ngoài đường cái, thấy người người bước đi vội vã, biết là không có mối làm ăn, một mối ngáp dài.

Đột nhiên có cơn gió nhẹ thổi qua, màn trúc được nâng lên, một bóng người màu xanh ung dung bước vào. Đôi mắt tiểu nhị sáng lên, chạy nhanh tới lên tiếng gọi.

“Khách quan, mời vào trong!” Nói đoạn dẫn khách vào một bàn trống, nhanh nhẹn lau sạch bàn rồi mang lên chút thức ăn nhẹ, miệng cười nói. “Không biết khách quan dùng trà hay là thưởng rượu?”

Người áo xanh ngồi xuống, nhã nhặn cười nói. “Cho một bình trà.”

“Vâng! Trà xanh một bình, tới liền đây!”

Chốc lát, ấm trà nóng đã được đưa lên, người áo xanh tự rót tự uống, lại nghe có âm thanh leng keng trong vắt phát ra.

Tiểu nhị kinh ngạc nhìn thì thấy giữa hai tay người này có đeo một sợi xích, trong lòng hoảng sợ. Đừng... đừng nói đây là tù nhân vượt ngục nhé. Mang trọng hình như vậy, nhất định là phạm nhân tội ác tày đình. Nếu đã như vậy... tại sao lại không bỏ trốn chứ? Lại ban ngày ban mặt ngồi trong quán rượu nhàn nhã dùng trà?

Càng nghĩ càng thấy sợ hãi, tiểu nhị không dám dừng chân, vội tránh xa như tránh tà.

“Hồ Tam! Rượu tới rồi, mau đến đỡ hàng!”

Tiểu nhị nghe gọi quay đầu nhìn, ra là người giao rượu Đinh Quý của quán rượu sau phố, liền chạy tới chào hỏi.

“Quý huynh đệ, sao hôm nay giao hàng muộn thế, chẳng bù với mọi khi!”

Đinh Quý lau mồ hôi trên mặt, cười nói. “Tại tôi mãi coi náo nhiệt trên phố nên mới giao tới trễ như vậy.”

“Náo nhiệt gì thế? Đáng để dừng chân coi đến vậy ư?”

Đinh Quý vừa đỡ rượu xuống vừa nói. “Phải gọi là đại náo nhiệt mới đúng. Biết chuyện triều đình tập nã Nam hiệp Triển Chiêu không?”

Hồ Tam đáp. “Triển hộ vệ của phủ Khai Phong? Chuyện đó ai mà không biết chứ! Nghe nói vì lập mưu hành thích hoàng thượng mà bị triều đình lùng bắt. Trên bảng bố cáo ngoài cửa thành có ghi rất rõ ràng, ai phát hiện tung tích sẽ được thưởng trăm lượng bạc đó.”

Đinh Quý nói. “Biết không, Triển Chiêu đó bị huyện thái gia của chúng ta bắt rồi đấy!”

Hồ Tam tròn mắt nói. “Sao cơ? Bộ khoái của huyện nha mình mà có thể bắt được Nam hiệp cơ á?! Đường có bày đặt nói xạo!”

Đinh Quý nói. “Tận mắt tôi trông thấy mà. Huyện thái gia tự mình áp giải người về nha môn, giả thế quái nào được? Thường nghe mọi người ca ngợi Nam hiệp nào là cao minh, nào là anh hùng, không ngờ lại bị rơi vào trong huyện thành Định Nghĩa này.”

Hồ Tam tò mò hỏi. “Vậy dáng vẻ của Nam hiệp ra sao thế? Có đúng là hán tử thân cao bảy thước uy vũ không?”

Đinh Quý cười khà khà nói. “Cái gì mà hán tử bảy thước chứ! Theo tôi thì y hết như một tú tài đọc sách bình thường thôi, cùng lắm thì được thêm một chữ tuấn.”

Hai người đương sôi nổi nói qua nói lại, chợt trước mắt lóe lên một thân ảnh màu xanh, xích sắt bay ra, Đinh Quý thấy cổ họng mình bị siết chặt, bên tai còn có giọng người nói nhỏ.

“Người nói Triển Chiêu bị huyện nha bắt?”

“Mày... mày là... thằng nào!” Đinh Quý giãy giụa, liều mạng nói. “Triển... Triển Chiêu... bị bắt liên quan gì đến mày!”

Hồ Tam nhận ra đây chính là người áo xanh đeo xích sắt khi nãy thì sợ điếng hồn, há mồm cứng lưỡi, chẳng nói nổi câu nào.

Người áo xanh siết chặt dây xích, cười nói. “Huyện nha nằm ở đâu?”

“Mắc gì... tao phải nói... cho mày biết!”

Đinh Quý chưa nói xong, dây xích quanh cổ đã siết chặt lại, há mồm ngáp ngáp, rồi rắc một cái, xương cổ bị gãy, ngoẹo đầu sang một bên, tắt thở chết.

Hồ Tam bị dọa đến hồn bay phách tán, kêu la âm trời. “Đừng giết tôi! Đừng giết tôi!”

Người áo xanh thông thả vứt cái xác qua một bên, mỉm cười ảm áp nói. “Ta không giết người đâu, người còn phải nói cho ta biết huyện nha nằm ở đâu.”

Hồ Tam sợ hãi run run chỉ về phía nha môn. “Đi thẳng đường này... quẹo hai lần... là tới.”

Người áo xanh lấy một thỏi bạc ra, mỉm cười cầm tay đặt vào, nói. “Đa tạ.”

Dứt lời, bóng xanh nháng lên, nhanh chóng đi mất.

Huyện nha Định Nghĩa, đại lao

Nhà lao tối tăm được thắp vài ngọn đèn leo teo cho có, ánh sáng thê lương buồn thảm.

Bên trong có mấy chục tù phạm ngồi co rúc trong từng phòng giam, áo tù ảm đạm, mặt mày như quỷ. Lính gác đi tới đi lui, con mắt quắc lên, hung ác còn hơn lang sói.

Trong chỗ sâu nhất của đại lao huyện nha có một phòng giam nhỏ, là nơi mọi tội phạm khi bị bắt vào đều sợ hãi nhất, được gọi với một tên khác là phòng hành hình.

Hiện thời, trong căn phòng được nói đến đó có một người bị trói bằng xích sắt treo trên hình kệ, lửa than sớm được nung đỏ, mười tám loại hình cụ khác nhau cũng đã được đưa ra.

Cánh cửa sắt dày kéo kẹt một cái, mấy tên nha dịch đứng hai bên nhường đường, huyện lệnh Lương Kim Vinh ưỡn ngực, lồi bụng bước vào.

“Người chính là khâm phạm của triều đình, Triển Chiêu?” Lương Kim Vinh chống nạnh quát mắng, giọng nói như vệt đực vang dội, phá tan không khí tĩnh lặng trong phòng.

Triển Chiêu chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên, người trước mặt đầu đội mũ quan, người mặc áo quan cổ tròn, chân mang ủng quan đế hường, thân hình bủng beo, nước da vàng vọt, ba túm râu dài ngắn không đều, trông qua thật chẳng giống một vị quan thanh liêm, phụ mẫu.

“Tại hạ là... Triển Chiêu của phủ Khai Phong.”

“Triển Chiêu to gan! Người thân là mệnh quan triều đình, lại dám cấu kết với giang hồ phỉ loại, mật mưu hành thích thánh thượng!”

“Án phản nghịch hành thích của Triển Chiêu vẫn chưa tỏ tường, huống chi Triển Chiêu chỉ có một mình, sao lại nói cấu kết với giang hồ phỉ loại?”

“Hừ! Bớt già mồm tranh cãi đi. Bốn quan sớm nhận được mật báo nói người cùng Ngũ Thử của Hãm Không Đảo qua lại quan hệ, chẳng lẽ không phải là để cấu kết cùng lập mưu hành thích?!”

“Triển Chiêu và Ngũ Nghĩa trên Hãm Không Đảo quen biết đã lâu, huyện lệnh đại nhân lại không có bằng chứng cụ thể, xin đừng suy đoán hồ đồ như vậy.”

“Được! Người nói Ngũ Thử không liên quan đến án này, vậy tại sao lại còn đánh cắp thi thể trên dốc Thạch Hạp?”

“Triển Chiêu thân là ngự tiền tứ phẩm hộ vệ, triều đình ban bố lệnh truy nã, chiếu theo luật định phải áp giải vào kinh, đưa tới Đại Lý Tự tra hỏi. Ông chỉ là thất phẩm huyện lệnh, chưa đủ phẩm để tra hỏi Triển mỗ.”

“Người... người... dám miệt thị bốn quan!” Lương Kim Vinh nổi giận lôi đình, lời của Triển Chiêu tuy là đúng mực, nhưng rõ ràng không đem ông để vào mắt.

“Triển Chiêu không có ý này. Chẳng qua Triển mỗ là mệnh quan triều đình, chưa bị định tội thì phẩm cấp vẫn còn, xin huyện lệnh đại nhân tha thứ.”

“Triển Chiêu! Bốn quan thấy người ở trong triều làm chức tứ phẩm hộ vệ mới lựa lời dễ nghe mà nói, người còn không biết điều!”

“Huyện lệnh đại nhân, hành động của ngài đã đi quá giới hạn rồi, thứ lỗi cho Triển Chiêu không thể trả lời.”

“Người... người... Càn rỡ! Xem ra nếu không cho người biết chút lợi hại người nhất định không khai! Người đâu, cho hắn ném thử ba mươi gậy lấy uy trước!”

Hai tên cai ngục đứng trái phải, xắn tay áo, gương mặt hung tợn tỏa ra lãnh ý tàn ác.

Cây gậy, không phải gọi là trượng, làm bằng đồng, cao chừng ba thước năm tấc, chuyên dùng để khảo tra tù nhân. Đây vốn chỉ là tiểu hình, nhưng đến lúc thi hành lại khác hẳn. Ví dụ như khi vui thì nhẹ tay khi phạt ý rồi thì độc ác, thích thì để sống, ghét rồi đánh chết, tùy nghi xử trí, không hiếm kẻ đã phải bỏ mạng trước nó.

Triển Chiêu nhiều năm trong công môn, sao không biết những chuyện này, chỉ đành lắc đầu cười khổ.

Áo bị giật đi, lộ ra nửa thân trên bần bĩ, cao ngất.

Cai ngục giơ cao trượng đánh xuống, mang theo nó âm thanh vù vù khó chịu, nhắc nhở nơi nào cũng đều để lại dấu vết đỏ thẫm.

Xích sắt quấn trên tay leng keng, Triển Chiêu cắn chặt răng, cơ thể theo bản năng căng cứng lại, cổ nén tiếng rên rỉ vào trong họng.

Cai ngục ra tay liên tiếp đều nhau, gậy nào gậy nấy đều không nương tình, vừa mạnh vừa gấp gáp, không cho cơ hội thở dốc nào.

Triển Chiêu nội thương vẫn chưa khỏi hoàn toàn, nghiêng rằng chịu đựng, chỉ cảm thấy đầu óc mê đi, gân cốt rã rời, máu huyết không thông.

Đau đớn thấu tới tận xương tủy, cắn xé vào cả đầu óc, trong mơ màng vẫn nghe thấy tiếng quát bên tai. “Đánh! Đánh thật mạnh vào!”

Cơ thể lạnh toát, mồ hôi lạnh thi nhau rơi xuống.

“Mèo thúí, mi nợ Bạch gia ba ngày tỷ thúí, còn nhớ phải không?”

“Triển mỗ nhớ.”

“Mèo con, là nam tử hán không nên quịt nợ!”

“Bạch huynh yên tâm. Dẫu có muôn vàn hiểm nguy đi chăng nữa, Triển mỗ nhất định sẽ giữ lại mạng này, tùy lúc mà đón tiếp.”

Ba mươi gậy lấy uy đã xong, cai ngục lau mồ hôi trên trán, mắng. “Mẹ nó, cứ như đánh vào khúc gỗ ấy, một tiếng kêu cũng không có!”

Huyện lệnh Lương Kim Vinh đặc ý nói. “Triển đại nhân, thấy mùi vị hình tượng ra sao? Còn không mau cung khai?”

“Phụt.” Triển Chiêu rên rỉ, bùm máu trong miệng phun cả ra ngoài, bắn lên áo quần của Lương Kim Vinh.

Ông ta nổi nóng, dậm chân quát lớn. “Nói mau! Ngũ Thủ tại sao lại trộm lấy thi thể của những quan quân kia? Giờ chúng đang ở chỗ nào?!”

“Làm sao ông biết... đó là... thi thể quan quân?” Triển Chiêu nghe vậy đột ngột ngắc đầu lên, tuy bị hình tượng đánh đến kiệt sức, nhưng đôi mắt vẫn sắc bén như lưỡi đao.

Lương Kim Vinh chột dạ. “Ta... Ta...”

Triển Chiêu nghiêng rằng. “Ra ông... và Liễu Uy là cá mè một lứa... cấu kết với nhau làm việc gian!”

Chả trách bọn chúng chọn dốc Thạch Hạp làm nơi giết sứ thần, ra là huyện lệnh nơi đây đã bị mua chuộc, địa thế hiểm trở lại thêm quan phủ âm thầm tương trợ, quả là không chút kẽ hở nào.

Lương Kim Vinh thẹn quá hóa giận nói. “Triển Chiêu! Người... người đừng có mà ăn nói lung tung, gán tội

bốn quan! Ta hỏi một lần nữa, Ngũ Thử tung tích nơi nào?!”

Triển Chiêu kiên định nói. “Loạn thần tặc tử! Triển Chiêu dù có phải đánh đổi bằng cả mạng sống cũng nhất định không nói cho hay!”

“Người!” Lương Kim Vinh giận sôi máu, quát. “Người đâu! Đánh thêm ba mươi gậy nữa, nặng tay hơn trước!”

Cai ngục kéo cao tay áo, nhổ nước bọt vào lòng bàn tay, lại một lần nữa hướng trượng vào cơ thể chồng chất vết thương mà đánh, tạo ra những âm thanh nghèn nghẹn trầm trầm.

Hàm răng cắn muốn vỡ nát, đôi tay siết chặt đến bật máu, kéo theo tiếng xích sắt chói tai, nhưng không hề có tiếng rên rỉ nào.

Đánh được hơn mười trượng nữa, Triển Chiêu chợt phun máu, bất tỉnh.

Cai ngục bấm lại. “Đại nhân! Phạm nhân đã bất tỉnh nhân sự.”

Lương Kim Vinh bực bội quát. “Dội tỉnh cho bốn quan!”

Cai ngục nói. “Đại nhân, đây dù sao cũng là khâm phạm của triều đình, hôm nay đã trọng thương đến vậy, đánh tiếp e sẽ toi mạng.”

Lương Kim Vinh thấy nói cũng có lý, gật đầu bảo. “Vậy trước tiên đóng xích giam lại, mai thẩm vấn tiếp, không sợ không cạy được miệng hắn.”

“Vâng!”

Cai ngục vừa tính thi hành, đột nhiên có nha dịch hốt hơ hốt hải chạy vào bẩm báo. “Lão gia! Chuyện lớn rồi! Có người tự tiện xông vào huyện nha!”

Lương Kim Vinh giận dữ nói. “Tên nào lớn gan đến vậy! Còn không mau bắt lại!”

“Lão gia! Kẻ này rất lợi hại... đã giết biết bao quan sai trong phủ—”

Tên nha dịch chưa kịp nói xong đã kêu lên thê thảm, bị người phía sau lưng một chiêu kết liễu.

Lương Kim Vinh thất kinh trong nháy mắt, người nọ đã tới trước mặt, nho nhã tuấn dật, áo xanh tung bay, khí định thần nhàn, phảng phất còn có nét nhàn nhã, hững hờ.

“A! Th-Th-Thiếu chủ!”

Phòng giam chật hẹp, mùi ẩm mốc xông thẳng vào mũi, mới tới được cửa đã nhìn thấy trên hình kệ có một người thương tính đầy mình, đôi mắt vốn ôn hòa nho nhã bỗng quắc lên hàn quang. Triển Chiêu sắc mặt trắng bệch, đôi mắt nhắm nghiền, nửa thân trên trần truồng lộ rõ nhưng làn trượng đỏ, dù vẫn chưa toác da chảy máu nhưng sợ rằng bên trong đã sớm tổn thương tới lục phủ ngũ tạng.

“Triển Chiêu!” Người áo xanh bước lên trước, thấp giọng khê gọi. “Tĩnh lại đi! Là tôi đây.”

Trong cơn hôn mê sâu có giọng người hoảng hốt gọi, Triển Chiêu cố gắng mở mắt ra nhìn, nói ngắt quãng. “Thẩm... Sĩ... Bình...”

Thẩm Sĩ Bình gơ tay nâng gò má tiều tụy của anh, dịu dàng nói. “Đừng lo gì cả, tôi sẽ cứu cậu.”

Lương Kim Vinh không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên khom người thi lễ, kính cẩn nói. “Hạ quan không biết thiếu chủ đại giá tới đây, chưa từ xa nghênh tiếp, mong người thứ tội.”

Thẩm Sĩ Bình chậm rãi quay đầu nói. “Người... đã bắt cậu ta?”

Lương Kim Vinh không để mất cơ hội giành công, nịnh nọt nói. “Thiếu chủ có điểm chưa biết, kẻ này họ Triển tên Chiêu, là khâm phạm triều đình đang truy nã, hạ quan ngu dốt, chủ thượng hồng phúc tề thiên, may mắn bắt được, đợi hạ quan từ miệng hắn hỏi ra...” Tới đây thì hạ giọng nói nhỏ. “Hỏi ra tung tích của hoàng thượng, diệt cỏ tận gốc, nghiệp lớn của chủ thượng không lâu nữa sẽ thành.”

“Cũng là người... đã khiến cậu ta thương tích đến vậy?”

“Chính là hạ quan!” Lương Kim Vinh gật đầu nói. “Tên Triển Chiêu này quá phách lối ngông cuồng, hạ quan nếu không cho hắn nếm chút mùi vị, chỉ sợ khó ép hắn mở miệng được—a!”

Ông ta chưa nói xong, đột nhiên kinh phong ác liệt từ tay áo phát ra, cả người như túi vải rách bị nó cuốn ra xa, mạnh bạo đập vào tường của phòng giam, cứ như thể muốn đập nát xương trong người.

“Nếm chút mùi vị? Người dám ra tay tổn thương cậu ta?!”

Thẩm Sĩ Bình chậm rãi bước về phía ông ta, mặc dù giọng nói vẫn như trước không thay đổi gì, nhưng đôi mắt sâu xa tinh tú giờ đây đen tối lạnh lẽo, sát ý lộ rõ.

“Th-Thiếu chủ, xin người tha mạng! Tha mạng ạ!”

Lương Kim Vinh sợ hãi, mặt biến sắc, giọng run như cây sậy, hai đầu gối nhũn cả ra, màng đầu đau đớn

thương tích, cứ thế quỳ trên đất dập đầu điên cuồng.

Thẩm Sĩ Bình vung tay, xích sắt trên cổ tay như bạch xà xuất động, Lương Kim Vinh còn chưa kịp nhận ra chuyện gì mới xảy ra, đã thấy cổ họng lạnh tanh, hít thở không nổi, ra là bị sợi xích siết chặt.

“Kẻ nào dám tổn thương cậu ta... đều phải chết!”

“Dừng tay!”

Triển Chiêu nhận thấy đôi mắt của y tràn đầy sát khí vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Lương Kim Vinh bị siết cổ, tay cào chân đạp, giãy giụa đau đớn nói. “Tr-Triển đại nhân... Cứu-cứu mạng!! Cứu!!”

“Cậu muốn cứu hắn?” Thẩm Sĩ Bình bình tĩnh đưa mắt nhìn Triển Chiêu, trong ánh mắt có chút không vui.

Triển Chiêu bình tĩnh đáp. “Đây là... nghi phạm... quan trọng của... án này, Triển mỗ... không thể... để các hạ... tùy ý giết đi!”

Lương Kim Vinh biết rõ tính khí điên cuồng của Thẩm Sĩ Bình, vui buồn thất thường, giết người không chớp mắt, vốn đã bị dọa tới vỡ mật, giờ đây như chết trôi vớ cọc, liều mạng gật đầu nói.

“Đúng, đúng... hạ quan... là nghi phạm... không... không thể giết...”

Đôi môi Thẩm Sĩ Bình kéo ra thành một nụ cười nhu hòa. “Được, nếu cậu đã nói không giết, vậy thì tha cho hắn một mạng vậy.”

Nói rồi y thả lỏng xích sắt, nhấc chân đá văng Lương Kim Vinh đi. Ông ta kêu lên như thể heo bị chọc tiết, xương sườn có lẽ đã gãy mấy cái.

Thẩm Sĩ Bình không để ý tới thái độ chật vật, hồn bay phách tán của ông ta, quay mình bước tới chỗ hình kê, lấy ra từ trong ngực một thanh trùy thủ sắc bén, vung tay một cái hai sợi xích sắt đã đứt lìa, sau đó giờ tay đỡ lấy cơ thể mềm oặt kia.

Triển Chiêu đầu óc đã mụ cả đi, ói ra một búng máu tươi liền hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Sĩ Bình cúi đầu mỉm cười, ánh mắt quyến luyến khó bỏ. “Nơi này bản thủ dơ dáy, không thích hợp ở lâu, chúng ta đi thôi.”

36. Quyển 3 - Chương 13: Sự Hỗn Loạn Thanh Bình

Tường đỏ ngói xanh, cửa ngọc quỳnh môn.

Ánh sao chiếu sáng bầu trời, hai hàng nhật nguyệt dạo quanh.

Mây lành vạn dặm, đan xen bình bông, bao phủ lấy hoàng cung nội uyển của Đại Tổng.

Đình đài lầu các, bạc đèn nửa đốt, thấp thoáng ánh sao đêm.

Trong ngự thư phòng, thiên tử Nhân Tông đỉnh đặc ngồi sau long án, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Nghiêng mực khô không ai động tới, chồng tấu chương cao ngất bị lãng quên.

Đột nhiên, không khí tĩnh lặng bị phá bình bởi tiếng hô chói tai bên ngoài. “Tiền Đô Úy Liễu Uy tướng quân tới—!”

Nhân Tông nói. “Mau truyền!”

Chốc lát sau Liễu Uy bước vào, quỳ xuống nói. “Thần Liễu Uy tham kiến Ngõ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

Nhân Tông bước xuống chào đó. “Miễn lễ bình thân.” Rồi quay sang nói với các thái giám đứng hầu. “Các người tất cả lui xuống, trẫm có chuyện quan trọng muốn bàn với Liễu tướng quân.”

“Vâng!” Mọi người không dám chậm trễ, đồng loạt cúi đầu bước ra khỏi điện.

Thấy bốn phía không còn ai khác, Nhân Tông lo lắng nói. “Tôi đang đợi anh đây. Có tin gì không?”

Liễu Uy ngồi xuống nói. “Tôi tới cũng vì chuyện này đây.” Nói rồi lấy một phong thư ra đưa.

Nhân Tông vội vã đọc qua, kinh hãi nói. “Đây là... Sao lại thành ra thế này? Chẳng phải thiếu chủ bị chủ thượng giam cầm trong phủ ư? Làm sao lại chạy tới được huyện nha Định Nghĩa cứu Triển Chiêu vậy?”

Liễu Uy cười nhạt nói. “Thị vệ của phủ sao có thể ngăn được thiếu chủ? Chỉ là có vẻ như thân phận của Lương Kim Vinh đã bị bại lộ rồi, không những thế, dường như bọn họ cũng đã biết lai lịch của những thi thể ở dốc Thạch Hạp, bằng không sao lại phải lén lút chôn đi.”

Nhân Tông nhú mày nói. “Chuyện thi thễ không quan trọng lắm, chẳng qua Triệu Trinh chưa trừ mới thực là mối nguy rình rập.”

Liều Uy nói. “Tôi đã cho người canh phòng nghiêm ngặt cửa thành, có điều cả Ngũ Thử cũng xuất hiện, chỉ sợ khó mà giải quyết.”

Nhân Tông hừ mũi. “Chỉ là bọn chuột nhắt thì làm được gì? Lần trước ở Đại Phong Trại, nếu không phải vì thiếu chủ nương tay, con Cẩm Mao Thử kia đã sớm không còn lông để mà chôn nữa ấy chứ, nói chi còn miệng để mà phách lối như bây giờ!”

Liều Uy nghi ngờ hỏi. “Thiếu chủ liệu có lại nhúng tay vào chuyện này?”

Nhân Tông lắc đầu nói. “Không, nếu tôi đoán không sai, thiếu chủ chỉ quan tâm đến Triển Chiêu mà thôi, cứu được y ra, chuyện còn lại không bận tâm tới.”

Liều Uy nói. “Theo anh có nên báo cho chủ thượng biết chuyện này?”

Nhân Tông nói. “E là chủ thượng đã sớm biết rồi. Nói chung, ta tốt nhất lo việc của mình thôi, chuyện của thiếu chủ ít đụng tới là hơn.”

Liều Uy gật đầu. “Tuy nói vậy nhưng nên báo thì vẫn cứ phải báo, nếu không chủ thượng trách tội, chúng ta không ai cáng đáng nổi đâu.” Nói rồi đứng lên đi, thấy trên long án tấu chương chất đống, cười nói. “Mạc Thất, đã đóng vai hoàng đế thì cũng nên ra dáng chút đi, tấu chương càng ngày càng cao thế này, quần thần nhất định sẽ nghi ngờ đó.”

Nhân Tông giả, Mạc Thất, cầm lấy một bản tấu chương lên xem, cười nói. “Những thứ này đều là chuyện quốc gia đại sự, không có ý của chủ thượng, sao tôi dám qua loa phê chuẩn.”

Liều Uy nói. “Nói cũng phải, chỉ là...” Lời còn chưa dứt, hần đột nhiên thay đổi sắc mặt, thấp giọng nói. “Ngoài cửa có người!”

Mạc Thất lạnh lùng quát. “Ai đấy!”

Thái giám đứng hầu bên ngoài bước vào nói. “Khải bẩm vạn tuế, Bát hiền vương gia cầu kiến.”

Mạc Thất nhìn Liều Uy một cái trước khi nói. “Tuyên.”

Thái giám lĩnh mệnh rồi đi, Mạc Thất nghi ngờ hỏi. “Ông ta đêm khuya tìm đến là gì việc gì nhỉ?”

Liều Uy nói. “Tôi sẽ tạm tránh sau bình phong, tùy tình hình mà xử lý.”

Một lúc sau, thái giám đã dẫn Bát hiền vương Triệu Đức Phương vào trong ngự thư phòng, quỳ xuống tham kiến.

“Lão thần tham kiến Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Mạc Thất mỉm cười nâng ông dậy, nói. “Hoàng thúc mau đứng lên đi.” Rồi thưởng ngồi ban trà.

Bát hiền vương tạ ơn, cười nói. “Lão thần nghe nói gần đây vạn tuế long thể bất an, mấy ngày rồi chưa lâm triều nên trong lòng lo lắng, tìm tới thăm hỏi.”

Mạc Thất nói. “Trẫm chỉ là bị cảm mạo sơ qua thôi, hoàng thúc không cần bận tâm quá.”

Bát hiền vương gật đầu, nhìn lên tấu chương trên long án, mỉm cười nói. “Vạn tuế long thể bất an, nên sớm nghỉ ngơi, đừng cố gắng quá sức.”

Mạc Thất cười trừ. “Trẫm nhiễm bệnh mấy ngày, trị hoãn không ít việc triều chính, trong triều còn phiền tới hoàng thúc và chư vị đại thần.”

Bát hiền vương khom người nói. “Đấy đều là bổn phận của lão thần, không dám nhận vạn tuế nói vậy. Vạn tuế có còn nhớ những điều lão thần nói với người trong đêm trung thu vừa qua?”

Mạc Thất ngó ra. “Điều hoàng thúc đã nói...”

Bát hiền vương bình tĩnh, mỉm cười nói. “Lão thần nói, dù quốc sự có bận đến cỡ nào, vạn tuế cũng nên bảo trọng thân thể của mình.”

Mạc Thất vờ như nhớ ra, nói vội. “Đúng vậy, những điều hoàng thúc nói ngày đó trẫm vẫn luôn khắc sâu trong tâm khảm...”

Bát hiền vương cười qua mũi. “Vạn tuế có thực là ghi nhớ?”

Mạc Thất không hiểu ý của ông là gì, thuận miệng nói. “Dĩ nhiên là trẫm nhớ.”

Bát hiền vương cười lạnh mấy tiếng, đứng dậy đập bàn cả giận nói. “Nghịch tặc to gan, dám vàng thau lẫn lộn, giả làm thánh thượng, còn không mau cúi đầu nhận tội!”

Mạc Thất bình tĩnh đối đáp. “Hoàng thúc nói vậy là có ý gì, trẫm nghe không hiểu.”

Bát hiền vương cười lạnh nói. “Trung thu năm nay, bốn vương vì bệnh cũ tái phát nên không thể vào cung

dự tiệc được, những điều vừa nảy đều mới nghĩ ra mà nói, làm sao đã ghi khắc trong tâm khảm rồi?”

Mạc Thất nói. “A, trăm quốc sự bận rộn, có chút nhầm lẫn cũng đâu lạ gì.”

Bát hiên vương hừ giọng. “Trung thu mới có mấy tháng, chẳng lẽ trí nhớ của hoàng thượng lại không bằng đám lão thần già nua?”

Mạc Thất lặng đi một lúc, sau chậm rãi đứng dậy, lạnh lẽo nói. “Vương gia, có câu biết càng nhiều, chết lại càng mau.”

Bát hiên vương giận dữ nói. “Người còn muốn giết bốn vương diệt khẩu?”

Gương mặt Mạc Thất hiện rõ sát ý. “Đây là tự người tìm đến, đừng trách ta ra tay độc ác!”

Nói rồi hất tay một cái, tia sáng xanh u ám bay thẳng về phía cổ họng Bát hiên vương. Tiêu này vừa phóng nhanh vừa mang nội lực rất lớn, nếu trúng phải chỉ có từ chết tới bị thương mà thôi. Bát hiên vương không biết vô công, trong kinh hoàng dù thấy phi tiêu bắn tới nhưng chẳng thể nào tránh né. Đột nhiên cánh cửa ngự thư phòng vang lên, cả người Bát hiên vương bị đẩy qua một bên, một nhân ảnh tuấn dật xuất hiện trước mặt, dễ dàng bắt gọn phi tiêu.

Bát hiên vương đứng thẳng người, tán thưởng nói. “Nếu không phải Bạch nghĩa sĩ kịp thời chạy tới, bốn vương chắc đã thành vong hồn.”

Người mới đến mặc trang phục của cấm quân, chấp tay cười nói. “Để vương gia sợ hãi rồi, Bạch gia tránh ở ngoài điện hồi lâu, chỉ chờ đúng phi tiêu này của hần mà thôi.”

Mạc Thất quan sát người vừa tới, không tin được mắt mình kêu lên. “Người là... Bạch Ngọc Đường!”

Chính lúc này, tứ thủ còn lại cũng mặc quan phục cấm quân, cầm binh khí tùy thân mà vào. Tướng Bình gật đầu cười khen. “Lão ngũ, thân thủ tốt lắm.”

Từ Khánh bước tới quát lên. “Con rùa rúc đầu Liễu Uy, còn muốn trốn gì nữa hả? Ra đây mà xem Tam gia đánh như tử tên phản tặc nhà ngươi!”

Đột nhiên tám binh phong sau long án vỡ nát, Liễu Uy cầm kiếm phóng ra, chăm chăm nhắm vào yếu huyệt sau lưng Bạch Ngọc Đường. Cậu xoay người đỡ kiếm, Mạc Thất bên này vội cầm lấy thanh quạt giấy trên long án, nhân cơ hội mà đâm nhanh vào huyệt đạo phía đầu gối của cậu.

Từ Khánh lo lắng nhìn, giơ chùy quát lên. “Dám lấy nhiều đánh ít, được, Tam gia tới phụ lão ngũ một tay đây!”

Tướng Bình giơ tay ngăn lại. “Tam ca, không cần phải lo lắng, lão ngũ đối phó được thôi.”

Lô Phương lo lắng nói. “Hay cứ để lão tam đi, lỡ đâu ngũ đệ bị thương...”

Tướng Bình vuốt râu nói. “Đại ca cứ yên tâm, nếu lão ngũ có bị mất dù chỉ một sợi tóc, đệ sẵn sàng chặt đầu xuống cho huynh ngồi.”

Liều Uy biết chuyện đã bị bại lộ, trận này nhất định phải tử chiến, nếu không nhanh chóng tiêu diệt Ngũ Thử sợ muốn thoát ra cũng gặp muôn vàn khó khăn; nghĩ tới đây, trường kiếm lại càng thêm mạnh mẽ, như cuồng phong bão táp. Sát thủ Vân Sơn giả mạo Nhân Tông, Mạc Thất cũng vừa đỡ đòn vừa lạng lẽ rút ra phi tiêu, chờ đúng thời cơ kết liễu Bạch Ngọc Đường. Không ngờ cậu đột nhiên xoay vòng kiếm, ra tay tàn nhẫn, một nhát chém đứt lìa cánh tay của tên đó.

“Aaaaa—” Mạc Thất kêu gào đau đớn, ngã xuống đất không dậy nổi.

Lô Phương vội tiến lên bắt tên đó kéo về, tiện tay phong bế huyết đạo, phòng khi Liều Uy nhân cơ hội cứu giúp.

Liều Uy hoảng sợ, sau khi đánh lui hai chiêu kiếm của Bạch Ngọc Đường thì hươ kiếm, xoay người bỏ trốn.

Bạch Ngọc Đường cũng không ngăn lại, đến lúc hấn ra được tới cửa, Hàn Chương vẫy tay, một móng sắt bay ra, chưa kịp nhìn rõ gì đã nghe Liều Uy kêu thảm, xích sắt quấn quanh chân trái, thiết trảo sắc nhọn cắm sâu tới tận xương, máu chảy ròng ròng.

Hàn Chương dùng sức kéo hấn lại, ha hả cười nói. “Muốn chạy ư? Phải qua ải của Hàn nhị gia này đã!”

Liều Uy tuy võ công cao nhưng chân trái bị cuốn, mắt cá bị thương nặng, dù có liều chết giãy giụa nhưng cũng vô ích, căn bản là chẳng có cách nào đứng dậy.

Từ Khánh bước tới muốn bắt hấn lại, không ngờ Liều Uy đột nhiên xoay người chưởng cho một cú. Từ Khánh hết hồn nhảy ngược về sau một đoạn xa. Bạch Ngọc Đường nhún mảy, nhắc chân phải lên đạp vào ngực hấn, ra ba chưởng liên hoàn phong bế các đại huyết của hấn. Liều Uy mặc dù giận dữ nhưng cũng không có cách nào đánh trả.

Trong lúc mọi chuyện đang diễn ra, thái giám đứng hầu bước vào, hai tay nâng một bọc vải, đứng nép sang một bên. Ở đằng sau, có một người khác chậm rãi bước vào, mặc dù quần áo giản dị, nhưng vẫn toát lên vẻ uy nghiêm – đó chính là hoàng đế của Đại Tống, Nhân Tông Triệu Trinh! Sau lưng ngài, thừa tướng Vương Duyên Linh và phủ doãn phủ Khai Phong Bao Chửng sóng bước mà vào.

Bạch Ngọc Đường tiến về trước nói. “Hoàng thượng nhanh lên chút, chúng ta quây náo nhiệt đến vậy, chỉ sợ bọn thị vệ đang trên đường tới rồi.”

Triệu Trinh gật đầu, thái giám mở bọc ra, bên trong chính là long bào của hoàng đế, kính cẩn quỳ xuống phục vụ Triệu Trinh thay quần áo. Tứ tử cũng vội vàng lột quần áo của Mạc Thất và Liễu Uy, dùng dây trói hai tay lại, điểm lấy á huyết, cuối cùng dùng vải đen trùm lên.

Vừa mới dọn dẹp thỏa đáng xong, bên ngoài vang lên tiếng ồn ào náo động, mười mấy tên cấm quân thị vệ xông vào trong ngự thư phòng, thấy Nhân Tông đang ngồi sau long án, ai bên có Bát hiền vương và thừa tướng Vương Duyên Linh đứng hầu. Họ quỳ xuống bái.

“Bọn thần nghe báo là bên trong ngự thư phòng có phát ra tiếng đánh nhau, liền đến hộ giá, mong vạn tuế thứ cho tội lỗi mẫm.”

Nhân Tông buông tấu chương trong tay xuống. “Các người không cần tự trách, quả thực khi này có thích khách xông vào, nhưng đều đã bị thị vệ của Bát hiền vương bắt được.”

Thống lĩnh toán thị vệ kia nghiêng đánh mắt nhìn, thấy có hai kẻ bị trói gô quỳ áp ở bên, lại có năm thị vệ vương phủ cao thấp, mập gầy, đẹp xấu không đồng nhất, thật là kì quái. Tuy là trong lòng thắc mắc nhiều thứ nhưng cũng không dám nhiều lời.

Nhân Tông nói. “Tiền Đô chỉ huy sứ Liễu Uy vô cớ tự ý rời vị trí, không rõ tung tích, từ hôm nay trở đi cách chức, vĩnh viễn không dùng lại.”

Bát hiền vương và thừa tướng Vương Duyên Linh nhìn nhau gật đầu cười, Liễu Uy đang bị trấn áp đột nhiên giấy giữa, cuối cùng là ăn một cú đá hung ác của Từ Khánh.

Nhân Tông tiếp tục nói. “Vụ án hành thích của ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu sau khi được trăm điều tra kỹ càng nhận thấy là bị vu tội, ngay lập tức bãi bỏ mọi công văn tập nã. Bao Chứng phục hồi nguyên chức, vẫn đảm nhiệm phủ doãn phủ Khai Phong. Hai thích khách này trăm giao cho khanh thẩm tra kỹ càng thêm.”

Bao Chứng vội bước tới, vén áo quỳ xuống nói. “Thần tuân chỉ, tạ chủ long ân.”

Nhân Tông nói. “Bao khanh, trăm còn một việc muốn giao cho khanh.”

Bao Chứng chấp tay nói. “Xin vạn tuế giao phó, thần nhất định tận tâm tận lực.”

Nhân Tông đứng dậy, đi xuống long án, dặn dò. “Khanh nhanh chóng phái người tới huyện Định Nghĩa, nhất định đưa Triển hộ vệ bình an trở về.”

Nhắc tới Triển Chiêu, mọi người đồng loạt nhớ lại việc anh bị trọng thương, độc còn lưu hiểm, nhất thời cảm thấy ảm đạm, buồn bã.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy, sắc mặt cứng lại, tay siết chặt Họa Ảnh, thì thầm. “Mèo con...”

37. Quyển 3 - Chương 14: Kết

Thành Biện Kinh, phủ nha Khai Phong

Sắc trời lơ mờ, sương mù che phủ.

Mấy nha dịch trực ban ngáp dài, dụi dụi đôi mắt buồn ngủ, tháo then cài mở cánh cửa đen nặng nề ra, một ngày bận rộn lại bắt đầu.

Nha dịch họ Trương chỉnh chỉnh mũ quan trên đầu, thở dài nói với bạn mình. “Này, Triển đại nhân rồi phủ cũng mấy tháng rồi, không biết tới nay tung tích ra sao?”

“Nghe nói Trương gia và Triệu gia đi khắp nơi hỏi thăm tin tức nhưng vẫn chưa có kết quả gì.”

“Triển đại nhân bình thường đối đãi với mọi người ôn hòa hiền hậu đến thế nào, huynh đệ chúng ta chẳng phải đều biết rõ sao. Lần này cũng nhất định được ông trời phù hộ!”

“Nhất định rồi, lão nương ở nhà mỗi ngày đều ba cữ hương, cầu khẩn với bồ tát cho Triển đại nhân bình an vô sự.”

“Nghe nói đại nương yêu quý Triển đại nhân còn muốn hơn con ruột của mình.”

“Chứ sao! Có lần mẹ tôi bị bệnh nặng, Triển đại nhân dùng chính lương bổng của mình để mời thầy lang tới kê đơn bốc thuốc. Từ đấy về sau cả nhà tôi đều mang cảm ân vô hạn.”

“Chỉ mong sao Triển đại nhân bình an trở về...”

Nha dịch còn đang riu rít bàn tán, bỗng có người hốt hoảng kêu lên.

“Này... Kia là gì vậy?!”

Mọi người cuống cuống chạy ra trước phủ nhìn, thấy giữa đám sương mù mờ lung có một cỗ xe ngựa đang đậu lại, bốn phía cửa đều được che vải dày, chỗ đánh xe không có ai ngồi, mà dây cương thì đang buộc vào tượng sư tử đá đặt trước cửa. Con ngựa đang thong thả cúi đầu gặm gặm chút cỏ nhú ra khỏi khe nứt của gạch lát đường. Quả thật nhìn vào vô cùng quỷ dị.

Nha dịch họ Trương lớn tuổi nhất đám và cũng can đảm nhất, chậm rãi bước về trước, dè dặt vén màn che cửa, nuốt nước bọt chui đầu vào trong nhìn.

Trong xe không chút kẽ hở, âm âm u u, lại có mùi hương lạ lẫm quẩn, mơ hồ nhìn thấy hình như có người nằm ở trong, lại không có chút động đậy nào. Trương nha dịch khẽ khàng leo lên, thấy trong xe được trải tơ lụa thượng đẳng, tấm chăn bằng gấm đắt tiền đắp lên cơ thể một người với hai mắt nhắm nghiền, người mặt tái nhợt thiếu sức sống.

Trương nha dịch nhìn kỹ, hoảng hốt kêu lên. “Triển... Triển đại nhân!”

Ngay lập tức trước cửa phủ Khai Phong ồn ào như chợ vỡ, nha dịch lớn tiếng kháo nhau. “Triển đại nhân về rồi! Triển đại nhân về rồi!”

Chỉ tích tắc sau, một bóng người trắng toát từ trong phủ phóng vọt ra, tung người chui vào trong xe, cách lớp vải thật dày vẫn nghe được từng tiếng gọi gấp gáp. “Mèo con! Tỉnh lại coi! Mèo thú! Mau tỉnh lại cho Bạch gia!”

Sau đó Vương Triều, Mã Hân cùng tứ tử hộ tống phủ doãn Bao Chứng đi ra, mọi người cấp rập ba chân bốn cẳng đưa Triển Chiêu vào trong phủ.

Trong hỗn loạn, không ai để ý thấy một thân ảnh màu xanh đứng ở nóc nhà cách đó không xa, lặng yên thu mọi thứ vào tầm mắt, trên môi nở nụ cười ôn hòa.

“Triển Chiêu, chúng ta sau này còn gặp lại...”

—

Gió thu mới nổi, cây cối xạc xào.

Hoàng gia phú quý như thiên địa, cấm nội phồn hoa thắng vạn phương.

Trong ngự thư phòng, đứng trước long án, phủ doãn phủ Khai Phong Bao Chứng chấp tay, bấm lớn.

“Thần tuân theo thánh dụ của vạn tuế, đêm qua thẩm tra kỹ càng phản tặc Liễu Uy vùng sát thủ Vân Sơn Mạc Thất, bọn chúng đều cung khai giết chết sứ thần Tây Hạ, giả dạng vạn tuế vào cung, cấu kết cùng Khiết Đan lập mưu hành thích. Thần chiếu theo luật mà xử cầu đầu trăm cả hai ngay tại cổng đường. Tuy nhiên, về kẻ đứng đằng sau giật dây mọi chuyện, dù nghiêm hình tra hỏi bọn chúng cũng không hề để lộ nửa câu. Thần đã phụ hoàng thượng thánh mệnh, vạn chết khôn từ.”

Triệu Trình thoải mái nói. “Bao khanh không cần tự trách, ấy vậy như vậy. Kẻ đứng đằng sau chuyện này nhất định không đơn giản, việc bọn chúng thà chết không khai trầm cũng đã đoán trước. Có điều, án này

ngoài phủ Khai Phong ra còn có ai biết được?”

Bao Chứng hồi bẩm. “Vi thần tuân theo thánh dụ, trừ Bát hiền vương và thừa tướng ra, ngay cả thái sư trọng thần trong triều cũng không biết chút nào.”

Triệu Trinh hài lòng gật đầu. “Thế thì tốt. Âm mưu phản nghịch kì công đến như vậy không thể để bên ngoài biết đến. Bao khanh, khanh phải nghiêm khắc cảnh cáo, đối với án này nhất định phải giữ im lặng tuyệt đối.”

Bao Chứng lĩnh mệnh. “Vi thần tuân chỉ.”

Triệu Trinh chuyển sự chú ý sang Triển Chiêu, nửa chứa ý cười nói. “Triển hộ vệ.”

Triển Chiêu kính cẩn nói. “Có thần.”

“Mấy ngày trước trẫm từng cho thái y tới phủ Khai Phong xem, nghe nói thương thế của khanh vẫn còn đang bình phục. Hiện giờ thì thế nào rồi?”

“Tạ vạn tuế quan tâm, thương tích của thần hiện đã không còn gì đáng ngại.”

Triệu Trinh nghe vậy khẽ mỉm cười nói. “Trước lúc rời khỏi huyện Định Nghĩa, trẫm đã từng dặn dò khanh phải cẩn thận, thế mà khanh lại vác một thân đầy thương tích trở về. Như vậy có tính là kháng chỉ không?”

Triển Chiêu quỳ xuống nói. “Thần Triển Chiêu biết tội, nguyện nhận vạn tuế trách phạt.”

Triệu Trinh biết anh nhất định sẽ nói như vậy nên nghiêm mặt nói. “Được! Trẫm phạt khanh... nghỉ phép ba tháng không phải đến nha môn, khanh có bằng lòng hay không?”

Bao Chứng nhìn qua, thấy sắc mặt của Triển Chiêu vẫn còn nhợt nhạt lắm, trong lòng cảm tạ thánh thượng biết chăm lo cho thần tử, gương mặt uy nghiêm xưa nay cũng lộ nụ cười yên tâm.

Triển Chiêu cúi đầu tạ ơn. “Thần Triển Chiêu tuân chỉ.”

Triệu Trinh đứng dậy rời chỗ ngồi, đưa tay đỡ anh đứng dậy, hòa nhã nói. “Triển hộ vệ đứng lên đáp lời đi.”

“Tạ vạn tuế.” Triển Chiêu tạ ơn đứng dậy, lấy ra một hộp gấm nhỏ dâng hai tay lên. “Vật này khi đó thần bị trọng thương được hoàng thượng ban tặng, nay thương thế cũng đã khỏi, xin trả lại cho vạn tuế.”

Triệu Trinh cầm lấy hộp gấm, mở ra xem thì thấy bên trong chính là vòng ngọc mà ngài đã đưa cho anh

trong sơn cốc đạo đó. Ngày đó anh cũng luôn miệng thoái thác, giờ thì thực sự trả lại, nghĩ tới đây cố ý bày ra mặt giận nói.

“Triển Chiêu, to gan thật đấy! Vật trăm ban cho cũng dám cả gan trả về!”

Triển Chiêu bình tĩnh đáp. “Hồi vạn tuế, chẳng phải thần kháng chỉ bất tuân, chỉ là ngọc châu này là vật tùy thân của hoàng thượng, thần từng đeo lên đã là tội khi quân, đâu dám tự tiện cất giữ.”

Triệu Trinh thấy anh nói lý như vậy, bất giác mỉm cười. “Không nghĩ tới vật trăm ban cho lại vẫn sẽ bị thần tử trả về...” Nói rồi tiện thể mang vào cổ tay, cảm thấy nó còn mang chút khí tức dịu dàng, nhớ lại khi nãy anh cất nó ở trong ngực, tự dưng ngài lại thấy vui vui.

“Khanh trả ngọc châu lại cho trăm, trăm cũng có thứ muốn trả lại cho khanh.” Triệu Trinh khẽ gạt đầu với thái giám đứng hầu, ngay lập tức có người bưng khay đã chuẩn bị từ trước vào.

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn, thấy đặt bên trên lớp lụa vàng là một thanh trường kiếm vỏ nâu đỏ sáng loáng chói mắt.

“Đây là...”

“Là bảo kiếm Cự Khuyết của khanh.” Triệu Trinh cầm thanh kiếm lên, rút ra một đoạn, khí lạnh ngay lập tức bật ra, mỉm cười nói. “Kiếm này bị Liễu Uy đưa lên làm bằng chứng mưu sát của khanh, mấy ngày qua đều để trog cung. Hôm nay cũng nên trả về cho chủ của nó, tránh cho bảo vật như vậy lại bị lãng quên vô ích.” Nói rồi cầm bảo kiếm đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu quỳ xuống nhận kiếm, đột nhiên phát giác ra vật trang trí nơi chuôi kiếm đã bị thay đổi. Kiếm tuế vàng rực mới toanh, treo cạnh nó một miếng bạch ngọc mặt trước có khắc chữ “Chiêu” bằng lối chữ phác, mặt sau khắc hình mèo con trông rất sinh động.

“Hoàng thượng, cái này...” Triển Chiêu cầm bảo kiếm trên tay, không biết nên cười hay nên khóc.

Triệu Trinh cũng hơi xấu hổ, không để ý tới vẻ kinh ngạc của Triển Chiêu cố ý xoay người trở lại ngồi trên long án, cầm tấu chương làm bộ như đang nghiên cứu kỹ càng.

Bao Chứng đứng ngoài thấy rõ, thánh thượng gặp phải hiểm cảnh, may mắn được Triển Chiêu liều chết bảo vệ, bình an hồi cung, đối với Triển Chiêu dĩ nhiên sẽ thân thiết, tin cậy hơn hẳn những thần tử khác, như vậy ân sủng này cũng hợp tình hợp lý thôi. Chính vì thế lên tiếng nhắc nhở.

“Triển hộ vệ, còn không mau tạ ơn vạn tuế.”

Triển Chiêu đành cúi đầu tạ ơn. “Thần Triển Chiêu tạ vạn tuế ban kiếm.”

Triệu Trinh mỉm cười nói. “Triển hộ vệ trọng thương mới khỏi, lui về trước nghỉ ngơi đi.”

Thấy Triển Chiêu tạ ơn lui ra, Triệu Trinh hạ tầm mắt, suy nghĩ đăm chiêu gì đó, nói với Bao Chứng.

“Bao khanh, hiện nay quan phạm của Triển hộ vệ là gì?”

Bao Chứng không biết thánh thượng có ý gì, đành hồi tấu. “Hồi vạn tuế, là ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ.”

Triệu Trinh gật đầu nói. “Ngày đó Bao khanh dẫn Triển Chiêu vào cung ra mắt, dù là phong ngự tiền hộ vệ nhưng lại để phủ Khai Phong mượn dùng...” Nói rồi hơi ngừng một chút, sau hơi cười cười mà tiếp. “Hiện tại chức vị Tiền Đô Úy đang bị bỏ trống, nhân chuyện này của Triển hộ vệ, trẫm muốn suy tính thêm một chút.”

Bao Chứng cảm thấy chấn động, dù biết thánh thượng từ sau lần gặp nạn tin nhiệm Triển Chiêu có thừa, nhưng không ngờ là lại tới mức này. Trong một lúc, bên trong ngự thư phòng im ắng không chút tiếng động, gương mặt Triệu Trinh cũng nở nụ cười ôn hòa, gió thu bên ngoài mang theo chút hơi lạnh, lại khiến Bao Chứng có cảm giác một trận mây mù đang cuộn cuộn kéo tới.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-ngu-bao-thanh-thien-he-liet>